

K. KÜBRA BERK

UNUTULMUŞ KUŞLAR GÖĞÜ

**Sırlar ve sanrılar.
Gerçekler ya da yok olanlar.
Yalanlar ve günahlar...**

Evera Alfen'in elmas gen olduğunu öğrenmesiyle damarlarında gezinen müthiş gücün onu uyutmasının üzerinden aylar geçmiştir. Kızın varlığı büyülü bir gerçekliğe hapsolmuşken baş ucunda korkusuzca bekleyen, aşkının isyankârlığı ve inancıyla gözünü kırpmadan uyanışını uman bir adam vardır:

Kalbine sadakati öğreten Rans Kalt.

Genç adam, felaketten kaçarak kendi kasabasına sığınan Yuva göçmenlerinin halk tarafından istenmediğini anlamaya başladığında korumaya çalıştığı tek kişi suçlu ilan edilen sevgilisi Evera'dır. Bir yandan kimliği belirsiz düşmanlarının derin bir uykuda olan sevdiğine zarar vermemesi için aylardır nöbet tutarken diğer yandan tehlikeli gerçeklerin peşine düşer.

Bu karanlık yol Rans'ı Evera'nın öldü sanılan ablasıyla buluşturur.

Felaket çanları yakinken Evera'yı durdurmak isteyen düşmanlar saldırıya hazırdır ancak unuttukları şey kızın savaşının artık yalnızca kardeşi Zey'den ibaret olmadığıdır.

Acıları ve kayıpları ondan ölümcül bir canavar yaratmıştır.

 @artemismilenyum

ISBN: 978-625-8667-31-8

9 786258 667318

**"Kader seni esir
edemez, ona boyun
eğmezsen. Hiçbir
kılıç bileğini
kesemez, ilk kanı
sen dökersen."**

K. KÜBRA BERK

Kübra Kiraz Berk, 15 Ekim 1998 tarihinde Bolvadin'de dünyaya gelmiştir. Çocukluğundan beri Ankara'da yaşamaktadır. Ankara Üniversitesi Sosyal Hizmet lisans bölümünden mezun olup kariyerini aile danışmanlığı ve yazarlık üzerine sürdürmektedir. Küçük yaşlardan beri gerçek dünyadan çok hayal dünyasında vakit geçirmekten keyif almış, kitaplarda okuduğu dünyalara hep çok bağlanmıştır. Çevresi tarafından fazla hayalperest olması konusunda uyarılar almasına rağmen gerekeni yapmış ve yazar olmuştur. Romanlarında en sevdiği şey güçlü, adalet duygusu yüksek ve mücadeleci öyküleri olan karakterler kaleme almaktır. Bir rivayete göre siz bunu okurken devam ettiği onlarca kitabın yanı sıra ansızın ilhamı gelen yüzüncü kurgusuyla meşguldür. **Unutulmuş Kuşlar Göğü-3** yazarın yayımlanan on ikinci kitabıdır.

BUZUL DİYARI

BİLİNMEYEN
BÖLGE

YUVA

LİVERA

NİBERAH

BAHAR
KRALİYETLERİ

“KADER SENİ ESİR
EDEMEZ, ONA BOYUN
EĞMEZSEN.”

2000'LERDE RANS&ERA PLAYLISTİ

“ÖYLE BAKMA NE OLUR.”

“NEDENMİŞ?”

“KALBİM ALABİLDİĞİNCE
GÜZELLİĞİNLE, DAHA FAZLA
YER KALMADI.”

YAYIN NO: 2696

MİLENYUM: 171

Unutulmuş Kuşlar Göğü 3

Kübra Kiraz Berk

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer

Yayın Koordinatörü: Sevgi Ülker

Editör: Zeynep Karadeniz

Son Okuma: Nurdan Başalan

Harita ve Kapak İllüstrasyonu: Sena Tulgar

Kapak Tasarımı: Havanur Böğürcü

Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1. Basım: Nisan 2026

ISBN: 978-625-8667-31-8

Sertifika No: 43949

Kübra Kiraz Berk © 2026

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor1@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelhavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Milenyum, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

K. KÜBRA BERK

UNUTULMUŞ KUŞLAR GÖĞÜ 3

*Yazarlık yolculuğumun çok başındayken canım
annemin sıcak kokusuyla sardığı soğuk odadaki pencerede
gördüğüm gökyüzündeki kuşlar, bana yüz binlerce kelime
yazdıracak bir dünya armağan ettiniz.
Bu kitap, ilhamım olan kuşlar için...*

*“Bu topraklarda bizim için en kötü ihtimal
bir Vahşı’ye sığınmaktı.
Daha kötüsü oldu. Âşık oldum.”*

ALFEN AİLESİ SOYAĞACI

VALOR ALFEN

GALA ALFEN

MELERA ALFEN

EVERA ALFEN

ZİLE ALFEN

KALT AİLESİ SOYAĞACI

LUKAN KALT

LEYA KALT

RANS KALT

RAT KALT

RANA KALT

RANA KALT

MAPRA

YESSEY

MIRSA

OLVEN

ARYAN

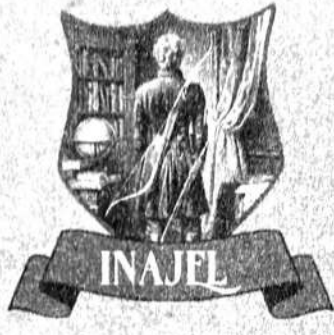
ARVIN

DEREP

VUXA

INAJEL

YAVIN

VIELSA

1

TUTKULAR VE YARALAR

Kuşların kanat sesleri kulağımı okşuyordu.

Bakışlarımı önce pencerede, ardından alçak tavanlı büyük salonda gezdirdim.

“Hoş geldiniz, efendim.”

Güçlü adımlarla yemek kuyruğu bekleyen insanların yanından yürüdüğüm sırada beni görüp baş selamı veren bir görevliye ben de başımı eğerek selam verdim, başka bir yanıtı gerek yoktu. Sıranın ön tarafına yaklaştıkça diğerlerinin seslerini işitmeye başladım.

“Sıradaki. Yemeğini al. Bekle, öne gelme. Kenara geç, uyku tulumunu al.”

“Uyku tulumu delindi.”

“Nasıl?”

“Verdiğinizde delikti.”

“Dikkatli kullan.”

“Zaten ben delmedim.”

“Tamam, yenisini dikkatli kullan. Arkaya geç.”

Görevlilerin hepsi tek renk kıyafet giyiyordu: Siyah. Bu rengin ne kadar iç karartıcı bir tercih olduğunu yaslandığım duvar dibinden izliyordum, hepsi yan yana dizilmiş olan bu siyah üniformalı adamlar aynı ses tonuna, aynı hissiz bakışlara ve aynı suratsızlığa sahipti. Uyku tulumu almak isteyen kadını tanıyordum, bu olaylar sırasında ilk günlerden beri gözüme çarpan

biriydi. Dikkat çekici gözleri, şüpheli bakışları ve kendini savunmaya hazır bir yüz ifadesi vardı; dili diğerleri gibi değildi, keskindi.

“Bu tulumu delersen yenisi yok, kıyafetlerinle uyumak zorunda kalırsın.”

Tarafsız olması adına bu insanların başına diktiğimiz düzenden sorumlu görevlilerden bazıları tıpkı şu anki gibi sınırları zorlayan tipler olabiliyordu, derin bir iç çektim ve az sonra başlayacak kavganın adım seslerini duydum.

“Senin anlama özrün mü var? Bu. Uyku. Tulumunu. Ben. Delmedim.”

Görevli, genç kadının elindeki tulumu çekti. “Senin sorunun ne? Benimle böyle konuşabileceğini mi sanıyorsun, ucube?”

“Benimle saçma sapan konuşan ilk sendin!”

Kız işaret parmağıyla adamı gösterince yanlarına yaklaştım ve onlar fark etmeden tam diplerinde durdum; arkadaki sırada bekleyen insanlar sıkılmaya başlamış, ofluyordu.

“Söles,” dedi birisi. “Yeter, tulumu al da sıradakiler geçsin.” Arkasındaki adam ondan yaşça daha büyüktü. “Bu pis kıyafetlerle daha fazla beklemek istemiyoruz,” diye sürdürdü.

“Tamam ama...”

“Hadi, boş ver.”

Kadın oflayarak tulumu çekiştirdi ve beni fark etmeden neredeyse omzuma çarpmak üzere büyümüş bir öfkeyle yanımdan rüzgâr gibi geçti, elindeki uyku tulumunu parmakları arasında sımsıkı kavramıştı.

“Başka bir yerde olsak gösterirdim bu şerefsize,” diye mırıldandığını sadece ben duymuş olmalıydım. “Adi.”

Gitti, sıradaki kişi elindeki kirli kıyafetleri bırakmak, yemeğini almak ve ihtiyaçlarını karşılamak için siyah üniformalı görevliye ilerlerken gözlerimi adamdan ayırmıyordum.

“Şuna bak,” diye yanındakine homurdandı. “Onlara hem kapımızı açıyoruz hem de onlardan azar işitiyoruz. Bunun gibileri yakmak lazım, nankörler.”

“Yemeğimi alabilir miyim?”

“Al!” dedi görevli sinirini sıradaki adamdan çıkarırcasına sert bir üslupla. “Kenara geç, sıradaki.”

Dudaklarımı usulca kıvrırken uzun boyumla tam dibinde durdum. “Kimleri yakmak gerekiyormuş, Payros?”

Sesimi duyan görevli irkilince elindeki tabağı düşürecek gibi oldu. Göz göze geldik, beni tanıdığına gözleri kocaman açıldı. Onun bu göreve seçileceği ve oldukça yüksek bir meblağ para alacağını bildiğimiz mülakatlarda en ön sıralarda oturan yetkililerden biriydim, yalnızca birkaç ay önce çalışmaya hevesli olduğu bu işi şimdi bu kadar az ciddiye alıyor oluşuna şaşkırmamak gerekirdi.

Parasını almıştı ve hevesi geçmişti. Para gerçekten herkesi değiştirirdi.

“E... efendim,” dedi. “Kusura bakmayın, sizi görmedim.”

“Bu, beni görmediğin zamanlarda misafirleri aşağılayabileceğin anlamına mı gelir?”

Hemen başını yere eğdi, yanındaki diğer siyah üniformalılar da tıpkı onun gibi başlarını eğmişti, bu bana ben yokken onların da en az Payros kadar kaba olduklarını düşündürdü.

“Hayır, efendim,” diye mırıldandı. “Bir anlık öfkeyle oldu. O kadın...” Az önce kadının kaybolduğu yönü işaret etti, hâlâ öfkeli olduğunu bakışlarından anlıyordum. “O beni kıskırttı! Başını duymadınız.”

“Başından beri buradaydım.” Sesi kesildi, burnundan soluyordu. “Ve onu kıskırtan sendin,” diye fısıldarken kulağına eğilmiştim. “Tam olarak ne için maaş alıyorsun sen? Öfkeni masumlardan çıkarmak için mi?”

Sessiz kaldığında daha da sinirlendim, her şeye bir noktaya kadar tahammül edebilirdim ancak adil olmayan insanlara ka-
tiyen.

“Bu işe girmek isteyen onca yoksul köylü var,” diye devam ettim. “Eminim ki senden çok daha zeki, nazik ve görev bilinci olan kişilerdir. Ne dersin?”

“Çok üzgünüm.” Sesine panik yansımaya başladı. “Bir daha çok daha dikkatli olacağım.”

“Bir dahası olacağına eminsin, öyle mi?”

Acımasız bir gülüş dudaklarımda belirdiğinde gözleri kocaman oldu, eğdiği başını kaldırıp yüzüme bakmak zorunda kaldı, telaşa kapılmıştı. Bu hâlim son derece tanıdıktı, gözlerimden bir şeyi anlamıştı.

“Kovuldun, Payros.”

“Ne olur yapmayın,” diye yalvarırken sıradaki insanlardan, aslında kendisinden daha aşağıda gördüğü kişilerden utandığı için bağıramadı. “Lütfen bir şans daha verin, bu iş olmadan yapamam.”

“Neden yapamazmışsın?”

“Evleneceğim,” dedi telaşla. “Kovulursam aileler...”

“Zor durumda mı kalırsın?”

“Evet, efendim,” dedi son bir umutla. “Lütfen yapmayın.”

“O hâlde neden zor durumdaki insanlara böyle muamelede bulunuyorsun?”

Misafirlerin duyması umurumda değildi, diğer görevliler daha şimdiden üniformalarını düzeltmişti. Kendilerine çekidüzen verip gazabımdan kaçmaya, onları görmeyeceğim umuduna tutunmaya başlamışlardı.

“Sen burada kendini değil, bir yönetimi temsil ediyorsun.”

Sadece onun duyabileceği kadar yakınına girdim ve benden bir karış aşağıda olan kafasına eğildim. Göz göze geldik, o kadar

yakındık ki terlediğini ve titrediğini görüyordum, kovulmaktan gerçekten korkuyordu.

“Yani annemi, babamı, diğerlerini,” diye fısıldadım. “Anladın mı?”

“A... anladım, efendim.”

“Güzel, şimdi kaybol.”

“Kovuldum mu, efendim?”

“Bu üçüncü disiplin cezan olduğu için, evet.”

Ağlayacak gibi dudaklarını büzen genç adam işittiği şeyi hazmedemiyordu. “Fakat...”

“Her insan ikinci şansı hak etmez, Payros,” diye mırıldanırken derin bir iç çekerek geri çekildim. Ellerimi arkada bağladım ve onu şöyle bir süzdüm. “Mesela senin gibiler. *İki varsa üçüncü şans da var* diye düşünerek hadsizleşmeye başlarsınız.”

“Size yalvarıyorum, tüm hayatım çok kötü etkilenir. Acıyın.”

Ellerini çenesinde birleştirip gözlerimin içine bakarken artık misafirler umurunda bile değildi, sıradakiler bizi seyrediyordu.

“Acımak,” diye başımı salladım. Gözlerim karardı, ona baktım ancak gördüğüm tek şey o değildi. “Benim lügatimde uzun zamandır yok. Şanssızlığa bak.”

Elimi havaya kaldırdım, işaret parmağımla komut verdiğim an parmağım henüz havadan inmeden görevliler Payros'u yanımdan uzaklaştırdı.

İçerideki ölüm sessizliğiyle geriye döndüm ve yemek kuyruğu bekleyen uzun sıranın yanından yavaş ancak sakın adımlarla yürümeye başladım. Haftada bir tekrar ettiğim bu ritüel küçük bir yoklama sayılırdı, gözlerim insanların üzerinde gezinirken zihnimde belli sorular belirliyordu.

Hastalık kapan var mı?

Fazla zayıflayan biri var mı?

Birbiriyle kavga edenler var mı?

Kıyafeti olmayan var mı?

Daha önemlisi...

İsyan eden biri var mı?

Son cümleyi düşünürken içlerinden biriyle göz göze geldik.

Evet, tam zamanıydı, bu bir isyancıydı.

Evera Alfen'in babası Valor Alfen. Kaçtıkları yerdeki büyük yıkıma sebep olan, kaleyi içten fetheden, kendi ailesi dâhil herkese uzun yıllardır yalan söylediği konuşulan yetenekli adam. Aynı zamanda kurnaz da... Aksi hâlde kaçtıkları o korkunç yerde nasıl hayatta kalmayı başarmış olabilirdi ki?

Adam sadece bir anlığına benimle göz göze gelse de sanki düşüncelerimi işitmiş gibi gözlerini kaçırdı ve önüne döndü. Yemek sırasındaki üç kişinin arkasında tabağıyla beklerken başını eğdi. Sanki çok önemli birinin babası değil de sıradan biriymiş gibi davranmaya devam etti. İstese buradaki herkesi örgütleyip büyük haklara sahip olmak isteyebilirdi. Evera Alfen gibi bir gücün babası olduğunu, bu koşulların yetersiz olduğunu...

Ancak yapmıyordu. Bu adam da tıpkı onlarla buraya kaçan onca kişi gibi sığındıkları yerin kurallarına, bize itaat ediyordu. Tuhaftı ve onu her gördüğümde ne zaman özüne döneceğini merak ederek bekliyordum.

“Pardon, siz de bir görevli misiniz?”

Yanımda duran orta yaşlı bir kadın başını kaldırmış, gözlerime bakıyordu.

“Buyurun,” demekle yetindim.

Sesim istediğimden daha soğuk olsa da bakışlarım ona yardımcı olacağımı belli eder şekilde iyi niyetliydi.

“Oğlum,” dedi biraz telaşla. “Dünden beri şifalı bitki bekliyor ancak bir türlü gelmedi. Yanlış anlamayın, kötü bir şey ima etmiyorum ancak biraz daha şifalı bitki gelmezse... Ateşi...”

Utana sıkıla sustuğunda kaşlarımı çatmıştım.

“Hangi hanedensiniz?” diye sorarken çabucak cebimdeki küçük not kâğıdını çıkardım.

“Beş efendim,” dedi kadın. “Yolun en sonundaki.”

“Tamamdır, kaç kişisiniz?”

“Sadece oğlum hasta.”

“Farladan bitki göndereceğim,” diye güven verici biçimde başımı sallarken not alıyordum. “Toplamda kaç kişisiniz? Bazı hastalıklar bulaşıcı olabiliyor, önlem alınmalı.”

“On sekiz kişi kalıyoruz, efendim.”

Bu cümle bir süre duraksamama, gözlerimi kâğıttan ayırmama sebep oldu. On sekiz bir hane için oldukça fazla bir nüfustu, her hanede en fazla on bir kişi olacağı ve zorunlu olmadığı müddetçe bunun üzerine çıkılmayacağı konusunda kurallar belirlemiştik.

“Nasıl olur?” diye sorarken sesimde merak vardı. “Hane görevlisi kontrol etmedi mi?”

“Bir hanede yangın çıktığı için dokuz kişiyi dağıttılar, efendim. Bize böyle söylendi.”

Kadın şimdi daha telaşlıydı, her an bir probleme sebep olabileceği için korktuğunu görüyordum.

“Lütfen şikâyet gibi algılamayın,” derken yutkundu. “Sadece buraya çok uzun bir yolculukla geldiğimiz için çocuğum hastalanmıştı, şimdi yeniden bir şeyler nüksediyor. Korkuyorum. Amacım burada mutsuz olduğumu ima etmek falan değildi.”

“Sorun yok,” dedim yumuşayan sesimle. “Burada mutsuz da olabilirsin.”

Kadın yüzüme bakamadı. “Böyle bir şey mümkün değil, efendim.”

“Neden?”

“Böyle bir hakkım olmadığı için.”

Başka bir deyişle, gidecek başka bir yerleri kalmadığı için.

Evera Alfen'in yarattığı yıkımla köklerinden kopup bilmedikleri bu topraklara gelmek zorunda kaldıkları için.

Kendilerini buraya getiren kız derin bir uykuya dalmış ve ne zaman uyanacağı belirsizken, onca insanın ona inanarak belki de sevdiklerini geride bırakıp gelmeleriyle başlayan göçe katıldığı için...

Tıpkı bir zamanlar o yaralı kızın buradaki bir eve sığınması gibi...

Vahşilere sığındıkları için.

Zihnim beni o karanlık geceye götürdü, topraklarımıza uğradıkları ilk akşama. Âdeta bir faciaydı.

Beş Ay Önce

“YARDIM EDİN!”

İrkilerek yerimden fırladığımda kalbim hızla çarptı, biri çığlıklarla yardım istiyordu ve sesi hiç de normal duyulmuyordu. Günlerdir ormanda gizleniyorduk ve ne olduğunu bilmediğimiz bu Tanrı'nın cezası bölgede kısıtlı yiyecek içeceklerle hayatta kalmaya çalışıyorduk. Rans'ın kızı korumak için yeniden içeri girdiğini anladığımızdan beri evimizden çıkmayan Ritan'la bir sürü plan yapmış ve fark edilmeyeceğimiz bir alana sinmiştik. Bizi kıpırdamamızı söylediği bu noktada bıraktıktan sonra gitmişti, uzun zamandır ne ses ne soluk vardı. Bir haber, bir kıpırtı, bir ışık bekliyorduk ancak saatler birbirini kovalarken hiçbir şey yoktu.

Ta ki şu âna dek.

Saklandığımız ve belli saatlerde hepimizin dışarıyı kontrol ettiği güvenli alanda olmasaydık bunun vahşi bir hayvan olduğunu düşünebilirdim ancak tecrübelerim aynısını söylemiyordu. Olası bir saldırıya karşı daima hazırlıklı olduğum için bıçağımı çektim. Bu ses kimindi? Tanıdıktı, acı içindeydi.

"Abla!" Mirsa yanımdan ayrılmamak kaydıyla bu lanet görevinde dibimde bitmişti, şimdiyse gözlerini kocaman açmış, yanıma yanaşıyordu.

Uykuyla uyanıklık arasındaki hâlimden hızla sıyrılırken, "N... ne?" diye soluklandım. "O da ne?"

Hep beraber saklandığımız yerden çıkarken benimle beraber kasabadan gelen beş kişi daha vardı, hepsi gözlerini sesin geldiği yöne dikmişti.

"Geride kal, Mirsa," diye eklememe rağmen kız kardeşim benden önce koşmakla meşguldü.

"Sana demiştim abla, orada bir şeyler oldu. Kaç gündür..."

Belayı çağırmakta üzerine yoktu, peşinden hızla ilerlerken bulunduğumuz yere çok yakın bir çalılığın dibine insanların bedenlerinin yığılmaya başladığını gördüm. Gün yeni ağarıyordu, ne zamandır buraya koştuklarını bilmiyordum ancak çok kötü durumdaydılar.

"Aman Tanrım," dedim ellerimle dudaklarımı kapatırken.

Tam karşımda duran kişinin iki elinde de kan vardı. Üstelik öyle az buz bir şey değil, âdeta bir hayvanı elleriyle parçalayarak öldürmüşçesine delice akan kanlar... Dehşet içinde gözlerimi büyütürken yutkundum.

"Ölenler var," dedi karşımdaki tanımadığım ses dudakları tir tir titrerken. "Yardım edin, ölenler..."

Mirsa koşup yere yığılan kadını kaldırırken ben çoktan gösterdiği yere koşmaya başlamıştım, bir şeylerin patlak verdiği belliydi ancak ne olduğunu anlayamıyordum. Ormanda koşarken cebimdeki bıçağı kontrol ettim, uyurken bile yanımdan ayırmadığım bazı gizli silahlarımdan sadece biriydi. Dokunduğum metal bana güvende hissettirince daha da hızlandım.

"Arkada kal, Mirsa!" diye yeniden kız kardeşime bağırırsam da aklım ondaydı.

Paniklememeye ve soğukkanlılıkla müdahaleye hazırlanmaya çalıştım. Çalılığa yaklaştığımda bir yığın insan görüş alanıma girdi, gözlerim onlara değdiği an korkunç bir manzaraya şahitlik etmeme sebep oldukları için donakaldım.

“Bir, iki, üç, dört, beş...”

Sustum, çok sayıda çocuk yaralıydı. Kiminin yüzü kanlar içindeyken kimi daha iyi durumdaydı, anne ya da babaları olduğunu sandığım yetişkinlerin bacaklarına yapışmış, korkuyla ağlıyorlardı. Adımlarım hızlandı, bir süre sonra kim olduğumu, onların kim olduğunu, varlığını, her şeyimi unutmuştum. Tek amacım vardı, kalbim onlara yardım etme arzusuyla dolup taştı.

“Çekilin!” diye haykırırken önce çocuklara koştum. “Nasıl oldu? Ne oldu onlara?”

Gördüğüm ilk çocuğun kanayan bacağına üzerimdeki gömleği yırtıp sardım. Hemen yanımda biri daha benim yaptığım şeyi bir başka çocuğa yapmaya başladı. Kısa süre içinde yeni yaralılar getiriliyor olsa da hepimiz hızlı müdahalelere başlamıştık. Cevap alamıyordum, anneleri çocuklar için ağlıyor, bağılıyor, adlarını haykırarak başlarında bekliyordu. Ölen biri var mıydı, bilmiyordum ancak ölmek üzere olan en az beş on kişi sayabilirdim.

“Dafras!” diye bağırان bir adamın gür sesi kulağıma ilişirken diğerlerinden daha acı dolu bir tınıya sahipti. Bacağını sardığım çocuğu bırakmış, emekleyerek diğer küçük kıza ilerliyordum, her yer insan doluydu.

“Dafras, Evera’yı buraya taşı!”

O adı duyduğum an kız çocuğunun yaralı bileğini bıraktım ve başımı kaldırmak zorunda kaldım. Bağırان adamın gözleri yaşlıydı, yüzü kanlar içindeydi, herkes gibi onun da kıyafetleri paramparça olmuştu. Kendisi de yaralıydı ancak bunu umursamıyordu, karnındaki yarayı ve akan kanı görmeme rağmen titreyen sesi yüzünden ona bir şey diyemedim.

“Evera’m,” diye ağlarken bağırdığı adam ona koşuyordu.

“Uyanmıyor,” dedi Dafras diye seslendiği adam. “Uyanmıyor Valor, kızını kaybediyoruz.”

Sedye gibi birleştirdikleri odunların ve tahta parçalarının üzerinde yatan sarı saçlı ve ruh gibi bembeyaz tenli kıza baktım. Etrafında büyük bir kalabalık vardı, bunlardan biri oldukça tanıdıkta.

“Rans Kalt,” diye fısıldadım.

Rans, Evera’ya siper oluyor, etrafta koşan yaralıların ve can havliyle bağırان insanların olası bir biçimde kıza zarar vermelerinin önüne geçiyordu. Mahvolmuş hâldeydi, ayakta zor duruyordu; tanıdığım güçlü adam ve sert bakışları yoktu, kaybolmuştu. Her yeri yara bere içindeydi, ona bunu yapan şeye karşı delice nefret duydum. Kimse bu kadar acıyı hak etmezdi. Bir anlığına, bütün bu insanlara zarar veren her neyse ondan etimle kemiğimle iğrendim. İçimde dehşet bir kin birikti, ne olduğunu anlamıyor olmama rağmen acıyla haykıran tüm bu kalabalığa, bizim kasabamıza akın etmek üzere koşan bu zavallılara baktım. Büyük bir merhamet duydum, acıdım. Rans’ın yaralı elleri, eklemlerine dek kızarmış zavallı parmakları kızın yüzünü okşuyordu. Gözyaşları kızın yüzüne akarken babası olduğunu anladığım Valor çocuğa dokunmuyordu. İkisi birden kızın üzerine eğilmiş, çevrelerinde tanımadığım onca kişiyle beraber âdeta yas tutuyordu.

Kız kardeşim Mirsa’nın hemen kulağımın dibinde fısıldadığını duydum, ne ara yanıma iliştiğini anlamadım. “Aman Tanrım, olamaz... Abla olamaz, onu...”

“Onu görüyorum,” derken yutkundum.

İkimiz de buz kesmiştik, Mirsa titrediğini hissettiğim elleriyle benden destek alıp yaralı çocuğun başından kalktı ve o tarafa ilerledi.

“Evera,” diye ağlamaya başladığını işitir gibi oldum. Fakat duyduğum son şey bu olmamıştı. “Evera ölmüş mü?”

Sonrası büyük bir kaostu. Herkesin çığlıklarla, kanlı ellerle bir yerlere savrulduğunu hatırlıyordum.

Bunun beraberinde neleri değiştireceğini daha o zaman biliyordum.

YANLIŞ KARARLAR

“Misafirlerden söz almak isteyen var mı?”

Koyu kahve saçlarını ensesinde sıkıca toplamış olan kadın, gözlerini kalabalıkta gezdirdi. Büyük toplantı salonunda aylık kurul toplantısına başlanmış, yöneticilerden oluşan büyük bir ekip uzun bir masayı doldurmuştu. Kasaba heyetinin hemen karşısında diğer kasabaların yöneticileri ve üst düzey yönetim görevlileri bulunuyordu.

“Göçmen Birliği Komitesinden, komite üyesi Frensi.”

Başımı kaldırdım, el kaldıran kıza baktım. Hemen karşı tarafta göçmenleri temsilen aynı masada bulunduğu temsilcilerle beraber oturuyordu.

“Buyurun,” dedi az önce *söz almak isteyen var mı* diye soran yönetici.

Yönetimdeki bu kadını tanıyordum; annem birkaç kez onu evimizde misafir etmiş, kasaba ve üst yönetimle ilgili bazı konularda bilgisine başvurmuştu. Yönetimdeki herkesle çok yakın sayılmazdım ancak annem vasıtasıyla çocukluğumdan beri birçoğunu sıkça görmek ve tanımak zorunda kalmıştım. Bu kadının ketum tavırları, ifadesiz suratı ve şüpheli bakışları da hafızamda bir yerde saklanmaya devam ediyordu.

“Ben beş ay önceki göçle beraber kasabanıza yerleşen ve bildiğiniz gibi göçmenleri temsilen burada bulunan bir komite üyesiyim. Sabah bizlere ayrılan tüm haneleri gezdim ve aylık kuruldan önce şikâyetleri dinlemek istedim. Gördüğüm kadarıyla...”

Biri ağzının içinde mırıldandı. "Bir de şikâyet diyorlar, inanılmaz inananlar. Bu pislikler Mataz'ı yaralamamış mıydı? Çocuk ölümünden döndü. Yahaniler."

Sei arka taraftan geliyordu, yavaşça arkama döndüm ve onunla göz göze geldim. Bu, Mataz'ın aile üyelerinden biri olan ve kasaba yönetiminde söz sahibi bir mevkide yer alan Ivar'dı. Mataz'ın Rans'ın çatı katında yaşadığı saldırdan sonra hayata güç bela tutunması o zamanlar büyük bir şok etkisi yaratmıştı. Yine de kızın ve Rans'ın ne yaşadığını bilmiyorduk, bu yüzden gözlerimdeki ifade netti. Benimle göz göze geldiğinde susmak zorunda kaldı, bakışlarım konuşma sırasının onda olmadığını açık bir şekilde belli ediyordu.

"Hanelerde gördüğüm şey şu ki hastalanan insan sayısı artmış durumda. Özellikle çocuklar birbirlerine çok çabuk hastalık bulaştırıyor. İçimizde hamileler var; özellikle çocuk, yaşlı ve hamile olanlar gibi göçmenlere hastalıklarla ilgili tedbir uygulanması gerektiğini gözlemliyoruz. Ne yazık ki şifalı bitkiler ve diğer yöntemler yetersiz geldiğinden seçim yapmak durumunda kalıyoruz, bu da kimsenin bir süredir hastalığı atlamamasına ve hastalığın tekrar bulaşmasına sebep oluyor. Buradaki hava koşulları ve iklim geldiğimiz yerden farklı olduğu için bünyesi zayıf olanlar henüz bağışıklık kazanmadı. Bunun dışında birkaç haneye üç gündür akşam yemeği dağıtılmadığını, yaşlıların tıpkı gençler gibi sıraya girmesinin beklendiğini öğrendim. Bilirsiniz ki onlardan bunu istemek doğru olmaz, hanelerdeki yemek dağıtımının da yeniden incelenmesini talep ediyoruz."

Adının Frensi olduğunu öğrendiğim kız tüm söyleyeceklerini aynı ses tonuyla sakince tamamladı ve yöneticilerin üzerinde gözlerini gezdirdi. "Dinlediğiniz için teşekkürler."

Başlangıçta ona söz veren Katraya, hanelerin yemek dağıtımından sorumlu olan kasaba görevlisine döndü. "Böyle bir durum yaşandı mı?"

Görevli yanındakilere bile sormadan hızla reddetti. "İmkânsız, yemekler düzenli dağıtılıyor."

İşte yine başlıyorduk, derin bir nefes verdim ve masadaki kalemle oynamaya başladım.

"Tek sorumlu siz misiniz?" diye soran kişi Frensi'ydi. "Neden yanınızdaki insanlara sormuyorsunuz?"

Mataz'ın amcası öfkeli bir sesle atıldı. "Söz hakkı almadan konuşamazsın."

Yemek dağıtımından görevli sarışın adam gözlerini kocaman açmış, suçlamalar karşısında sinirlenmişti. "Yemeklerin eksik dağıtılmadığından eminim, sayın yönetim!" diye tekrar etti.

Dayanamadım ve el kaldırdım. Yaptığım hareketle kısa bir sessizlik oluştu, içerideki birçok kişinin gözleri üzerime dikildi.

"Görevli yanlış bilgi aktarıyor," dedim. "Eksik yemek dağıtımı yapıldığı doğru."

Bu, büyük bir tartışmanın da patlama noktasına dönüştü. *İçimden saydım, bum!*

Hemen sonrasında içeride sesler yükselmeye, insanlar birbirlerine bağırmaya başladı. Birilerinin sesi kulağıma çarpıyordu, ne dediklerini az çok seçebiliyordum.

"Nasıl bizi suçlar?"

"Bu da ne demek?"

"Koca bir saçmalık!"

"Bizden biri ama onların tarafında, yaptığına bir bak."

"Yemek yediğin kaba pislemek."

Bir kısmı göçmen komitesinden olanlar ise bambaşka bir şeyler söylüyordu. "Sizden biri bile bize hak veriyor, duymuyormusunuz?"

Tam bu kaosun ortasında onunla göz göze geldim: Annem.

Siz ve bizin ayrıştırıldığı, onlar ve bizim düşman edilmeye çalışıldığımız bu korkunç ortamda, bir yargıç az sonra bizler için hükmünü açıklayacakmış gibi gergince dizildiğimiz bu alanda

bakışmak istediğim son kişi kendisiydi. Lütfen bana öyle bakma, evet, kızın olmamdan nefret ettiğin bir gün daha.

Delici bakışlarını üzerime dikmiş, dudağı ciddiyetinin timsali olarak dümdüz bir çizgi hâlindeyken bana kenetlenmişti, kıpırdamıyordu. Bakışlarının ardındaki soru açıktı: *Bunu neden yaptın?*

Çünkü göçmenlerin birbirini savunmasıyla benim onları savunmam arasında büyük bir fark vardı.

“Tartışanlar dışarı çıkarılacaktır,” diyen otoriter ses babamın yakın arkadaşı olan kasaba başkan yardımcımıza aitti. “Lütfen sesinizi alçaltın ve problemleri çözmemize izin verin.”

Ardından hemen arkasında oturan insanlara saygıyla selam verdi. “Gördüğünüz gibi yanımızda çok önemli isimler oturuyor, kimse sizin bağırışlarınızı duymak için gelmedi. Burası ciddi bir yer, kendinize gelin.”

Sesler kesildi çünkü delici mavi gözleri ve genellikle bembeyaz görünen suratıyla bana ruhları çağrıştıran adam tüm dikkatleri üzerine çekmişti. Kendi kasabamız Livera dâhil tüm kasabalarda söz sahibi olan ve oldukça nüfuslu bir aileden gelen büyük başkan aramızdaydı. Çocukluğum onun adıyla geçmişti, annemin iyi bir politikacı olmak için kendini yırttığı o yıllarda hafızamdaki en önemli isimlerden biri bu adamdı.

“Büyük başkan geliyor Sallida, selam dur.”

“Büyük başkan aramızda Sallida, sesini çıkarma.”

“Büyük başkana uzun süre bakma, yanlış anlaşılabilir, Sallida.”

Oysa şimdi bana uzun uzun bakan Büyük Başkan Jafaron’un ta kendisiydi.

Yıllar gibi gelen bir süreden sonra dudakları aralandı, sesi kalın ve düzdü, ne hissettiği tam anlaşılmıyordu. “Ben kendisini biraz daha dinlemek isterim.” Gözleri üzerimdeydi.

Kendimi ortaya atarken başıma bunun geleceğini biliyordum ancak yapacak bir şey yoktu, kahrolası çenem adil olmayan bir şey gördüğümde asla susturulamazdı.

“Buyurun.” Sesim ifadesizdi, düz bir şekilde ona baktım.

Annemin oflamamak için dudaklarını birbirine bastırıldığını, söyleyeceğim şeylerden endişe ettiğini hemen fark etsem de geri adım atacak biri değildim. Bu kadar dikkat çekmemden çoğu zaman hoşlanmazdı.

“Öncelikle siz kasaba yönetiminden başkan yardımcısı Sayın Silevya ve eşi Tannar’ın kızısiniz.”

Büyük başkan anne ve babamın adını andığında bakışlarımdaki kararlılık değişmedi.

“Evet,” dedim.

“O hâlde sizin gözlerinizin tanık oldukları bizler için iki kat değer taşıyor. Buyurun.”

Söze başlamadan önce içerideki herkesin dudaklarımdan çıkacak kelimelere dikkat kesildiğini, ne söyleyeceğim diye büyük bir endişe taşıdıklarını fark ettim. Gözlerim göçmenlerin oturduğu bölüme takıldı. Onların bakışları diğerlerine göre daha yumuşak ve itaatkârdı, buraya sığınmışlardı ve söz hakları neredeyse yoktu. Gidecek bir yerleri olmadığı gibi.

“Sıkça kasaba gezisi düzenliyor ve halkın arasında geziyorum. İlk olarak belirtmeliyim ki çok sayıda kasabalı bu göç durumundan rahatsız. Hâliyle bu rahatsızlığı siz yöneticilere değil, göçmenlere yansıtıyorlar. Kaynaklarımızın onlara kullanılmasından memnun olmayanlar var. Her ne kadar belli kurallar gereği hareket etmeleri gerektiği söylenmiş olsa da sınırı aşanlar, göçmenlere kötü muamelede bulunanlar var. Hastalık olan hanelere geç yardım götürülmesi, yemeklerin eksik dağıtımı gibi konular bunun örneklerinden.”

İçeride nefes sesi bile duyulmuyordu, insanlar şok içindeydi. Bugüne dek, tam olarak beş aydır birileri bunları görmüş,

duymuş ve üç maymunu oynamayı tercih etmişti. Kimse bunları yüksek sesle söylemek istememiş, herkes başkanı zor durumda bırakmamak için sessiz sedasız çözmeye çalışmışlardı.

“Ayrıca,” diye eklerken önümdeki kâğıtları havaya kaldırdım. “İsteyenler olursa sağlık ve yemek ihtiyaçlarına erişemeyen hanelerin numaralarını kaydettim, kişi adları da dâhil olmak üzere. Göçmenler üzerinde baskı kurmaya ya da onlara verilen haklardan mahrum bırakmaya kimsenin hakkı yoktur, bana katıldığınızı düşünüyorum. Çünkü bunlar bugünün değil, aylar öncesinin konusuydu ve her şey yöneticiler tarafından onaylandı. Kimsenin buraya izinsiz giriş yaptığı yok, her şey planlandı ve bu doğrultuda hareket edildi. Bu duruma itirazı olan...”

İçerideki insanlara korkunç bir bakış attım, Mataz’ın amcası Ivar’a da. “Yönetime de başkaldırıyor sayılır.”

Derin sessizlik, sözlerimin ağırlığıyla beraber içeriğin buz kesilmesine, çıt çıkmamasına neden oldu. Buraya dek gelmiş ve belki de birçok kişinin gözünde mimlenmişken susmaya pek niyetim yoktu.

“İnsanlık suçu işleyemeyiz, yardıma ihtiyacı olan kimseye sırt dönemeyiz.” Bakışlarım buz gibi oldu, başkandan gözlerimi ayırmadım. “Nihayetinde biz, onların kaçtığı korkunç insanlardan değiliz. Bir farkımız olmalı.”

Son cümlem vurucuydu, bunu hem başkanın bakışlarından hem de insanların dehşete kapılmış hâllerinden ve surat ifadelerinden görüyordum. Birileri kıyafetlerinin yakalarını gevşetmeye çalıştı, içeride dehşet bir stres seansı başladı. Göçmenlerin tarafında birilerinin fısıldaştığını, seslerin yükselmeye başladığını işittim, birisi ilk kez onlar hakkında bu kadar net ve gerçek konuşuyordu. Gerilim mümkünmüş gibi giderek yükseldi, bağırışmamaları konusunda insanlar uyarı aldığı için kimse çıt çıkaramıyordu fakat suratı kıpkırmızı olan birçok kişi vardı. Bunlardan en önemlisi annemdi, başıma gelecekleri şimdiden tahmin ediyordum ancak susmayı kendime yakıştıramıyordum.

“Yeniden değerlendirilmesi gereken şeyler olduğu ortada.”

Büyük başkana bakarsam ağzından dökülen cümlelerle başkışlarının uyuşmayacağını anlayacağımdan korktum, bu benim birçok şeye olan bağımlıyı koparıp atabilirdi. Gözlerini görmesem de olurdu, söylemesi gerekenleri ondan duymak yeterliydi, sesi otoriter tonda kulağıma çalındı.

“Belli ki yanlış giden bir şeyler söz konusu.”

Adam ona bakmamı istiyor muydu, bilmiyordum ancak ben henüz bakmadan bu cümlenin kaç farklı anlama gelebileceğini biliyordum. İçimden bir ses bunun pek de iyi olmayabileceğini fısıldıyordu.

O sesi telaşla susturdum.

Arka taraftan biri kulağıma eğildiğinde ürperdim, bu en yakın arkadaşlarımdan Zivia’ydı, kızın sesi hislerime tercüman oldu. “İçimden bir ses yanlış bir hamle yaptığını söylüyor kızım, adam çok tuhaf bakıyor. Sanırım göçmenler an itibarıyla tehlikede.”

Eve girip kapıyı kapattığımız an annem üzerime doğru yürüdü ve parmağını suratıma salladı.

“Sen!” diye bağırırken gözleri kocamandı. “Sen dünyayı kuracağını falan mı sanıyorsun? Aptallaşma, Sallida!”

“Bana bağırma.”

“Bağırırım!” diye haykırmaya devam ederken ateş püskürüyordu, nefes nefese ve öfkeliydi, onu durduramayacağını biliyordum. “O yaptığın şey...” İki eliyle şakaklarını tuttu. “Sana inanamıyorum, resmen başkana meydan okudun.”

“Ben sadece gördüklerimi söyledim.”

“Her gördüğünü söylemek zorunda değilsin!” derken yenisinden bağırdı.

Ona düz bir bakış atsam da gözlerimdeki birçok duyguyu okuyabildiğinden emindim.

“Kendisi benim gözlerimin iki kat değerli olduğunu söyledi. Başkan yardımcısı ailem sağ olsun, ne hoş ama değil mi?”

Annem şakaklarını tutuyordu. “Tanrım, bu kız neden böyle oldu? Nerede hata yaptım?”

“Oradaki aç ve hasta insanları görmemiş gibi yapacaktım yani. Öyle mi?”

Anneme aşağılayıcı bir bakış attığımda öfke patlaması yaşadı.

“Öyle!” diye bağırırken bana yeniden parmağını salladı. “Politikada her şeyin bir zamanı vardır. Önce gelip benimle paylaşmalıydın. Göçmen komitesinin önünde, o yabancıların hakları yeniyormuş gibi davranıp...”

Ona doğru iki adım attım. “Hakları yeniyor ama...” Başımı sağa yatırdım. “Anneciğim.”

“Ne hakkından söz ediyorsun?” Sesine küçük de olsa bir alay yansıdı. “Bize ait olan topraklara sığınmış ve yaşama şansı verilmiş insanların ne gibi hakları olabilir?”

Bu, bardağı taşıran son damlaydı. Bir süredir bu evin içindeki ayrımcı davranışlarına ve acımasız sözlerine katlanıyordum ancak duygusuz tarafım bile bu kadarına tahammül edemiyordu. Annem sırtını dönüp hiçbir şey yokmuş gibi kendine bir bardak su doldururken ben çoktan etraftaki eşyalarımı toparlamaya başlamıştım. Arkası dönüktü, pencerenin önünde agresif konuşmasını sürdürürken manzarayı izliyordu.

“Leya bizi o tuhaf kızla tanıştırdığı gün onları şikâyet etmedik diye başımıza bunlar geldi. Hâlâ *bu hatayı nasıl yaptım* diye kendime kızıyorum! Duygusal davrandık. Yönetimde duygusallık olmaz. Mirsa ve sen benden habersiz o kızı bizim evimize bile sokmuşsunuz. Bunun önünü en baştan kesebilirdik, bana resmen yalan söylediniz. Bunu affedip herhangi bir

yabancı, *er ya da geç o da yurduna dönecektir* diye düşündüğüm için bugün peşinden onca insanı sürükleyip kasabamıza getirdi. Şu hâle bak. Şimdi karşıma geçmiş, ne idiği belirsiz bu göçmenlerin haklarından söz ediyorsun. Onlar kim? Amaçları ne? Geldikleri yerde savaştıklarından bahsediyorlar fakat kendilerinden başka hiç kimse bu olayın şahidi değil. Bilmiyoruz, anlıyor musunuz? Tanımadığımız ve belki de güvenliğimizi tehdit eden bu insanlara kapılarımızı açtık, yemek verdik, koruyoruz ve üzerine bir de kızım çıkıp kahramanlık yapmaya çalışarak başkanın karşısında...”

“Olanları uydurmuyorlar,” derken birkaç parça kıyafetimi koltuğun üzerinden almış, elimdeki çantaya tıktırıyordum.

“Nereden bilebilirim?” Annem agresifçe yanıtladığında sesimi kontrollü tutmaya çalıştım.

“Çünkü Rans da onlarlaydı. Bizden birileri de yanlarındaydı, anne.”

“Rans denen çocuğun bir şey anlattığı mı var? Saçmalama istersen! Ayrıca o kıza öylesine âşık olmuş ki artık onun dürüstlüğünden de şüpheliyiz. Birçoğumuz bu olanları anlamlandırabileceğimiz farklı bir kaynak arıyoruz. Sen de gelip tüm bu krizin ortasında...”

Dayanamadım ve sesimi yükselttim: “Merak etme, bana katlanmak zorunda değilsin. Bir sonraki toplantıya kadar beni görmeyeceksin.”

Annem hışımla arkasını döndüğünde eşyalarımı topladığım çantayı ve hemen sonrasında kararlı surat ifademi gördü. Şok içindeydi, gözleri ânında büyüdü.

“Bu,” derken çenesi titredi. “Bu da ne demek oluyor? Saçmalama!”

“Gidiyorum.”

“Hiçbir yere gitmiyorsun.”

“Yetişkin biri olarak kararlarımı kendim alabilirim.”

“O aptal göçmenler yüzünden evini mi terk ediyorsun?”
Elindeki bardağı hışımına masaya çarptığında kırılacak zannet-
tim; yeniden kapıya, bana doğru yürüdü. “Bu kapıdan çıkar-
san!..”

“O insanlar yüzünden değil, empati yapamayan ve sıklıkla
mesleğinin katılığına yenik düşüp insani tarafını unutan senin
yüzünden gidiyorum, anne. Bir gün yeniden konuşabileceğimiz
noktaya varırsan, hiç sanmasam da yanına uğrarım.”

“Sallida,” diye uyarırken öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Cid-
diyetimi fark ettiği için giderek daha büyük bir paniğe kapılıyor-
du, gizlemesine rağmen görebiliyordum. “Canın her istediğinde
bu evden çıkarsan o kapıyı her geldiğinde açık bulamazsın.”

“Bazı kapıların kapanması bizim için daha iyidir zaten, boş
ver.”

Son cümlem onda darbe etkisi yaratmış olacak ki derin so-
luklarından başka bir şey duyulmadı, olmasını istediğim son şey
oldu ve ben çantamı alıp geriye döndüğümde beton gibi sert su-
ratımın aksime tatlı mı tatlı bakan iri gözlerle karşılaştım. Kız
kardeşim Mirsa bana bakıyordu. Üzerindeki bol tişörtü, elinde-
ki kitabı ve meraklı bakışlarıyla çantamı inceliyordu.

“Abla?” diye sorarken kaşlarını çatı. “O sesler ne?”

“Bir süre yokum, Mirsa. Konuşuruz.”

“N... ne?”

Uzun süre burada kalırsam ona dayanamayacağımı bildi-
ğimden hızlı adımlarla çıkışa yöneldim ve askıdaki ceketimi
alıp botlarımı giydim. Kız kardeşim telaşla arkamdan koşarken
normal bir durum yaşanmadığının farkındaydı.

“Nasıl yani?” derken anlamaya çalışıyordu. “Neden? Nereye?”

“Konuşuruz dedim ya.”

“Ama...”

Ona el salladım ve çabucak kapıyı kapattım. Bu zamana
kadar anneme katlanmamı sağlayan en önemli faktör onun

yumuşak bakan gözleriydi, her ne kadar kız kardeşimin onunlayken iyi olmayacağını ve kırılgaşılabileceğini bilsem de bu zulme daha fazla katlanamayacaktım. Bir süre buralarda olmak ve işime bakmak en doğrusuydu. Kapıyı kapatmadan önce Mirsa'nın biraz gerisinden bana korkunç bakışlar gönderen anemi unutmaya çalıştım.

“Şimdiye kadar senin istediğin gibi yaşadım,” diye hınçla fıslıdadım. “Şimdi kendi sıram.”

Leya'nın güzel gözleri endişeli parıltılar barındırıyordu. Kapıyı biraz aralamış, başını usulca uzatmıştı. Yüzü onu son gördüğüm gibi bembeyazdı, kaygıları olduğunu biliyordum. Hem de uzun bir süredir.

“Nasılsın?” diye sorarken elimdeki çantayı arkama gizleme gereği duymuştum.

“İyiyim.” Sesi yumuşaktı. “Sen iyi misin?” Bakışları arkamda sakladığım çantayı görmek istercesine oraya takılır gibi olsa da üzerinde durmadı, hiçbir zaman rahatsız edici tavırlar takınan biri olmamıştı. “Buraya neden geldin?” diye devam etti merakla.

Beni içeri davet edemiyordu. Kız buraya getirildiğinden beri Rans'ın kimseyi eve almadığını biliyordum, âdeta değerli bir elmas gibi kızı herkesten ve her ihtimalden sakınıyordu. İçeri girmeyi teklif edip onlara kötü hissettirmek istemedim. Zaten sözü uzatmanın ikimize de bir faydası olmayacaktı, bu yüzden her zamanki gibi net olmaya karar verdim. Ayrıca kaybedecek vaktimiz olduğunu hiç sanmıyordum.

“Aslında Rans'ı görmek için geldim.”

Uzun zamandır kimseden bunu duymamış olacaktı ki ilk anda kararsızca yüzüme baktı. “Rans mı?”

Kapıya tek elimi yaslayıp iç çektim. “Biraz acelem var, konuşmamız gereken bazı durumlar oldu.”

Leya sıkıntılı bir nefes verirken elini saçlarının arasından geçirdi, sesinde mahcubiyet vardı. "Açıkçası iyi durumda değil, özellikle son günlerde... Kafası biraz dağınık, Sallida. Daha sonra görüşmen..."

"Öyle bir zamanım yok, Leya."

Ciddiyetimi kavramış olacak ki pes etti ve başını salladı. "Hemen geliyorum."

Kapılarının önünde bir süre bekledim. Rans'ın ailesinin evi kasabanın bize uzak kalan ve ormanın dibinde olan bir bölgedeydi. Bu yüzden annemin öfke nöbeti geçirip beni arayacağı ilk yer burası olmayacaktı. Üstelik birçok kişi olanlardan dolayı bu aileyi suçluyordu, bu sebeple kendilerince bir cezalandırma yöntemi olarak onlarla iletişime geçmekten kaçınıyorlardı.

Sanki Evera'nın onlara sığınıp yardım istemiş olması bir kabahatmiş gibi.

Kızın başına gelenlere hâlâ inanamıyordum.

"Rans uyuyor." Bu kez konuşan kapının ağzında beliren Rat'tı. İri cüssesiyle heybetli bir görüntü sergiliyor, tüm kapıyı kaplıyordu. Çocukluğumuzdan bu yana oynadığımız tüm oyunlarda en tehlikeli ve cüsseli kişi olma rolünü kimseye kaptırmıyordu. Bugün de o günlerden biriymiş gibiydi.

"Selam," diye el salladım. "Uyandırman gerekecek."

"Neden?"

Sert yüz ifademle karşılaştığında ona avcılık yaparken ne kadar acımasızlaştığımı hatırlatmış olacağım ki biraz daha çekingençe devam etti, durumu açıklama gereksinimi duydu.

"Olanları biliyorsun. Kız hâlâ kötü durumda, hiçbir yaşam belirtisi yok denebilir. Rans her gece onun başında bekliyor, eve daha yeni geldi. Saçları uzayıp vücudu pis kokana kadar Evera'nın baş ucundan ayrılmıyor. Göle gidiyor, yıkanıyor ve büyükbabama uğruyor. Takıntılı biçimde tek rutini bu. Bu

yüzden eve gelip uyuduğu kısa anlarda kimse ona dokunmuyor. Şimdi uyandırırsak epey..."

"O zaman seninle konuşmamız gerekecek," diye sözünü kestim. "Dışarı gel."

"Ben mi?" Rat'ın kaba aksanı bu kez şaşkın kelimelerle бүтүнleşmişti.

"Evet," diye net bir biçimde başımı sallarken evin içini gözetliyordum. "Diğerlerinin duymaması gerekiyor."

Rat büyük adımlarıyla evden çıktı ve kapıyı biraz aralık bıraksa da girişten uzaklaştı, onunla beraber ben de bahçenin diğer ucuna yürüdüm. Dibimde durduğunda her ne kadar oldukça uzun boylu olsam da başımı kaldırıp ona bakmak zorunda kaldım.

"Kasaba çok karışacak," diye fısıldadım.

Kafası karışmış hâlde kaşlarını çattı ve söylediğim şeyden hiçbir şey anlamadı.

"Bu ne demek?"

"Toplantılar iyiye gitmiyor. Göçmenlere karşı tepkiler var, onlara düşman bir güruh oluştu. Saklasalar da olanları görebiliyorum."

"Bu kadar büyütecek bir şey..."

"Hayır," diye sözünü kestim. "Büyütmüyorum. Rans'la konuşmam lazım. Konu tüm göçmenlerin geri gönderilmesine gelebilir, hatta Evera'nın..."

Rat şoka uğramış hâlde gözlerini açtı, sesinde tehlikeli bir tını vardı. "Bu aptallık. Rans hepsini öldürür."

"Farkındayım," derken ona bıkkın bir bakış yolladım. "Ben de kaosun büyüyeceğinden söz ediyorum zaten. Önlem almamız gerekiyor. Bu düşman topluluğu engellemek zorundayız; açık olacağım, ilk olarak Evera ve ailesine zarar vereceklerinden endişe ediyorum. Öyle bir durum olursa işler hiç iyi bir noktaya gitmez, çok fazla kişinin canı yanabilir, Rat."

Genç adam sıkıntıyla yanaklarını şişirdi, durumun ciddiye-tini şimdi anlamıştı. "Zaten her şey bok gibiydi. Şimdi ne önerirsin?"

"Evden kaçtım." Çantamı havaya kaldırdım. "Acil durum planı yapacağım. Annem yanımdayken rahat olamıyorum, bakış açılarımız çok farklı. Üstelik içten içe onun da bana engel olacağını hissediyorum. Bana benim gibi düşünen, atik olan bir grup gerekiyor. İçlerinde sen de olmak zorundasın."

"T... tamam," derken çantama şaşkın bakışlar atıyordu. "Bir gün bu kızı korumak için yaralanıp üstüne tüm kasabayı karşı-mıza alacağımızı kim tahmin ederdi ki?" Kafasını kaşırken bir yol arıyordu, devam etti: "Peki sen nerede kalacaksın?"

"Bir süre gizli takılacağım," dedim ona bir baş selamı verip ayrılmadan önce. "Bu gece buluşuruz, güvendiğin kişileri topla. Mümkünse zeki olsunlar."

Cevap hakkı vermeden sırtımı döndüm ve hızlı adımlarla yürüdüm. Konu Rat olunca arkadaş çevresi ne kadar zeki olurdu, bilmiyordum ama cesaret konusunda çok iyi oldukları kesindi.

"Eh," dedim kendi kendime. "Bilek gücü de bir şeydir. Hafife almamak gerek."

Nihayetinde pek de güvenilir bir işe kalkışmıyordum, kendimizi sağlama almak fena fikir değildi. Bugüne dek hiçbir saldırı riski yaşamamıştık ancak içimden bir ses toplantının sadece buzdağının görünen kısmı olduğunu fısıldıyordu, bu alev büyümeden hatta başlamadan söndürülmeliydi. Yolun sonuna vardıktan sonra daha az evin olduğu ve göçmenlerden bazılarının da yerleştirildiği motel bölgesine ilerlemeye başladım. Oradaki çalışanlardan biri bu gecelik yatacak yerimi ayarlayabilirdi, uzun süredir dost olduğum bir tanıdık vardı.

"Selam, Jansa," dedim tahta kapıyı sert bir biçimde itip içeri girerken.

İçerisi her zamanki gibi loş mum ışıklarıyla aydınlatılmıştı ve buranın uyku getiren basık bir havası vardı. Yağmurdan sonraki toprak kokusuna benzeyen bir koku aldım, havanın giderek kapandığını ve bazı bölgelerin yağışlı olduğunu henüz fark edebildim. Kafam öylesine dalgındı ki çiselemeye başlayan yağmur sesini de bir anlığına duyar gibi oldum, içeri girdiğimde başlamış olmalıydı. Biraz kendime gelmek, gözümün önündeki perdeyi kaldırmak istediğimi fark ederken kızın uygun bir odasının olmasını diledim. Kesinlikle eve dönmek ve bana bu kafa yorgunluğunu yaşatan annemle yeni bir kaosa bulaşmak istemiyordum. Girişteki minyon kızla göz göze geldik, yorgun görünüyordu. Burada gelen geçeni kontrol etme görevi geceleri ondaydı ve her zaman bu işe ne kadar uygun olmadığını düşünür dururdum. Gözleri hep yorgun ve yarı uykulu bakardı.

“Selam Sally,” dedi bıkkın bir nefes verip beni şöyle bir süzerken. “Seni buraya hangi rüzgâr attı?”

Kaşlarımı kaldırdım ve yalnızca tebessüm ettim, bu sevecen olmaktan ziyade epey yılgın bir ifade barındırıyordu.

“Bana bu gecelik idare edecek bir odan olduğunu söyle.”

“Şu...” dedi ve nasıl tanımlayacağını bir süre düşündü, sonra karar vermiş olacak ki ince kaşlarını çatmayı kesti. “Göçmenler kalıyor.”

İç çektiğinde beklenmedik biçimde canı sıkılmış görüldüğünü fark ettim ve bu bana ufak bir şok yaşattı. Sahiden inanamıyordum, bu kız uzun yıllar beraber okumayı öğrendiğim ve kendimizi iyi bir insan olmakla ilgili eğittiğimiz o okul binasındaki en sevecen, insan canlısı diyebileceğimiz kişiydi. Onun bile böylesine hassas bir konuda benden farklı ve düşmanca sayılabilecek bir tavırda olması içimi ürpertti. Tahminlerimde ne kadar haklı olduğumu ve ortalığın ne kadar hızlı karışabileceğini fark ettim. Bu gerçek miydi?

“Göçmenleri biliyorum,” dedim lafı uzatmadan. “Belki kendine ayırdığın ya da yedekte olan...”

Her zaman yedekleri olurdu, kısa bir bakışma yaşadığımızda bunu bildiğimi anladı.

“Bir tane var,” diye mırıldandı bana arkasındaki çekmece-den eğilip aldığı anahtarı verirken. “Fakat sabah çıkman gerekebilir, en üst katta, soldaki ilk kapı.”

“Bu iyiliğini unutmam,” derken sıcak bir tebessüm yollamaya çalıştım.

Benim gibi bir buz kalıbından ne kadar sıcak bir şeyler çıkabilirse işte.

Ne olduğunu, evden neden çantamla çıktığımı bile sorma gereği duymadı, hep böyleydi, ilgisiz insanları çoğu zaman seviyordum. Baş selamı verip adımlarımı merdivenlere yönelttim, gıcırtı sesleri eşliğinde hayatımın sonraki döneminde nerede yaşamam gerektiğini düşünüyordum.

Odaya geçtim.

3

SUİKAST

“Uyanman gerekiyor.”

“Ne?”

“Şimdi uyan.”

“Neden?”

“Acele et.”

“Neden? Bir dakika, kimsin sen?”

“Vakit kalmadı. Seni öldürecek.”

Boşluğa uzandım, sesin sahibi beyaz bir ışığa benziyordu. Güvercin kanatları gördüm, kuşların uçup uçmadığına emin olamayacağım kadar hızlı bir şeyler yaşandı. Kaşlarımı çattım, sesin beni neden uyardığını, dahası kim olduğunu yeniden düşünmeye çalıştım. Faydasızdı, gözlerim bu ışığa göre fazlasıyla âciz birer organ olmaktan başka bir şeye yaramıyordu, o anda bu ışığın ardındaki kişinin ancak o istediğinde görünür olacağını anladım.

Kalp atışım aniden hızlandı. “Rüya gibi gelmiyor.”

Bir süre sessizce bekledi, sonra aniden uğultuya benzer bir gürültüyle yeniden konuştu, işin tuhafı bu bir fısıltıydı, tüm tezatlıklar bir aradaydı. “Bana da öyle gelmiyor.” Ardından ekledi: “Belki de değildir.”

Sıçradım ve yatakta gözlerimi açtım.

Nefes al, nefes ver. Nefes al, nefes ver. Nerede olduğumla ilgili korkunç bir karmaşa yaşarken gözlerim etrafı taradı. Karanlık odada, bilmediğim bir yerde, evet, çok uzun bir zaman dilimi

sayılmayan bir süre önce giriş yaptığım moteldeydim. Kendime gelmek ve nefes alış verişlerimi kontrol etmek birkaç dakikamı aldı.

“Aman Tanrım,” dedim titreyen ellerimle terli suratımı silerken. “O aptal ses de neydi? Korkudan ölecektim. Gerçektir.”

Kalkmak istiyor ancak kıpırdamadan duruyordum, sanki görünmez bir el beni engelliyordu. Bu saçma hissin hemen geçmesini ve gecenin köründe sıçrayarak uyandığım uykuma bir an evvel yeniden kavuşmayı diledim. Yatağın diğer tarafına döndüğümde penceredeki yağmur damlalarıyla göz göze geldik. Yağmur şiddetini artırmış ve durdurulamaz bir hâl almıştı, uzun zamandır gördüğüm en kötü havaydı.

“Uyu kızım, sabah bir ton işin var.”

Kötü düşünceleri defedip yeniden uyumayı denedim, aslında bir noktaya kadar iyi gidiyordum. Tam tatlı bir uykunun kollarına kendimi bırakacağımı hissettiğim anda o rüyadaki uğursuz sestten sonraki ikinci uyarı sayılabilecek bir şey meydana geldi.

Pencerenin olduğu bölgeden sessiz ancak keskin kulaklarımın yeterince iyi duyduğu bir *çıt* sesi.

Gözlerimi açtım. Kalbim aynı anda dehşet bir ritme kapıldı, rüyadaki ses yeniden zihnimde yankılandı.

Uyanman gerekiyor, şimdi uyan, acele et, vakit kalmadı, seni öldürecek.

Sesin tekrar gelmesini bekledim ancak bir süre sonra zihnimin bana oyun oynayıp oynamadığını düşündürecek kadar büyük bir sessizliğe şahitlik ettim. Nafile, artık istesem de uyuyamazdım. Hem ne duyduğumdan oldukça emin hem de bir o kadar gergindim. Eğer tüm bunları bir rüya yüzünden uyduruyorsam kendimi başımı koyduğum yastıkla boğacaktım!

İyi bir şey oldu ve o ses yeniden duyuldu, bu kez aynı yanılgıya düşüp pencereye bakmadım çünkü bu kesinlikle bir yağmur damlası değildi. Elim usulca yastığın altına sakladığım hançerin

kabzasını simsıkı kavradı, nefes almayı bir anlığına kesmek zorundaydım. Çünkü bu lanet kulaklarım yanlış duymuyorsa şu an bu odada, pencerenin değil ancak kesinlikle kapımın hemen önünde benden başka biri daha soluklanıyordu. Üstelik buna, fazla duyulmasa da ayırt edebildiğim adım sesleri de eşlik ediyordu. Kapımın kolu oynatıldığında kilitlediğime şükretsem de korku delice içimde yükseliverdi, bu lanet gecede ne oluyordu böyle? O her kimse az sonra odaya girebilir, beni tek bir hamleyle etkisiz hâle getirebilirdi. Neden? Kimdi? Peşinde olduğu kişi ben miydim? Yoksa sadece odaları karıştırmış olabilecek herhangi bir aptal mıydı? Hiçbir fikrim yoktu ve bu konuda fikrimin olmasını istediğimden yeterince emin değildim.

Yatakta doğruldum, her iki ihtimale karşı hazırlıklı olmam gerektiğini bilecek kadar ayılmıştım. Tehlike hiçbir zaman *ben geliyorum* demezdi, elbette hedefi bensem her şey çok hızlı meydana gelecekti. Hızla ayağa fırlayıp kıstığım gözlerimle etrafı taradım.

Gözüm pencereye iliştiğinde soluğumu bıraktım. “İşte bu.”

Pencere, bir küpeşteyle hemen yan tarafımdaki dairenin balkonuna bağlanıyordu. Normalde bu riski alır mıydım, bilmiyordum ancak şu an bu güvenilmez anda cesaret patlaması yaşamak zorunda olduğum açık bir gerçektir. Kapıyı açıp Jansa’ya -eğer uyanıksa- beni kurtarması için çığlık atabilirdim ancak karşımdakinin benden daha atik olup olmayacağını bilmiyordum, bu büyük bir aptallığa dönüşebilirdi de. Üstelik burada başıma bir şey gelmesi demek neredeyse sabaha kadar beni kimsenin bulmaması anlamına geliyordu, sesimi çıkaramadığım ihtimaller korkunçtu. Burada geberip gitme fikri korkuyla kalbimin hızlanmasına sebep oldu. Kesinlikle göze alınamayacak kadar tehlikeliydi.

Hemen uyumadan önce yanı başıma bıraktığım çantamı kapıyı açtığı gibi sırtıma attım, yatakta olabildiğince sessizce hareket ederek ayağa kalktım ve parmak uçlarımda pencerenin

dibine dek yürüdüm. Aksi gibi en son ne zaman açıldığı hakkında en ufak bir fikrimin olmadığı bu salak pencerenin sıkışması tuttuğu için kulpu ile mücadeleye giriştim, bunu hızlı ve sessiz yapmak giderek daha zorlaşıyordu. Çok fazla hal almak kullanılmış. Her ne kadar küçük bir gıcırta duyulmuş olsa da pek fena sayılmazdım, camı açtım, dikkatli bir biçimde küpeşteyi inceledim. Gözlerim üzerine çıkıp ayağımı yerleştireceğim alanı tarıyordu. Çok güvenli sayılmazdı ama kaçışım için idare edecek kadar alan vardı.

Riskli miydi? *Kesinlikle öyleydi.*

Başka şansım var mıydı? *Kesinlikle yoktu.*

“Ayağının biraz bile kaymaması gerekiyor, kızım,” diye kendimi uyardım. “Yaparsın. Hadi.”

Aşağı çakılmak demek en iyi ihtimalle sağlam yaralanmak, en kötü ihtimalle de ayağa kalkamamak demekti. Dudağımı ısıtırıp küçük bir durum değerlendirmesi yaptıktan sonra odada saklanabileceğim hiçbir yer olmadığına son kez emin oldum, derin bir nefes verdim ve buna hazırlandım.

Seçim hakkım yoktu. Bu kişi her kimse kapımı artık tüm gücünü kullanarak zorlamaya devam ediyordu.

Bacağımı kaldırıp küpeşteye doğru attım, pencerenin tokmağını serçe çekip test ettikten sonra vücudumu yukarı çektim. Bir anda havaya kalkan bedenim dengemi sarsacak gibi olsa da hızla toparlandım ve karanlıkta bastığım yeri görmeye çalışarak dikkatle camın diğer tarafına geçtim. Ağır çantam normalden fazla eşya bulundurduğum için beni zorluyordu, bunun düşme sebep olacağını anladığımda çantayı odanın içine atmaktan başka çarem kalmadı. Atmadan önce fermuarını açtım ve önceden yedek olarak yerleştirdiğim bir bıçağı daha pantolonumun içine doğru sıkıştırdım. Bunları evden çıkmaya ilk karar verdiğim zaman bilemişim, birinin etini rahatlıkla delip geçecek cinsten sağlam bıçaklardı.

rar verdiğini anladığım kişiye, dışarıdan zorlanan kapıya korkunç bir bakış atıyordum. “Çünkü ben etmeyeceğim.”

Tahmin ettiğim şey oldu, saliselerle yarışmıştım. Kapı usulca açıldı, bunu yapan kişi bilerek şu ucuz tahtayı kırmıyor, onun yerine sessiz hareket etmeye çalışıyordu. Belki de şu an uyuyor olsam çoktan beni boğabilirdi, neyse ki yıllardır en ufak seste tetiklenen hafif bir uykum vardı.

Tam o esnada zihnimi allak bullak edecek bir düşünce beliriverdi. “Uyanmadın. Uyandırıldın.”

Rüyamdaki sesin ne dediğini biliyordum. Kuşkuya yer yoktu, beni sahiden de uyarmıştı. Kalbim hızla atarken kapı tamamen açıldığında camın diğer tarafında, metrelerce yüksekte bekliyordum. Parmaklarımı pencerenin kenarına geçirmiş, var gücümle tutunuyordum. Bu kadar yüksek bir pencereye tırmanacağım odama dadanan pisliğin aklının ucundan bile geçmezdi, buna emindim. Gözlerimi kısıtım ve karanlıkta onu görmeye çalıştım, bu tanıdığım biri olabilir miydi? Aklıma gelen birkaç ihtimal vardı. Komite toplantısı sırasında birçok üyenin gaddar bakışlarının üzerimde gezindiğini ve sanki kendi halkıma ihanet ediyormuşum gibi yargılayıcı davrandıklarını biliyordum, içlerinden biri ileri gitmiş olabilir miydi? Göçmenlerle ilgili ileri geri konuştuğumu düşünüp beni bir güvenlik tehdidi olarak algılamış olabilirler miydi?

Düşmanın kim olduğunu bilmemek her şeyi değiştiren hassas bir noktaydı. Düşmanı tanımak zaaflarını da görmek demekti, tıpkı ormanda birçok akşam avladığım o tehlikeli yırtıcılar ya da benzerleri gibi. Onları ele geçirmek için ilk yapmam gereken zayıf noktalarını tespit etmekti. Aksi hâlde hangi hamleyle saldıracağını bilemezdim.

“Senin zayıf noktan...” diye fısıldadım içeri giren karanlık silüete. “Beni hafife alman oldu, aptal.”

Bu bir erkek olmalıydı. Boyu iki metreye yakındı, belki daha uzun bile olabilirdi. Onu tamamen örten ve yüzünü katiyen göremeyeceğim bir pelerin giymişti, bu pelerinin şapkası gözlerini de kapatıyordu. Yanılmıyorsam boynunda atkıya benzer bir kuşmaş vardı, yüzünü iyice gizlediğini anladığımda korkum birkaç kat arttı. Bu ancak başının ciddi bir belaya gireceğini düşünen insanların yapacağı bir hamleydi. Giyimine rağmen hareket alanı kısıtlanmış gibi durmuyordu, belli ki keskin bakışları, iyi gözleri vardı. İçeri ağır adımlarla girdi, başı doğruca odadaki yatağa döndü. Nerede olduğumu ilk andan tahmin etmesi teorimi güçlendirdi: *Bu odayı tanıyordu*. Yatağın nerede olduğunu biliyordu. Hatta ötesi bile olabilirdi, muhtemelen beni de tanıyordu.

Yatağa doğru iki adım attı, önce yokluğumu fark edecek ve buna göre bir şeyler yapacak sandım ancak öyle olmadı. Elini pelerinin iç kısmına, pantolon cebi olması gereken yere uzattı. Oradan karanlıkta bile parlayan keskin bir bıçak çıkardı, en az benimkiler kadar iyi bilenmiş görünüyordu. Tanrım, birçok şey bekliyordum ancak bu değildi. Hiç ummadığım bir şey yaptı ve neredeyse kendime hâkim olamayıp bir çığlık basacağım kadar korkunç bir şeye imza attı. Bıçağı tek seferde kusursuzca beni öldürebileceği bir şiddetle yastığa fırlattı, hedefi on ikiden vurdu. Eğer birkaç saniye geç kalmış ve orada uyuyor olsaydım şu anda tam anlamıyla bir ölüydüm. Kalbim dehşetle çarparken olanlara inanamıyordum.

Ölüydün, Sallida. Ölüydün. Seni öldürmeye gelmiş. Yüzünü teyit etme gereği bile duymadı. Uyanma riskini göze almadı. Keskin, acılı, sert ve hızlı bir ölüm. Müthiş bir komut uygulayıcısıydı, suikastçiydi.

Beynim olanları algılamakta zorlandı. Gerçekten beni öldürmeye gelmişti. Kimdi? Sebebi neydi? Nasıl olabilirdi? Hareti kesin emir aldığını belli ediyordu, dehşet içindeydim.

“Toparlan,” dedim kendi kendime. “Analiz et.”

Onu inceledim. Uzun boyu avantaja çevirebilir, görüş açısı-
dan hızla kaçabilirdim. Sürünerek hareket etmeliydim. Bilekleri
ve atış gücü kuvvetliydi, bundan uzak durmalıydim. Bacakla-
rına saldıracaktım, özellikle diz kapaklarının arkasını ve ayak
bileklerini hedef almalıydim. Dengesini kaybedecekti. Gözleri-
ne ulaşmalıydim, parmaklarımla gözlerini delmek istiyordum.
Bunların tümü için sadece birkaç saniyem vardı ve zaman delice
bir hızla akıyordu, acele etmem gerekiyordu. Ancak telaş bana
hata yaptırırdı, bunun dengesini sağlamalıydim. Bir adım geride
dururken pencereyi sıkıca tutmaya devam ediyordum, yatakta
olmadığımı bilerek neden bıçağı kullanmıştı? Yoksa risk almak
istememiş ya da çığlık atıp atmayacağımı mı test etmişti? Bilmi-
yordum, kafamın karışmasına izin vermemeliydim.

Kalın ve tok bir ses kulağımı okşadı. "Saklambaç severim.
Hadi gel..." Sesi ninni söyler gibi melodik bir tınıya büründü.
"Çık dışarıya oynayalım."

Evet, erkekti. Çok da alaycı bir piçti. Uzanıp yastığa sapladı-
ğı bıçağını çıkarırken güldüğünü işitir gibi oldum, beni yakala-
yacağına çok emindi. Bıçağı tüm kuvvetiyle çektiğinde ellerini
inceleme fırsatım oldu, yaralarla dolu bir teni olsa da gücünden
pek bir şey eksiltmediği belliydi. Bu adam da benim gibi bir
avcı olabilirdi, savaş konusunda uzmansa bitmiştim. Bunu göz
önünde bulundurmak zorundaydım çünkü kilosu benden ciddi
anlamda fazlaydı.

"Odanın içine yeniden atlamak mantıklı değil," diye sakin-
leşmek için mırıldanırken kendi kendime hesaplıyordum. "Kaç,
Sallida. Bu piç çok ciddi."

Onu izlemeyi bıraktım, en son yatağın altını kontrol etmek
için eğildiğini görür gibi oldum. Beni odada arayacaktı. Nere-
deyse iki dakikalık zamanım vardı. Sırtımı okşayan rüzgâra ve
yüksekliğe aldırmadan yan odanın balkonuna nasıl ulaşacağı-
mı kontrol ettim, dikkatle küpeştede hareket ettim ve ayağımı
o yöne kaydurdum. En ufak hatam kafa üstü çakılmama neden

olacaktı, en iyi ihtimalle sakatlanacaktım. Dikkatle ayağımı kaydırmaya devam ettim ve bu odanın penceresi dışında yan tarafa atlamama yardımcı olacak tutunacak bir yer aradım. Duvar dümdüz ve çıkıntısız olsa da balkonun korkulukları uzundu, risk alıp biraz eğilirsem belki oraya ulaşabilirdim. Kolum uzundu.

“Şimdi,” diye kendime sessizce güç verdim.

Tam bu esnada kalın ve tok ses huzursuzca homurdandı. “Burada da yoksun. Yoksa dolapta mısın?”

Atladım. Tanrım, tam bir deli işiydi. On saniye önce kendi odamın penceresinde bir küpeştedeyken şu an yan odanın balkonundaydım. İnanamıyordum.

“Balkonu kilitlediysen sıçtım,” diye mırıldarken odanın sahibine güzel dileklerimi gönderiyordum.

Balkon kapısını içeri doğru ittim, önce beni korkutarak sıkışsa da sonrasında hareket eder gibi oldu. Bundan güç alarak kapıyı iyice ittim ve içeri girdim.

Yan odanın açık penceresinden kulağıma gelen tok ses huzusuzdu. “Burada da yoksun. Yoksa aşağı mı atladın?”

Kendimi önümdeki odadan içeri attığım gibi kapıyı çabucak kapattım. İşte asıl savaş şimdi başlıyordu, eğer odada konaklayan kişi beni bir hırsız zannederse tam anlamıyla bitmiştim. Bu hem yerimin belli olmasına sebep olacak hem de o adamın yeniden bana saldırabileceği bir fırsat yaratacaktı. Benimkinin aksine bu odada hiç mum ışığı yoktu, yatağı bulmaya çalıştım. İçeri doğru tereddütle yürürken soluğumu tutmuştum, bir elim ne olur olmaz diye bıçağımdaydı. Boşta kalan elim etrafı yokluyor, dokunabileceğim nesneleri ayırt etmeye çalışıyordu. Başlangıçta oldukça zor olsa da bir süre sonra gözlerim karanlığa alışmaya başladı, o anda benim odamdakine benzer şekilde konumlandırılmış tek kişilik yatağı görür gibi oldum. Sanırım biri uyuyordu, orada bir vücut vardı, yorgana sarılmış vaziyetteydi.

“Lütfen uyanma,” dedim içimden âdeta yalvarırcasına. “Lütfen.”

Koridora çıkıp en alt katta bulunan Jansa’ya koştuğum an bu iş biterdi, kurtulurum demekti. İçeride yatan kişiyi düşünmemeye çalışarak gücümü topladım ve çıkışa yürüdüm. Gerçekten de az sonra sorunsuz bir biçimde kafamdakini uygulamıştım, artık koridordaydım. Adamın odasını kapattım ve merdivenlere baktım. Karanlıkta ürkütücü görünmesine rağmen kurtuluş umudumdu, yan taraftaki canı piçin hamleleri aklıma geldiğinde hızla aşağı yöneldim.

Kaç Sally, kaç!

Hızla basamaklara atıldım ve bir saniye sonra ne olacağını, tüm moteli uyandırabileceğimi umursamadan haykırmak istedim.

“Jansa! Üst katta...”

Tam haykırırken iri bir el ağzımı kapattı, korkuyla sıçradığımda basamaklara düştük. Üzerime çullanması sadece iki saniyeyi buldu, o kadar hızlıydı ki ne olduğunu bile anlayamadan kendimi onun vücudunun altında buldum, bu oydu. Yakalanmıştım.

“Piç!”

Elini ısırp küfretmeye çalışsam da müthiş dayanıklıydı, bacağımı tek dokunuşuyla fırlattı. Etrafa vurmaya, merdiven basamaklarına ve duvara tekmeler savurup ses çıkarmaya çalıştım. Alt kattan ince bir ses yukarı doğru süzülüverdi.

“Hey? Orada biri mi var?”

Jansa uyumuyordu, Tanrım, beni duymuştu. Yeniden bağır-maya ve olduğum yerde tepinmeye çalıştım ancak üzerimdeki devasa cüsseli herif tüm nefes alıp verişimi kesecek şekilde koca elini ağzıma ve burnuma doğru bastırdı, yemin ederim öleceğim sandım. Savaşmak nedir, bilmiyordum. Bildiğim bir şey varsa

da an itibarıyla unutmuştum. Hayır kızım, bu kadar kolay salıveremezsin...

Adam beni bir un çuvalını tutuyormuş gibi kolaylıkla kaldırdığında direnmeye çalıştım, hiç yorulmadan kaldırdığı vücudumu iki basamak aşağıdaki koridora çekti, sürüklendim ancak hiçbir şey yapamadım, feci güçlüydü. Eğer karşıma benim cüsemde ya da daha zayıf birini verselerdi ihtimaller değişirdi ancak bu piçi özellikle seçmiş olabilirlerdi, kim bilir amacı neydi? Düşünceler zihnimden delice akıp giderken çırpınıyor, itiraz ediyor, Jansa'ya sesim gitsin diye çabalıyordum.

Nafileydi, beni boş olduğundan emin olduğunu anladığım bir odaya sokup kapıyı kapattı. Tek hamlede kilitledi ve beni yere fırlattı. Sanırım iki saniyeliğine bir şey yapamayacağımı düşünmüş olmalıydı ki beni hafife aldığını işte o an fark ettim.

Bu en büyük yanılgısı oldu.

Fırlatıldığım yerden müthiş bir hızla kalktım ve delice bir atiklikle daha önce de hedef olarak gözüme kestirdiğim diz kapaklarına tekmeyi bastım. Daha geriye dönme fırsatı bile bulmadan ayaklarımın dibine, yere yığıldı. Şok içindeydi, bu hamlemi asla beklemiyordu.

“Piç kurusu!” diye boğazım acıyana dek bağırdım. “Seni geberteceğim!”

Sıradaki hedefim daha hassas olan bir bölgeydi: Gözleri.

İki parmağımı vahşice gözlerine soktuğumda acıyla bağırdı, artık tüm odağı dağılmıştı. Tek yapmam gereken suratını açmak ya da defolup kaçmaktı. Eğer şimdi kaçarsam sonrasında nasıl bir tehlikeyle yüz yüze olduğumu bilemeyecektim, mecburen diğerini seçtim.

Kaçmamayı. Saldırmayı.

Acı içinde gözlerini tutarken bir başka yedek bıçağı cebimden çıkardım ve boğazına dayadım. Elim, yüzünü kapatan

pelerin şapkasına ve atkısına doğru hareket etti, gözlerinin acısından kıvranıyordu.

“Kimsin sen?” Sesim nefret doluydu. “Üç saniyen var, gebe-
rir gidersin. Kime çalışıyorsun? Amacın ne?”

Bıçağım boğazını kesmek üzere hazırda bekliyordu, ciddiye-
timi kavraması için keskin ucu boğazına batırdım ve bir damla
kan akıttım. Acıyla inledi.

“Görevim seni öldürmek,” derken nefes nefeseydi. “Diğer
görevim ölüm pahasına kimliğimi gizlemek.”

Cümlesi bittiği an bir şey yapacağını anladığım için atkıya
uzandım, kumaşı hızla çektiğimde yüzünü görecektir gibi olsam
da beni üzerinden öyle şiddetli itti ki az önce gözlerini hiç oyma-
mışım ve bıçağım boynunu asla kesmemiş gibi geldi. Bu kez şaş-
kınlığa uğrayan taraf ben olurken öylece bakakalmamdan fay-
dalanarak üzerime atıldı. Yumruğunun yüzüme ineceğini fark
eder etmez sola kaydım, eli güçlü biçimde zemine çarptı. Acı-
la inler gibi olsa da hemen toparlandı, ölümcül görünüyordu.
Onun vücudunun ağırlığı altında ezilip bu odada ölme fikri hiç
cezbedici değildi, telaşla kapıya emekledim ve koluna uzandım.
Bacağıma yapıştı, beni geriye çekmeyi denedi ancak parmak bo-
ğumlarım beyazlayana dek kapı koluna tutundum, çığlıklarına
karşı yapabileceği hiçbir şey yoktu.

“Jansa!” diye haykırdım boğazım patlayana dek. “Jansa, yar-
dım et! Üst kattayım!”

Suikastçı artık çaresiz kaldığını kabul ettiği an kaçmak için
geri çekilmek istedi ancak tekmemi hesaba katmamıştı, sura-
tının ortasına ayağımı indirdiğimde burnu kanamaya başladı.
Oluk oluk akan kanı atkısına damlarken yeniden üzerine atla-
yıp yüzünü açmak istesem de buna vakit yoktu. Kapının önün-
den çekilmediğimi ve merdivendeki bağırırlara bakılırsa herkesi
uyandırdığımı anladı. Tek hamlede pencereye doğru sıçradı ve

ben daha ne olduğunu anlamadan aşağıya atladı, bir an bile düşünmedi.

“Hayır!” diye çığlık atarken pencereye koştum. “Hain piç! Kaçamazsın!”

Jansa odanın kapısını açmak için gürültülü yumruklarını kapıya indiriyordu. “Açın! Orada kim var? Açın şu lanet kapıyı!”

Dehşet içinde karanlığa karışan siyah pelerini izliyordum, yapacak hiçbir şey kalmamıştı. Ölümle yaşam arasında kalıp yaşamayı seçmiştim, onunla bu odada on saniye daha kalmak cesedimin çıkarılmasıyla aynı anlama gelecekti.

Canımın ne kadar acıdığını adam gözden kaybolduğunda anladım. “Ah...”

Dizlerim mahvolmuştu, sırtım parçalanmış gibi sızlıyordu. Merdiven basamaklarındaki boğuşma, odaya sürüklenme, burada birbirimizin üzerindeki güçlü mücadelemiz üstümden vahşi bir hayvan sürüsü geçmiş gibi hissettiriyordu. Yalpalayarak kapıya ilerledim ve titreyen ellerimle kapıyı açtım.

Jansa ufak tefek vücudu ve kocaman açtığı gözleriyle şok içinde bana bakıyordu, yüzümü görür görmez ellerini ağzına götürdü.

“Sally,” diye fısıldadı. “Aman Tanrım. Bunu kim yaptı?”

Yüzümün ne kadar şiştiğini tahmin ediyordum, sanırım sürüklenirken bir yere çarpmıştım.

“Ben...” diyecek gibi oldum ancak sözcükler ağzımdan çıkmadı.

O esnada kızın arkasında en az üç dört kişinin daha olduğunu fark ettim, diğerlerini tanıımıyordum ancak bunlardan biri hiç de kolay unutulmayacak bir yüzdü.

“İyi misiniz? Şöyle gelin.”

Adam, Jansa’yı biraz kenara çekip öne doğru yürüdü, koluna girdi ve ben ne olduğunu anlamadan bedenine yaslanabilmem için destek oldu. O anda uzun zamandır kendi ailemde

bile hissedemediğim bir şefkat hissettim, bu beni öldüresiye korkuttu.

“Sizi tanıyorum,” dedi kibar aksanıyla. “Kızımı kurtaranlardan birisiniz.”

Valor Alfen, karanlık motel koridorunda tam gözlerimin içine bakıyordu. Öyle derine işliyordu ki sanki onu bir süredir değil, bundan çok daha uzun zaman öncesinden tanıyordum.

Bu aptal düşünceyi susturdum. “Evet, Evera Alfen’in babasısınız.”

“Odama giren sizdiniz,” derken adımlarıma dikkat ederek beni basamaklara oturmam için yürüttü. “Çok sessiz olduğunuz için başta anlamadım ancak sonra sesleri duyduğumda görevliye haber verdim.”

Jansa, adama teşekkür edercesine bir bakış attı. “Evli bir çift kalıyor, gürültünün onlardan geldiğini sandım...” Söylediği ve düşündüğü şey yüzünden utanç duyuyordu, yüzüne bakamadı. “Biri seni öldüresiye dövüyormuş! Kimdi bu piç?”

“Kaçtı,” dedim dudaklarımı birbirine bastırıp acı içinde merdiven basamaklarına otururken. “Yüzünü göstermemek için her şeyi yaptı. Odama girmişti.”

Jansa itiraz etti. “İmkânsız! Giren çıkan herkesi kontrol ediyorum!”

Başımı ellerimin arasına alıp bu kâbusu unutmaya çalıştım. “Bilmiyorum Jansa, belki de uyukluyordun.”

Valor Alfen’in kalın sesi bizi böldüğünde ikimiz de işaret ettiği yere baktık. “Şu kapı kilitli miydi?”

Herhangi bir acil durum için binanın dış merdivenlerine açılan kapıyı işaret ediyordu.

Jansa şüpheyle mırıldandı: “Hayır, tahliye için...”

Adam tahminini doğrulamıştı, dışarıdan bir girişe gerek olmadan buraya tırmanılmıştı. Suikastçı benim peşimde

olmalıydı, burası önceden çevre araştırması yapabileceği bir yer sayılmazdı, belli ki beni uzun uzun takip etmişti.

“Lanet olsun,” dedim öfkeyle saçlarımı çekerken. “Kaçırdım onu.”

“Yarım kalan bir işi varsa yeniden gelecektir.” Adamın sesi beni korkutmak için değil ancak korumak için giderek sertleşiyor gibiydi. “Çok dikkatli olmalısın.”

Başımı kaldırdım ve onunla göz göze geldim. Bakışlarında anlamını ikimizin de bildiği ancak söylemeye çekindiğimiz bir şey saklıydı. Jansa ve diğer misafirler pek bir anlam veremese de karşımdaki adam da ben de bu işin sebebinin iyi biliyorduk.

“Bizi savunmaya devam ettiğin sürece duracaklarını sanmıyorum.”

Valor Alfen’in cümlesi tüm hayatımı, kişiliğimi, karakterimi ve olmak istediğim insanı düşündürtecek kadar derin bir anlam taşıyordu. Bakışlarımı kaçırdım.

Birlikte yaşadığım, belki de güvenip selam verdiğim insanlar sahiden bu kadar kötüleşir miydi?

Yanlış soru, nasıl bu kadar kötüleşmişlerdi?

Ertesi sabah Ritan’ın bizim için bulduğu, bundan birkaç yıl önce yaşlı bir çiftin yaşadığı ancak onlar öldükten sonra artık boş olan bir çiftliğin arka bahçesindeki depoda toplantı için buluşmuştuk. Burası onların evine çok yakın bir bölge sayılabılırdi. Rans’la ilgili birçok durumdan yeterince emin olamadıkları için isteseler de uzaklaşamıyorlardı.

“Sen daha yeni kendine geldin,” diye Ritan’ı azarlarken kapıyı kapatıyordum. “Bu kalın kafalı abin seni yanında getirmemesi gerektiğini bilmiyor muydu?”

Yuva denilen yerde mahsur kaldıkları gece Ritan'ın durumunun ne kadar ağır olduğunu ve Evera'nın onu kurtardığı söylen-tilerini unutmamıştım.

“Ben kalın kafalı falan değilim,” diye itiraz eden Rat oldu. Kaşlarını çatmış, bacaklarını iki yana ayırarak bir saman yığının üzerine oturmuştu. “Bu çocuk bir şekilde evde olan biten her şeyden haberdar oluyor. Peşime takılıp gelmiş.”

Yanlarındaki üçüncü kişiye baktım, bu çocuğu tanımıyordum.

“O, göçmenlerden,” diye açıklayan Rat oldu. “İsmi Arvin, oldukça güçlü bir çocuktur.”

Onunla göz göze geldik, Mirsa ile yaşları yakın görünüyordu. Sakin birine benziyordu, Rat'ın iri yarı vücudunun yanında o çok daha cılızdı.

“Selam,” derken dostça elimi kaldırmıştım. “Ben Sallida. Sally de diyebilirsin.”

“Birkaç kişi daha gelecek,” diyen Rat hararetli ve heyecanlı biçimde bizi böldü. “Av arkadaşlarım. Ne yapacağımızdan emin değilim ama fazladan güce ihtiyacımız olursa diye...”

Derin bir nefes verdiğimde sözü uzatmadan lafa girmek zorunda hissettim, bir şeyleri hızla netleştirmek zorundaydık. “Dün gece bir suikasta kurban gidiyordum, millet.”

Ani bir sessizlik baş gösterdi. Rat'ın surat ifadesinin değişimini anbean izledim, duyduğu şeye anlam yüklemeye çalışırken kafası karışmıştı.

“Neden söz ediyorsun sen, kızım? Saçmalama!”

“Saçmaladığım falan yok,” diye onu terslerken gece yaşadığım dehşeti gözümün önünden silmeye çalışıyordum. “Bir boklar olacağını biliyordum ancak bu kadar erken başlaması bana da sürpriz oldu.”

Ritan, abisine kıyasla daha kontrollü bir sakinliğe sahipti, ayakta bekliyordu. "Nerede oldu?" diye sorarken gözleri şüphey-le kısılmıştı.

"Jansa'nın yerinde," diye açıklarken dün gecenin izleri olan yaralarım sızladı, birkaçı boynumda, birkaçı bileklerimdeydi.

Derin çizikleri sebepsizce örtmek istedim, kendime sarıldım.

"Konuşacağım konu da zaten bununla ilgiliydi," diye devam ettim gergince. "Kasaba toplantısında bir şeyler patlak vermeye başlamıştı. Söz alıp göçmenlerin yaşadığı sıkıntıları dile getirdim, ortam çok kötü gerildi."

Arvin denilen çocuğun sessizce bizi dinlediğini gördüğümde huzursuz olsam da devam etmek zorundaydım.

"Halk onları istemiyor," diyen Ritan sözlerime tercüman oldu.

Bu, Arvin'in iyice renginin kaçmasına sebep oldu, Rat'a gelirken bir göçmen getirmesi gerektiğini söylediğimi hatırlamıyordum.

"Yanlış anlama," diye genç çocuğa döndüm. "Halkın tamamı değil ancak bir kısmı böyle aptal bir düşmanlık içinde. Bizim görevimiz bu durum çığırından çıkmadan müdahale etmek."

Rat öfkeyle soluyordu. "Evera'ya bile saldırmak isteyebilirler, kız daha uyanmamışken..."

Arvin'den beklemediğim sert bir tepki geldi. "Evera'ya dokunulmasına izin vermeyiz."

Bakışları Rans'inkilere benzer bir alevle yanıyordu, o anda sessiz görüntüsünün altında neyin gizli olduğunu merak ettim. Bakışlarındaki hisler, Yuva denilen yerde hiç de basit şeyler yaşanmadığının izleri gibiydi. Sormaktan korktuğum için ses çıkarmasam da Rat bana göre daha patavatsızdı.

"Kızı tasmayla gezdirdiklerini söylüyorlar. Doğru mu?"

Arvin'in rengi kaçarken Ritan abisinin omzunu hafifçe itti. "Bu böyle söylenmez, it herif."

“Dursana,” diyen Rat kardeşini tersledi. “Önemli bir konu bu. Onların ne kadar canı olduğunu bilelim ki bu halk tepki gösterdiğinde elle tutulur bir şeyimiz olsun. Bu insanlar o zulüm topraklarına geri dönemez.”

Arvin az duyulan bir sesle, “Evet,” diye mırıldandı. “Onu Yuva’dan kaçtığı için cezalandırmak istediler, deli gibi yağmur yağıyordu, meydana çıkardılar ve hepimizin önünde bir tasmayla...” Nefesi kesilir gibi oldu. “...sürüklediler.”

Hatırasının hiç hoş olmadığı belliydi, üstelik duyduğum şeyler beni giderek daha fazla rahatsız ediyordu.

“Kimsenin bunu yapmaya hakkı yok!” dedim oturduğum yerde dikleşirken. “Hiçbir insanın diğerinin hayatını işkenceye çevirme hakkı yok. Üstelik bunun karşısında durduğumuz için ötekileştirilmeye hiç niyetim de yok, bu kasabadakiler kafayı mı yedi? Bu söylentilerin korkunçluğunu duymalarına rağmen insanları geri göndermek isteyecekler. Acilen yeni bir toplantı talep edeceğim.”

Öfkem giderek yükselirken sarı saçlarımı geriye savurup hışımla pencereye döndüm. “Neler yapabileceğimi henüz görmediler.”

Neden bilmem ancak Arvin’in giderek yumuşayan sesi kalbimde bir yere dokundu, az önce anlattığı şeyin ağırlığından mı bilinmez, ona karşı daha farklı hissediyordum.

“Sen Evera’ya çok benziyorsun,” diye fısıldadı mahcup bir tebessümle. “Sanki karşımda onun birkaç yaş büyümüş hâli var.”

Rat ve Ritan bu yorumla beraber huzursuzca kıpırdandı, bunun pek de iç açıcı bir yorum olmadığını biliyordum. Kızdan lanetli gibi söz edildiği için kaderlerimizin ya da karakterimizin benzemesi korku dolu birçok anlam taşıyabilirdi.

“Onunla çok vakit geçirme fırsatım olmadı,” derken öfkem giderek dindi. “Pek bilmiyorum. Öyle diyorsan öyledir.”

“O benim çocukluk arkadaşım.”

Başka bir şey söylemedi ve bakışlarını kucağında birleştirdiği ellerine indirdi, onu kaybetmiş gibi konuşmamaya dikkat ediyordu.

“Öyleyse ne yapacağımızı konuşmalıyız.”

Ritan bize göre daha soğukkanlı biçimde içeride volta atmaya başladı. “İlk olarak bu durumun yönetim ayağını bulmak gerekir. Halkı susturabilecek en büyük güç yöneticilerdir. Herhangi bir isyanın önüne geçmek istemedikleri noktada yalnız bırakılmışız demektir.”

Rat kardeşini çok iyi tanıyordu. “Aklında bir şey var, söyle.”

“Sallida kasaba görev seçimlerine katılacak,” derken genç çocuk çenesinin ucuyla beni işaret etti. “Bugün yarın başlamak üzeredir. Daha önce de seçilmiştin, hatırlıyor musun?”

“Evet,” derken bunu hatırlayabildiği için şaşkındım. “Diğer kasabalardan birine gönderilmiştim. Avcılık eğitimi ve...”

“Evet,” diye beni keserken heyecanlanmış görünüyordu. “Seçimlere katıl ve gücünü göster. Bu sadece göstermelik bir hamle olacak, asıl amacın yönetim tarafına daha yakın olup herhangi bir sorun olursa erkenden öğrenerek bize bildirmen. Biz de buna yönelik hızlı davranacağız.”

Rat’ın kafası karışmıştı. “Ne yapmak için?”

“Abimle Evera’yı saklamamız gerekebilir. Tabii göçmenlerin çoğunu da... Ayrıca bu süre zarfında Yuva’nın ne kadar tehlikeli olduğunu bizzat ben anlatacağım, sonuçta orayı gördüm. İnsanlar ancak oranın ne kadar zalim olduğunu öğrenirse durur.”

“Tamam ama...” diye araya girmek istediğimde Ritan müsaade etmedi.

“Saldırı yok, kaçış var, millet. Biz tüm kasabayla savaşacak kadar güçlü değiliz. Ayrıca bilmediğimiz şeyler var, bu insanların içine sızmışken onlardan bazı bilgiler ediniyordum. Yuva denilen lanet yerle kasabamızın iş birliği içinde olduğu noktalar olabilir.”

Ne diyordu bu? Son cümlesi bizde büyük bir şok etkisi yaratırken üçümüz birden başımızı kaldırdık. Arvin'in gözlerindeki şaşkınlık Rat ve benim gözlerimizdeki hayal kırıklığından büyük yük sayılmazdı, Ritan'a dehşet içinde bakıyorduk.

"Nasıl olur?" diye yutkundum. "Ne demeye çalışıyorsun sen?"

"Planlarım nasıl işledi sanıyorsun? Oraya kolaylıkla nasıl girdim?"

Ritan anlattığı şeyden mutlu görünmüyordu, sanki gözleri bir yere dalıp gitti. "Berbat şeyler dönüyor, orası kendi içinde sıkı bir yönetim olsa da aslında... O kadar da terk edilmiş gibi değiller."

Ağzımı açıp bir şeyler söylemek istediğim anda çiftlik kapısının gürültüyle açıldığını duyduk, ayağa fırlamam bir saniye bile sürmedi. Rat ile aynı anda bıçaklarımıza sarıldık.

"Kim var orada?"

İlk öne çıkan Rat oldu, kapıyı açtı ve gizli görüşmemize dâhil olan davetsiz misafiri karşılamak için hazırlandı, nefesimi istemsizce tuttum. Kapının ardında bir suret belirdi.

"Rans," diye soluklanırken omuzlarım gevşedi.

Gelen oydu. Mavi gözlerinin etrafı koyulaşmıştı, sanki birer çukura gömülmüşlerdi. En son ne zaman uyuduğunu merak edeceğim kadar yorgun görünüyordu. Onu canlı cildi, açık kumral saçları, dikkatle üzerimizde gezinen mavi gözleriyle hatırlardım. Çocukluğumun neredeyse büyük kısmının bir arada geçtiği genç adama bakarken hayatın ona yaptığı şeye üzüldüm. Geldiği nokta hem güçlü durması gereken hem de bunca acıyla her an yıkılabileceği bir vaziyetti.

Evera Alfen'in yokluğundan beri Rans arafta kalmıştı, ölü değildi ancak yaşıyor da sayılmazdı.

"Sizin buraya geleceğinizi duydum." Konuştuğunda sesi boğuk olsa da kelimeleri anlaşılırdı, içeri girip abisinin yanından geçmeden önce kapıyı kapattı.

Rat öfkeyle Ritan'a baktı. "Oğlum, sen kafayı mı yedin?"

Çocuk masumiyetini göstermek için ellerini havaya kaldırdı. "Ben çağırmadım ki."

Rans onların atışmasının uzayacağını anlayınca duvar dibindeki bir saman yığınının oturdurdu ve tek tek hepimize baktı. "Refeyn sizi duymuş. O söyledi."

Dudaklarım küçük bir şaşkınlıkla aralandı, o ufaklığı uzun süredir bir yerlerde görmüyordum. Onunla vakit geçirdiğim son zamanlar Evera Alfen'in gidişiyle büyük bir depresyona girdiği vakitlerdi, sonrasında ortalarda pek görünmemeye başlamıştı.

Kalt ailesinin erkekleri için Evera Alfen sıradan biri değildi, üçünün birden karşımda olmasından bunu çok iyi anlıyordum.

"Selam Rans," dedi Arvin elini kaldırıp ona selam verirken. "Bir değişiklik var mı?"

Genç adam Evera'nın arkadaşına bir baş selamı verse de sorusu için mahcup görünüyordu, ses çıkarmadı ve başını öne eğdi.

Evera Alfen asla uyanmıyordu, sanki sonsuz bir uykuya dalmıştı.

"Bunları geçelim," dedim ortamdaki gerginliği dağıtmak adına. "Neler yapabileceğimize bakalım. Şanslı günümdeyim, konuşacaklarımızın Rans'ı da ilgilendirdiğini düşünüyordum ve o, tam olarak olması gereken yerde."

Kızı geçici süreliğine bile olsa bırakmış olması hayli şaşırtıcıydı, sessizliğimizden anlam çıkardığı için kalın sesiyle açıkladı: "Babam ve annem yanında. Bir de babası..." Sesi giderek boğuklaştı, devam etmekte zorlandı. "Babası, Evera ile yalnız vakit geçirmek istedi. Onları biraz baş başa bıraktım."

Valor Alfen kasabada ortalarda görünmemeye çalışsa da dün geceki suikast onu da korkutmuştu benziyordu, kızına bir zarar gelip gelmeyeceğinden emin değildi. Demek ilk işi soluğu onun yanında almak olmuştu.

“Anlaşıldı,” diye başımı salladım. “Kaldığımız yerden devam edelim. Kim Rans’a dün geceki suikasttan bahsetmek ister?”

Dört erkek bana baktı, bazen bazı şeyleri fazla aleni ve umursamaz konuştuğumu fark ettim, suratlarındaki ifade işiteceklerinden hiç memnun olmayacaklarının ispatıydı.

Saman yığınınından kalktım ve üstümü çırpıttım.

Yarım saat sonra kafamızdaki çoğu plan netleşmişti. Kasaba görev seçimlerine katılacak, gücümü ispat edecektim. Bir süre önce bunu deneyimlemiştim, seçilen kişiler kasabanın koruyuculuğu görevini üstlenir ve üst yönetimden gelen emirleri uygulardı. Yönetimle bu kadar sıkı ilişkiler kurmaları birçok konuda avantaj sağlardı, Ritan’ın planında aksi gidecek hiçbir şey yoktu. Bir aksilik olduğunda, kasabaya Yuva denilen yerden izinsiz giriş ya da göçmenlere yönelik saldırı durumlarında ilk haberdar olacak kişilerden biri olabilirdim. Evde oturup beklemek istemediğim ortadaydı, yapabileceğim en iyi şey buydu.

“Evera’yı onlara vereceğimi mi sanıyorsunuz?” Rans, kızın risk altında olduğunu söylediğimizden beri sinirden köpürüyordu. “Kimse hiçbir bok yapamaz. Canımı ortaya koymaktan da can almaktan da çekinmem. Karşıma geçen herkesi öldürürüm.”

Sesi o kadar netti ki buraya girdiğindeki yorgun hâli yok olmuştu, artık daha hararetiliydi.

“Sakin ol, kardeşim,” dedi Rat elini onun omzuna koyarak. “Bir şey olmayacak. Ben evde nöbet tutacağım. Ritan ve Arvin de etrafı kollayacak. Sallida görev seçimlerinde içeriden bilgi almış olacak. Kalabalıgız, hiç de fena sayılmayız.”

Rans biraz sakinleşince ağzının içinde homurdanma aşamasına geçti. “İnsanları köle gibi bir ormanın içine kapatacaksın, yıllarca başka bir dünya yokmuş gibi yaşatacaksın, sonra da

dışarı çıkanları ve bundan güç bela kurtulanları suçlayacaksın. Böyle bir şey insanlık dışı.”

Ritan, abisine hak verircesine başını sallarken duyduklarım rüylerimi ürpertiyordu. “Kolay şeyler yaşanmadı, içlerine girince tanık oldum.”

Arvin uzun süredir sessizdi, pencereye doğru başını çevirmiş, sabit duruyordu. “Dışarı çıktığımız ilk an hepimiz nasıl yalanlarla büyütüldüğümüzü anladık. Yıkım gibiydi. Annem hâlâ kendine gelememi, uzun süredir korkunç kâbuslar görüyor. Hâlâ o hapishanede gibi hissediyoruz.”

Olanları algılamakta zorlanan bir yanım kaşlarımı çatıp oturduğum yerden kalkmama ve içeride volta atmama neden oldu.

“Bir dakika,” diye hararetle araya girdim. “Yanlış anlamıyorum, değil mi? Bana göçmenlerin uzun yıllar boyu bir yere kapatılıp her şeyi sorgulamalarının yasak olduğunu mu anlatıyorsunuz? Yanlış anlama Arvin, derdim seninle değil ama... Neden kimse çıkıp dışarıyı kontrol etmemiş ki? Bu nasıl bir saçmalık?”

“O iş o kadar kolay değil. Duyunca kimsenin inanası gelmiyor ama...” Ritan açıklamaya çalışsa da başarılı olamadı.

“Nasıl?” dedim.

Arvin’in sesi buz gibiydi. “Dışarı çıkan ilk kişi Evera’nın küçük kardeşi Zey oldu. Sürekli kuşların nereye uçtuğunu sorup durdu, hepimizden daha meraklıydı. Çocuk bir akşam ormana gitti.” Yutkundum. “Ormanda öldürüldü.”

İçerisi cümlesiyle beraber buz kesti. Her şeyin başladığı noktada Evera’nın buraya bir intikam uğruna geldiğini biliyordum, kulaktan kulağa dolaşan şeyler vardı. Fakat bugüne dek kimseye yüksek sesle soramamıştım.

Rans öfke doluydu. “Onlar yaptı. Foyaları ortaya çıkmasını diye küçük çocuğu öldürdüler.” Ardından gözlerime baktı, mavi rengin nasıl yangına büründüğüne şahit oldum. “Çok şey var.

Öncü denilen bir şerefsiz yanında getirdiği insanları, Evera'nın dedelerinin zamanında buraya tıkıp dışarının korkunç olduğuna inandırmış. Akıl dışı, manyak hikâyeler uydurmuş, bunları artarak resmen nesilden nesle aktarılmış. Bir süre sonra inançları o kadar suistimal edilmiş ki kimse sorgulamamaya başlamış, zaten sorgulayanı da cezalandıracak bir yol buluyorlarmış. Çeşitli bahanelerle toplumdan izole edilip dışlanıyorlarmış. Tüm kaynaklar bu adamda ve seçilmişlerde toplandığı için insanlar onlara muhtaç hâle gelmiş, böyle bir düzene doğan bebekler var. Nasıl ses çıkaracaksın ki?"

İşittiklerim, korkunç birer manipülasyondan başka bir şey değildi, adım atmayı kesip gözlerimi Rans'a diktim.

"Bu hikâyede bir terslik var," derken durum giderek hoşuma gitmemeye başlıyordu. "Böyle olmaz, olmamalı. Birilerini belli bir toprağın içine hapsedip *buradan sonrası yok, dışarıda öcüler var* demek kadar saçma bir şey. Nasıl olur da..."

"Evera'nın annesi her şeyi bilmesine, kızının işkence çektiğini görmesine rağmen oradan çıkmadı, saldırganlara yardım eden taraftaydı."

İşte bu, duyabileceğim en ağır cümlelerden biri oldu, Rans'ın hissiz sesi bitkinliğini yansıtıyordu. Şimdi o da büyük bir yükün altında eziliyor gibiydi.

"İnançları bile kullanmış," dedi duygusuzca. "Anne babalar çocuklarını böyle büyötmüş, bu adama inanmamak büyük bir günahmış, yasakmış gibi."

Sustum, kafamda feci bir manzara canlanırken işin rengi giderek değişiyordu. "Sonra?" diye sorarken neyi duyacağımdan emin değildim.

Rat kardeşi kadar duygusuz bir sesle yanıtladı: "Olanlar ortada, Sally. Kızın kardeşi dışarıyı merak ediyor. Çocuğu tutamıyor, bir gece dışarı çıkıyor. Adım attığı gibi öldürüyorlar. Kız da birkaç gün sonra kendisinin infaz edileceğini anlıyor, kaçıyor."

“Size geliyor,” diye fısıldarken kafamda farklı parçaları olan bu olay artık tamamlanmıştı.

Öfke ve şaşkınlık yüzünden elimdeki bıçağı önümdeki kapının girişine batırmaya başladığımı, hatta girişin biraz hasar aldığını geç fark ettim.

“Kimsesi yoktu,” diye fısıldadı Rans hâlâ bunu hatırladıkça acı çekiyormuş gibi. “Sıfırdı. En sevdiği, canı, kanı ölmüştü, ailesi ona inanmamayı seçmişti. Kötü durumdaydı, kendisi bir şekilde kurtulmuştu ama aklı orada kalanlardaydı. Yapma diyemedim, oraya gideceğini her zaman biliyordum, hissettim, ben...” Sesi titredi. “Ben bunu bilerek devam ettim. Bir intikamı vardı, bir savaşı vardı, bir isyanı vardı. Durdurulamazdı. Kimse yokken bile. Yalnızken bile.”

“Bu canavarca bir öykü,” diyerek yutkunurken Arvin’den tarafa bakmamaya çalıştım, artık hepsi adına daha da kötü hissediyordum.

“Zaten bu hikâyeyi yaratan da bir canavardan farksız,” dedi Rans.

Bıçaktaki gözlerimi genç adama çevirdim. Bitap hâldeydi. Rans’ın nasıl yaşayan bir ölüye döndüğünü resmen şimdi anlıyordum. Yemek yemiyordu, ölüm diyetine girmiş gibiydi. Kız uyanmadan ona rahat nefes almak yoktu, kasabada ve çok daha uzaklarda bulduğu tüm şifacıları ona götürse de hiçbiri kızı uyandırmayı başaramamıştı. Üstelik içimden bir ses, anlatmadığı daha çok şey olduğunu söylüyordu.

Düşüncelerimi duymuş gibi konuştu: “Anlatırsam tehlikeye girebileceğin çok şey var. Daha fazla sorma.”

“Ne tehlikesinden söz ediyorsun?”

Bu kez araya giren Ritan oldu. “Seni kullanmak isteyebilirler.”

Neden söz ettiğini anlamadığım için kaşlarımı çatarak yüzünü inceledim, bu fikir beni rahatsız etmişti. Madem beraber bir yola çıkıyorduk, öyleyse her detayı bilmeliydim. Sonunu

göremediğim yollara alışkın olabilirdim ancak riskin ne olduğunu hesaplamamak mantıklı olmazdı.

“Açıklayın,” dedim.

Rat; Ritan ve Rans’a göre daha açık sözlü ve kabaydı. “Annem göçmen karşıtı politika izlemiyor mu? Herkes düşman olabilir. Seni farklı emelleri için kullanmak isteyebilirler. Eğer göçmenlerle olacaksan bu çok gizli kalmalı, bunu durdurmanın tek yolu bu.”

Annemin adının burada geçmesi beni ölesiyle rahatsız etse de çıtımı çıkaramadım.

“Adını bile bilmediğim bir topluluktaki cehennemle annemin ne gibi bir ilgisi olacak? Evet, göçmenleri sevmiyor olabilir, kasaba için ben de akıbeti tehlikeli olan şeyler görüyorum ama...”

Duymak istediklerimi söylüyordum, gerçekleri değil. Bu yüzden susmak zorunda kaldım.

“O kişiler burada birilerinden bilgi alıyorlar, kasaba yöneticileri ya da başkanlık bilgi sızdırıyor, Sallida.” Ritan kendinden emindi. Sesiyle yankılanan bu kelimeler birkaç saniye susmama neden oldu.

İçerideki soğuk ilk kez iliklerime kadar üşümeme, ürperti hissetmeme sebep oldu. Annemin ve yöneticilerin suçlandığı şey kanımı dondurdu, sert bir kayaya çarpmışım gibi irkildim. Korkunç bir baskıyla masum insanlara eziyet eden bu topluma bilgi sızdırmak mı? Öldürülmelerine aracı olmak mı? Kaçışlarını engellemek mi? Hayatlarını kurtarabilecek fırsatları varken bu kötülüğü yapmak mı? Burada ne bok dönüyordu, tuttuğum nefesim âdeta ciğerlerime hapsoldü, yetmedi, göğsüme bir sancı soktu.

Annen iyi bir kadın değil, Sallida, dedi iç sesim. Bunu hep biliyordun.

Peki bu onu bir casus yapar mıydı?

“Saçma,” derken karşımdaki adamlara değil, kendime kızıyor, bir çıkış arıyordum. “Öyle bir şey yoktur, iyice araştırdınız mı? Emin misiniz?”

Arvin beklemediğim bir anda ayağa kalktı, konuşulan konunun onu ne kadar rahatsız ettiğini görüyordum. “Biraz hava alacağım.”

Konuşmakta bile zorlanıyordu, travmalarının yeniden tetikleniyor olması zaaflarını ortaya çıkardı. Ritan hiç duraksamadan onunla birlikte dışarı çıktı, geride sadece iki öfkeli kardeşle ben kaldım.

“İş birliği. Görünen bu,” dedi Rans öfkeyle.

İtiraz edeceğimi anlayan Rat, Rans’tan daha hararetli bir biçimde sözümü kesti: “Madem onların böyle bir bok yemeyeceğini düşünüyorsun, ne diye çıkıp bizi uyarmaya geldin?” Başını iki yana sallarken alayla gülüyordu. “Çünkü sen de çok iyi biliyorsun, bu insanlardan hiçbir bok olmaz, hiçbirine güvenilmez. Bu kadar çaresiz olan ve gidecek yerleri kalmamış insanlara bile tahammül edemiyorlar, belki de şu an *onları nasıl geri döndürürüz* diye gizli hesaplar yapıyorlar.”

İtiraz edemeyeceğimi iyi biliyordu. Rat soluklanırken kardeşi Rans başını kaldırdı, mavi gözleri yüzüne vuran ışıkla daha da parlarken hüznü görünüyordu. “Bu dünyanın kaç bucağı olursa olsun Evera hiçbir yere ait değil.”

Bu cümle, bugün duyduğum her şeyle birleştğinde Rans’ın evinde yarı ölü uyuyan kızı düşünmeme sebep oldu. Rans devam etmemek için kendini güç bela tutuyormuş gibiydi; sesinde isyankâr biri tını, haksızlığa inat etmiş bir serzeniş vardı. Bu annemi ya da diğerlerini daha fazla savunmamam gerektiğine dair bir işaret sayılırdı, bu derme çatma yerde birilerinin düşüncümünden daha derin yaraları vardı. Evet, bir şifacı değildim ancak bu yaralar daha fazla büyümeden ve geri kalan herkesi mahvetmeden önce önlem alabilecek tarafta olabilirdim. Rans’a

baktığımda gördüğüm tek şey sevdiği kadın için ölümü bile göze alabileceğiydi. Her ne kadar acılı, yas tutan bir genç adama ben- zese de o cesur bir âşıktı; istediğinde zekice hareket eder, sesiz- planlar yapar ve herkesi mahvedebilecek bir kaos yaratabilirdi. Birçok şeyi tek başına üstlenebilecek iradeye sahipti, gücü tartı- maya kapalıydı. Kolay kolay kimsenin düşmanı olarak karşısına çıkmak istemediği türden biriydi.

Ailem ya da bu kasabadan herhangi biri bu adamı karşısına alacak bir hamlede bulunursa her şey felakete sürüklenirdi çün- kü Rans'ın acılı ancak isyankâr bakışlarında tek bir şey gizliydi: *Evera Alfen onun dokunulmazıydı, onunla ilgili hiçbir muhasebe yapılamaz, kız kendine gelmeden önce hiçbir konunun muhata- bı hâline getirilemezdi.* Aksi hâlde Rans'ın müdahalesi acımasız olacaktı: sert, soğuk ve karanlık. Geri dönüşü olmayan bir yola girmekten sadece kendini değil, Evera dışında nefes alan bir kişi bile kalmayana dek yakıp kül etmekten geri durmayacaktı. Pen- cerenin önüne konan kuşu seyreden adam sessiz bir felaketten önceki son saatleri anımsatıyordu.

Oturduğum yerde dikleştim, sözlerimi bu kez daha dikkatli seçtim. “Şunda anlaşalım,” derken sesim soğuktu. “Kolay kolay taraf seçmem.”

İkisi de başlarını çevirip bana baktı, bu iki kardeşin birçok refleksi çok benzerdi.

“Ama,” diye sürdürürken bıçağımı belime yerleştirdim, kes- kin bakışlarım kana susamış bu iki adamın üzerinde durdu. “Ben sizdenim.”

Cümlemle beraber ikisinin de yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. Ne olursa olsun böyle kötü bir zamanda güçlü kalmak zorundalardı. Bunun yolu, elbette benim gibi hem politik hem de fiziksel anlamda güçlü kişileri yanında barındırmaktan geçi- yordu. İkisi de bunun farkındaydı.

İç sesim ekledi: *Sen de karşı tarafta olması istenmeyecek türden bir düşmansın, kızım. Bunu unutma.*

"Size yardım edeceğim," dedim gözlerimi iki kardeşten ayırmadan. "İlk işimiz söylediklerinizi araştırmak olmalı. Bakalım içimizde cehenneme hizmet eden zebaniler var mı? Eğer varsa ne yapabiliriz? Sonrasında da bu cehennem ateşi kasabamıza yayılmadan önce..."

Derin bir nefes verdiğimde Rat sözümü tamamladı: "Savunma hazırlığı yapmalıyız. Plansız olmamalıyız."

Haklılardı.

Eğer içimizde kötülüğe hizmet eden, bu kızın topluluğuna çalışan birileri varsa bu kısa süre içinde kaosun patlak vermesi demekti.

"Peki sen, Rans?" dedim gözlerimi ona çevirip. "Sen ne istiyorsun?"

Öğrendiğim kadarıyla kızın arkadaşları, annesi... Birçoğu içeride kalmıştı, tek derdi kasaba değildi.

"Yok etmek," dedi Rans donuk bakışlarıyla yeri izlerken. "O pislik yuvasını kökten yok etmek."

Bu, beklediğim şey değildi. Muhtemelen ondan kötüydü.

4

GİZLİ GÖREV

Ertesi hafta Ritan'ın planını uygulamak üzere görev seçtim. Erinin yapılacağı binada hazır bulunuyordum. Her gün ihtimaller üzerine kafa yormuş, olabilecek herhangi bir aksiliğin önüne geçme yolları düşünmüştüm.

Dünyayı sen kurtaramazsın, Sallida, dedi iç sesim. Biraz rahat ol, kızım.

Omuzlarım dikleşti, gergindim. Bugün seçilmek zorundaydım. Alelade bir görev değil, yönetime en yakın olan görevi devralmalıydım. Boğazımı temizledim ve etrafı inceledim.

Dokuz erkek ve on kadın yan yana dizilmişti. Herkes kendi sırasını bekliyor, bir yandan gergin şekilde etrafa bakınıyordu. Ben kadınların olduğu bölümde, dokuzuncu sıradaydım. Hemen karşımda başka bir kasabadan geldikleri için tanımadığım, birçoğu yabancı olan genç erkekler dizilmişti. Yanımdaki kız kulağıma doğru eğildi.

“Neyi bekliyoruz?”

“Sorumsuzun biri gelmemiş, belli ki onu.” Kız kafası karışmış hâlde etrafa bakınırken kaşlarımla karşıyı işaret ettim. “Baksana, dokuz erkek var. Görevlendirme ikişerli olacakmış, bir kişi daha gelmeli.”

Kız şaşkınca kaşlarını kaldırdı. “Doğru, şimdi fark ettim. İnanılmaz, bir kişi yüzünden yirmi dakikadır bizi bekletiyorlar.”

Kızıl saçlarını tepede toplamasına rağmen dalgaları kontrol altına alamamıştı. Omuzları çıplak bırakan kıyafeti sayesinde ne

kadar çok çili olduğunu fark ettiğim genç bir kızdı bu, yandan bir bakışla suratını inceledim. Henüz içerideki kişi sayısından haberi olmayan bir saflıktaydı, o hâlde böyle önemli bir koruma görevini nasıl üstlenecekti? Onu buraya kimin gönderdiğini düşündüm, derin bir iç çekerken yine üzerime vazife olmamasına rağmen canımı sıkan insanları dert ediyordum. Kızın çilli suratındaki meraklı ifade bakışlarına da yansıyor, belli ki ben söyledikten sonra çevresine daha dikkatli bakmaya başlamıştı.

“Nerelisin?” diye sorarken sebepsizce içimde bir merak uyardırmıştı.

“Duyduğunu sanmıyorum,” diye mırıldanırken salonda gezinen gözlerini gözlerime çevirdi, masmavi parlıyorlardı, âdeta cam gibiydi.

“Uzak bir yer mi?” Konuşurken ne kadar dişli bir politikacının kızı olduğumdan söz etme gereksinimi duymadım.

Elbette toprağımız içinde bulunan tüm kasabaları çok iyi biliyordum.

“Evet, buraya, Livera’ya çok uzak. Muhtemelen hiç gitmemişsinizdir.”

Söylememekte neden ısrarcı olduğunu anlamasam da boş verdim, üstelemek huyum değildi. Önüme dönüp olduğum yerde yaylandım, ellerimi arkamda bağladım ve karşımdaki dokuz erkekten hangisinin görev eşim olabileceğini düşündüm. Analizime başlarken fiziksel yapı ve atletik duruşlarına çok dikkat ediyordum. İlk üç sıradaki tipler fazla cılızdı. Umarım onlardan biriyle eşleşmezdim çünkü bu kadar önemli bir görevde yanımdaki adamın işini kolaylaştırmak yerine, onun benim için bir şeyleri çözmesini beklerdim. Bu tipler kendini korumakta bile zorlanacağına benziyordu, açıkçası stres altındayken bunlarla uğraşamazdım.

Dördüncü sıradaki çocuk onlara kıyasla çok daha uzun boylu, iri yapılıydı. Onunla eş seçilirsem en azından fiziksel olarak

onu ya da kendimi korumak zorunda kalmayabilirdim, bir şeyleri kolayca halledebilecek güçte olduğu aşikârdı. Fakat yine de bakışlarından pek hoşlanmamıştım, gözleri fazla hissiz bakıyordu. Bakışlarım daha sağa kaydı. Beşinci ve altıncı sıradaki adamlar muhtemelen önceden tanıştıkları kızlarla konuşuyordu, kulağıma çalınan birkaç kelimeye bakarak onların eş olmak için çabalayacaklarını anlayabiliyordum. Fiziksel olarak uyumlu görünüyordular, üstelik tanışık olmaları işleri onlar için kolaylaştırırdı. Görev çiftleri birbirini ne kadar iyi tanırса görev sonucu o kadar başarılı olurdu. Bu yüzden bu iki adamla işim olmazdı.

Yedinci sıradaki adamı incelerken göbeğiyle bakışıyordum. İri yapılı ve fazla kiloluydu, ayrıca neden olduğunu bilmediğim bir şekilde bıçağı kınına ters geçirmişti, her an kendini ya da başkasını yaralayabilirdi. Gözleri merakla etrafı incelerken gergin görünüyordu, bu tuhaf tiple eş olmaktansa ilk üç cılız çocuktan birini seçmek daha mantıklı olurdu. Sekizinci sıradaki benden yaşça büyük, muhtemelen daha deneyim odaklı bir göreve atılacak olan orta yaşlı bir adamdı. Sakalları epey uzundu, yüzü neredeyse hiç görünmüyordu. Onu solumdaki orta yaşlı kadınla iyi bir çift olarak hayal edebiliyordum, beraber kendilerine uygun bir görev alabilirlerdi. Son olarak dokuzuncu sıradaki, yani tam karşımda duran sıradan adam sakince bekliyordu. Aralarındaki en normallerden biri sayılabilirdi, gözlemlerime göre bir ihtimal bu çocukla görev eşi olabilirdim.

“Herkesе merhaba, sevgili adaylar.”

Sesle beraber hepimiz kapı girişine döndük, bu daha önce de muhafızlara verilen askerî eğitimde rastladığım görevli kadındı. Yüzü tanıdık olsa da adını bilmiyordum, *umarım o da beni pek tanımıyordur ve hedefime giden yolda ayak bağına dönüşmez* diye iç çektim.

“Grup olarak başlayacağız. Fiziksel uyum, kapasiteler ve elbette görev eşlerinin istekleri önemli olacak. Şimdi ilk test için ismini okuduklarım...”

Kadınların bulunduğu sıradaki gece kadar siyah saçları olan kavruk tenli kız öne doğru birkaç adım attı ve az önce diğerlerinin arasında çok daha normal görüldüğünü düşündüğüm çocuğa ilerledi.

"Selam," derken sesinde cilveli sayılabilecek bir tını vardı. "Açıkçası lafı uzatmayacağım, görev eşi olmalıyız."

Çocuk şaşkınca karşısında duran uzun boylu kıza bakarken derin bir iç çektim, bu tipler patavatsızlıkla girişkenlik karışımı bu tavırlarıyla her zaman işlerini kolay yoldan halletmenin derdinde olurdu. Belli ki az önce benim yaptığım gibi görev eşi olabileceği herkesi incelemiş ve bu çocukta karar kılmıştı.

"Sallida Meria Suvera."

Adımı duyduğumda odağımı topladım ve listeyi okuyan kadına baktım. Gözleri yüzümdeydi, beni daha önce bir yerde görüp görmediğini anımsamaya çalışıyor gibiydi. Neyse ki hızlı adımlarla yanına ilerledim ve buna odaklanmasına engel oldum.

"İçerisi çok havasız, biraz pencereleri açabilir miyiz?"

Cümlem bittiği an tok bir erkek sesi yanıtladı: "Açarım."

Herkes aynı anda kapıdan gelen bu sesin sahibini görebilmek için geriye döndüğünde kadının dikkatini dağıtmayı hedeflemiş olsam da kendi dikkatim dağılmıştı. Uzun boylu, gerçekten uzun boylu, içeri giriş yaparken kullandığımız iki metrelik kapıdan sadece birkaç santim kısa olan adam pencereye yürüdü. Adımları güçlüydü, kısa bir süre içinde pencereye ulaştı ve uzanıp sert demiri çektiğinde güçlü bileğini izleyen damarları, kol kasları dikkatimi dağıtmaya devam etti. Sıkıştığını tahmin ettiğim için gıcırtı çıkaran büyük pencereyi tek hamleyle çektikten sonra içeriye temiz hava doldu, ardından doğruca olduğumuz tarafa döndü. Bu adaylardan biri olmamalıydı, aday olmayacak kadar öz güvenli görünüyordu.

"Sen," diyen kadın aynı anda elindeki listeyi kontrol ediyordu. "Tranos olmalısın."

“Kran Tranos.” Adam çenesini dikleştirdi.

Küstahtı, bunu içeri girdiği an anlamıştım. Kendine güvenen tavrı, alev gibi üzerimizde gezinen parlak yeşil gözleri, havaya kaldırdığı başı ve iki metreye yakın uzun vücudu, sadece bizlere tepeden bakışı, üstten bir havayla kıvırdığı dudağı... Yutkunduğunda boynundaki âdemelması usulca hareket etti, içerideki herkesten çok daha gaddar görünmesine sebep olacak belirgin damarları ve onu daha da kaba gösteren esmer yüzünü çevrelemiş kısa sakalları vardı. Uzun süre gözlerimi çekmediğimde bunu fark etmiş olmalı ki bakışlarımız bir ara buluştu, önüme döndüm ve listeyi elinde tutan kadına bakmaya devam ettim.

Fiziksel güç her zaman dikkatimi çekerdi, dikkatimi çeken tek şey yapılı cüssesiydi.

Bunun iki sebebi vardı, gücü yanıma alacaksam onu tanımak isterdim. Fakat gücü karşıma alacaksam... Düşmanımı çok daha yakından tanımak isterdim.

“Bu salona izinsiz girebileceğinizi sanmıyorum.”

“Buraya izinsiz gelmedim, tarafınızdan davet edildim.”

Kadın ona küçümseyici bir bakış attı. “Fark etmişsinizdir, geciktiniz.”

“Salon görevlisi geçebileceğimi iletti.”

Kadın kendisine meydan okumaya devam eden bu adama tek kaşını kaldırarak baktı. “Herhangi bir özür dilediğinizi duymuyorum, yalnızca ben değil, kalan herkes sizi bekledi.”

İçerideki gerilimi yükseltecek o tok ses yeniden duyuldu: “Bir adayın eksilmesiyle ilgili sorunuz yoksa salondan çıkıyorum, kimseden özür dilemeyeceğim. Üç yaşını geçeli çok oldu.”

Adam sırtını döndü, kadının gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Gerçekten gidiyordu. Adaylardan biri heyecanla atıldı, yanındaki kızıl saçlı saf kızdı.

“Nasıl yani?” derken isyankârdı. “Birimiz dışarıda mı kalacak? Kadınlardan birinin görev eşi olmayacak mı?”

Çift kişilik prosedür bozulamayacağı için gerçekten de kadınlardan biri dışarıda kalacaktı, bunun benim başıma gelmesi ihtimali düşüktü ancak bu riski göze alamazdım. Kötü bir şans sonucu o kişi ben olursam neredeyse hayatımı ortaya koyduğum bu görevi kaçırdım, böyle bir şey felaket olurdu. Uzun bir süre yeniden görev eşi seçimi yapılmayacağını iyi biliyordum.

“Bence beklememizde bir problem yok.” Cümlem kendimden son derece emin bir tonla salonu doldurduğunda görevli kadın bu kez adamdaki bakışlarını bana çevirdi, iyice şaşırmışa benziyordu. “Herkesin başına yolda bir şeyler gelebilir, gecikilebilir... Doğal. Büyütmeyelim.”

Hemen ardından burada beklemekten son derece sıkılmış insanlar bana hak verdi ve herkes benzer şeyler mırıldanmaya başladı.

“Artık şu seçimlere geçebilir miyiz, lütfen?”

“Bunaldım.”

“Daha ne kadar bekleyeceğiz?”

“Özür nereden çıktı? Bu gidişle kimse eş falan seçemeyecek.”

Yükselen uğultular, karşısında durduğum kadının baskı altında hissetmesine neden olmuş olacak ki kötü bakışlarından nasibimi almamı sağladıktan sonra adama baktı.

“Sen,” diye seslenirken sesinde eskisi kadar güçlü olmayan bir otorite gizliydi. “Yerine geçebilirsin.”

Bakmamam gerektiğini bilsem de göz ucuyla onu süzmeden edemedim, içimde sebepsiz bir merak uyandırmıştı. Bir süre bekledi, bir an hiç geriye dönmeyecek sandım. Sonrasında hiç aceleci davranmayarak bize doğru yöneldi ve ağır adımlarla erkeklerin olduğu sıraya geçti, böylece onlar da on kişiye tamamlanmış oldu. Tekrar önüme döndüğümde kadın listeye bir şeyler yazıyordu.

"Sallida," diye adımı yeniden tekrar etti. "Kendine güvendiğin alan?"

Başparmağıyla arkamızdaki masayı işaret etti. Sırasıyla küçük bir bıçak, hemen yanında okla yay, onun yanındaysa hançerler ve kılıçlar duruyordu.

"Yakın dövüş," dedim.

Kadın şaşkınca kaşlarını kaldırırken listedeki gözlerini bir anlığına beni süzmek için üzerime dikti. Yakın dövüş onların sıralamasında daha riskli bir kategoride bulunuyordu; bıçak ya da diğer cisimlerle birilerini yaralamayı öğrenmek, savunma yapmak yakın dövüşe kıyasla daha kolay kabul ediliyordu. Ustaliğe göre değişmesine rağmen sadece çıplak ellerimle birini etkisiz hâle getirebileceğimi iddia etmek onlar için ciddi bir avantajdı, bunu daha önceki eğitimlerimden de çok iyi anımsıyordum.

"Güzel," dedi ve adımın yanına bir şeyler karaladı. "Bakalım ne kadar iyisin. Sol tarafa geçmeni rica edeceğim."

Söylediğini yaptım ve benim gibi adı okunan diğerlerinin yanına geçtim, bu sırada kadın diğer kız ve erkekleri çağırmaya devam ediyordu.

"Tualis, kılıç eğitiminde orta seviye."

"Norlan, ileri düzey okçuluk."

"Denez, hançer."

Herkesin adını ve seçtiği alanı sıraladıktan yaklaşık beş dakika sonra listeye kısaca bir göz gezdirdi, bir şeyler kafasını karıştırmış gibi gözlerini kısmış ve zihninde bir hesaba girişmişti.

Kızıl saçlı kız omzumu omzuyla dürttü. "Yakın dövüş mü? Basit yaralamalar mı yoksa..."

"Herhangi bir ayıyı bile boğacak kadar," diye takılırken dağımı kıvırdım.

Çillerle dolu yüzünde korkuyla karışık gülme ifadesi belirginde ona göz kırptım, kimseyle arkadaş olmayı düşünmüyordum ancak bu saf kız biraz fazla iyi niyetli görünüyordu.

“Sen?” diye sorduğum sırada bakışlarım kızda değil, görevli kadının önüne ilerleyen Kran adlı iri gençteydi.

Kadın sorusunu sordu, Kran düz bir suratla yanıtladı: “Okçuluk.”

“Okçuluk mu?” diye mırıldandığımda kızıl saçlı kız araya girdi.

“Hayır hayır, bıçak dedim. Tabii benimki sana ve diğerlerine göre muhtemelen biraz daha basit düzeyde...”

“Anlıyorum,” derken yeniden kıza odaklanmaya çalıştım. “Burada olduğuna göre öğrenmeye heveslisin demektir, takılma.”

Gözlerimi bizim olduğumuz tarafa ilerleyen Kran’dan ayırdım, onda beni çeken şeyin ne olduğunu anlayamıyordum. Yanına yaklaşan diğer çocuğa bir şeyler söyledi, alçak sesle konuştukları için neden söz ettikleri anlaşılmıyordu. Bir ara olduğum tarafa bakacak gibi olunca gözlerimi yeniden önüme çevirdim.

“Tualis, bir adım öne.”

Kızlardan biri komut üzerine öne çıktı, erkeklerin olduğu tarafı incelerken gözlerini kıstı, bir seçim yapması bekleniyordu.

Listelerdeki eşleşmeleri yapan kadın, “Bence Garlen ile iyi bir uyum sağlayacaksınız, fiziksel yapılarınız ve ilginiz uyuyor.”

Erkeklerden biri öne çıktı. “Benim için uygundur.”

Kız da kısa bir süre onu inceledikten sonra hemfikir oldu. “Tamamdır, görev eşimi kabul ediyorum.”

“Eğitim sahasına geçecek ilk çift sizsiniz, kılıç bölgesi şu andan itibaren size ait. İlk denemeyi siz yapacaksınız, yirmi beş dakikanız var.”

Görev eşleri birbirlerine doğru yürüyüp birer baş selamı verdi, bu rutindi. Birlikte salonun daha büyük bir bölgesini kaplayan eğitim sahasına ilerleyip bizden tamamen uzaklaştılar.

“Aeksin,” diye seslenen kadın bu kez olduğumuz taraftaki esmer bir kıza bakıyordu. “Görev eşini Norlan olarak belirledim.”

Kız üzerine düşünmedi bile. "Benim için uygundur."
Çocuk da aynı biçimde hızlı davrandı. "Uygundur."

"Okçuluk bölümüne geçebilirsiniz. Otuz dakika sonra ilk deneme sizinle başlayacak."

Peşinden birkaç isim daha sayarken herkes sıra sıra görev eşlerini seçmeye başladı, ne yazık ki giderek daha berbat erkek adaylar kalıyordu. Özellikle gözümün hiç tutmadığı göbekli ve tuhaf bakışlı adam hiç hoşlanmadığım gözlerini üzerimde gezdiriyordu. Cılızlardan biri ya da o denk gelirse ne yapacağım hakkında pek fikrim yoktu. Tam bu esnada, yanımdaki kızlardan uzun boylu olan biri bizden uzaklaşarak erkeklerin olduğu bölgeye yaklaştı. Sıranın diğer tarafında duran ve içeri girdiğinde tüm dikkatleri üzerine çeken Kran'a yönelmişti.

"Diğer adaylar hiç ilgimi çekmedi." Sesinde ve bakışlarında öz güvenli bir tavır vardı. "Bence görev eşi olmalı ve işi şansa bırakmamalıyız. Oldukça iyi bir ikili oluruz."

Uzun siyah saçları belinden aşağı sallanırken iri gözlerini adamdan çekmiyordu, adam fazla uzun olduğu için kızla göz göze gelmek adına başını biraz eğmek zorunda kaldı. Dudaklarını kımıldatıp bir şeyler söyleyeceği sırada kızın ona gülümsemediğini ve sanırım eline dokunur gibi olduğunu gördüm. Ancak görevli tok bir sesle adımı seslendiği için önüme dönmek zorunda kaldım.

"Sallida."

Bir adım öne çıktım ve ellerimi arkamda bağladım. Bacaklarımı aralamış, yeni komutu bekliyordum.

"Düşündüğün biri var mı?"

Diğerlerine kıyasla bana direkt fikrimi sormuş olması şaşırtsa da tepkimi belli etmedim, bu iyi bir şeydi ancak hızla torpil olarak nitelendirilebilirdi. Böyle anılmaktansa sessiz kalmayı yeğlerdim.

“Uygun gördüğünüz kişiyi duyabilirim,” derken sesim soğuktu.

Tuhaf bakışlı adamın denk gelmemesi için dua ederken dudaklarımı kemirmemek için direniyordum.

“Fiesel,” diyen kadın gözleriyle bir yeri işaret ediyordu. Bakışları yöne döndüğümde onunla göz göze geldim. Derin bir nefes vermek istedim çünkü bu diğerlerine göre çok daha normal olduğunu düşündüğüm çocuktü, dokuzuncu sıradaki sıradan tipti.

“Uygundur,” dedim.

Çocuk da kısa bir süre beni inceledikten sonra öne çıktı. “Benim için de uygundur.”

Tam bana doğru yürümek üzereyken bir anda başka bir ses araya girdi: “Benim için uygun değil.”

Şaşkınca kaşlarımı kaldırdığımda onu gördüm, sesin sahibi oydu, girdiğinden beri dikkatleri üzerinde toplayan o adam.

“Anlamadım?” Görevli bu kez onun öz güveninden iyice rahatsız olmuş gibiydi, gözlerini devirmemek için kendini zor tuttuğunu görüyordum.

“Anlamayacak bir şey yok, o benim için daha uygun.”

Gözleri üzerimdeydi ancak pislik yapmak istedim. “Beyefendiler eş olabilir.”

Bunu beklemeyen insanlar kıkırdamaya başladıklarında ortamda aynı anda hem gerilim hem de eğlence yükseliyor gibiydi. Tabii eğlenmeyen biri vardı.

Kran Tranos.

“Boyu bana en yakın olan kişi kendisi.” Beni görmezden gelip doğruca görevliye hitap ediyordu. “Diğerleriyle uyumlu olamam.”

Hem sonradan gelmiş hem de bir anda birbirine onay veren iki kişinin görev çifti olmasını engellemişti. İşler giderek tuhaf bir hâl alıyordu, gerçekten kendine güveni sonsuzdu.

“Sadece boya göre yorum yapamayız.”

“Hanımefendi benimle daha uyumlu olacağının farkındadır.”

Ah, bu kez taş doğruca bana atılmıştı. Kelimeler kulağıma iliştiği an sakın bir şekilde başımı onun olduğu yöne çevirdim. Orada nedensiz bir meydan okumaya rastladım, tam olarak amacı neydi? Boy konusunu kısaca değerlendirdiğimde buradaki en uzun kişilerden biri olduğum için dikkatini çekmiş olabileceğimi biliyordum ancak içimden bir ses bunun tam olarak böyle ilerlemediğini söylüyordu.

“Evet,” derken sakindim. “Fiziksel bir uyum söz konusu olabilir.” Söylediğim şeyle beraber dudağının çapkınca kıvrılır gibi olduğunu görsem de sakince bizi eşleştiren kadına döndüm. “Ancak bu her şeyi ifade etmez. Görev eşleri karakter olarak da uyumlu olmak zorunda diye tahmin ediyorum.”

Onun olduğu taraftan bir kız lafa girdi, sanki bunu söylemem için fırsat kollamış gibiydi.

“Aslında ben de karakter olarak Kran’la uyumlu olabileceğimizi düşünüyorum. Ne dersin?”

Bunu hem görevliye hem de adama soruyor gibiydi ancak talihsizlik şudur ki ikisi de doğruca bana bakıyordu.

“Her konuda buradaki en iyi görev eşi olduğumu düşünüyorum.” Kran’ın küstah sesi yeniden kulağıma okşasa da ona bakmadım, devam etti: “Hatta epey kalabalık bir kesim olarak düşünüyoruz.”

İnanılmazdı, onunla eş olmak isteyen kızı resmen takmıyordu, kızın ne kadar bozulduğunu tahmin ediyordum. Beklenti dolu bakışları adamın üzerindeyken bir tutam siyah saç parmağına doluyordu. Normal bir zamanda kolayca utanmazdım ancak Kran’ın doğruca bana kur yaparcasına attığı bu adım geri durmama, onu cevapsız bırakmama sebep oldu.

“Akşama kadar onları mı bekleyeceğiz?”

Bir adam arkadan homurdandığında kızlardan biri de, "Kattıyorum," diye mızızlandı. İnsanları rahatsız etme düşüncesi beni biraz gerdiği ve itiraf etmek istemesem de onun buradaki en iyi görev eşi adaylarından biri olabileceği fikrine katılma payım olduğu için başımı salladım.

"Pekâlâ, bana uyar." Gözlerine baktım. "Görev eşi olabiliriz, bu kadar iddialı olduğun konuyu görmek isterim."

Dudağını kıvırdı. "Gösteririm."

Yanaklarıma kanın hücum etmesine sebep olan şey ses tonundaki ahlaksız çağrışım oldu, birkaç kişinin öksürdüğünü duysam da gözlerimi çapkınca bana gülümseyen bu adamdan çekemiyordum, inanılmaz bir herif olduğu kesindi. Küstah, arsız, yakışıklı, güçlü ve artık bilmediğim her neyse.

"Bu kadar yeter," diyen kadın huzursuzdu. "Sizi kenara alalım, sıradaki..."

Diğer adları okumaya devam ettiğinde Kran yanıma ilerledi ve büyük birkaç adımın sonrasında dibimde durdu. Tek kaşını kaldırdığında bakışlarındaki öz güven yerini koruyordu. "Önce hangisini görmek istersin?"

Şaşkınca ona bakarken kastettiği şeyin görevle ilgili olmadığını çok iyi anlıyordum, elbette bozuntuya vermeyecektim.

"Yakın dövüş," diye gülümserken meydan okuyordum. "Epey iyiyimdir."

Bana bakarken o da gülümsedi ancak bu yakın bir zamanda kararımı sorgulayacağımı düşünmeme neden olan, tuhaf, gizemli ve tam tarif edemediğim türdendi.

İç çekip önünden yürüdüm, bugünü akli selim bitirsem iyi olurdu.

Gün sonu raporum berbattı, kadın soyunma kabinlerinin olduğu tarafta yere yığılmış vaziyetteydim. Kran'ı tek kelimeyle

tanımlamam gerekirse bu "makine" olurdu. Tam üç saat boyunca görev eşlerinin birbiriyle ne kadar uyumlu olacaklarını test ettiğimiz antrenmanda soluksuzca dövüştük. Çok defa beni yere fırlattığı, her ne kadar müthiş bir güç gösterisiyle tepesine çullansam da beni yeniden ve yeniden zemine yapıştırdığı anlar yaşamıştık. Normal bir zamanda bunun beni korkutması gerekebilirdi ancak diğer adayları göz ucuyla seyrettiğimden gerçekten de Kran ve benden daha iyi bir ikili olmadığını fark etmiştim. Bunun sebebi hem güç hem de fiziksel ölçü olarak birbirimiz için biçilmiş kaftan olmamızdandı.

Düşüncelerimi teyit eden cümle, görevlinin salonun bizim olduğumuz kısmını turladığı sırada, "Bir numarasınız denebilir," diye başını sallaması olmuştu. "Sallida ve Kran, beklemediğim bir güç bombasına dönüştünüz."

Şimdiyse kendimi en iyi görevler için ispat etme çabasıyla nefes nefese savaştığım antrenman bitmişken tavanı izliyordum, havluyla terimi sildikten sonra oturduğum yerden kalktım.

Kızlardan birinin, "Orası pis," diye homurdandığını duyar gibi oldum, bu Kran'la eş olmak isteyen adaydı.

Bana ne kadar gıcık olduğunu ses tonundan da anlayabiliyordum ancak sesimi çıkarmadım.

"Bekle, sırtını temizleyeyim."

Bu ses farklı birine aitti, arkamı dönüp ona baktım. Az önce yanımdan geçip giden gıcık kıza kıyasla oldukça yumuşak bakışlara sahip olan kızıl saçlı kızdı. Dersin başında ne kadar sakinse şimdi de öyleydi.

"Selam," diye mırıldanırken onunla beraber sırtıma uzanıp yerin pisliğini çırpırmaya çalıştım. "Teşekkür ederim."

"Pek bir şey yok," dedi parmaklarını sırtımdan çekerken. "Sen ona bakma, yakışıklı adamı kaptın diye gıcık olmuştur."

Kızıl saçlı kız beklemediğim bir gülüşle yüzüme baktığında ona göz kırptım. "Kime niyet kime kısmet."

“Çok iyi görünüyorsunuz,” dedi benimle beraber yeniden salona yürürken. “Görev eşim o kadar sıkıcı ki arada bir sizi izledim, özellikle yakın dövüşte ikiniz de süperdiniz.”

“Sıkıcı mı?” diye sorarken konuyu Kran ve benden uzaklaştırma çabasındaydım.

“Evet, çok yavaş hareket ediyor. Hiçbir fiziksel görevi kabul etmemeliyiz.”

“Eğer ona bu konuda güvenmiyorsan dikkat gerektiren bir şeyler seçin,” diye öneri verdim. “Mesela hane nüfus kontrolü, kasaba erzak dağılımının takibi görevi...”

“Haklısın,” dedi önümden yürürken. “Sessiz sakın halledebileceğimiz bir şeyler seçsek iyi olacak. Yarı yolda kalmak istemem.”

Görev eşi yönünden herkesin şanslı olmadığı bir gerçektir.

On beş dakika sonra ilk görevlerin dağılımı için saatler öncesindeki gibi yan yana dizilmiştik, bu defa kızlar erkekler ayrı bölgelerde değil, çiftler eşleriyle yan yanaydı. Görevli, elindeki kâğıda bakıp salona seslendi.

“Sırasıyla sayıyorum, herkes kendine en uygun olanı seçmeli.” Gözlerini kıstı ve beyaz kâğıdı çevirdi. “Sınır güvenliği kontrolü, ilk göreviniz. Eğer...”

Elimi kaldırdım. “Gönüllüyüm.”

Yanımdaki adamın homurdandığını duydum. “Bana sorduğunu hatırlamıyorum.”

“Kararları hızlıca alabilirim.” Ağzımın içinde konuşuyor, içerdeki herkese öz güvenli bakışlar atmaktan geri durmuyordum.

Bu görevi kaçıramazdım.

“Peki ya ben başka görev...” Kran denilen adamın beni gıcık etmek için ayak diremesine gözlerimi devirdim.

“O zaman git, şu cılız tiplerden birileriyle takım ol. Benim yapacak işlerim var, yanımda duracaksan bu görevin bilincinde

olmalısın.” Ona dönüp başımı biraz yukarı kaldırdım. “Anladın mı?”

Ters bakışımdan keyif almış gibiydi, istediğini almıştı ve nihayet sataşmasının karşılığını bulabilmişti. Yeterince dikkat dağıttığı yetmiyormuş gibi fazlasını yapmak istiyordu.

“Anlaşıldı...” Sesi boğuklaştı, gözlerine bilmediğim bir ifade yerleşti, eğleniyor gibiydi. “...efendim.”

Son kelimesini şuh bir ses tonuyla söylemişti, yutkunup önüme döndüm. Kafayı yemişti.

“Sallida, görev için talepte bulunuyorsun, doğru mu?”

“Aranızda bunu benden iyi yapabilecek çok az kişi vardır,” derken çenemi dikleştirmiş, içeridekileri süzüyordum.

İki kızın ve bir erkeğin eli havadaydı, özellikle onlara baktım.

“Sınır güvenliği demek avcılık yeteneği de ister. Sınırlarımızın büyük bir kısmı içinde tehlikelerin dolu olduğu büyük ormana dayanıyor. Bu demek oluyor ki vahşi hayvanlarla savaşma konusu, onların hangi bölgelerde daha yoğun barındıkları ve saldıracakları...” Eli havada olanlara gülümsedim. “...çünkü mutlaka saldırırlar, aksi görülmedi.”

Ellerin hepsi aşağı indiğinde istediğim etkiyi almıştım, kimse bu belaya bulaşmak istemezdi.

“Bu gibi konularda uzman olmak gerekir. Ben de orman sınırlarımızı avucumun içi gibi bilirim.”

Kadın başını sallarken defterine not aldı. “Pekâlâ, başka istekli takım göremiyorum. Görev senin.”

Aklımdaki diğer şeyi hızla hayata geçirdim. “Yönetim binasına raporları her gün sunmalıyız, değil mi? Bugün sabahtan itibaren.”

Kadının kafası epey meşguldü. “Evet, evet, öyle yapalım. Sıradaki takıma geçiyorum... Bu takımın görevi komşu kasabaya yapılan erzak yardımının güvenli bir ulaşım şekliyle tesliminden sorumlu olup...”

Kadın bir şeyler söylemeye devam etse de içimden zafer bayraklarını havaya dikmiştim, artık onu dinlemiyordum.

"Hemen gidelim," diye fısıldadım Kran'a. "Çok heyecanlı olacak."

Bana yandan bir bakış atsa da asıl amacımı anlayamadı, bu görevin benim için hayati konuları içerdiğini asla tahmin etmezdi. Bir taşla iki kuş vurmuştum, hem sınırlara göz kulak olacak, istenmeyen davetsiz misafirlerle bizzat ilgilenecektim hem de yönetim binasındakilerle içli dışlı olabilmek için raporları bahane edecektim.

Tüm bunlara rağmen iç karışıklık riskine engel olamazsam zaten bugüne dek öğrendiğim her şey çöp demekti, kendi cezamı o zaman ben verirdim.

"Bizim kasabada yaşamıyorsun," dedim salondan çıkarken Kran'a doğru bakmadan. Yanıt vermedi. "Umarım ormanın tehlikelerine açıksındır. Değilsen de hemen öğren."

Emredici üslubum hoşuna gitsin ya da gitmesin, peşimden geldi.

İLK PLAN

“İki gecedir burada bir bok olmasını bekliyoruz ve olmuyor.”
Kran’ın agresif sesi kulağımı tırmalıyordu.

“Mızımızlanma,” diye tersledim. “Görevimiz bu.”

“Çok sıkıcı bir görev seçtiğinin farkındasındır umarım.”

Hedefimin ne olduğunu bilmediğinden sahiden de bomboş ormanı izlemeye devam edeceğiz sanıyordu. Bense bu sırada birkaç kez Rat ve Ritan’la görüşmüş, dikkat edilmesi gereken her detaya hâkim olmuşum. Organize biçimde kasabayı kontrol ediyorduk. Rans sürekli Evera’nın yanında olduğu için onu düşünmemize gerek kalmıyordu.

“Raporları verir misin, Kran?”

Ona dönüp gözlerimi gözlerine diktiğimde hareket etmeyi kesti. Sadece bakıştık, güneş batıyordu, koyu renk saçlarında gün batımı yansımaları vardı. Çantasına uzanıp raporları ister gibi avucumu açtım.

“Bilmediğim bir şeyin peşindeymişsin gibi hissediyorum.”

“Merak etme, Tranos,” diye iç çektim. “Gizemli olmayı sevmeme alışacaksın.”

“Peki ya sen bana alışmak zorunda kalırsan?”

Raporları uzatırken başparmağı avuç içime değdi, orada gereğinden daha uzun kaldı. Şaşkınca yüzüne baktım, yeşil gözleri koyulaşmış görünüyordu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sorarken tek kaşımı kaldırdım.

Parmağı bu kez bileğime doğru kaydı ve bileğimi hafifçe okşadı. "Sana sormalı," diye mırıldandı. "Bu kadar gizemli davranırsan seni çözmek isteyen birilerini peşine takman an meselesi olur."

Bu bir tehdit miydi? Teklif miydi? Çağrı mıydı? Gözleri neden benden hoşlandığını düşünmeme sebep olacak tuhaf bir biçimde bakıyordu ki?

"Sally?"

Hemen önünde durduğumuz binadan adımın seslenildiğini duyduğumda telaşla Kran'ın yanından uzaklaştım, raporları ondan hızla çekip elimi indirdim.

"Hey," derken binanın giriş katındaki pencereden başını uzatmış olan genç kadına bakıyordum.

"Burada ne yapıyorsun?" Arluina'nın meraklı bakışları yanımdaki adama, Kran'a kaydı. Pencere önünde konuşulacak konular değildi, derin bir iç çekip binanın kapısına yürüdüm.

"Odana geliyorum, bekle."

Kran sessizce peşimden geliyordu, kadını gördüğümde gerildiğimi anlamıştı.

"Annemin en yakın arkadaşlarından," diye fısıldadım kordorda ilerlediğimiz sırada. "Onu görmeyi beklemiyordum, bugün çalışmadığını sanıyordum."

"Annenle aran bozuk, değil mi?" Kran'ın bunu nereden bildiğini sorgulamayacaktım. "Sapık değilim, sadece birileri sana *Silevya'nın kızı* dediğinde ânında geriliyorsun. Geçen görev eşi yazışması yapılırken yanımda da gerilmiştin."

"O zaman annemi tanıyorsundur," diye homurdanmakla yetindim. Bunu yaparken Arluina'nın odasına yaklaştığımız için sesimi kısımıştım.

"Evet... Onu duymuştum."

"Onu duydun ama onunla hiç yaşamadın. Pek bilmek istemezsin."

Kran bana yanıt veremedi kadının odasına girdik, odası oldukça büyüktü. Burası çocukluğumdan beri ara sıra uğradığım, belki de evim kadar iyi bildiğim binalardan biriydi. Annem yüzünden bazı gecelerimin burada geçtiğini anımsıyordum, her ne kadar onun gibi bir politikacı olmaktan kaçınıp kendimi avlanmaya ve fiziksel becerilere yönlendirmiş olsam da bu insanların yüzlerine, ses tonlarına, gergin çalışma ortamlarına fazlasıyla aşinaydım.

Raporları Arluina'ya uzattım. "Nasılsın?"

"Hangi rüzgâr attı bakalım?"

Uzanıp raporları alırken bana sarılmayı da ihmal etmedi, o buradaysa annem de pek uzakta olamazdı. Günlerdir eve gitmediğim için asla onunla karşılaşmak istemiyordum.

"Bir görevdeyim."

Arluina şaşkınca kaşlarını kaldırıp uzun saçını kulağının arkasına attı. "Annen hiç söz etmemişti."

Annemin de bunu bilmediğiyle ilgili ek bilgi vermedim.

"Sen nasılsın?" diye gülümserken konuyu değiştirmeye çalışıyordum. "Saçlarını mı değiştirdin? Epey iyi görünüyorsun."

Otuzlarını yeni bitirmiş birine göre hayli genç duruyordu.

"Çok teşekkürler, canım," diye tebessüm ederken Kran'a kaçamak bir bakış attığını gördüm. En son istediğim şey annemin arkadaşının, görev eşime yürümesi olurdu.

"Bu görevli arkadaşım," diye tanıttım.

Arluina beklentiyle devam etmemi istese de ona sadece gülümsedim, yanıtını almış olacak ki konunun üzerinde durmadı ve ağzının içinde memnun olmakla ilgili bir şeyler geveledi.

"Şimdi gelelim konumuza..." Rapordaki bir kısmı işaret ettim. "...bu geçtiğimiz iki günün sınır raporu sonuçlarını ifade ediyor. Bazı ek bilgiler de içeriyor, sana teslim etmemiz yeterli olur, değil mi?"

"Tabii," derken ilgiyle kâğıtlara odaklandı. "Çok iyi yazılmışlar, annenin kızıdır. Elinin değdiği her iş belli oluyor."

"Peki her şey yolunda mı?" Şüphe çekmemek için gözlerini etrafta gezdirip tüm odayı inceliyor gibi yaptım. "Yani sizin için... Toplantılar biraz fazla gergindi, geçtiğimiz hafta Başkan Jafaron'la olandan bahsediyorum."

Arluina yemi yuttu, raporu incelemeye odaklanmışken dalgınca mırıldandı: "Evet, evet... Sen de oradaydın, annen epey sinirliydi, biliyorsun. Şu göçmen mevzusu çok sıkıntılı, bazı çalışmalar başlanacak."

"Ne gibi?" Sesim istediğimden fazla meraklı duyuldu.

Arluina bir anda sorularımın ciddiyetini fark edip gülümse-di. Benden daha kısa bir boyu, dar omuzları ve akıllıca parlayan bakışları vardı.

"Orasını sonra konuşuruz," diye geçiştirdi. "Her neyse, raporlar tamamdır."

Kibarca gitmemi istiyordu ancak benim amacım bu binaya kadar girmişken biraz ortalığı kurcalamaktı.

"Kran tuvalete gitmek istiyordu," diye yalan söyledim. "Koridorun sonundaydı, değil mi? Raporun imzasını unuttuğumu hatırladım, sen yerini göstersen olur mu?"

İmzayı bilerek boş bırakmıştım, Kran bu tavrımı şaşkınlıkla karşıladı.

Arluina ise hâlinden memnundu. "Seve seve eşlik ederim, buyurun beyefendi."

Kran yanımdan geçmek üzere geriye döndüğünde kadın bize yaklaşımadan önce fısıldadı: "Biraz oyala, dikkatini dağıt. Öpersen süper olur."

Kran'ın gözleri şok içinde büyürken söylediğim şeyi anlamaya çalışıyordu, işaret parmağımla dudağıma dokunduğumda öksürmeye başladı.

Gülmemek için zor durdum. “Şu kalemi kullanıyorum, Arluina.”

“Tabii, tatlım.”

Onlar beraber odanın dışına yürürken aceleci davranmak zorundaydım. Odadan çıktıkları anda masasının yanına iliştim, bir yandan koridoru kontrol ediyor, gelen geçen birine yakalanmamak için dikkatli davranıyor; diğer yandan masaya göz atıyordum. Birkaç kâğıdı kaldırdım, oraya yeni bırakılmış gibi bir hisse kapıldığım ufak not kâğıdına baktım.

“Başkan Jarafon’a iletilecek, göçmen evi sayısı düşürülecek.” Kaşlarım çatılırken alttaki notu okudum. “Göçmenlere hizmet etmek istemeyen görevliler Silevya tarafından belirlenerek istedikleri görevlere verilecek.”

Şaşkınca kaşlarımı kaldırdım. “Anne, inanamıyorum.”

İnsanları dışlama konusunda bir yönetici olarak arabulucu davranabileceği fırsatlar yaratmak yerine krize yol açacak kararlarda adı geçiyordu. Göçmenlere hizmet vermeme kararı da neyin nesiydi?

“Başka...” diye mırıldanırken kâğıtları kurcalıyordum. Tam o esnada yarı açık çekmecedeki haritaya gözüm ilişti, bir yer yuvarlak içine alınmış, kalemlerle özellikle işaretlenmişti.

“Rans’ın evi,” dedim telaşla haritayı çekmecedan alırken. “Bu da ne?”

Bir not aradım ancak hiçbir şey yoktu, sadece okunamayacak kadar küçük harflerle yazılmış ve güçlükle seçebildiğim bir kelime vardı.

Tehlike.

“Tehlike,” diye tekrar ettim. Rans’ın evi bugüne dek tehlike olmadığına göre bugün orayı tehlikeli yapan tek bir şey vardı.

“Evera,” dedim haritanın olduğu çekmeceyi kapatırken. Tehlike kelimesi ve kızın adı zihnimde aynı anda yankılanıyordu. Bunun yönetim binasındaki önemli bir görevlinin çekmecesinde

bulunuyor olmasıyla ilgili pek çok yorum yapılabilirdi ancak nereden durmam gerektiğini, ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum.

“Çok tatlısın,” diye bir ses işittim. “Hep böyle şakacı mısındır?”

Arkamdaki hareketlilikten onların geldiğini anladığım için telaşla masadan uzaklaştım, elime bir kalem alıp odadan ayrıldıkları sırada söz ettiğim metni imzalıyormuşum gibi eğildim. Kalem ucunu kâğıtla buluştuğu an içeri girdiler.

Kran karizmatik bir sesle kadına yanıt verdi: “Bilmem, gerektiğinde diyelim.”

Göz ucuyla başımı çevirip o tarafa baktığımda Arluina’nın Kran’ın yanında nasıl da sırnaşık davrandığına şahit oldum. Bu kadın genellikle somurtarak etrafta dolaşan, annemin yakın arkadaş olmanın hakkını soğukluğuyla veren biriydi. Şimdiyse Kran’ın yanında on yaş küçülmüş gibi şirin hareketler yaptığını görüyordum, bu adamın içinde bulunduğu çevreyi etkilemediği herhangi bir an var mıydı? Merak konusuydu.

“Hallettin mi, hayatım?”

Kadına tebessüm ettim. “Bizim teslimler tamamdır, sonra görüşürüz.”

“Birazdan annen burada olacaktı, eğer dilersen size bir şeyler ikram...”

Reddetmek üzere ağzımı açtığımda Kran benden önce davrandı. “Çok acil bir işimiz daha var, çok isterdik.”

Yeşil gözlerini ısrarcı bir ifadeyle gözlerime diktiğinde baktık, gözlerimi ondan çekmeden kafamı salladım. “Evet,” derken iç çektim. “Öyle.”

“O hâlde...” Arluina’nın odağı bende değil, yanımdaki adamdaydı. “Umarım sonra görüşürüz.”

Kran basit bir baş selamıyla geçiştirmek isterken önüne geçtim ve kapıya yürümeye başladım, istediğimi almıştım ancak

bu sırada Kran'ı öne atmak zorunda olduğum için biraz pişman olmuştum.

"Seni mahvedeceğim." Arkadan kulağıma fısıldadığında nefesini saçlarımda hissettim, o karizmatik ses tonu yok olmuş yerini daha sert bir tınıya bırakmıştı.

"Neden?" diye bilmezlikten gelirken koridorda ifadesiz biçimde yürüyordum.

"Beni kadını öpmek zorunda bıraktığın için."

Cümlesiyle beraber düz koridorda tökezlediğimde güçlü bir hamleyle kolumu yakalayarak düşmeme engel oldu. Şaşkınca geriye dönüp arkamdaki devasa bedenine baktım, gözleri gözlerime değdiğinde gerçekten biraz öfkeli görünüyordu.

"Öpmek zorunda bırakmak mı?" derken kadının odasından yeterince uzaklaşmış, çıkış kapısına gelmiştik.

Kran'ın çenesi kasıldı, gerçekten bozulmuş görünüyordu. Bu ortamdan hoşlanmadığım için hafifçe omzunu ittim.

"Saçmalama," dedim dudaklarımı birbirine bastırıp gülmemeye çalışırken. "Kimse seni zorla öptürmedi."

"Yanına gelecekti, Sally."

Bana ilk kez böyle hitap ediyordu; ailem, arkadaşlarım ya da eski sevgililerim gibi... Adımdaki harfler onun sert telaffuzunda yumuşamış ve sanki erimişti, sıcaklamış hissettim.

"Öpmeseydin o zaman," diye çenemi dikleştirdim. "Başka bir yol bulabilirdin."

"Sonra da senin onun masanı karıştırdığını fark edip fişini çekseydi, değil mi?"

"O kadar da uzun süre karıştırmadım," diye itiraz ettiğimde kaşlarım çatıktı.

"Konu bu değil."

"Her neyse."

"Kadının benim dibime düşeceğini biliyordun," dedi meydan okuyan bakışlarla.

"Evet," dedim net bir biçimde. "Gördüm."

"Öyleyse..."

"Öpeceğini düşünerek öp demedim."

Kafası karışmıştı. "O zaman..."

Bu kez bakışlarıyla meydan okuyan bendim. "Sen böyle her dediğimi harfiyen yapacak mısın?"

Donakaldı, sözlerimle şoke olmuştu. Ses tonumdaki tehlikeli tını şuh bakışlarıma eşlik ediyordu ancak bir yandan da cesaret patlaması yaşıyor gibi hissederek ona yaklaşıyordum.

Kran'ı duvar dibine sıkıştırdım. "Bu çok hoşuma gider," diye alay ettim.

Dudakları son derece dikkat dağıtıcı bir parlaklıkla tam karşımdaydı, gözüm bir anlığına sert çene hattına ve boynuna doğru kaydı. Bir şey söylemek için nefes aldığını gördüm ancak duyduğum ses ona ait değildi.

"Sallida."

Tanrım, kahretsin. Annemdi.

İrkilerek duvar dibinden çekildiğimde koridorun hemen sonundaki kapıda, yanı başımızda duruyordu. Üzerine açık renk bir ceket giymişti, bunu önemli günlerde kötü kararlar alacağı zaman yapıyordu. Daha masum görüldüğüne inanıyor olmalıydı ancak dümdüz taranmış ve kulaklarının arkasına doğru toplanmış saçları tüm suratının sivriliğini, ciddiyetini öne çıkarırken hiçbir renk onu kurtarmazdı. *Silevya Suvera, bazen bu kasabanın başında olmasaydı neler değişirdi* diye düşünmekten geri duramadığım kadın.

Annem.

"Burada ne işin var?"

Tok sesli adımlarıyla yanımıza doğru gelirken nefesimi tuttum, üzerimde her zamanki gibi hâkimiyet kurmasına izin vermeyecektim. Avuç içlerime batırdığım tırnakların acıyı

hatırlatarak beni ona karşı diri tutmasını istedim ancak ne kadar mümkündü, bilmiyordum.

“Merhaba,” demekle yetindim.

“Bir soru sordum,” dedi.

Gözleri o kadar keskin bakıyordu ki Kran’dan tarafa baktığında istemsizce titredim, sanki onunla yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissettirdi.

“Bir görev için gelmiştik, şimdiyse gidiyoruz.”

Ses tonumdaki soğukluk Kran’ın da gerilmesine sebep oldu. “Ben çıkayım.”

Annem ona kötü bir bakış atıp yeniden bana döndü. “Ne görevi bu? Benim neden haberim yok?”

“Yeni bir görev,” demekle yetindim. “Şimdilik seni ilgilendirdiğini sanmıyorum, anne.”

Öfkeyle iç çektiğinde arkasına dönüp Kran’ın çıkıp çıkmadığını kontrol etme gereği duydu. Gözleri gözlerimle tekrar buluştuğunda onu gördüğüm için ve hızlı davranıp kaçamadığım için kendime küfrediyordum.

“Bu adam da neyin nesi? İzbe koridor kenarlarında aptal tiplerle takılacak kadar düşmediğini umuyorum.”

Hayır, beni kışkırtmasına izin vermeyecektim.

“Kiminle takıldığının seni ilgilendirdiğini sanmıyorum. Yetişkinim ben.”

Alay edercesine dudağını kıvırdığında sinirim iyiden iyiye yükseliyordu.

“İdeallerinin peşinden koşabildin mi bari?” diye fısıldadı üzerime yürüyüp beni köşeye sıkıştırırken. “Nerede kalıyorsun? Kimin akıyla hareket ediyorsun? Aklıma kötü şeyler geliyor doğrusu.”

“Seni ilgilendirmiyor.”

Yüz ifademi sabit tutuyor, beni rahat bırakması için içimden sayı sayıyordum.

"Hâlâ o toplantıda yaptığın saçmalığın arkasını toplamaya çalışıyorum!" Sesi boğuklaştı, alev alev yanan gözleriyle suratımı esir almıştı.

Elindeki çantayı gösterdi. "Gecelere dek rapor yazıyor, göçmenler ayaklanmasın diye bir yol arıyorum. Onlara ne kadar cesaret verdiğini anla ve utan."

Manipülasyon, dedim içimden. Bunu hep yaparsın ama bugün bu yemi yutmayacağım, anneciğim.

"Kolay gelsin o zaman," diye gülümsediğimde şaşkınca gözleri açıldı.

Bugün kızını kışkırtamayacaktı, beklenmedik bir olaydı.

"Sallida!" diye itiraz etmek ve hükmetmek istedi ancak bunu yapmasına izin vermeden yanından geçtim, uzanıp kolumu tutmak istediğinde hışımla geriye dönüp elimi kaldırdım. Gözleri havadaki parmaklarıma kaydı. "İnanamıyorum."

"Aynı çatının altında fikir ayrılıklarına dahi tahammülün yokken ne bekliyordun?"

Dikleştirdiği çenesini indirdi, başını salladı ve bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi gözlerime baktı.

"Sana söyleyeceğim tek bir şey var." Sesi bu karanlık koridorda yankılanıyor ve hiç de iyi şeyler çağrıştırmıyordu. Suratına baktım. "Hangi delikteysen oraya gir ve bir süre çıkma, sen ve senin gibi düşünenler yüzünden kasabada hiç iyi şeyler olmayacak."

Bu cümlelerin ne anlama geldiğini düşünecek uzun bir vaktim vardı, onun karşısında kafamın karıştığını belli edecek değildim. Sırtımı döndüm ve az evvel içeri girdiği kapıdan dışarı çıktım. Kran hemen yan tarafta, duvar dibindeydi. Yaslandığı yerden ayrılıp yanıma geldi, gözleri yüzümü tarıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu ancak cevabı duymaya pek de istekli değil gibiydi.

"Bugünlük bu kadar," dedim annemin sesi zihnimde yankılanmaya devam ederken. "Gece toplanır, gün doğana dek nöbet

tutarız. Kasabanın doğusuna gidelim, o kısmı uzun süre boş bırakmayalım.”

Bir şey olduğunu anladı ancak ne olduğunu sormadı, büyük adımlarla yanımdan yürümekle yetindi.

Bense bir yere saklanıp çıkmamam gerektiğini söyleyen o sesi kulak ardı ettim.

Beni, büyüttüğü kızı hiç tanımamış olması ne yazıktı.

“Sessiz ol, çok derin nefes alıyorsun.”

“Yanımda sen olduğun için.”

“Kran!”

“Sustum.”

“Bacağın bacağıma değiyor, biraz alan aç.”

“Kucağımda mı?”

“Kran!”

“Affedersin, kendimi tutamadım.”

“Bir şey görüyor musun?”

“Saçların mükemmel.”

Hışımla arkamdaki adama döndüm. “Aptallık etme, düşman görüyor musun?”

“Dalmışım,” diye çapkınca dudağını kıvırdı. “Görmüyorum.”

“O zaman gör çünkü bu dalın tepesinde sabahlamaya hiç niyetim yok.”

“Anlaşıldı, komutan.”

“Güzel, arada bir çark dönüyor.”

“Kafamdaki değil mi?”

“Cinsel bir espri yaparsan o imalı sesini bir daha duyulmak üzere keserim.”

Gerçekten de sessizleşti ancak derinden bir gülme sesi işittim, bu kez onu umursamadım çünkü artık bu tavırlarına

alışmıştım. Beni sinir etmekten büyük bir keyif aldığı ortadaydı, onunla görev eşi olduğumuz gün bu mevzu kapanmıştı. Yapacak bir şeyim yoktu. Annemin uğursuz sesi, çekmecedeki haritada Rans'in işaretlenmiş evi, Evera'nın hâlâ uyuyor olması ve kasa-bayla ilgili dönen birçok gizli şey... Hepsi kafamı ağırlaştırmış ve sanki patlamaya hazır bir balona dönüşmüştü, kısa zamanda bu kadar fazla bilgi yüklemesi bana hiç iyi gelmemişti.

Derin bir iç çekip etrafı izledim.

"Her şey çok nizami görünüyor," diye fısıldadığımda gözlerim merakla etrafta geziniyordu. "İsimsiz ihbar neden özellikle bu konumu verdi? Sorun yok gibi duruyor, anlamıyorum. Daha önce de buna benzer bir şey duymuştum ancak resmî kayıtlarla bir türlü ispat edememiştik."

Kran nihayet ciddileşti. Dikleştiğini, tırmandığımız ağacın dalına sağlam biçimde yaslandığını ve omzumun yanından başını uzattığını fark ettim.

"Aynı yere uzun süre bakanlar farkında olmadan kör olmaya başlar."

"Yani?" diye mırıldanırken şüpheli bakışlarım bu kez ormanda başka yöne kaydı.

"Farkındalık istiyorsan önce kendini, sonra baktığın yeri değiştireceksin. Gerçek orada saklanır."

Bunun sadece ormanla ilgili olmadığını düşündüren kötü bir hissim vardı.

"Bakıyorum işte," diye homurdanırken sessizce iç çekiyordum. "Sanırım bu geceki ihbar yalandı. Son bir kez ormanın kuzeyini kontrol edip..."

Öne doğru hareket etmemle arkamda Kran'ın olduğunu unuttum ve dalı tuttuğunu fark etmediğim için elim boşluğa savruldu, bedenim büyük bir hızla aşağı çakılmak üzere düşerken çığlık atmamak için dişlerimi sıktım. Tek bacağıma bir el yapıştı ve kuvvetle sıktı, durdum. Evet, baş aşağı sallandım.

"Huh," diye korkuyla sallanırken şok içindeydim. "Dalı tuttuğunu görmedim."

"Şimdi de bir fıstık tutuyorum," diye şaka yaparken diğer eli usulca baldırıma doğru uzandı, kendini iyice sağlama aldıktan sonra aşağı doğru eğildi ve beni bu kez iki eliyle kavradı. Baş aşağı sallandığım için bunu bacağıma dokunarak yapmak zorundaydı. Parmakları bir ara kalçamdan destek almak için yukarılara kaydığında nefesimi tuttum, hayır, bunu düşünmenin hiç sırası değildi. Güçlü elleri kalçamdan yukarı kayarak belime ulaştı ve fısıldadı: "İki, üç. Kendini yukarı it."

Dediğini yaptım ve mekik çeker gibi tüm gücümle belimi yukarı ittim, boşlukta savrulmama izin vermeden beni kucakladığında gerçekten az önce esprisini yaptığı şeyi yaşıyorduk. Kendi bedeninde benim için bir alan açmış gibiydi.

"Geri," diye mırıldanırken tekrar düşme riskiyle kıpırdamıyordum.

"Çekileceğim, dengem bozuldu," diye mırıldansa da gözleri çekilmeyi hiç istemediğini ispat ediyordu.

Bakışlarından kaçmak istesem de bunu yapamadım ve birbirine fazlaca temas eden tenimizin alev alev yanmasına izin verdim. Bunca belanın arasında onu gördüğüm ilk andan beri delice etkilenmiş ve asla kabul etmek istemeyişime deli oluyordum.

"Ne düşünüyorsun?" Sorduğu soru afallamama sebep oldu.

"Hiçbir şey." Soluk soluğaydım. "Sen?"

"Aynı hiçbir şeyi ben de düşünüyorum," diye mırıldanırken sesi çatallaştı.

Bunun arzudan olduğunu anlamam için fazla deneyime ihtiyacım yoktu, en son ne zaman bu kadar çıldırmış hissediyordum, hatırlamıyordum. Bunda uzun süredir hiçbir erkeğe güvenip hayatıma almamış olmamın payı büyüktü, tenim arzu ettiği ve özlediği bir şeyleri çağırıyor gibiydi. İpler kopuverdi, karizmasına şu âna dek karşı koymuş olmam bile mucize sayılırdı.

"Sanırım beni öpeceksin," diye sorarcasına gözlerine baktığımda karanlıkta bakışlarına güneş ışığı vurmuş gibi parladı, aramızdaki küçücük mesafeyi kapatması on saniye bile sürmedi.

"Doğru tahmin."

Dudaklarıma yapıştığında ellerim hızla boynuna dolandı, birlikte aşağı çakılabilirdik ancak bunu düşünecek durumda değildim, ona doğru kayarken kaslı bacaklarını iyice araladı ve beni kucağına oturttu. Şimdi saçma sapan bir zaman diliminde, aptal bir görevde, pek de sağlam durmadığımız ağacın tepesinde delice öpüşüyorduk. Görev sözü vermiştik, işimiz önceliğimiz olacaktı ancak bir süredir durmaksızın müdahale ettiği zihnim, kadınlık güdülerim ve ona çekilmeme sebep olan her şey tüm gücüyle devreye girmişti. Saçlarını okşarken vahşi öpüşüne karşılık verdim, büyük elleri belimi sardı ve beni biraz daha göğsüne bastırduğunda bacaklarıma yeterli alan kalmadığı için inledim, iki uzun vücut bu dar alana kesinlikle sığmıyorduk.

"Düşeceğiz," diye nefes nefese geri çekildiğimde dudakları arasında boynuma kapandı, boynumu emmeye başladı ve neredeyse aylardır susuz kaldığını sanmama sebep oldu. Bu his de neydi? Daha ileri gitsin istiyordum, kafayı yemiş olmalıydım.

"Düşersek en azından seni yere yatırma şansım olur." Kulağıma fısıldarken sesinden şehvet taşıyordu, bu durumda bile kafasının böyle çalışmaya devam etmesi beni delirtecekti.

"Dur." Saçlarını çekip başını boynumdan uzaklaştırmaya çalıştım.

Bu, onu beklemediğim biçimde daha da kışkırttı, dişlerini boynuma geçirdiğinde zevkle inledim.

"Çok güzelsin, aklımı kaçıracağım, kızım."

"Dur, dur," diye nefes nefese araya girdiğimde başım dönüyordu. Beni duymadığını anladığımda onu hafifçe itmek zorunda kaldım. "Bir şey duydum." Kocaman açtığım gözlerimle ona bakıyordum.

Nihayet bu cümle, onun da durmasını sağladı. Kaşlarını çat-tı, ıslak dudaklarını yaladı ve şansına küfretti. "Gelecek zamanı mı buldu piçler?"

"Saçmalama," derken kalbim gümbür gümbür atıyordu. "Toparlan, takip edeceğiz. İhbar asılsız değil, bu korkunç!"

Geri çekilirken dikkatli hareket etmeye çalışsam da kuvvetli parmakları belimi tutmaya devam etti, ben tekrar dalın diğer ta-rafına güvenli bir biçimde geçene dek bekledi. Gözlerimi kısmış, sesin geldiği yönü kestirmeye çalışıyordum. Bu bir hayvan sesi miydi? Yoksa birisi ağır ağır yürüyor muydu? Hayır, tek bir adım sesi yoktu, birden çoktu.

"En az üç kişiler." Sesim neredeyse hiç duyulmuyordu. "Pa-nik yapmadan bekleyeceğiz."

"Arkama geç," derken kaşları çatık, yüzü ciddi ve gergindi.

"Hayır," diye fısıldadım. "Pozisyonu değiştirme. Kendimi korurum."

"Lanet olsun, biliyorum. Saçların gün ışığı gibi parlıyor, dik-kat çekeceksin."

Olamaz, şapkamı düşürmüş olmalıydım. Şoke olduğumu gören Kran boynundaki bez parçasını çözdü, ardından saçları-ma doladı. Şimdi çoğu tutam kapanmıştı, yaprakların arkasına saklanıp daha az görünmeye çalıştım.

"Aşağıdan," diye kulağıma eğilip beni yönlendirdi. "Üçten fazla da olabilirler. Oku hazırlıyorum."

"Aksi bir durumda..."

"Arkamda kal yeter."

Uzatabilirdim ancak sesler giderek yaklaşıyordu, birbirimi-zin dikkatini dağıtmak yerine gelenlere odaklanmamız gereki-yordu. Önüme döndüm ve siper aldım. Tek elim bıçağıma in-mişti, herhangi bir tehlike ânında en az on beş metre uzaktaki birinin kafatasının tam ortasına saplamak üzere hazırlanmıştım.

“Erken fırlatma,” diye uyardığında muhtemelen ölümcül göründüğümü fark ettim.

“Merak etme.”

“Seni hep merak edeceğim.”

Şu anda bile kalbimi hızlandırmayı başarıyordu, eğer bu kadar önemli bir görevde olmasaydık ona olan ilgim çoktan çıtayı aşabilir ve bizi bambaşka yerlere sürükleyebilirdi.

“Nerede bu yavşaklar?” diye küfrettiğinde sabırsızdı. “İşimi yarıda kesip böyle kahpece ormanda gezemezler. Onları öldüreceğim.”

“Onları takip edeceksin,” diye düzeltirken iç çektim. “Görevimiz bilgi, Kran, ölüm değil.”

“Söz veremem.”

Yarım saatin sonunda, gecenin kör vakti sessizliğin esiri olmuş bu ormanda nefeslerimizi tutmuş, adamların hareketini bekliyorduk. Ağacımızın altından geçtikleri zaman bizi fark edemeyecekleri bir mesafede uzaklaşmalarını beklemiştik. Bizden epeyce uzaklaştıklarını düşündüğümüzdeyse dikkatle ağaçtan inmiştik. Öncesinde Kran aşağı atlamış, ardından beni dikkatle sırtına alarak sessizce hareket etmemize imkân sağlamıştı. Henüz ilk görevde olmamıza rağmen fiziksel gücün ve uyumluluğun ne kadar çok şeyi etkilediğini görüyordum.

Şey hayır, o değil. Ondan söz etmiyordum. Kesinlikle sadece görevi kastediyordum.

“Ne düşünüyorsun?”

Yakalanmışım gibi yanaklarım kızarsa da karanlıkta olduğumuza şükrettim. “Yok, hiç. Sıfır.”

“Ne?” Kran hemen yanımdaki çalılıkların arasından hedefe odakladığı gözlerini bana çevirdi, şüpheli görünüyordu. “Ne

düşündüğünü biliyorum,” diye sırtlamak üzereyken başımı sallayıp itiraz ettim.

“Hayır, saçmalıyorsun. Öyle bir şey yok.”

“Neyi kastettiğimi sandın?”

Tam ağzımı açıp ona yanıt verecektim ki ileride bir çarpma sesi işittik. “Hayvan herif!” diye bağırdı bir ses. “Sessiz ol dedim mi?”

“Sen bağıırıyorsun, piç!”

“Tamam, kes sesini,” diye azarladı daha kalın sesli olan ilk adam. “Yürü. Eşyalar tamam mı?”

“Tamam.”

Ot hışırtıları arasında yeniden yürümeye ve kendi yaptıklarını tahmin ettiğim el arabası tarzındaki hurdayla çuvalları taşımaya devam ettiler. *Bu çuvalların içinde ne vardı, iki kişiden daha kalabalıklar mıydı...* Birçok soru işaretiyle takibe devam ediyorduk.

“Şuradan,” diye işaret ederken fısıldıyordum. “Gözden kaçırma.”

“Kasabanın içine girmeden orman yolunu dolanacaklar,” diyen Kran benim için bir çalılığı tuttu ve geçmemi bekledi. Dallar gözüme girmeden eğilerek geçtiğimde adamlar ilerlemeye devam ediyordu. İkimizin de tek eli cebimize doğru hazır bekliyordu, her an oradaki bıçağa davranmak için tetikteydik.

“Evet, evlerden uzakta yürüyorlar. Yine de her an saldırebilirler.”

“Daha kötüsü,” derken sesi boğuktu. Sustum ve tamamlamasını bekledim, derin bir nefes verirken keskin bakışları ilerideydi. “Yolu çok iyi biliyorlar. Fark etmedin mi?”

Ağaçtan bu yana ne kadar ilerlediğimize bakılırsa bu şeref yoksunu, ne olduğu belli olmayan herifler sahiden de yolu çok iyi biliyordu. Bu bizim kasabamıza ilk kez izinsiz giriş yaptıklarını fark etmeme sebep oldu. Tüm söylentiler doğrudu,

ruhumuz duymadan bir boklar dönüyordu ve bunca zaman ayakta uyutulmuştuk.

“Acaba hepsi o kızla mı ilgili?” diye kendi kendime mırıldanırken olanlara anlam vermeye çalışıyordum.

“Ne dedin?”

Kran beni tam olarak anlamasa da ilerlemeye devam ediyuk, ona yeniden cümle kurma gereği duymadım çünkü bu, iç sesimin dışa yansımından başka bir şey değildi. Eğer tüm bunlar Evera Alfen’in bir lanetiyse ondan öncesine dair hiçbir izinsiz giriş olmamasını beklerdik fakat içimden bir ses burada bambaşka kokuların olduğunu söylüyordu.

“O yol nereye çıkacak?” Kran’ın sorusu üzerine bu kez dikkatli ve sessiz adımlarımı ona doğru yönelttim, dibine girip elimle bir bayırı işaret ettim.

“Şuradan aşağısı direkt yönetimin olduğu bölgeye iniyor,” diye fısıldadım. Kafam iyice karışmasına rağmen ekledim: “Öyle bir aptallık yapamazlar çünkü orada çok sayıda muhafız var.”

Söylediğime kendimin de inanmadığını belli eden tuhaf bir endişe sesimin tınısına yansiyordu, ilerlemeye devam ederlerse çıkabilecekleri tek yol bu olacaktı. Ve bu biraz...

“Saçma.” Kran düşüncemi dışarıdan tamamlamış gibi yanıtladığında sessizliğimi korudum.

Saydık: bir, iki, üç, dört... Dakikalar birbirini kovaladı ve bayırdan aşağı inmeye başladılar. Şayet başka bir planları yoksa gerçekten bu koca bir saçmalığa evriliyordu ve hiçbir şey yapmadan izliyorduk. Kran ileri doğru biraz fazla hareket edince duraksadım.

“Hayır,” derken parmaklarım koluna uzandı. “Gitme.”

“Zarar...”

Başımı salladım. “İzleyeceğiz. Nereye gireceklerini görmemiz gerekiyor.”

Kran'ın aklına yatmamış gibiydi, bu heriflerin canına okumak istediğini biliyordum ancak inanılmaz amatörce davranmaktan başka bir halta yaramazdı.

"Olmaz dedim." Onu tüm gücümle geriye çektim ve hedefimi gözden kaybetmemeye çalıştım.

Dudaklarım öfkeyle aralandı, burnumdan solurken karanlığa fısıldadım: "Suratını dahi görmediğimiz bu ahlaksızlara içimizden biri yardım ediyorsa onu bulmalı, gerekirse meydana gebertmeliyiz."

Dişlerimi sıkarken Kran'ın hareketsizleştiğini fark ettim.

"Burada ihanetin cezası idamdır." Sesim buz gibiydi. "Sadece bekle."

Kran derin bir sessizliğe büründü. Üzerinde durmadım. Eminim ikimiz de çok farklı ailelerde, çok farklı şartlarda yetişmiştik. Yaşadığım toprağa nasıl bir bağlılıkla eğitildiğim hakkında biraz bile fikri yoktu.

İhanetin cezası idamdır.

Unutma, tokat atan eli ilkinde kırmazsan canını tekrar acıtır.

On Dört Yıl Önce

Livera Kasabası

"Onlarla oynayamaz mıyım, anne?"

"Hayır."

"Ama Mirsa oynuyor."

"O daha küçük."

Pencereden küçük kız kardeşimi izlerken yanaklarımı şişirip ofladım. Geçen hafta yazı yazmayı öğrendiğimizde öğretmenimiz artık kalem tutacak kadar büyüdüğümüzü söylemişti fakat buna rağmen bazılarımızın parmak gelişimi zayıf olduğu için iyice beslenmemiz gerektiğini tembihlemişti. Hepimiz ellerimizi öne uzatmış, parmaklarımızı incelemiştik. Tıpkı orada yaptığım gibi

ellerimi öne uzattım ve parmaklarımı inceledim. Kısacıklardı. Küçüküm. Annem yalan söylüyordu.

"Bana hep sen büyüksün diyorsun," diye fısıldadım ancak beni duyar diye ödüm koptuğundan ondan tarafa bakmadan konuşuyordum. "Mirsa küçük, sen büyüksün Sally. Hayır. Bu yalan. İkimiz de küçüğüz."

Kaşlarımı çatıp tekrar parmaklarımı inceledim. "İkimizin de parmakları küçük işte! Mirsa'nın parmakları benden birazcık daha kısa, hepsi bu."

"Bir şey mi anlatıyorsun?"

Annemin sert sesi kulağıma çarptığında hemen sustum, sanki parmaklarıma bakıp ne düşündüğümü anlayacakmış gibi telaşlanmışım.

Ellerimi arkama sakladım. "Hiç."

"Elinde ne var?"

"Hiç."

"Sen burada çocukları izliyor gibi yapıp pencerede başka bir şey mi karıştırıyorsun?"

Annem üzerime eğildi, parlak bakışları resmen içimi okumaya niyetliymişcesine dibime girmişti. Korkudan nefesimi tuttum.

"Ellerini göster," diye emretti.

"Anneciğim," diye hüznle fısıldadım. "Yemin ederim bir şey yok."

Ona yalan söylemezdim, bunu bilmesini istiyordum ancak öyle olmadı.

"Ellerin," derken sesi biraz daha yükseldiği için korktum.

Ellerimi öne uzattım ve avuç içlerimi incelemesini bekledim, parmaklarımı teker teker açtı ve orada bir şey saklayıp saklamadığımdan emin olmaya çalıştı. Şüpheli bakışları tekrar gözlerime çıktığında dudağım titriyordu, bana inanmadığı için üzülmuştüm.

"Unutma Sally, anneden bir şey saklanmaz."

"Evet, anneciğim," dedim.

"Unutma, saklasan bile bulurum."

"Tamam, anneciğim."

"Oyun oynayan çocukları izleyip bir bebek gibi sızlanmaya devam edersen sağlam bir ceza alacağını da unutmamalısın, ne dersin?"

Bu kez sustum. İki yandan örülmüş sarı saçlarım öylesine uzun-
du ki bakışlarım renkli lastiklere, dizime doğru uzanan tutamlara
takılıyordu.

"Anlaştığımızı umuyorum. Şimdi doğruca görevlerini yapmaya
gidiyorsun."

"Görev odasına mı?"

"Evet. Doğruca."

Koltuğun tepesinden indim ve küskün adımlarla koridora geç-
tim. Karanlık hol boyunca yürüdüm ve Mirsa ile aramdaki farkı
ayırt etmeye çalıştım. İkimizin de çocuk olduğuna ne olursa olsun
emindim! Bir şeyler tersti ancak annem kafamı karıştırıyordu.

"Yerini al."

Kapının dibindeki annem her zamanki gibi komut verdiğinde
sakince yere çizdiği dairenin içine geçtim, geçenlerde babamla be-
raber burada daha rahat kullanabilmem için boyuma uygun bir
masa yapmışlardı. Masanın üzerindeki sivri cisimlere göz attım.
Onların oyuncak ya da bahçedeki çocukların toplarından olmalara-
rını isterdim.

Fakat değillerdi.

"Hangisini alacaksın?"

Annemin sesi hâlâ aynı şüpheli taşıyordu. "Şunu," diye istek-
sizce elimi uzattım.

"Küçük bıçağı mı?"

"Hı hı," derken bu şey bir oyuncak olsaydı kiminle oynardık
diye düşünüyordum.

"Onunla çok çalıştın, diğerini al."

"Ama ondan korkuyorum, anne. Çok uzun ve sivri."

"Onu eline almazsan daha çok korkacaksın, hançeri al."

"Onu fırlatırken üzerime düşer diye..."

Annem bağırmak üzereydi. "Sallida!"

"Tamam," dedim aynı küskün sesle. "Aldım."

Bir kez daha üzerimde kurduğu müthiş baskıyla bana istediğini yaptırabiliyordu, hançer dediği bıçağı aldım ve onu öfkeyle sıktım. Parmaklarım küçüktü, ben bir çocuktum, bahçede oynamam gerekiyordu, emindim.

O hâlde neden buradaydım?

"Karşdakini bir ayı olarak düşün," dedi annem ve birkaç iple birbirinden geçirdiği yastık parçasını işaret etti.

Onu ayı olarak falan düşünemiyordum. Ayıyı sadece bir defa babam avlayıp evimizin bahçesine getirdiğinde görmüştüm.

"Düşün, Sallida."

"Düşündüm."

"Güzel. Çünkü yakında gerçek bir yavru ayı göreceksin."

"Anne!" diye itiraz ettim. "Korkarım!"

"Evine saldırıp kardeşine zarar verirse onu koruyamayacak mısın?"

Gözlerim dolu dolu olmuştu. "Ama siz... Babamla sen!"

"Gitmemiz gerekecek, Sally. Çok uzun süren, çok önemli işlerimiz oluyor. Üstelik yakında artacaklar. Ona sen göz kulak olmalı, gerektiğinde onu korumalısın."

Söylediği şeyler öylesine net ve öylesine emrediciydi ki üzerine itiraz edebileceğim hiçbir şey kalmıyordu. "Peki anne," diye mırıldandım.

Sahiden de bir süre sonra uzun vakitler gelmeyecekleri iş yolculuklarına çıkacaklarını bilmiyordum, şaka yapmıyordu. Henüz on yaşlarına bile basmamış çocuklarını evde bırakıp gidecekler, bunu yaparken biraz bile şüphe duymayacaklardı.

"Hazırsan fırlat."

"Hazırım," demek zorunda kaldım.

Ardından onun bana daha öncesinde bir ayının kafasıymış gibi işaretlediği yastık parçasını isabet ettirmeye çalıştım. Bıçak elimden fırladığı anda dışarıda bir kuş, tiz sesiyle bağırınca korkuyla çığlık attım.

Sanki bir anlığına karşımdaki yastık canlı bir yaratığa dönüşmüştü ve onu öldürüyordum.

"Anne! Anneciğim," diye ağlamaya başlarken koşarak onun bacağına sarıldım.

Annem hiçbir tepki vermiyor, sessizce duruyordu. Gözyaşlarım aktı, çığlıklarım sustu ve kalbimin korku dolu atışları yavaşladı, o bir kuştı, odada hayvan falan yoktu.

Sadece yastığı vurmuştum.

"Aferin." Sesi buz gibiydi. "Çok yakına isabet ettirdin."

Dizlerim ve küçük bedenim titriyordu; dışarıdaki çocuklar bahçede koşarak oyunlar oynuyor, çığlıklar atıyordu ancak ben bu odada korkunç bir bıçak eğitimine zorunlu tutuluyordum. Bunu neredeyse her sabah bıkmadan tekrar ediyordum ve herhangi bir itirazımda evde kıyametler kopmaya devam ediyordu.

"Onu gerçek bir hayvan sandığın için korkuyorsun ama bir gün sana saldıran o olursa gözünü kırpmadan öldürmen gerekecek."

Annem benim boyuma inmiş, göz hizama gelmiş ve başparmağıyla çenemin ucunu tutmuştu. Dokunuşunda şefkat yoktu, yine sadece emrediyordu.

"Anne," diye sızlanırken bu fikirle yeniden ağladım. "Ben öldüremem."

"O zaman kardeşin Mirsa'ya ve korumak istediğin her şeye ihanet etmiş olursun."

Ne dediğini anlamıyordum bile, aklım sadece dışarıdaki çocuk seslerinde, pencerenin önünde izlediğim ip oyunlarında idi. Annemse burada durmuş, nefesi suratıma çarparken bana korkunç bir

şeylerden bahsediyordu. Gitmek istiyordum ancak sadece ağlayarak yüzüne bakabildim.

"Büyüdüğünde ne dediğimi çok iyi anlayacaksın," dedi ve beni daha da korkutan bir tonla ekledi. "Çünkü bizim toprağımızda ihanetin cezası idamdır."

Ağlamaya devam ettim.

Annemden ve bana öğrettiği her şeyden korkuyordum.

İHANETİN KOYNUNA SAKLADIĞI

“Gözden kayboldular.”

Kran’a öfke dolu bir bakış attım. “Sana söylemiştim, hızlı olacaktık.”

“Burada bekleyelim, elbet ortaya çıkacaklar.”

Saklandığımız ağacın dibi kasabanın merkezini, yöneticilerle bağlantılı olan binaları görüyordu. Hatta bazılarının evleri bile binaların hemen yanındaydı, gözden kaybettiğimiz adamlar herhangi bir yere girmiş olabilirdi.

“Şaka gibi,” diye öfkeyle tısladım. “Nasıl oldu bu? Az önce önümüzdeydi.”

İleriye doğru hamle yaptığımda Kran güçlü eliyle bileğimi tuttu. “Gitme. Çok tehlikeli, hedefin yerini bilmiyorken saldırmanı hangi aptal öğretti sana?”

Öfke katsayım giderek artıyordu, nihayet dayanamadım ve bileğimi ondan sertçe kurtardım.

“Bana bak!” diye sesimi yükseltirken artık sinirim gözlerimden bile taşıyordu. “Sorunun ne? O adamların ne kadar büyük bir hazine olduğunun farkında mı değilsin? Birçok bilgiye sahipler. Buradaki işleri, ne süredir dibimizde gizlice gezindikleri, ruhumuz dahi duymadan ne karıştırdıkları...”

Kran alev alev yanan gözlerini gözlerime dikmişti. “Ne olursa olsun saydığın hiçbir şey canından kıymetli değil.”

Bu, başka bir zaman kulağa çok romantik ve hisli gelebilirdi ancak zihnimde tek bir şey vardı: O da tehlikenin bize ne

kadar yaklaştığıydı. Bu adamları şimdi kaçırmak demek, kendi yuvalarında şiddete maruz kalmış, hakları ihlal edilmiş, buraya bir sığıntı gibi yerleşmiş ve her geçen gün yurduna dönme-
nin hasretiyle yanan onca insana ihanet etmek demektir. Geri dönme umutları varsa bunu yıkmak demektir, çekecekleri çileyi artırmak, bir süre sonra belki de burayı bile terk edip kimsesiz kalmalarına sebep olmak demektir. Burada kendine güzel bir yaşam kurma şansı varken, Rans ile güvenli ve huzurlu bir şekilde kalabilecekken ailesini ve köklerini kurtarmaya gidip geriye cansız sayılabilecek bedeniyle dönen Evera Alfen'in savaşına layık olamamak demektir.

Bu kızın savaşı benim savaşım değildi, biliyordum. Sadece içimden bir ses, yaptığının doğru olduğunu söylüyordu. Her zaman kendiniz için savaşmazsınız, bazen susmamanız ya da görmeniz gereken şeylere şahit olur ve yeni bir kimliğe dönüşürdünüz. Kalbim, bu kızın fedakârlıklarıyla beraberinde getirdiği acıyı görmezden gelmek için yeterince gaddar ve bencil değildi. Bir şekilde uyandığında, eğer uyanırsa, uğruna göze aldığı her şeye değsin istiyordum.

“Bana bak, Kran.” Sesime sebebini bilmediğim müthiş bir öfke yayılmıştı. “Eğer şimdi o adamları bulmama yardım etmeyip burada izleyeceksen, bir an bile düşünme ve siktir git. Seni görev eşi seçerken beni ölmekle korkut diye değil, ölümle burun buruna geldiğim anda ensemde bir nefes ol diye seçtim.”

Artık alev alev yanan gözler sadece onunkiler değildi.

“O yüzden,” diye fısıldarken ruhumda yananları görsün diye tam göz bebeklerinin içine baktım. “Anlamadıysan diye söylüyorum. Kulağını aç, tekrar etmeyeceğim.” Kulağına eğilip buz gibi bir sesle ekledim: “Tam üstüne bastın, göze aldıklarım uğruna canımı bir et parçası gibi nasıl feda edeceğimi görseydin dilin tutulurdu. Şimdi başka sorun yoksa gidiyoruz.”

Bedeninin gerildiğini, az evvel onun nefesiyle bir bütün olmuş kadından nasıl birine evrildiğini şaşkınlıkla izlediğini

biliyordum. Açıkçası bu kriz ânında onun fikirleri düşünebileceğim son şeydi.

“Şimdi,” diye komut verirken gözümü binaların arasındaki yollarda gezdiriyordum. “Sol taraf tamamen bende, orada üç bahçe var, çitlerinden geçmek kolay. Sağ taraftaki iki katlı yer sende, arkalarındaki çeşmede buluşacağız. İkimizin de on dakikası var. Müdahale yok, biri tehlikeyi görürse direkt diğerini çağırarak.”

“Sally,” diyecek gibi oldu, sesi biraz boğuktu. İtiraz etmek istiyor ancak edemiyordu. “Ayrılmak iyi bir fikir olmayabilir.”

“Aynı yere bakmakla vakit kaybedersek tamamen kaybedeceğiz.” Onu daha fazla dinlemeden ileri atılıp koşmaya başladım. “Hızlı ol.”

“Sallida...”

Arkamdan son kez seslense de geç kalmıştı, çoktan atladığım diğer ağacın dibinde müthiş hızlı bir biçimde sürünmeye başlamıştım. Ağzımı kapattım, toz ve toprak yüzünden öksürüp dikkat çekmemek için dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. Tüm gücümle bahçeye doğru ilerlerken dirseklerime değen taşlar canımı acıttı, sürtündüğüm yerde bulunan çıkıntılar dizlerime batsa da aldırmadım. Sadece on saniye sonra bahçedeydim, hızlı bir şekilde tek katlı binanın arkasını dolandım ve pencerelerden birinin yanına doğru ilerledim. Işıklardan biri yanıyordu, umudum aradığımı doğruca burada bulmaktı ancak küçük bir ihtimal olduğunu biliyordum. Onların hangi eve girdiklerini bulmak için çok daha yakından takip etmemiz gerekiyordu, kasabaya girdikleri andan itibaren sıkışık bir biçimde inşa edilmiş olan bu binalardan hangisine girdiklerini bulmak olanaksız bir hâl almıştı.

“Burada değilsiniz,” diye fısıldarken perdenin açık kalmış kenarından içeriyi süzüyordum.

Resmî kıyafetleriyle bir grup insan masada oturuyordu, bunlar annemin de yakından tanıdığı ve dost olduğu komisyon üyelerinden bazılarıydı. Kim olduklarını seçemesem de bu saatlerde çalışmaya devam etmeleri beni hiç şaşırtmadı, tıpkı annem gibi onların da zaman ve mekân kavramı yoktu. Konu çalışmak ve politika olduğunda hepsinin kafası dünyayla ilgili tüm konularda sifıra inip yeni bir düzene uyum sağlıyordu. Bir süre beklesem de bir gariplik gözlemleyemediğim için yavaşça geri çekildim, beni fark etmemeleri için eğilerek yürüdüğüm pencere önünden hızla uzaklaştım ve bahçenin çitinden atlayıp diğer bahçeye girdim.

Bu diğerine göre daha geniş bir binaydı, genelde toplantıların geç saatlere kadar yapıldığı, bazen annemin de kaldığı merkezlerden biriydi. Arka taraftaki pencereler diğerleri gibi alçakta değildi, boyumun hayli üzerinde olduğu için yapabileceğim tek şey biraz dinlemektir. Elbette bu riskli olurdu, içeride kimlerin olduğunu görmek zorundaydım. Duvara yapışıp usulca binanın tüm çevresini dolaştıktan sonra kapının önüne dek geldim, elindeki el arabasıyla geldiğini bildiğim adamların evin içine park edemeyeceğini bildiğimden kafamda burayı da güvenli olarak işaretledim. Kapıya kulağımı dayadım ve açmadan önce biraz daha emin olmaya çalıştım, çit çıkmıyordu. Son olarak parmaklarım kapı kolunu buldu ve ses çıkarmamaya çalışarak araladım, karanlık beni karşılarken içeride kimsenin olmadığını belli eden derin bir sessizlikle yüz yüze geldim.

Kapıyı hemen kapattım ve doğruca çevreyi kolaçan etme işini bitirip diğer binaya geçtim. Çitler daha yüksekti, dikkatli şekilde üzerinden atlayıp bahçeye giriş yaptım. Eğer burada da kimse yoksa Kran'ın kontrol ettiği binada riskli bir olay yaşanma ihtimali oldukça yüksekti, buradaki işimi hızla bitirip onun yanına geçmem gerektiğini fark edince adımlarım hızlandı. Bir anlığına kafamdaki düşünceler paniklememe ve tökezlememe

sebepe olunca düşecek gibi oldum, hızla yanımdaki duvara tutunup bekledim.

“Sakin,” diye mırıldandım. “Sakin, kızım. Bulacaksın.”

O herifleri bulmak demek, eksik birçok parçanın bir anda birleşmesi demekti. Çok iyi biliyordum.

Dikkatli şekilde binanın arkasını kontrol etmek için eğilerek yürümeye başladım, pencerelerde ışık yoktu ancak her adımım, neden olduğunu bilmediğim bir şekilde burada kalmam gerektiğini düşünür gibi fazla uzaklaşmamak için direniyordu. Usulca kapıya yaklaştım, şanslıydım ki diğer pencereler boyumu aşmasına rağmen burada ufak bir havalandırma boşluğu vardı, kapağı emanet gibi durduğu için hızla belimdeki bıçağın sivri ucunu kapağa taktım ve küçük bir *çıt* sesi eşliğinde söktüm.

Gözümü deliğe yaklaştırdım, içeride titrek bir mum ışığı yandığını fark ettim ancak yetmiyordu, nereden geldiğini anlamaya çalıştım. Gözlerimi kısıp iyice deliğin dibine girdim, uzun koridorun hemen sağındaki ilk kapıdan buraya doğru yansımasına bakılırsa orada birileri vardı. Nefesimi tuttum, dikkatle oraya odaklandım, işte o esnada kulağıma bir şey ilişir gibi oldu.

“Tarihi ne zaman vereceksiniz?”

Kalbim gümbürdedi, bir erkek sesi duyuyordum, görüntü olmasa da bu tanıdık olmayan sesin yönetici binalarından birinde işinin olmayacağını tahmin etmek zor değildi. Yabancıydı. Kesinlikle yabancıydı. Annemin politik işleri sayesinde bu binaların çoğuna kimin girip çıktığını çoğu zaman adım kadar iyi bilirdim, şu an yanılma payım olduğunu hiç sanmıyordum. Bu takip ettiğim adamlardan biri olmalıydı. İçeriye baskın yapmakla yapmamak arasında kaldığımda beynim hiç olmadığı kadar hızlı çalışıyordu.

“Kran yok,” diye mırıldanırken şahit olduğum şeye şaşkındım. “Bekleyemem. Ya kaçarlarsa?”

Onun kendi üstlendiği binayı kontrol etmek için son dakikalari kalmış olmalıydı, eğer biraz hızlı olursa ona en yakın olan diğer binaya, yani buraya yetişebilirdi. Bunu ummaktan başka çarem yoktu çünkü bu kapıdan asla ayrılamazdım. Öğrenmek zorundaydım.

“Kimsiniz siz?” dedim nefretle yeniden içeriye bakarken.

Evet, kuralımız çok netti, unutmuş değildim. Görev eşleri görev esnasında yalnızca kısa süreli ayrılabilirdi, özellikle de yüksek riskli olduğunu düşündükleri anlardaki görevlerimizin neredeyse tümü önemli talimatlar içermekteydi, özetle kesinlikle ayrılamazdık. Biri diğeri olmadan kendini riske atmayacaktı ancak saldırgan tarafım uysalca bekleyemiyordu.

“Hadi,” dedim Kran’a verdiğim sürenin sonuna yaklaşırken.

“Şimdi gelmezsen hiç iyi şeyler olmayacak.”

Bunun bir kehanete dönüşeceğinden habersizdim.

Bekledim, bekledim, bekledim. Dakikalar geçti ancak Kran’ın bölgesinden ne ses ne soluk geliyordu, sabrımın son demleri tükendi ve kendimi bir anda kapıyı bıçağımın ucunu kullanıp ustalıkla açarken buldum. Küçük bir *tık* sesiyle kapı kendiliğinden ileri gitti, evet, ânında halletmiştim. Sessiz adımlarla içeri girip kapıyı şüphe çekmeyecek biçimde yeniden kapattırken aniden çıkmam gerekirse diye kilitlemekten vazgeçtim. Duvara sırtımı yaslayıp dikkatli biçimde mum ışığının yansıdığı odaya ilerlerken sesleri daha net duymaya başlıyordum.

“İçeride durumlar nasıl peki?”

“Çok kötü. Herkes ayaklandı. Yönetim otoritesini kaybetti, kalanlarla zor baş ediyoruz.”

“Çözümünüz ne?”

“Otoriteyi sağlamlaştırmamanın tek bir yolu var, iyi bilirsin. Korku. Yeniden onları korkutacak, sinmelerine sebep olacak birkaç plan yapıldı.”

Konuşan kişi yabancıydı ancak yanıtlayan kişinin sesini artık çok daha iyi duymaya, anlamaya, bu tınıdaki tanıdıklığa şoke olmaya başladım.

"Arluina." Adını hayretle içimden geçirdim.

Annemin sağkolu, yardımcısı ve kasaba yönetimindeki birçok kişinin en yakından tanıdığı güvenilir kişi... Bu kadın sayısız kez evimizde uyumuş, annemle sabahlara dek çalışmış, zaman zaman birlikte aylar süren yolculuklara çıkmıştı. Yönetimin kalbinden biriydi, çok kısa bir süre önce onunla yüz yüzedik. Duyduğum şeye inanamıyordum.

"Ve bu yeni korku planlarınız için yine bana ihtiyacınız var," diye iç çekti tanıdık kadın. "Anlıyorum. Bunu iletmem gerekiyor, planlı bir saldırıdan söz ettiğinizin farkındayım. Bunun için önce gerekli izinleri almam lazım."

"İzin bekleyecek fazla vaktimiz yok, sizde bize ait olan bir şey var. Onu alıp gideceğiz."

"Ne yani, bu gece mi?"

Kadın şaşkındı, nutkum tutulmuştu. Onlarla iş birliği yapıyordu. İleteceği kişiler her kimse planlı saldırılardan söz ediyordu. İhaneti damağımı kuruttu, nefesim kesilir gibi oldu. Bu gerçek olamazdı. İçeriden bilgi sızdırdığını anladığım an elim bıçağıma daha sıkı sarıldı. Onu tam şimdi burada gebertsem kimsenin itirazı olamazdı.

İspat... İspat edemezdim. Ne yapacaktım? Geriye döndüm ve Kran'ı beklercesine kapıya baktım ancak lanet adam bir türlü gelmek bilmedi.

"Ne istediğinizi biliyorum."

"Akıllı bir kadınsın, Arluina."

"Öyleyim. Kızı istiyorsunuz. Ölmediğini biliyorsunuz."

Kalbim duracak gibi oldu. Bunu ilk anda anlamamış olmam dilerdim.

"Kızı size vermeyecek kadar sıkı koruyorlar, muhtemelen bunu da biliyorsunuzdur. Başında güçlü bir koruması var."

"Kızın ölüsü ya da dirisi fark etmez, bedeni bize gerekiyor. Korkuyu yeniden uyandırmamız için onu almak zorundayız. Onu alamazsak bizi mahvederler. Yuva yangın yeri, her yer mahser gibi. Hâlâ tam anlamıyla toparlanabilmiş değil. Daha fazla gecikirsek isyancı sayısı artacak, kalan bir avuç insan da kaçacak. Durum çok kötü."

Birinin sandalyesini çektiğini, gergince geriye yaslandığını işitir gibi oldum, gıcırtilar kulağıma gelirken ben de gerildim.

"Anlamıyorsun," dedi kadın sert sesiyle. "İzin almadan bunu yapamam. Kız düşündüğünüz gibi basit bir yerde değil, ciddi korunaklı bir şekilde..."

"Bilmediğin şeyler var, Arluina. Kız çok tehlikeli. Uyurken bile..."

"Uyurken bile ne?"

"Bir şeyler yapabilir."

Bir sessizlik oluştu. Bunun ne olduğunu tam olarak anlamasam da bir fikrim vardı, dönen dedikoduları biliyordum. Evera'nın bir büyücü, bir cadı, korkunç bir yaratık olduğunu söylüyorlardı. Tuhaf anlatımlarla kızdan korkarak bahsetseler de kimse tam anlamıyla onda neyin açığa çıktığını söyleyemiyordu, hiçbir fikirleri bile yoktu. Sadece kimse ona yaklaşamıyordu.

Rans Kalt dışında.

"Kızın başında bekleyen adamı yok etmeden hiçbir şey elde edemezsiniz." Annemin sadık dostu düşmanlarımıza bize nasıl saldıracaklarına dair talimatlar vermeye başladı. "Ormana yakın olmaları büyük şans. Saldırıya o evden başlayıp kasabanın içine girmeden bunu çözebilirsiniz. Tabii başka tutsaklar da istemiyorsanız. Fakat dediğim gibi, hayal ettiğinizi almak için yok etmeniz gereken birkaç isim var."

"Adamın adını ver."

Arluina duraksamadı. "Rans Kalt."

"Ailesiyle mi yaşıyor?"

"Erkek kardeşleri var. Büyük olan çok güçlü bir avcı. Rat. Sonra Ritan, Refeyn olarak devam ediyor. Babaları Lukan'a da dikkat etmek zorundasınız. Peşinden Leya geliyor, anneleri ancak kolay lokma değil, onu ancak yaralı taklidi yaparsanız dışarı çekebilirsiniz, merhametten ölecektir. Lafın gelişi değil, sahiden merhametini kullanarak canını alabilirsiniz. Hepsinin aynı anda evde olduğu zamanı denk getirmeyin, gücünüz yetmez."

"Kalabalıgız," diyen adam acımasızlaştı. "Hepsini tek seferde o eve gömeriz. Kızı almak zorundayız."

"Alamazsanız ne olacak?"

"Görevi yerine getiremediğimiz için Yuva'da idam edileceğiz."

İkinci bir sessizlik oldu, duyduğum her şeyle kanım donuyordu. Bu adamların suratını görmek ve gereken tedbirleri almak zorundaydım. Yanımda kimse olmadığı için elim kolum bağlıydı, duvarın dibine sinmiş olsam da onlara biraz daha yaklaşıp odadan başımı uzatmaya yeltendim.

"Demek idam," dedi kadın alayla. "Hâlâ yabani bir hayat yaşıyorsunuz. Kızı yakaladığınızda onu tasmayla halkın arasına gezdirdiğinizi duymuştum, pek ihtimal vermemiştim ancak gerçekmiş."

"Gerçektir tabii," dedi adamlardan daha az konuşanı. "Topluluk ancak böyle biat ediyor. Onları etkilemenin en iyi yolu bir düşman belirleyip korkuyu körüklemek. Buna devam edeceğiz, önce kızı kaçırarak, sonra diğer esirlerimizi seçeceğiz."

"Planladığınız başka isimler var mı?" diyen Arluina keyiflenmiş gibiydi. "Size birkaç düşmanımın adını verebilirim, yerimde gözü olan çok insan var. Yok etseniz çok memnun olurum."

"Ciddiysen isim ver, alay edecek vaktimiz kalmadı," dedi tüm planları açıkça anlatan şeref yoksunu adam.

"Madem öyle, ciddileşelim. Başkanın yanında olup planlarımızı suya düşüren birkaç kişi var, sürekli bizim kararlarımızı sorgulamasına sebep oluyorlar. İçlerinden biri Jurem."

Dehşete düşmüş şekilde ağzımı kapattım. Kadın kafayı yemişti, verdiği isim sadece kasaba yönetiminin değil, tüm şehrin en önemli isimlerinden bir kadındı. Bugüne dek yaşadığımız toprakların iyileşmesi için sayısız fayda sağlamış, kimsesiz bir çocukken başkanın ailesi tarafından himaye altına alınmış ve binbir emekle büyütülmüştü. Müthiş bir politik bilinci, uzlaşmacı kişiliği ve dâhiyane zekâsı vardı. Elbette herkes için güçlü bir rakipti, bir süre sonra başkan hastalanır ya da vekili gerekirse yerine Jurem'in geçeceğini birçoğumuz iyi biliyorduk. Şimdiyse kulaklarım bu kadına yapılacak suikasta şahit oluyordu. Konu yalnızca Evera Alfen değildi, onunla beraber içimizde olan bu kötülüğün bizden alacağı birçok kişiydi. Arluina büyük bir tehlikeydi, tehditti, kaosun kendisiydi. Belli ki güçten kafayı yemişti.

"Bize ne zamandır ihanet ediyorsun, sürtük?" diye mırıldanırken öfkeden kendimi boğazlamak istiyordum. Böyle olamazdı, bu plan işe yarayamazdı.

"Onun evi nerede?"

"Epey güvenli bir yerde, bizzat başkanla dip dibe yaşıyor. Daha içe, merkeze gitmeniz gerekecek ama ben araya birkaç kişi sokup onu görev bahanesiyle güvenli alandan uzaklaştırırım. Sizin planladığınız tarihte bir sorun yaratır, sonra onu kaçırabileceğiniz bir konuma yönlendirmeyi denerim."

Kadın pis pis güldü, sayısız kez sesine, gülüşüne şahit olduğum kişi bu olamazdı. Canavardı.

"Dediğim gibi şart değil ancak yolumdan çekilse hiç fena olmaz, gözüm yükseklerde ve o kadın arzu ettiğim yeri kaplıyor."

"Bize yardım ettiğin sürece biz de sana yardım edeceğiz. Kuşkun olmasın. Adını not aldık. Bize kadını tarif et. Bir

sonraki ziyaretimizde de adamlarımızdan birinin onu görmesini sağla, bu bizim için yeterli. Şimdi... Olmamız gereken yere, Evera Alfen'e dönelim. Detay istiyoruz, kaç kişiyi öldürmemiz gerekecek? Tüm bilgiyi ver."

Arluina sabah içeceği çaydan bahsediyormuş gibi sakince konuşmaya başladı: "Bence en az on kişi. Eminim hesaba katmadığım bazı güvenlik önlemleri ve ek kişiler de olacaktır. Mesela babası gibi... Ah, en büyük düşmanlarınızdan biri o adamdı, değil mi? İsyancıların başındaymış diye duydum."

"Valor Alfen'i sona saklıyoruz. Ona hayatı boyunca yaşamadığı bir işkence yaşatacağız. Fakat buna kızından başlayacağız."

"Doğru," dedi kadın derin bir iç çekişle. "Ne de olsa sizin kaç yıllık düzeninizi kısacık bir sürede yıktı. Haklısınız."

Daha az konuşan adam sertçe onu böldü: "Kimsenin bizi yıktığı yok."

Kadın alayla güldü. "Emin misin? Bizim tarafımıza sığınan göçmenler hiç de öyle söylemiyor. Hepsi içeride kalan aile üyeleri ya da arkadaşları için geri döneceklerini..."

"Yeter bu kadar," dedi konunun tartışmaya varacağını anlayan daha uyanık adam. "Görüşmelerini yap, tahminen en kısa sürede, muhtemelen gece saldırıya başlayacağız. İlk sızıntıyı üç kişilik bir suikast ekibiyle başlatıp sonrasında kalan yirmi kişiyle gelerek..."

Sonrasını duymakta zorlandım çünkü ani bir panikle nefesimi tutmuştum, ne diyordu bu? Bu gece mi? Yoksa yarın mı? Hangisi olursa olsun, bunun için şimdiden önlem alsak bile çok gecikmiş olabilirdik. Arluina'yı takip edip bu kumpasın devamını çözme planım şu an işe yaramayacak gibi duruyordu. Kadına odaklanırsam saldırı için gereken hazırlığa yetişemezdim, hızlı düşünmeli, bir an evvel Kran'a ulaşmalıydım. Yeniden gayriihbari geriye döndüm ve kapıdan tarafa baktım. Madem düşmanlar buradaydı, bu aptal adam ne diye hâlâ onların diğer evlerdeki

roklüğünü fark edip gelmiyordu ki? Ters giden bir şey vardı, hissediyor ancak anlamlandıramıyordum.

"Konuştuğumuz gibi ormanlık alandan mı başlayacaksınız?" Almam gereken cevabı aldım. "Kesinlikle. Öylesi en rahatı olur. kasabadaki diğer evler sesleri duymadan, saldırı fark edilmeden bu işi temizce halledebiliriz."

"Peki ya..." Arluina'nın sesi hem tehlikeli hem de bahsettiği şeyden psikopatça bir haz alıyormuş gibi heyecanlıydı. "Durum bürürse ne olacak?"

"Yedek bir planla geleceğiz," dedi tüm süreci yöneten adam. "Ormanda bir daire şeklinde okçuları dizecek, hazırda bekleteceğiz. Durumun ne olduğu anlaşılamadan ve insanlar bizi görmeden pusuyu kuran ekip en az on beş kişiyi daha dakikalar içinde bitirecektir. Buna gerek kalacağını sanmasak da işi sağlama alacağız."

"Celesa'nın üstün zekâsı," diye iç çeken kadın gülüyordu. "Yoksa diğer Seçkinler mi demeliyim? Aralarındaki güç savaşı devam ediyor mu?"

"Sen Yuva'dan çıktığında nasılsa hâlâ aynılar."

Bu geceki ikinci şoku yaşarken tüylerim ürperiyordu. Bu kez kendime engel olamadan duvara daha çok yapışıp ileriye gittim ve başımı dikkatli bir hamleyle kapıya doğru uzattım, gözlerim karanlıktaki kadını buldu. Masanın başında üç kişiydiler, kadın rahat bir biçimde bacak bacak üzerine atmış, tırnaklarını inceliyordu. Yüzündeki gülüş titrek mum ışığı aleviyle daha ürkütücü bir hâl aldı.

"Yuva..." diye iç geçirdi. "Cehennem'in kendisiyken bir gül bahçesi rüyasında olduğumuzu sandığımız çukur, orayı hiç özlemedim, millet. Burada her şey yolunda ve çok mutluyum."

Gözlerindeki vahşi parıltı bu zamana dek evimizde beslediğimiz yılanının gerçek yüzüydü, kötülüğün ta kendisiydi. Yanı aydınlık odada yönetici dosyaları ve bir ton gizli evrakın

saklandığı bu alanda bu kadar rahatça bize ihanet edebiliyor olması karşısında dehşete düştüm. Gözlerim karşısındaki adamlara kaydı, içlerinden birinin saç tıraşı sıfıra yakındı. Onu en hızlı ayırt edebileceğim özelliği buydu, zihnime hızla not aldım. Diğeri daha iri ve kaba saba görünen, yanındakine tezat saçı sakalı birbirine karışmış bir adamdı. Daha az konuşsa da en az diğeri kadar tehlikeliydi, yüzleri bana tam dönük olmadığı için şanssızdım. Suratlarını görmek zorundaydım, bu kalleşliği planlayan herkesin cezasını bizzat kendi ellerimle vermeliydim.

Yöneticilerimizin en güvendiği insanlardan olan bu kadın, Arluina aslında bizden değildi, o bir yalancıydı, Yuva dedikleri yalan bölgesinden gelmişti. Aramıza sızmış, belki de çocukluktan beri burada saklanmıştı. Annemin on beşli yaşlarda bile onunla anıları olduğundan söz ettiğini hatırlıyordum, böyle bir şey nasıl mümkün olmuştu, aklım almıyordu. Tam şu anda korkunç bilgiler edindiğimi ve bunların her birinin Büyük Başkan Jafaron'a hızla iletilmesi gerektiğini biliyordum. İkiye bölünmüş gibiydim, zihnimin bir yanı buradan hızlı bir şekilde kaçıp bir şeyler yapmam, bildiklerimi en güvendiklerime anlatmam gerektiğini söylerken diğer yanım biraz daha kalıp daha önemli bir şey duyarsam birçok kişinin kaderini değiştirebileceğimi söylüyordu. Kötü bir tercih yaptım ve ikinci olanı seçtim, iç sesim daha şimdiden bunun mantıksız bir yol olduğunu söylüyordu ancak artık çok geçti.

"Bu kaçınıcı suikastınız?" dedi kadın keyifle arkasına yaslanırken.

Adamlar biraz düşündüler. "Bilmem, buraya yaptığımız belki iki ya da üçüncüdür. Diğer kasabalar için aynı şeyi söyleyemeyiz."

"Güç dengeleri," diye iç çekti kadın. "Hep değişir, değil mi? Pamuk ipliğine bağlıdır, isimler değişir, yüzler belirir, zaman geçer, tarih tekerrür eder ama güç dengesi hep aynı yerde durur. Bozulursa birileri feda edilir, olur biter." Daha da keyiflenerek

ekledi: "Evera Alfen." Sesi alçak olsa da ne duyduğumdan çok emindim. "Tüm güç dengelerini kardeşi için tepetaklak eden o zavallı kız. Neyse ki çok kalmadı, kavuşacaklar."

Adamlardan birinin kahkahaları arasında, "Kaltak karı," dediğini işittim. "Öteki dünyada bolca hasret giderirler artık."

İşte bu, bardağı taşıran son damlaydı. Evera hakkında bugüne dek öğrendiklerim hiç basit ve kolay şeyler değildi. Zavallı kız yaşadıklarının koca bir yalana ait olduğunu öğrendikten sonra kaçmıştı, canını bu manyaklardan zor kurtarmıştı. Bu uğurda kardeşini kaybetmiş, onun katilini bile bulamamıştı. Sonrasında sığındığı insanlar, bizler onu tam anlamıyla anlayamamış, tanıyamamıştık. Kim bilir ne çok acı çekmişti, kardeşini görmediği her günün vicdan azabını anlamak için aklıma kardeşim Mirsa'yı getiriyordum. Onun kaybının acısını hayal dahi etmek tüylerimi diken diken ediyor, masum gözlerinin gözlerime değdiği ve bir abla olarak benden medet umduğu, yardım istediği anlar aklıma geldikçe delirecek gibi oluyordum. Dahası...

Evera onu sonsuza dek kaybetmişti, bu fikrin ihtimaline dahi katlanamıyordum.

Bu piçleri gebertecektim. İşe, koynumuzda uyuttuğumuz yilandan başlayacaktım, Evera'nın yerini söyleyen ve onu açık hedef hâline getiren bu kadını mahvedecektim. Tabii bunu yapmak için acilen Kran'ı bulmam ve görev raporunu bildirmem gerekiyordu. Sadece sözde kalmamalı, resmî kayıtlara geçmeli, bir üst makama aktarmalı ve gereken neyse yapmalıydık. Geriye döndüm, ilerleme fikri aniden içimde usulca kaybolmaya başladı ve duyduğum her şeyi anlatma güdüsüne dönüştü. İşte tam o anda, sırtımı odaya dönüp kapıya doğru bir adım attığım tehlikeli zamanda bir isim kulağıma ilişti.

"Sallida'yı tanırırsınız."

Durdum. Adımlarım ileri gidemedi.

"O hangisi?"

“Silevya'nın kızı.”

Adamların ses tonunda bir değişiklik meydana geldi, birisi gülmeye başladı. Kaşlarım çatılırken adım atamıyor, bir santim öteye gidemiyordum. Neden benden söz ediyorlardı?

“Sırada o mu var diyorsun?”

“Kızla yakın zamanda karşılaştık. Öylesine hırslı ki en az Silevya kadar. Fakat zıt kutuplar gibiler. Kız geçenki toplantıda aylardır çabaladığımız göçmenleri geldikleri yere şutlama projesini mahvetti, bir anda ortalığı karıştırdı.”

“Desene, kara listeye girmesi an meselesi.” Adamın sesi artık daha keyifsizdi.

“Silevya'yı bilirsiniz,” dedi kadın rahatlıkla annemin adını anarken. “Sürprizlerle dolu bir kadındır. Sallıda onun için çok şey ifade ediyor. Az önce bahsettiğiniz tüm detaylar...”

Kahretsin, hangi detaylardan bahsediyorlardı? Yoksa bunu kaçırmış mıydım? Annemin ve benim adımın geçmesi iyice tetikte olmama, gerekirse içeriye dalıp onları gebertme isteğimle boğuşmama neden oldu.

“Şimdi hatırladım o kızı,” dedi her şey hakkında daha çok bilgi sahibi olduğunu düşündüğüm adam. “Çocukluğunu bile hatırlıyorum. Silevya kızına istediği kadar dikkat edebilir, bu hiçbir şeyi değiştirmez.”

“Öyle,” dedi annemin yakın dostu. “Kızı şimdiden izleyen birileri var, ruhu bile duymuyor.”

Dehşete kapıldım. Aklıma ilk gelen şey suikast girişimi oldu; nerede olduğumu, hangi odada uyuduğumu bile bilen birileri vardı. Donakalmış hâlde bulunduğum yerde beklemeye devam ederken duyacaklarımın başlatacağı kıyametten habersizdim.

“Annesinin onu o kadar da umursadığını sanmıyorum, yolumuza taş koyabilecek birileri değiller. Hem o kadın...” Sonra ki cümle başımdan aşağı kaynar sular dökülmesine sebep oldu. “...kızın gerçek annesi bile değilken.”

Yumruk hâlindeki elim parmak boğumlarımı beyazlat-
cak kadar sıkı durumdaydı, duyduğum şey dünyamı karar-
kontrolümü asla kaybetmeyen ben, herhangi bir savaşın galibi
olmadan ayrılmayan ben, duygular ve mantık devreye girdiğin-
de daima akıldan yana olan ben bu kez başaramadım. Hançer,
parmaklarımdaki hissizlikle beraber bir anda yumruk yaptığım
elimden gürültüyle yere düştü. Her şey sadece birkaç saniye için-
de gerçekleşti, yer ayaklarımın altından kayar gibi oldu. Kendi-
mi kurtarmayı bile akıl edemediğim o anda düşündüğüm tek
şey az önce duyduğum sözlerdi.

O kadın, kızın gerçek annesi bile değilken.

Silevya, Sallida'nın gerçek annesi bile değilken.

Annem, benim annem bile değilken.

Böyle miydi?

"O ses ne?"

"Biri var!"

Arluina çığlık attı. "Tutun, koridordan geldi."

Hareket etmeye çalıştım ancak başaramadım. Dizim titredi,
olduğum yere yığılacak gibi oldum. Son bir umutla duvara tu-
tunduğumu ve bedenimi ileri iteklemeye çalıştığımı anımsıyor-
dum ancak olmadı. Sadece küçücük bir adım atabildim ancak
kapı çok uzakta kaldı.

Annem bir başkasıydı.

*"Saçlarını tarayacağız, canım. Başkan ziyaretimizde pasaklı
görünmek istemezsin, değil mi? Babası, Sallida'nın saçları nasıl ol-
muş? Bize bir bak."*

Ses zihnimde yok oldu.

Annem yoktu. Tanıdığım kadın annem değildi.

*"Okulda birinci olmuş, kimin kızı? Hadi babana notlarını gös-
terelim, en hızlı okumaya geçen sen olduğun için seni hafta sonu
sürpriz bir geziye götürmek isteyecek."*

Ses yeniden kaybolurken yanağıma tüy gibi hafif bir öpücük kondurulduğunu anımsadım, babam mıydı? Yoksa annem mi? Hayır, onlarsa bile artık bu tanıma ait değillerdi.

Kandırılmıştım.

Hayatım bir yalan mıydı?

"Mirsa! Biz yokken ablanın sözünden çıkmayacaksın. Pişirdiği yemekleri güzelce ye, seni uyuttuğunda mışıl mışıl uykuya dal. Büyükanne'niz kontrole gelebilir, ona yaptığımız kurabiyelerden ikram edin. Ah, Sally... Ağlama canım, üç günlük bir görev. Yalnız kalmış sayılmazsınız, annen ve baban hemen gelecek, size bir sürü hediye getireceğiz."

Gözlerimin dolu dolu olduğunu ve bitmek bilmeyen bu iş gezilerinden yenisine isyan ettiğimi anımsıyordum, bu kez küçük bir kız çocuğunun sesini, kendi sesimi duydum.

"Bu seferlik bizi de götürsen olmaz mı, anne?"

"Annen seni çok seviyor ve evin daha güvenli olduğunu söylüyorsa bu kurallara uymak zorundayız, değil mi?"

Büyüdüm. Şimdi genç bir kıza dönüşmüştüm.

"Av derslerini aksattığını duydum, böyle bir lüksün yok, Sallyda. Unutma."

"Tamam, anne."

"O bıkkın bakışlarını hemen yok et ve av öğretmenini sinirlendirmemek için acele et."

"Acele etmesem bile sinirlenecek, biliyorsun..."

"Az çene, çok iş, hadi! Ayrıca şu turtaları bu kadar çok yemeye devam edersen yakında yattığın yerden kalkamayacaksın, sporunu aksatıyorsun. Saçlarını da şöyle toplamayı bırakmalısın."

Art arda gelen komutlarla gözlerimi devirip elime geçen ilk mızrağı almış, bahçeden çıkmaya yönelmiştim.

"Tamam, anne. Olur, anne. Peki, anne. Haklısın, anne."

Göz kapaklarımın ardındaki görüntüler silikleşti ve yok oldu. Çocukluk anılarım bir bir geçip gitti. Beş yaşında, on yaşında, on beş yaşında olduklarım vardı, tarihler dün gibiydi.

Hayır, olamazdı. Olamazdı, ben onların kızıydım. Nasıl büyüdüğümünden emindim. Fakat onlar bir yabancıydı. Gerçek ailem neredeydi? Ben kimdim?

“Bir kadın! Yakala!”

Omuzlarımdan tuttular, savunma refleksim hayati bir güdüyle devreye girdi ve arkamdan yaklaşan adama dirseğimi geçirdim. Burnunu kırdığımı çığlığından anladım, kolum sıcak kanıyla ıslandı. Sıradaki saldırı kadından geldi, arkadan üzerime atladı ve atik bedeniyle beni altına aldı. Zihnimle bedenimin girdiği karmaşa onun işine yarıyordu, tüm odağım dağılmıştı.

“Bu o,” dediğini duyar gibi oldum. “Her şeyi duydu, çabuk kapıyı kapatın.”

“Ne yapacağız?”

“Kızı bırakamayız.”

Bir adam daha üzerime atladı, beni yere yapıştırıp yüzüstü yatırdılar. Üzerime oturdular, bir süre dirensem de elimden hiçbir şey gelmedi, darmadağın olmuşum. Herhangi bir zamanda on kişiyle aynı anda dövüşebilecek olan ben şu an birine bile odaklanamıyordum.

Hayatım mahvolmuştu.

Hayır. Hayatım yoktu.

İnandırıldığım hayat yok olmuştu.

Mirsa'yı düşündüm, kardeşimin gözleri aklıma gelir gibi oldu, asıl acı o zaman kendini gösterdi. Onun da ablası değildim. Ben artık hiç kimsenin hiçbir şeyiydim.

Hiçlik beni gafil avladı ve kötülüğe tutsak oldum.

Önce ağzımı kapattılar, sonra kendime gelip ayaklanmam için ellerimi ve bacaklarımı tuttular. Beni bağladıkları sırada kapıda bir gölge görür gibi olduğumu hatırlıyordum ancak yüzüme yediğim yumruk görüşümü bulanıklaştırdı.

Kran mıydı?

Kran Tranos.

Fena hâlde geç kalmıştı.

YIKIM RÜYALARI

“**Y**ine günlerce kalacak mısınız?” Annemin sesi kötüydü, bu-
 raya girdiğimde uzun zaman çıkmayacağımı biliyordu,
 kapıyı kimseye açmayacağımı da.

“Bilmiyorum.” Sesim bitkindi. “Ne kadar kalmam gerekirse
 o kadar kalacağım.”

“Bu sadece senin sağlığını kötüleştiriyor, yavrum.”

Öyle değildi, bu eylem sadece benden ibaret değildi.

“Onu beklediğimi bilmeli.”

Annem elindeki tabakları mutfığa doğru bırakmak için sırtını bana döndüğünde ağlamamak için direndiğini biliyordum, gözyaşlarını saklamak için bakmıyordu.

“O zaten çok özel bir kız,” diye titrekçe konuştu. “Sen dünyanın neresinde olursan ol, beklediğini biliyordur.”

Onun üzülmesine dayanamasam da sesimi çıkarmadım. Söz konusu herhangi biri değildi, Evera’ydı, kendi bildiğimden başkasını yapmazdım.

“Burada olmam gerek.” Sesim, kimsenin bir suçu olmadığını bilmeme rağmen sertti. “Burada. Onunla.”

“Peki, oğlum.”

Annem yeniden bana döndüğünde mutfığa girmesine bir adım kalmıştı, gülümsemeye çalıştı. Beni özlediğini, onunla geçirdiğim eski günlerin hasretini çektiğini biliyordum. Canlı

kanlı, neşeli, diri bir oğlu vardı. Şimdiyse sevdiği kadının bilinmez uykusuyla yaşayan bir ölüye dönmüş bir adamdı, oğlunu ondan almışlardı. Tüm bunlara rağmen bir kez olsun Evera'ya kızmamış, öfkesini ondan çıkarmamış, yaşadıklarına lanet yağdırmamıştı. Annem, birçok kişinin aksine sabır timsaliydi. Ben kendi ailesinden ve Yuva'dan, kendi toprağından gelen insanlardan bile Evera'yı korumam gerektiğini hissederken onunla hiç bir kan bağı olmayan anneme içim rahat bir şekilde emanetimi teslim edebiliyordum. Onun yüce kalbi, bana bir an bile kuşku hissettirmiyordu. Teşekkür edercesine gözlerine baktığımda sadece başını sallamakla yetindi, sırtımı dönüp odaya girdim.

Ailem bile dağılmıştı, felaketler hepimizi parçalayıp atmıştı. Bu ev artık sırların sessizliğiyle hüküm süren bir çatının altından ibaretti, neşemiz kaybolmuştu. Fakat hiçbiri, Evera'nın acısının yanından geçmezdi. Kendimi, ruhumu, yaşanmamış tüm ihtimalleri ona adamak zorundaydım. Onu yaşatmak zorundaydım. Yoksa benim yaşamımın da bir manası kalmayacaktı.

Artık uyanmak zorundaydı.

Odaya girip kapıyı ardımdan kapatırken nefesimi tuttum, onu her gün yeniden görsem de her gördüğüm sefer ilk kez bu hissiz uykusunun şahidiymişim gibi korkuyordum, kalbim inciniyordu. Bir süre öyle durdum.

Yüzü cam gibiydi. Dudakları rengini kaybetmişti, soluktu. Yine de... Yine de aylardır uyurken bile nasıl bu kadar... Bu kadar güzel olunurdu? Bakmaya kıyamıyordum, sanki gözlerim ona daha fazla değerse içimdeki kara bulutları hissedecek ve uyurken bile üzülecek sanıyordum.

Bunun telaşıyla bir anlığına gerildim ve öne doğru hafifçe eğik durduğum için fazlasıyla çaresiz göründüğünü bildiğim bedenimi düzelttim. Dikleştirdim, omuzlarımı geriye ittim ve güçlü bir duruş sergilemeye çalıştım. Bu odada beni gören kimse yoktu. O bile görmüyordu. Kalbim burkuldu. Uyuyordu. Ancak o bu kadar güçlüyken ben de olmak zorundaydım, inancı uğruna son

gücüyle savaşıyor bir kadının yanında olabilmek cesaret isterdi, aşk isterdi, isyan isterdi. Evera'nın Rans'ı olmak bunu gerektirirdi.

"İyiyim," dedim bu kez sesimi bulabildiğimden emin olduğumda. "İyiyim ben, hırçın kuşum, gökyüzüm."

Duyuyordu, biliyordum, hissediyordum. Fiziksel bir belirti olmayabilirdi ancak hislerim bir şekilde beni onun masumca örtülü göz kapaklarına yönlendiriyordu. Bir kıpırtı arıyordum, küçük bir yaşam belirtisi.

"Nefes bile almıyor," dedi iç sesim. "*Belki de gitti ve sen sonsuza dek beklemek üzere delirdin, oğlum.*"

"Gitmez," diye kendi kendime mırıldanırken bu kez onun duymasını istemiyor gibi mahcuptum. "Yapmaz."

Uzandım ve yanında dümdüz hareketsiz duran elini tuttum. Parmakları adını anmak istemediğim o insanlarınki gibiydi işte, buz gibiydi. Bunu düşünmek istemedim, elini avuçladım ve tenime hapsettim. Uyandığında üşüyecekti, bunu hissetmesini istemediğim için tüm varlığımla onu ısıtmak istiyordum.

"Çok az kaldı bir tanem," diye fısıldarken buna kendim kalpten inanıyordum, inancımı kıracak her şeyi reddediyor ve zihnime düşmeden parçalıyordum. "Çok az kaldı, kalbim seninle. Sen benimlesin. Gökyüzü bizimle, ilk kez denizi gördüğün gün bizimle, ilk kaçışın bizimle, seni yaralı bulduğum gece benimle. Özgürlüğün bile benimle, sen benimlesin, güzelim. Sen öyle çok benimlesin ki ben sensiz kendimde değilim ama yalnız da değilim; nefesim, gözlerim, varlığım seninle dolu, her şeyimsin sen. Var oluşu mucize gibi görünen her şeyin benim dünyamdaki sebebi sensin, Evera. Senin tenin, benim tek gerçeğim."

Tutmayı başaramadığım bir damla yaş benden izinsiz yavaş yavaş süzülüp ve doğrudan bileğini tuttuğum elime damladı. Bir kıpırtı arıyordum, bir his, bir mucize, bir yaşam iması.

Gözyaşımı sildim, bir fısıltı daha kulağına ilişsin diye dudaklarımı yanağına değdirdim, uyanmıyordu.

“Seni çok özledim,” derken yalvarır gibiydim. “Seni bekledim. Bekleyeceğim. Sensiz ölmeyeceğim, yemin ederim.”

Gözlerimi kapattım ve pencereden yaşamın devam ettiğini hatırlatan kuşların sesi duyuldu; onlar sadece kanatlarını değil, Evera'nın hatıralarını da taşıyordu. Dudağının yanına bir öpücük bırakırken sözcükler yeniden onun dudaklarına değdi.

“Sensiz ölmeyeceğim.”

Gözlerim kapalıydı ancak dünya da o an durur gibi oldu, bir yerlerde tüm gürültüsüyle çağılayan şelale kurudu, kuşlar sustu, otlar kıpırdamadı, yapraklar uçmadı, yaşam durdu. Kafamın içinde tek bir ses kaldı, bana yapmam gereken şeyi hatırlattı.

“En çok kendin için uyanacaksın,” dedim pürüzlü sesimle dudaklarım kulak memesine değecek kadar yakınındayken. “En çok Zey için uyanacaksın. Kuşları seyrettiğiniz günler, pence-
renin kenarına oturup birlikte başka bir hayat olup olmadığını konuştuğunuz o zamanlar için. Küçüğün seni bekliyor, hırçın kuş. Sen uyandığında hatıraları da seninle canlanacak, biliyorsun. Sen dünyanın en iyi ablasısın. Hep öyleydin. Başka hiçbir abla kardeşi için kuralları yıkamaz, toprağı yerinden sökemez, kendini feda edemezdi. Bir değil, binlerce kuşu kurtardın, artık hepsi özgür. Bak, bunu sana Zey yapmıştı, bana anlatmıştın, bir gece yarısı çatı katında ağlarken avuç içlerime bırakmıştın, hatırladın mı, güzelim?”

Cebimde sakladığım kâğıttan kuşu onun eline uzattım, sanki tutabilecekmiş gibi parmaklarını kıpırdattım.

“Bak,” dedim yeniden. “Kendin için uyanma sebebin bu. Bu inancının ve uğruna savaştığın ispatı, Evera.”

Göz kapaklarıma müthiş bir ağırlık bindi, usul usul kapanır gibi oldu. Önce direnmeye çalıştım, sonra kabullenmek zorunda kaldım.

“Sen mi yapıyorsun bunu?” diye fısıldadım acıyla. “Yanımda kal, burada ol, benimle uyu mu diyorsun?”

Bu düşüncelerim delice miydi? Bilmiyordum. Dışarıda dünyaya dönmeye ve hayat akmaya devam ederken ben dört duvarın arasında, kalbimi de hapsettiğim bu odadaydım. Evera’nın sesini duyamıyor ancak ondan küçücük bir haber bekliyordum. Uyanacağına dair bir umut, bir iz, bir yaşam kırıntısı istiyordum. Uyanmaması ve burada onunla yaşlanacak olmam ihtimali aklima getirmediyim ancak gerçekleşse bile kalbimdeki sevgisinin biraz bile azalmayacağını bildiğim bir ihtimaldi.

Dudaklarımı buz gibi teninden çekmeden yeniden fısıldadım: “Değil bir gün, bir ömür kalırım. Sadece o güzel gülüşünü bir kez daha bahşet. Gözlerin aralansın, bir kez daha nefes aldığını göreyim. Daha hiçbir şey yaşamadın, bir kafeste yasaklarla büyütülmüş bir kuştan farksızdın. Kanatlarını keşfettiğinde seni yok etmek istediler diye kaçtın, daha hiçbir şey görmedin, sevgilim...”

Gözyaşım açamadığım göz kapaklarımın arasından sızdı ve onun teniyle buluştu.

“Daha bir sürü mutluluğa şahit olacaktın,” dedim pürüzlü sesimle. “Sana sadece acılar kalmıştı, başka hiçbir şey tadamadın.”

Kıyametin başlangıcı olduğunu sandığım bir çığlık duydum, kafamın içinde miydi yoksa odada mıydı, anlamadım ancak zihnimin en derinine yumuşak bir ses fısıldadı: “*Sen bana en güzel duyguları tattırdın, Rans.*”

Evera’ydı.

Gözlerimi açmaya çalıştım, uyanıp uyanmadığını görmeye çalıştım ancak bedenim kaskatıydı, kıpırdamak imkânsızdı. Sesi tekrar duymak için bağırmak istedim ama yapamadım.

O yeniden konuştu: “*Artık ağlama, sevgilim.*”

“Evera,” dedim dudaklarımı kıpırdatmadan. “Kalbim.”

Bembeyaz bir ışık hüzmesi üzerimize patlamış gibiydi, alabildiğine aydınlık bir alandaydık. Onu gördüm, artık yatakta değildi, ayakta, koşuyordu. Yaralıydı, eliyle bacağına doğru akan kanları durdurmaya çalışıyor, yarasına bastırıyordu. Bakışları delice hırçındı ve bu tuhaf hayal bir anda zihnimdeki eksiği tamamladı, orman belirdi. Evera'yı ilk bulduğum gündü, sarı saçları savrulurken bakışlarında intikamın ateşi yanıyor, kardeşi için tüm dünyayı karşısına aldığından henüz haberi yoktu.

Mekân değişti, orman yok oldu, onunlaydım, onunla şahit olduğum anılardaydım ama Evera beni görmüyordu. Uçsuz bucaksız denize bakıyor, diz kapakları toprağa gömülüyor ve Evera haykırıyordu; gözlerimin gökyüzü değil, deniz kadar mavi olduğunu söylüyordu. Ağlıyordu, kardeşinin haklı olduğunu toprağa fısıldıyor, alnını dayadığı yeri öpüyordu.

Uçurum kenarı yok oldu, yaralı ve acı dolu Evera kayboldu. Çatı katımıza yerleşmiş sessiz bir kızdı, gözleri merakla açılmıştı. Ondan saklamayı başardığım hediyeği görüyor, gözleri kafesin içindeki kanatlara değiyordu ve bir sevinç çığlığıyla oraya koşuyordu. Şimdi kendi yaşında görünüyordu, gencecik, mutlu olmaya hasret kalmış, gözlerinin içine dek gülen ve hayatımda duyduğum en güzel ses olan melodik kahkahasıyla çatı katımı şenlendiren... Bana sarılıyordu, kokusu burnuma dolduğunda gerçekten uyandığını ve bu ânı yaşadığımızı sandım.

Çatı katı yok oldu, Evera'nın kolları boynumdan uzaklaştı, birkaç metre ötemde benden izinsiz komşulara gittiği için yolun ortasında kavga eder vaziyetteydik, hırçınca bağıırıyordu, onu sevip sevmediğimden emin olamadığı konusunda bir şeyler söylüyordu. İnsanların adları geçiyordu, beni kışkandığını anlıyor, hızlı adımlarla yanına gidiyordum, bu anıda beni görüp görmediği bilmiyordum ancak dudakları...

Dudaklarımız yalanlarla dolu bir dünyada, yağmurun altında sonsuza dek bir söz vermişiz gibi birleşiyordu. Sahtekârlar yok oluyor, aramızda yeni bir dünya var oluyordu. Öpüyordum,

sarıliyordum, yağmur ve gök gürültüsü tepemizdeyken kalbimi ona mühürlüyordum.

Yağmur yok oldu, beyaz hüzmeye yeniden doğdu, yerlerde sürünüp onun Yuva'sının sınırından geçtiğimiz, evin arka penceresinden girdiği karanlık geceye yol alıyordu, birazdan yakalanacağından haberimiz yoktu. Acı dolu günler için bana veda ettiğini bilmeden yüzünü avuçlarımdan içine alıyor, sıcak tenini okşuyordum.

Karanlık bahçe yok oldu, her şey çok daha hızlı aktı ve meydana gelen hiçbir şeye zihnim ayak uyduramadı. Beyaz ışık yeniden patladı, Evera esir edildi, yakalandım, kollarımdan tutan askerler Yuva'nın meydanına beni çıkardı. İsyancıları tanıdım, karanlık bir sığınakta her yeri yaralarla dolu Evera'ya sarıldım, el ele tutuştuk ve bir günümüz daha yokmuş gibi kokumuzu içimize çektik, öpüştük. Beyaz hüzmeye son kez patladığında kalan son anı sonsuz uykuya dalmadan önce kulağıma fısıldadıklarıydı, *beni yine de sever misin* dercesine gözlerime bakıyordu, kendini feda ederken bile gözlerindeki son şey aşkıydı, ellerimi hiç bırakmamıştı.

Dünya Evera'dan her şeyi zorla kopardı fakat aşkı bunun muhatabı olmadı.

"Hayır!"

Büyük bir zihin patlamasıyla uyandığımda etraf sakindi ancak zihnimde yeniden beni anılara yolcu ettiren fısıltıyı duydum: *"Artık ağlama, sevgilim."*

Çılgınlıkla birlikte duyulan yumuşak ses sustu, gözlerim aralandı ve kalp atışım nabzımla yükseldi, her şey bir anda oldu, kendim mi uydurdum yoksa gerçek miydi, anlayamıyordum. Soluk soluğa geri çekildiğimde hâlâ uyuyan güzel kıza baktım; hayatımın anlamına, kendisiyle birlikte tüm renkleri götüren beyaz elbiseli Evera'ya...

"Sendin," dedim diz çöktüğüm yerden ayağa kalkıp bir adım gerilerken.

Delirecek gibi ellerimi saçlarımın arasından geçirdim, gözlerim tüm bedenini tarıyordu, bir parmağı avucuna bıraktığım kâğıttan kuşa temas ediyor gibiydi. Bunu ben mi yapmıştım yoksa o mu hareket etmişti?

"Duydum seni," dedim telaşla onun üzerine eğilip başını ellerimin arasına alırken. "Duydum seni, gökyüzüm."

Delirmeme sebep olacak kadar hızlı bir biçimde dudakları kımıldar gibi oldu; bir tebessüm, bir nefes, bir hareket ya da hiçbirisi. Neydi bu?

"Evera!" dedim telaşla yanaklarını avuç içlerimle okşarken. "Evera, benim."

Kıpırdamadı, sesimi duyan birinin kapıyı tıklattığını duydum ancak bir mucizeye şahitlik etmek üzere olduğum bu anda gelenin kim olduğuna dönüp bakamadım. Buraya çakılıp kalmış gibiydim, yeni bir iz bekliyordum, yeni bir imkânsızlık arzuluyordum.

"Gördüm seni," dedim soluk soluğa. "Duydum seni. Yaşıyorum seni, kafamın içinde, kalbimin içinde, sen her yerdesin. Sen gitmezsin. Doğru bu, sensin, gitmedin, sevgilim."

Kapı bir gıcırtyla açılırken suratı en az elbisesi kadar bembeyaz olan kıza bakıyordum. Hâlâ hareket yoktu, gerçekten de hepsinin hayal ürünü olduğunu sanacaktım.

Aşk yanılır mıydı? Kalp yanlışı çarpar mıydı? Kulaklar sevdiğine sağır olur muydu? Hayır, hepsinin cevabından emindim. Bu Evera'ydı.

"Oğul."

Sesle birlikte geriye dönsem de Evera'nın yüzünü tutmaya devam ediyordum. Önce gelene hiddetle bağırıp kovmak istedim, Evera'nın benimle iletişim kurduğuna emin olduğum bu anda, uzun zaman sonra içimde umudun kıvılcımı yandığında kimse gelmesin istedim ancak sonra gördüğüm yaşlı kadının suratıyla karşılaşınca donakaldım.

Mapra gelmişti; dilsiz Mapra, konuşamayan Mapra, Evera'nın hayatına girdiği an tüm kuralları baştan yazan yaşlı Mapra. Bana fısıldamıştı.

Hayır, kafamın içine bıraktığı bir fısıltıydı, dışarıdan değildi.
 “Aynısı,” dedim şok içinde kadına bakarken. “Az önce Evera'nın sesi gibi, seni de kafamın içinde duyuyorum. Ama ikinizin de dudakları kıpırdayamaz, bu nasıl oldu?”

Annem yoktu, kadının buraya ne zaman geldiğini ve onu kimin eve aldığını bilmiyordum. Evera'yı bırakıp yaşlı kadına döndüm.

“Nasıl yaptın? Söyle! O da aynısını yapıyor!”

Telaşlı adımlarla ona ilerlerken kadın kapının girişinde âdeta ruhani bir varlıkmış gibi hareketsizce dikiliyordu, Evera'ninkine benzer, bileklerine dek uzanan bir elbise giymişti ancak onunki beyaz değil, siyahtı. Ses gelmediği için delireceğimi düşündüğüm bir an yaşadım.

“Söyle!” dedim istemeden sertleşen sesimle. “Söyle, nasıl konuştuğun?”

“Şimdi de seni mi seçti?” Bu seferki oldukça tanıdık olan bir başka sestti; yaşlı, derinden, hırıltılı bir tınıydı.

“Yessey,” dedim kapının hemen arkasında duran büyükbabama bakarken. “Sen...”

“Mapra herkese fısıldamaz, oğlum.”

“Neler oluyor?” dedim kafam olanları almazken. Az evvel Evera'nın sesiyle yaşaran gözlerimi silip saçlarımı hırçınca geriye attım. “Biri... Biri anlatacak mı?”

“Zihnine fısıldamayı seçtiği kişi Evera'ydı, şimdiyse sen, evladım... Onun dili yok.” Yessey gözlerini kambur duran kadına çevirdi. “Onu herkes duyamaz.”

“O zaman ben nasıl...”

“Gerçek olamayacak kadar kadim, büyülü bir an,” dedi büyükbabam.

Kapının girişindeki iki yaşlı insan bana dünyamda hiç şahit olmadığım ve bir başkası söylese iki dakika bile dinlemeyeceğim gerçek dışı şeylerden söz ediyordu. İşin tuhafı içimden bir ses bunun Evera'nın bana anlattıklarıyla ilgisi olduğunu, bu büyü- lü gerçekliklerin uydurma olmadığını ve zavallı sevdiğimin acı içinde daldığı uykunun sebebinin de tam olarak bu söylenenler olduğunu fısıldıyordu.

İçimdeki sesi dinledim.

Mapra'ya baktım, dışarıdan normal görünse de içinde kı- yametleri barındıran kadına... Büyükbabama bana gerçekleri anlatması için yalvardığımda zamanını beklemekten başka ça- remin olmadığını söylediği gün karanlık odada bizi dinleyen kadına...

Şimdi tam karşımda duran kadına. Mapra Seremassa'ya.

"Sana bunun için geldi," dedi ihtiyar ses. "Dün gece Mapra bana Evera'nın..."

Büyükbabamın başladığı cümleyi Mapra zihnime fısıldaya- rak tamamladı: *"Evera'nın uyanma vaktinin geldiğini söyledim."*

Kalbim, göğsümü dövdü. Göğüs kafesimin içinden beyaz bir kuş süzüldü, kimse görmedi ama kalbim sıkıştı; beyazlar içindeki sevgilimin baş ucuna kondu, bu kuşun kanatları altın- dan gibiydi, onun tek şahidi bendim.

Öldüm sandım ama duyduğum şey yaşamımın yeni sebe- biydi.

Arkamdaki yataktan bir inilti geldi.

Evera uyanıyordu.

Beş Ay Önce

Mapra

Kızdan gözümü ayırmıyordum. Onu benim kadar izleyen biri daha vardı, âşığı Rans. Kızın uyumadan önce yaptıklarıyla onu uğruna ölebileceği kadar çok sevdiğini anladığım, bakışlarıyla

içini cayır cayır yakan adam. Valor Alfen bile neredeyse kızına yaklaşamıyordu, bir anda bembeyaz suratıyla derin uykuya dalmış olan zavallı Evera ancak âşığının kollarında taşınabiliyordu. Onlar bir eve girdiklerinde bakışlarım hüznle etrafta gezindi, aradığım biri vardı.

"Buradasın."

Kendi kendime mırıldandığım şeyi duyamazdı, sesim zihnine ulaşmazdı ancak kalp bağı diye bir şey kesinlikle vardı. Yessey torunlarının eve girişini izleyip yanlarında dururken bir anda irkilmiş gibi başını kaldırdı, kalabalığın ve onlarca kişinin içinde nasıl olduğunu hiç bilmediğim bir şekilde bana döndü. Gözlerimiz buluştuğunda sisli bakışları hiç değişmemişti, âşık olduğum ilk günkü gibiydi.

Beni hatırlar mıydı?

"Mapra," dediğini işittim.

Kalabalık, uyuyan kızın ve âşığı oğlanın evine girmeye çalışırken o bana doğru yürüdü, bir süre sonra hemen yanımdaydı. Beklediğim yalnız ağacın altında, en az benim kadar kimsesiz olan yaprakların hemen dibinde, karşımda.

Yüz yüze.

Belki de asırlar gibi geçen bir zaman sonra...

"Gelmişsin," dedi dolu dolu olan gözleriyle. *"Geleceğini biliyordum. Demek o gün bugündür."*

Kalbimin sıkıştığını hissettim, güç içimde kıpırdandı ve onun zihnine onu ne çok özlediğimi, ellerini tutmak istediğimi fısıldamak istedi ama yapamazdım, çok dikkatli olmak zorundaydım.

"Konuşmayacaksın demek," dedi yaşlı gözlerini silip.

Çizgilerle dolu suratında hayal kırıklığı belirdi, saçları artık tamamen kırılmış, onu son gördüğüm hâlden çok daha uzak bir simaya dönüşmüştü. Gençliğinde kalbimde binlerce hissi çarpıtan gözleriyse sanki hiç değişmemiş gibiydi...

"Sevgili Yessey," diye geçirdim içimden. "Sevgilim Yessey."

Beni duymamıştı ancak duysaydı da ancak bu kadar şefkatli bakardı diye düşündüm, bana doğru yavaş bir adım daha atırdı ama yapamadı.

"Çok acı çektin, değil mi?" derken gözünden bir damla yaş süzülürdü.

Zihnine fısıldamadım, bunu yapmamam gerektiğini biliyordum.

"Baba! Yardım et!"

Birileri ona seslendi, daha görmeden kim olduğunu biliyordum. Kızıydı, benden sonra kurduğu yuvanın meyvesiydi, tıpkı onun gibi şefkatli sesi olan bir evlattı. Gözlerim oraya değmese de kızın tatlı çehresini görmeyi başardım, babasına benziyordu.

"Geliyorum!" dedi bir damla gözyaşını silerken.

Bunu onlara değil, bana bakarak söylüyordu. O anda yıllar öncesine, ona ilk âşık olduğum âna gittim.

Elime bir buket çiçek tutuşturmuştu, bunları nereden bulunduğunu dahi düşünemeyecek kadar çok mutlu olmuşum.

"Akşam arka bahçenize geleceğim," demişti şimdi karşımda yirmilerinin başındaki Yessey. Bense zihnimde hâlâ yaşlı Mapra'ydım, kendimi o günlerdeki gibi hayal edemiyordum.

Belki de bir daha bizim için hiçbir şeyin o zamanki gibi olmayacağını bildiğimden karanlığa esir oluyordum.

Lekeli ellerim, buruşmuş tenimle çiçekleri tutuyordum.

"Sakın kaybetme bunları," diyordu karşımdaki heyecanlı genç adam. "Soldurma. Sula. İlgilen, büyüt..." Gözlerimin tam içine müthiş bir aşkla bakıyordu. "Sev," diye fısıldıyordu nefesi yüzümü okşarken. "Seni sevdiğim ve hep seveceğim gibi, Mapra'm."

Birkaç gece sonra hiç istemediğim bir hayata sürüklenmek zorunda kalacağımı bilmiyordu. Hiçbirimiz bilmiyorduk.

Dolu dolu gözlerimle ona bakıyordum, bugünün Mapra'sıydı onu gören, dünün değil. Acıları tadan, gören, duyan ve artık konuşamayan Mapra'ydı. Onun aşkı değildi.

Buketlere dokunduğum ellerimde yaralar belirdi, mutsuzluk sisli bir perde gibi ikimizin üzerine örtüldü. Karanlık hiç olmadığı kadar hızla büyüdü ve kötülüğe evrildi, bir yerlerde kıyamet başladı; saatler sonra, günler sonra beni de kasvetli fırtınasının içine çekecekti.

Bir aşk başlamadan bitecekti.

Yessey başka bir hayata gidecekti, bense başkasıyla evlenecektim.

Evlatlar edinecektik, birileri bize anne baba diyecekti, bunlar bizim çocuklarımız değil, istemediğimiz hayatların eserleri olacaktı ama ikimiz de onlara hiç bahsetmeyecektik.

Yıllar sonra esaretim, Yessey'e kalbi ve gözleri değmiş bir kızıdan sonra bitecekti. Yuva'nın yıkımını o getirecekti, onun gözlerinin ikimizi de göreceğini o zamanlar bilemeyecektik.

Kız uyuyacaktı, kız yıkacaktı, sevdiklerinin kollarında yaşamın son umudunu taşıırken buraya, Yessey'in ailesine, evine gelecekti.

Yıllar sonra Mapra'nın gözleri bu genç delikanlıya, aşkına, sevgilisine degecekti ama hiçbir şey değişmeyecekti, kalplerindeki sevginin bakiliği acıları bitirmeyecekti.

Yeni bir dünyayı açacaktı ama kim bilirdi? Tenlerinin hafızaları birbirini anımsayacak, anılarda can çekişecekti. Geçmiş bitti, elimdeki buket soldu, yapraklar döküldü, çiçekler yok oldu, Yessey yaşlandı, genç delikanlı sırtını dönerken artık başka bir adama dönüştü; yıllar evvel bir rüyamda da gördüğüm kulübesindeki yaşlı adama...

"Geri geleceğim," dedi gitmeden önce.

Bu kez sözleri evlatlarına, ailesine değil, banaydı. Geriye dönüp gitse de kalplerimiz birbiri için çarptı. Bu kez sözünde

durdu, üç gün sonra gecenin bir yarısı kapım çaldığında gelen oldu. Yessey, göçmenlerin beni korunaklı bir biçimde yerleştirdiği hücreme, tek odalı eve geldi. İçeri girmek için beni korumak isteyen, Yuva'nın isyancılarından izin aldı, onu içeri buyur eden ilk kişi Evera Alfen'in babası Valor Alfen oldu. Adam en az kızı kadar deliydi, kanı damarlarında durmuyordu.

"Burada yıllanmış bir hikâye var," dedi ikimize bakan gözleri zekice parlarken. "Anılar var. Belli ki bu oda artık iki kişiye ait, kalanlar fazlalıktır."

Beraberindeki İsyancıları, kendi deyimleriyle kurtulan göçmenleri dışarı çıkardı. Yessey'in bana zarar vermeyeceğinden adı gibi emindi çünkü sezgileri müthişti. Valor Alfen'in ardından buğulu gözlerle bakarken Yessey'in zihnine ilk kez fısıldadım: *"Zaten ancak böyle bir baba, Evera Alfen gibi bir savaşçıyı dünyaya getirebilirdi."*

Yessey'in gözleri şaşkınca açıldı. "Mapra," diye nefeslendi. Nefesinde yalnızca yılların sorusu değil; acı, gözyaşı, aşk ve bilinmezlik vardı. Yarattığım ve yaratacağım tüm şüpheleri o anda sevgiyle kucakladı.

Yessey beni şefkatle kabullendi, benden ürkmedi.

GÖZÜ KARA TUTSAK

Sallida
Keskin bir koku burnumu dolduruyordu ancak biri gözleri-
me kuvvetli elleriyle bastırıyor gibiydi, kirpiklerimi birbi-
rinden ayıramıyordum. Başıma giren keskin sancı yüzümdeki
morluğun sızısını da hatırlatmıştı, suratım acıyla buruşurken
dudaklarımdan bir inilti kaçacak gibi oldu.

“Hâlâ uyuyor mu?”

“Uyuyor.”

“Ne zaman kalkacak bu aptal?”

Oflama sesi duydum. “Bir bilsem.”

Sesleri tanımaya çalıştım, içimden bir ses uyandığımı belli
etmememi ve bir süre onları dinlememi söyledi.

“Gözünü açıp bir baksana...”

“Dokunmak istemiyorum, gece yarı baygın olmasına rağ-
men dişile parmaklarımı koparacaktı, hatırlamıyor musun?
Çok istiyorsan sen kontrol edebilirsin.”

Böyle bir şey yaptığımı hatırlamıyordum. Başımda öyle bir
acı vardı ki sanki günlerdir uyuyor gibiydim, acaba bu şerefsiz-
lerin elinde kaç gündür tutsaktım? Üstelik bu sesler hiç de kaç-
rıldığım evde duyduğum adamların sesleriymiş gibi gelmiyordu,
başkaları tarafından mı esir alınmıştım?

Annen Sallida... Hatırlıyor musun?

Bu iç ses beni korkuya boğdu, boğazımda koca bir yumruya döndü ve ne yapacağımı bilemedim. Annemin, aslında benim annem olmadığını söylemişlerdi. Dünyada bundan öte duya-
bileceğim daha korkunç bir şey var mıydı? Öyleyse ben kimin kızıydım? Şayet gerçekse insanlar bunu nereden öğrenmişti? Hayatım hakkındaki kaotik bir meseleyi birbirleri arasında nasıl basitçe konuşabilirlerdi? Bunu duyduğum için mi kaçırılmışım, asıl amaçları neydi? Zihnimde daha birçok şey dönüp duruyordu, korku giderek her zerremi kapladı ve varoluş amacımı bile sorgulamama sebep olacak kadar büyük bir acıya dönüştü.

Parmaklarımı kımıldattığımda sımsıkı bağlı olduğumu, gerçekten bedenimin neredeyse her noktasına felaket kalın urgan ipleri doladıklarını fark ettim. Kaçamazdım ancak bir şeyler duyabilirdim, belki de onları dinlemek şu an hayatım için yapabileceğim en kurtarıcı şeylerden biriydi.

*Kran, diye ekledi iç sesim yine. Kran gelemedi, Sallida. Görev eşin başarısız oldu, onlarca ihtimal arasından elediğin adam, ince düşüncelerle seçtiğin o çocuk seni bulamadı; sana yetişemedi, seni yalnız bıraktı. Bu belki senin yüzünden, belki de onun ihmalin-
dendi ancak sonuç bu, yapayalnızsın ve tutsaksın.*

Kıpırdandım, huzursuzluğum giderek artarken birinin bana yaklaştığını anlayıp nefesimi tuttum. Bir el önce yüzüme dokundu, çenemi biraz yukarı kaldırdı, ardından hareketsiz olduğuma emin olmuş gibi gözümdeki bez parçasını biraz çekti. Gözlerimi açmadım.

Ancak korkunç bir şey oldu, Tanrım, titredim.

Onu görüyordum. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Emin olmak için elini havaya kaldırdığında bana tokat atacağını fark ettim, böylece taklidimi bozmamam konusunda erken bir uyarı almış oldum. Adam suratıma bir tane çarptığında hiç kımıldamadım çünkü tokadın geleceği saniyeyi biliyordum.

Tokat atacağını görüyordum, hem de gözlerim kapalıyken.

“Uyanmamış,” diye ofladı ve kaşlarını çatı.

Kalbim delice atıyordu.

Sarışın bir adamdı, keçi sakallıydı; suratındaki kemikler oldukça çıkık olduğu için zayıflığıyla dikkat çekiyordu. Kirpiklerini kırıştırıp suratını dikkatle incelerken mavi gözleri pürdikkat yüzümdeydi. Bağarmamak için delice direndim, canım acıyordu ancak ben gözlerimin kapalı olduğunu biliyordum, göz kapaklarımın ağırlığı başımdaki sancıyla örtüşüyordu, şu anda ona bakmıyordum. O hâlde...

Ona bakmadan onu nasıl görüyordum?

“Bu ne zaman kendine gelir, bilinmez. Başımıza boş yere iş aldık, boku yiyeceğiz.”

“Şu geceyi bir atlatalım,” dedi bir başkası. “Saldırı bittikten sonra işine bakarız, ölüsünü bir yere atar geçeriz. Anca bulurlar.”

Bu konuşan diğerinin aksine esmer bir adamdı, karanlık bir yerdeydim, depo muydu? Hayır, burayı hemen tanıdım. Saman yığınları ve ahırdaki hayvanlar, sanırım birkaç yavru ineği, bana kendi evimize çok da uzak olmayan, terk edilmiş binayı hatırlattı. Hâlâ kasabamdaydım ancak kuş uçmaz kervan geçmez bu yerde tesadüfen biri bu ahıra girmediği sürece tutsaktım ve bu piçlerin niyeti benden en kısa sürede kurtulmaktı. Esmer olan samanların arasında volta atmaya başladı, emin olmak için gözlerimi sımsıkı kapattım, evet, onu yine de görüyordum.

Kalbim dehşetle çarpıyordu.

“Şu hayvanlara bakmaya gelen olursa sıçacağız asıl,” dedi sıkıntıyla pencereye yönelen kısa boylu esmer.

Sarışın olan çenesini kaşıyordu. “Onu da indiririz, yaşlı adamın ruhu bir boku duymuyor. Biraz daha sabırlı ol, burası en uygun yer. Fazla uzaklaşamayız.”

Esmer adam sıkıntıyla iç çekti ve pencereden uzaklaştı. “Biliyorum, Arluina öyle söyledi.”

O pislik kadının adını duyduğumda iliklerime dek titredim, tam bir şeyler öğrenmek üzereyken, onların bu gece mi yoksa sonra mı planladıkları saldırıyla ilgili bilgi alma niyetine girmişken keskin bir biçimde gözlerimin önündeki her şey yok oldu, görüntü âdeta kesildi. Karanlığa gömüldüm. Fiziksel olarak mümkün olana, normalliğe döndüm.

Artık onları göremiyordum.

“Siktir,” diye mırıldandım gözlerimi açıp kendimi riske atmak zorunda olduğumu anladığımda.

Karanlığın beni yakaladığı o tehlikeli anda ahır kapısının gıcırdadığını ve birinin daha geldiğini işitir gibi oldum, lanet olsun ki bu bir fısıltıdan ibaret kaldı.

“Ne demek uyanıyor?” dedi içlerinden biri öfkeyle. “Emin misin?”

“Duymuyor musun? Şüpheleri olduğunu söylüyor!”

Sustular ve yeniden karşı tarafı dinlediler; gözümü usulca araladığımda kapı ağzındaki silüeti gördüm ancak yüzü bir maskeyle kapalıydı.

“Bu aptal kızı o gece öldüremediğin için bu hâldeyiz zaten!” dedi bu defa sarışın adam öfkeyle.

Bana baktıklarını anladığımda hemen gözlerimi kapattım ve hareketsiz kalmaya devam ettim, hırçın adam bana doğru hızla yürüdü.

“Belli ki uyanmayacak... Onu bir dereye ayağında taşlarla atalım, suyun içinde keyif uykusuna bolca devam eder artık.”

Benden bu kadar nefret etmelerine aklım ermiyordu, üstelik kapının ağzında konuştukları maskeli ve uzun boylu olduğunu gördüğüm kişi, suikastından güç bela kurtulduğum kişiydi. Onu görmek için her şeyimi verirdim ancak canımı değil, büyük bir risk altında olduğum için gözümü açamadım.

“Madem öyle diyorsun, saldırıyı birkaç saat sonraya çekiyorsun. Bakalım o zaman ne yapabilecekler? Evera Alfen’in bir kez daha kaçmasına izin veremeyiz.”

Sarışın olan sustuğunda ahır kapısı kapanır gibi oldu ancak fısıltısını duyabildiğim kimliği belirsiz kişi onlara bir uyarıda bulunmuş olmalıydı, esmer olan yüksek sesle yanıtladı: “Sözde annesi bizi mahvedecek diye bu kızın bizi yavaşlatmasına izin vereceğiz diyorsun yani... Saçmalık, iki saat içinde Arluina bir yanıt vermezse bu kızı gebertip atacacağız. Yolumuza engel olacak hiçbir şeyi yanımızda taşımayacağız, bunu sen de o aklına sok!”

Ahır kapısını sertçe kapattıklarında annemden korkmalarına rağmen Evera’yı yok etme hırslarının onları nasıl kör ettiğini fark ettim. Beynimde tek bir uyarı vardı: İpleri çöz. Kaç. Bir yol bul. Yol yoksa yarat.

“*Nasıl?*” dedim kendi kendime ağılarcasına. “*Evera... Sana yetişmem lazım. Hem kendim hem senin hayatın için. Tanrım.*”

İç sesime hiç ummadığım bir anda karanlık bir gecede rüyama fısıldadığını anımsadığım o sestten yanıt geldi, ürpertici, güzel ve akıllalmazdı.

“*Etrafı gör, gözlerin kapalıyken yeniden dene.*”

Dudaklarımı birbirine bastırdım, kalbim gümbür gümbürdü. Bu konuşan kimdi?

“*Nasıl?*” diye içimden tekrar sordum. “*Nasıl?*”

“*Kanın gibi, tenin gibi, bir parçan gibi. Hisset.*”

Gözlerim kapalıyken tenimdeki karıncalanmayı hissetmeye başladım, kendimi zorladım. Kaçmak zorundaydım, içeride ne var ne yok görmek ve kurtuluş yolumu planlamak zorundaydım. Kısıtlı vaktim ve nasıl olduğunu bilmediğim büyümlü bir gerçekliğim vardı.

“*Dene,*” diye güç vermek için fısıldadı. “*Dene, korkma.*”

Dışarıdan bir ses bağırdı, bu kez zihnimde değil, gerçek dünyadaydı.

"Arлуina denen kaltağın bu kızın annesini ikna etmek için iki saati var! Madem bize yakalattı, ona şeker vermeyeceğimizi biliyordu, hayaller kurmak için bu kızı kaçırmadık. Canına mı susadı bu aptal?"

"Arлуina kızın çakma annesini neye ikna edecek?"

"Ölüsünün daha faydalı olacağına."

"Hangi kadın kızının ölümüne izin verir?"

"Bu onun kızı bile değil, o kadar da zor olmayacaktır."

"Ama..."

"Silevya en az Arлуina kadar gaddar ve davasına sadık. Bunu asla unutma."

Annemin, eskiden annem olduğunu sandığım kişinin adı zihnimde binbir duygu patlamasına sebep oldu. Çocukluğum büyüdü, genç kızlığımın ilk heyecanlarına dönüştü. Hepsi birer anıydı ve solmuş birer yaprak gibi kalbime doğru döküldü. Düşüşler dizlerimi parçaladı, kanlar zihnimi karanlığa buladı ve sonra ben, artık ailemin kim olduğunu da bilmeden izbe bir sokağın yol ayrımına fırlatıldım.

Kanım daha hızlı aktı, derin bir nefes aldım.

Kanım damarlarımda sanki kaynadı, kalp atışımı duyamadım.

Kanım karıncalandı, bir şey beni esir aldı; dakikalar önce göz kapaklarımdın ardında yeni bir dünya yaratandı.

"İşte oldu," dedi arkadaki ses. Adamlara ait değildi, rüyamda fısıldayan o büyülü kızdı. "Artık hazırsın, hissediyorsun."

Sahiden de sadece birkaç saniye sonra gözlerim kapalıyken yeniden etrafı görebilmeye başladım, mekân titredi, her şey yerine yerleşti ve alev alev yandığını hissettiğim göz kapaklarımdın ardında bambaşka şeyler belirdi.

"Bunu nasıl yapıyorum?" dedim zihnimdeki sese. "Sanırım delireceğim."

"Anlayacaksın."

"Buna nasıl sahip oldum?"

Zihnindeki ses yok olmadan önce fısıldadı: *"Sen ona sahip değilsin. O senin olmayı seçti."*

Ardından gitti, hiç var olmamış gibi yok oldu. Başım delice ağrırken içeride volta atan adamları gördüm, bir tanesi kafasına bir şişe içki dikiyordu, sarhoş olmak üzere olacak ki hafifçe yalpalayarak hareket ediyordu. İşte ilk hamlem o anda gözümde belirdi, hedefim sağlıklı olmayacaktı. Etrafı incelediğimde hemen sırtımı yasladığım duvarın dibinde, saman destesinin biraz ilerisinde kürek olduğunu gördüm. Saldırı aletimi an itibarıyla seçmiştim, parmaklarımı hareket ettirip ipi nasıl çözeceğimi bulmaya çalıştım. Bunu yaparken dikkat çekmemeye özen gösteriyordum.

"Ben bir dışarıya bakıp geliyorum, o zıkkımı çok içme."

Sarışın olan esmeri uyardıktan sonra dışarı çıktı, işte o anda planımı devreye sokmam gerektiğini biliyordum. Oturduğum yerde yavaşça sallanmaya, küreğe doğru kaymaya başladım. Sarhoş olan uyuduğumu sandığı için hiçbir şeyden şüphelenmiyordu.

"Tanrım bana yardım et," dedim içimden. "Bir şey göster."

"Bu hâlâ neden uyuyor ki?"

Uyuşuk uyuşuk geriye döndüğünde hemen hareket etmeyi kestim, elindeki şişesini sallayarak bana doğru yürüdü ve üç adımda dibime girdi. Dengesini kaybetmek üzere olduğunu biliyordum, gözlerim kapalıydı ancak suratının aldığı hâli görüyordum.

"Demek uyanmayacaksın ve ellerimde öleceksin... Aslında pek de güzelsin. Yazık oldu bu asi yüze."

Üzerime iyice eğildiğinde eğitimlerimde hatırladığım şeyi yaptım, kafamı bir anda suratının ortasına geçirdim. Gözlerim kapalı olduğu için bunu o kadar beklemiyordu ki şok içinde yere yığıldı, şişesi hemen parmak uçlarıma düştü. Ağız kısmından tuttuğum şişeyi yakaladığım gibi yerdeki kafasına indirdim,

sarhoş adam acıyla inlerken kelimeleri bir araya getirmeye çalış-
tı. dediklerinden tek bir şey anlaşılmıyordu.

Şişenin kırılan ağız kısmını koluma yaklaştırdım ve sivri
bölgeyle ipin kritik kısmını parçaladım, yaklaşık iki dakika bo-
yunca yerdekinin ayılmaması ve kalkamaması için dua ederken
artık tamamen açık olan gözlerimle ahırın dışını kontrol ediyor-
dum. Şansım yaver gitti ve adam gelmeden ipleri çözdüm.

Bileklerim kanamaya başlamıştı, ellerimi öne uzatırken şişe-
nin kesiklerine bakıyordum.

“Şimdi sıçtınız,” diye nefretle söylendim.

Yaptığım ilk iş hızla oturduğum yerden fırlamak oldu, ba-
caklarım uzun süredir hareketsiz kaldığım için uyuşmuştu. Bir
süre olduğum yerde sallanıp kendime gelmeye çalıştım, yerdeki
adamin biraz fazla kıpırdanmaya başladığını gördüğümde kaş-
larım çatıldı.

“Demek beni öldürecektin, ha?” diye tükürürcesine konu-
şurken eğilip saçlarını tuttum. Leş gibi kokuyordu, şok içindey-
di. “Beni hiç tanımıyorsunuz.” Şişenin kalan kısmını boğazına
dayadığımda hareket edemiyordu. “Arkadaşın geldiğinde sesin
çıkarsa seni gebertirim.”

Çıt çıkarmadı, onu dikkatle saman yığının arasına sürükle-
dim ve camı boynuna dayamaya devam ettim. Ahır kapısında
bir hareketlilik sezdim, adamı saman yığına resmen gömerken
göz gözeydik.

“Ses yok,” diye hatırlattım. “Yaşamak istiyorsan...”

Sarışın adam usulca ahıra girdi, arkadaşını göremediği ilk an
içeriye seslendi: “Neredesin sen, it?”

Adım sesleri yaklaştığında burnumun direği sarhoşun ağız
kokusundan yıkılsa da ses etmedim; yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı...

“Sen...” Cümlesini bitiremedi.

Atık bir biçimde üzerine atlayarak avucumun içinde sık-
tuğım küreği kafasına geçirdim. Adam bağırırken şaşkınlıkla

kafasını tuttu, sarhoş olanı bıraktığım için ayağımın dibine yığılmıştı, sadece beş dakika sonra ikisi de yan yana acılar içinde kıvranıyordu. Beni bağladıkları urgan ipe iki adamı birbirlerine bağlarken bildiğim tüm küfürleri ediyordum.

“Şeref yoksunları! Alçak itler! Demek... Demek beni lime lime edecektiniz, ha?”

Urganı sımsıkı bağlarken düğümü çözemeyeceklerinden emin olmaya çalışıyordum, son dokunuşu öyle bir yaptım ki ikisi de acıyla kıvrandı. İp ikisinin de belini delice sıkıyordu.

“Şimdi sizin damarlarındaki kanı şuracığa akıtmamam için...” Yerdeki şişenin keskin ucunu önce sarışın olanın boynunda, oradan saman yığnında baygınca yatan arkadaşının suratında gezdirdim. “Hemen bana bildiğiniz tüm bokları döküyorsunuz,” diye nefretle fısıldadım.

Sessizlikleri, ne kadar ciddi olduğumu anladıkları içindi, ikisine de camla birer hatıra izi bıraktığımda çiziklerden kan akmaya başladı.

“Dur!” diye yalvardı sarışın olan. Gözlerime bakamıyordu. “Dur! Tamam!”

“Hızlı ol!” diye suratına tükürdüm. “Konuştuklarınız doğru muydu? Arluina, Yuva denilen yerden buraya mı kaçtı? Ajanız mı?”

“O...” diye nefeslendiğinde şişeyi boynuna iyice batırdım. “Evet!” dedi dişlerini sıkıp. “Evet! Kahretsin, zaten duymuşsun, dur artık!”

“Annem Silevya değil mi?”

“Değil!”

“Kim o zaman?” diye bağırdım camı öfkeyle boynuna bastırırken. Biraz daha kan aktı, acıdan kıvrandıkça kalın urgan ip ikisini de sıkıştırdı, canlarını yaktı.

“Onu bilmiyorum,” dedi adam neredeyse ağlarken. “Yemin ederim, bunu ben bilemem.”

“İsim ver.”

“Mapra denilen kadın bilir,” dedi nefretle konuşurken. “()

yaşlı bunak hepimizi ayakta uyuttu, gidip ona sor.”

“Başka?”

“Yuva’nın yöneticileri bilir... Onların gizli belgelerine ulaşır-

san...” Bir çizik daha attığımda suratı artık paramparça olmak

üzereydi. “Dur! Yalvarırım!”

“Belgeler nerede?” diye fısıldadım ölümcül bir bakışla tam

göz bebeklerini esir alırken.

“Örgüt binasında,” dedi çabucak. “Yıkılmış hâlde ama orada

kalan kalıntılar... Eğer onlar yanmadıysa...”

Kanayan yaralarına elimin tersiyle çarptığımda acıyla hay-
kırdı, yerde baygın hâlde yatanaysa çömeldiğim yerden kalkıp
bir tekme attım, botumun ucu karnını deldi.

“Bekleyin,” dedim ağızlarını bağlayıp buradan defolmadan
önce. “Sizinle hesaplaşmamız yarım kalmayacak.” Dolmak üze-
re olan gözümü kanlı ellerimle sildim. “Kimseyle hesabım yarım
kalmaz.”

ELMASIN UYANIŞI

Rans

“K^apiyı açın.”

Mapra zihnime fısıldadıktan birkaç dakika sonra gerçekten de kapı çaldı. Evera’nın hemen yanı başında, herhangi bir kıpırtısını kaçırmamak için hareketsizce bekliyordum. Kısa bir an önce benimle aylar sonraki ilk teması gerçekleşmişti, olanları hâlâ anlayamıyordum.

“Biri geldi,” dedi büyükbabam pencereye doğru başını uzatırken. “Uzun boylu bir adam.”

Her şeye karşı tetikteydim, Mapra’nın zihnime yeni bir şey fısıldamasını bekledim ancak bu boşa bir bekleyişti, zihnim sessizdi. Evera’nın yanından istemeyerek de olsa ayrıldım ve kapıya ilerledim, bu sırada annem her şeyden habersiz mutfakta Refeyn ile çok az kitap okuduğu hakkında bir şeyler tartışıyordu.

“Kapı mı?” diyerek meraklı bakışlarını bana çevirdiğinde elimi gelişigüzel salladım.

“Bir bakacağım, siz devam edin.”

Kapıyı açtığımda karşımda daha önce görmediğim bir çocuk duruyordu, yaşça benden biraz daha büyük dursa da aramızda pek fark olduğunu sanmıyordum. Kalın kaşları çatıktı, heybetli bir vücudu vardı. Muhafızların giydiklerine benzer bir takım giymişti, sırtındaki oklar ve cebinin hemen yanında asılı duran bıçak kabzası onun avcı olduğunu düşünmeme sebep oldu.

"Kimsin?" Sesim istediğimden daha sert duyuluyordu, adam bına rağmen bozuntuya vermedi.

"Merhaba," diye yanıtladı tok sesiyle. "Kran. Kran Tranoş." Bu adı bir yerden tanıyıp tanımadığımı düşünürken evin kapısını kapattım.

"Ne için geldin?" diye sorarken sesimde net bir şüphe vardı. Ensesini kaşıdı. "Sallida... Size haber vermem gerektiğini söyledi."

İşte bu cümle her şeyi değiştirirdi, kaşlarım daha çok çatılırken kızın adını söylemesi beni iyice tetikte olmaya itti.

"Evet?" dedim devam etmesi için gözlerine bakıp. "Ne dedi?" "Gece beraber göreve çıktık. Yani görev eşiyiz." Derin bir nefes verdi, ses çıkarmadan suratını inceliyordum. "Biraz zor bir akşamdı ama üstesinden geldik, size söylemesi gereken şeyler var ama kendisi geleceğini iletti. Bundan önce uğraması gereken bir yer varmış, eve gidip eşyalarını aldıktan sonra doğudaki kasabaya gidecekmiş. Böyle iletti."

"Bu da ne demek?" dedim öfkem yükselirken. "Başka bir şey söylemedi mi?"

"Dedi ki..." Adam tam gözlerimin içine baktı. "...korktukları şeyi hallettim, bana güvensinler. Artık endişe etmelerine gerek yok, Evera Alfen güvende." Gözleri bir anlığına arkamdaki kapıya değdi. "Özellikle bunu Rans'a söyle, diye komut verdi."

Öfkemin yavaşça yok olduğunu, çatık kaşlarımın eski hâline döndüğünü ve yüzümün gevşek bir hâl aldığını hissettim. Normaldi. Sorun yoktu. Güvendeydi.

"Tam olarak böyle mi söyledi?" derken derin bir nefes veriyordum.

Bu kız gerçekten de söylediğini yapmış, görevini hakkıyla yerine getirmişti. Önemli bir şeyler öğrenmiş olmalıydı, aksi hâlde Evera'nın güvende olduğunu söylemesi son derece zor bir ihtimalin umuduydu.

"Zaten uyanacak," dedim kendi kendime. "Her şey iyi olacak. İyiye gidecek." Kran suratıma bakmaya devam ederken ka-
balık yaptığımı fark edip alnımı kaşıdım. "Bir şey içer misin?
İkram edeyim."

"Teşekkürler," dedi nazik bir gülüşle. "Bu mesajı ilettiğime göre eve dönüp rahatça uyuyabilirim. Kafamı kıracak sandım."

Sallida bunu gerçekten yapabilecek bir kızdı, o yüzden sadece onaylayan bir gülüşle karşılık verdim. Adam bana bir baş selamı verdikten sonra geriye döndü ve orman yoluna doğru uzaklaştı, gidene dek arkasından baktım. Siyahlar içinde kayboldu, hangi kasabadan olduğunu bilmesem de Sally'nin görev eşi olduğu için iyi bir ekip olduklarını düşündüm. Göğsüm rahatlamış bir nefesle inip kalkarken kendimi telkin ediyordum.

"Bitti," dedim yaşarmak üzere olan gözlerimi silerken. "Eve-
ra uyanacak. İmandın ve oldu, her şey düzelecek, oğlum."

Kapıyı kapatıp içeri girmeden önce son bir kez etrafı tarayan gözlerim bu kez kasabanın içlerinden evime yaklaşan iki gölgeye denk geldi, onları hemen tanıdım. Kardeşlerimdi. Ritan'ın ve Rat'ın yolun diğer tarafından bana seslendiklerini işittiğimde bir yandan el sallıyorlardı. Planımızın üzerinden birkaç gün geçtiği için ortalarda yoklardı, herkes kendi görevi için etrafa dağılmıştı. Yanlarında birer çantayla avdan dönüyor gibi görünseler de bunun asıl amaçlarını gizlemek için olduğunu biliyordum. Aslında kasaba içindelerdi ancak Rat yine de bu görüntünün aksi izlenim yaratmak için bir tavşanı omzunda sallandırarak geliyordu.

"Sallida'yı bulamıyoruz," dedi Ritan abimden önce bahçeye girerek, çizmelerindeki çamurları temizlemek için bir sopanın ucunu kullanırken gergindi. "Bir sorun olabilir. Bu gece bize haber vermesini bekliyorduk."

Rat da benzer bir stres taşıyordu, uzun saçlarını büyük eliyle geriye attı ve yanaklarını şişirip oflarken tavşanı bahçedeki

masaya bıraktı. Ritan'ı onaylarcasına başını salladı. "Ben de ne olur ne olmaz diye birkaç arkadaşına haber saldım, etrafta onu arıyorlar, gördükleri an bana gelecekler."

Ellerindeki işi bırakıp kapı önünde durduklarında ikisi de nefes nefeseydi, belli ki uzun zamandır yürüyorlardı.

"Görev binalarının hiçbirinde yok, Arvin de bulamamış. Böyle olmaması gerekiyordu."

Ritan elindeki sopayı attığında yatıştırıcı bir tonla araya girip, "Sakin olun," dedim. Kapıyı tamamen açıp onları içeri alırken ekledim: "Az önce haber yolladı, görevi sorunsuzca halletmiş. Şimdi başka bir kasabaya..."

"Ne?" Ritan yarı şaşkın sözümü kesti: "Ne haberi?"

"Şu yanında görev yaptığı adam..." dedim adını düşünüp.

Rat, "Kranos mu neydi, bir şeyler zırvaladı, yoksa o herif mi geldi?" diye sordu.

"Evet," dedim başımı sallarken. "Doğu kasabalarından birine geçmesi gerektiğini ama hiçbir sıkıntı olmadığını iletmiş. Muhtemelen geldiğinde anlatacağı bir şeyler olacak."

Üç adam sessizleştik, aslında cümleyi dışarıdan tekrar edince ilk anda hissettiğim tuhaflığı bir kez daha hisseder gibi oldum, kulağa iyi gelmiyordu. Nükseden bu sezi nedendi, bilmiyordum ancak Ritan bunun dış sesi oldu.

"Kran Tranos." Gözleri dalgınca yere bakıyordu. "*Sallida, bu adam için görev eşim eve gelebilir, size bilgi verebilir* demişti."

Bunu duymak iyiydi, kötü sezi yeniden yok oldu ancak Ritan rahat görünmüyordu.

"İyi ya," dedim tek kaşımı kaldırıp gözlerine bakarken. "Bir sorun yok demek ki."

Rat bıçağını çıkardığında metalin sesi kulağımda çınladı, Ritan'dan emir beklercesine hazırdı, kafam allak bullakken duyduğum şey hiç hoşuma gitmeyecek gibiydi.

"Ama dedi ki..." diye devam etti kardeşim çenesini sıvazlar-
ken. "...eğer benim yerime haber getirmeye kalkarsa sakın inan-
mayın. Hiçbir koşulda kendimden başka kimseyle bilgi yollamam."
Zekice parlayan gözlerini bize çevirdi. "Bu olduysa başım belada
demektir."

Sessiz bir çılgılık savaşı başlatmış gibiydi, sanki odada bir patlama
yaşanmıştı ve ardında kalan bizlerdik. Arzuladığım şeyi biliyor-
dum: savaşmak, kan akıtmak, kurtarmak ve kurtulmak.

"O herifi yakalayalım."

Evin kapısını kontrol ediyordum, büyük kilidi çevirip bir
kez daha kilitlerken anneme seslendim: "Evdeki tüm bıçakları
bul, anne. Refeyn'i sakın yanından ayırma."

Bu sırada Rat ve Ritan gerektiğinden çok daha hızlı davran-
mış ve Sallida'nın evine gidip kız kardeşini bizim eve getirmiş-
ti. Sorguya çektikleri şaşkın kız durumu anlamaya çalışıyordu,
bense Evera'nın odasını bir kez daha kontrol ediyordum. Gözüm
hızla etrafta dolanırken her şey çok ani geliyordu.

"Demek ablan günlerdir eve hiç uğramadı."

"Evet," dedi Mirsa evimizin koltuğunda oturmuş endişeli
bakışlarını üzerimize dikerken. "Eve asla uğramadı. Hatta gi-
derken bile pek bir şey anlatmadı, annemle kavga ettiklerini
duydum ama... Ona tekrar ulaşamadım."

Kafasını kaşıyordu, koyu renk saçlarını suratından çekip of-
larken Rat ve Ritan kızın söylediği şeyi teyit etmek için başında
dikiliyordu.

"O zaman Kran denen adam..."

Rat'ın cümlesini Ritan tamamladı: "Yalan söylüyor."

Adamın evimin önüne gelip bana nasıl rol kestiğini anımsa-
dığımda ellerim çoktan yumruk olmuştu, öfkeyle hareket edip

onu öldürme hırsıma yenik düşmemek için zor duruyordum. Etraftaki bir şeye vurmak, parçalamak istiyordum.

"Nasıl olur?" dedim küfürlerle. "Bunca zaman kızın görevi çiydi, nasıl oldu bu? Her şeyimizi biliyorsa... Sallida'ya zarar veriyse..."

"Onu geberteceğim," dedi Rat heybetli bedeniyle ileri geri yürürken. "Onu lime lime edeceğim, bu it de kim oluyor?"

Mirsa artık daha telaşlıydı. "Biri bana da ne olduğunu anlatacak mı? Ablama ne oldu, bir sorun mu var? Kran dediğiniz kişi... Onu hiç duymadım, bu adam kim?" Kız ayağa fırladı ve Ritan'ın karşısına dikildi. "Bir şey söyle," diye kardeşime dertirken öfkesine en az yenik düşecek ve en mantıklı açıklamayı yapacak kişinin o olduğunu biliyordu.

"Anlatacağım," dedi kardeşim ben, Evera'nın odasına ilerlerken. "Ama önce annemin yanına geç, Mirsa, Refeyn'den ayrılmama. Çünkü birazdan burada büyük bir kaos..."

Uğursuzluğu çağırmamız uzun sürmemiş gibiydi, evin etrafında gergin bir havanın kol gezdiğini hissediyordum. Evera'nın baş ucunda duran Mapra'ya ve büyükbabam Yessey'e bakarken ikisinin de âdeta gelişine hazır oldukları bir felaketi beklediklerini, bunu kabullenmiş gibi hareketsiz durduklarını gördüm.

"Siz," diye yutkunduğumda Mapra zihnime fısıldadı, kulak çınlaması bu sese eşlik ederken gözlerim kapanır gibi oldu.

"Her zaman bildiğini yap, oğul, korkusuzca savaş."

Nasıl oluyordu, bilmiyordum ancak belli ki bunu büyükbabam da duymuştu, yaşlı kadına bakarken boşluğa dalan gözlerinde anlamını bilmediğim çok şeyin gizlendiğinin farkındaydım.

"O yüzden bugün burada olmak istedin," dedi yaşlı kadına yumuşayan sesimle. "Olanları hissettin."

Mapra yanıt vermedi ancak evin arkasındaki bahçeden gelen ayak sesleri bizi farklı bir yanıtı sürükledi. Gelmişlerdi.

Beklenen oluyordu, hedefleri tam karşımda, her an uyanmasını beklesem de hâlâ öylece duran Evera'ydı.

"Camlardan uzak durun," diye fısıldadım bıçağımı kaldırıp duvarın kenarında hazır beklerken. Odanın açık kapısından geriye doğru döndüm, kardeşlerime baktım. "Refeyn sakın çıkma-sın, annemle ikisine söyley..."

Sözüm yarım kaldı. Mutfak penceremiz sert bir taş atılmış gibi gürültüyle patladı, içeriye cam kırıkları sıçradı. Mirsa ba-ğırdı, annem onu hızla Refeyn'in olduğu odaya kaçırdı. Her şey çok hızlı gerçekleşti. Ritan onların olduğu odanın önünü kapatırken Rat pencereye doğru siper aldı, elinde büyük bir mızrak vardı.

"Gelin bakalım, şerefsizler!" diye dışarı doğru bağırdı. "Gücünüz uyuyan, savunmasız bir kıza mı yetiyor, ha? Göstereyim!"

"İkiye ayrılmış olmalılar," diye hatırlatırken Evera'nın odasının kapısından ayrılmıyordum. "Bir kısmı kapıya abanacak, arkana dikkat et."

Tam da söylediğim gibi oldu; siyah giyimli, yüzü bir maskeyle kapatılmış olan adamlardan biri mutfak camımızdan içeri girmeye çalışırken diğerleri kapıdan saldırdı, neyse ki her yeri çoktan kilitlemiştik. Adamın şanssızlığı erkek kardeşimin yarısı kadar olmasıydı. İçeri giren adamı bir çırpıda yere indiren Rat, şerefsizi ölmekten beter edercesine dövmeye başladı ancak çoğu zaman yaptığı bir hatayı tekrarlıyordu, bir ava odaklanmışken kendisini av konumuna sokuyordu.

"Dikkatini topla, bırak onu!" dedim hem arkamda kolladığım odaya göz atıp hem de yumruklanmış dış kapıya doğru konumlanırken. "Buraya geç, Rat!"

Aksi bir durumda Ritan da bize katılacak olsa da şu anda onun çelimsiz bedenine güvenemezdik, herhangi bir silah or-tanca kardeşimi doğruca keserdi. Ritan bizim için önemli hedefleri gösterirken Rat'la ikimiz saldırıda olacaktık. Çağırdığını

söylediği birkaç arkadaşı hâlâ ortalarda yoktu, bu yüzden hata hakkımız da yoktu.

Rat bağırla yakasından tutup havaya kaldırdığı maskeli adamı dövmeyi bırakırken adam yere yığılmadan hemen önce dış kapıya dönüp haykırdı: "Kız... Kız ön odada!"

Bardağı taşıran son hamle bu oldu, sayısını bilmediğim kadar çok kişi ön kapıya yüklendi. Bu kez öfkesine yenik düşen Rat değil ben oldum, ileri atılıp yere yığıldığı adamın boğazına bıçağımı sapladım, suratıma kanlar sıçradı. Adam çırpınarak ve boğazından çıkan garip seslerle can verirken duygularım yok olmuş gibiydi. Bıçağı derine itip boğazını oydu, dişlerimi sıkıyordum.

"Onu benden almaya çalışan herkes ölecek."

Kapımız nihayetinde kırıldı, bu sesi duyduğum an bıçağı adamın boğazından söküp avlanırken son derece işime yarayan hançerimi çıkardım. Geriye döndüğümde Rat kapıdan içeri giren ilk iki adamı şimdiden yere sermeyi başarmıştı. Güçlü elleriyle adamlar daha evimize girmeden onları tutuyor, birbirine yapıştırıyor ve resmen öldüresiye dövüyordu. Arkadan gelen üçüncü adamın elinde benimkine benzer bir hançer olduğunu gördüğümde Evera'nın uyuduğu odaya yöneleceğini anladım. Sadece bir saniye içinde onun kapısının önünde, içeri kimseyi almayacak bir biçimde duvara dönüşmüştüm.

"Geri bas!" diye bağırdım. "Canından olacaksın."

Adam benden biraz daha uzundu, Rat diğerleriyle uğraşırken aradan sıyrılmayı başarmıştı.

"Kız bizim," derken sesi hırıltılıydı.

Maskesinin altında parlayan gaddar gözleri acımasızlığının timsaliydi, bana doğru hamle yapacağı sırada Rat kapının olduğu taraftan bağırdı: "Rans! Yardım et, düşünüyorum, kardeşim!"

Bir anlığına abime baktım, adam benim dikkatim dağıldığı için geriye döndü ve Rat'ın nasıl yenildiğini izlemek istedi. Bu,

elbette önceden planladığımız bir yanılsamadan başka bir şey değildi.

Ritan doğru zamanda okunu çıkardı. "Çekilin!"

Rat ile aynı anda yere çömeldik, kardeşim saklandığı kapı girişinden fırlattığı ilk okla tam karşımdaki adamı alnından vurdu. Sonraki ok ise kapıdan girmeye çalışan dördüncü adamın göğsüne isabet etti. Rat onların dikkatini dağıttığı için her şey çok hızlı meydana geldi, kanlar içinde yere yığıldıklarında hiçbir şeyin farkında değillerdi.

"Devam!" diye bağırırken dış kapıya atıldım. "Durmayın!"

Ritan evin içinden asla çıkmayacak, okuyla bize destek atacaktı. Rat mutfak penceresinden giren yeni düşmana saldırırken içeriye girişleri engellemek için dış kapıya koştum, karşımda neredeyse beşten fazla adam saklandıkları yerlerden fırlıyordu. Bir an bile düşünmeden üç bıçağımı suratlarına attım, ikisi tam isabetti. Adamlar çığlıklarla bahçemize yığıldı.

"Gözüm!" diye haykıran bir tanesi arkadaşının da dikkatini dağıttı. "Gözüme sapladı!"

Bu planlı bir hareketti, öldürmek acı verici olabilirdi ancak onlara işkence etmek ve acılarını tarif edecekleri biçimde bağtırmak diğerleri için ölümcül bir manipülasyona dönüşecekti. Gerçekten de içlerinden daha zayıf olanlar bocalamaya başladı.

Fakat biri öne çıkıyordu, iki elinde de hançerler varken asla durmayacağını anlıyordum.

"Sen!" dedi adım adım evime ilerlerken. "Yanılıyorsun. Tüm aileni katlettireceksin."

"Dene!" diye bağırırken kapıdan biraz bile geri çekilmedim.

Onu kararlı bakışlarından tanıdım, arkasındakilere haykırdı: "Kızı almadan dönen olursa cezası idam!"

Bağırışıyla arkasında hayatta kalan adamlar da hücumu başladı, bu Kran Tranos'tu. Bizi kandırmaya çalışıp tüm düşmanlarımızı kapımıza yığan cehennem zebanisi. Hamlesi işe

yarayacak gibi oldu, adamlarla ilgilenirsem Kran içeri girmeyi başaracak ve neredeyse Rat kadar güçlü olan bedeniyle tüm ailemi parçalayacaktı. Ritan ya da diğerlerinin gücü ona yetmezdi.

“Kızı vermezseniz tüm evi yakacağız!” diye haykırdığında arkasındaki adamlardan birinin elinde alevlerle dalgalanan bir meşale tuttuğunu fark ettim, Kran’la beraber adım adım yaklaşıyordu.

“Rat!” diye seslendiğimde hemen yanıt verdi.

“Üç kişi oldular!”

Ritan bağırdı: “Devam et abi, bırakman için yapıyor! Sayıları o kadar çok değil!”

Kran bununla beraber daha da öfkelendi, eve doğru gürledi: “Tüm ailen cayır cayır yandığında bunu yine söylersin, piç!”

Ritan ses vermedi, bense çoktan hançerimi eve girmeye çalışan bir diğer maskelinin boğazına saplıyordum. Her yer kan revan hâldeydi, ortalık mahvolmuştu. Bir şeylerin yandığını çatırtı sesleriyle anlıyor, kalbim korumaya çalıştığım oda için çarparken aklımdan ailem geçiyordu. Öldürmek üzere olduğum adam çelme taktığı için düşecek gibi olsam da elbette ondan daha hızlıydım. Zaten asıl sorun bu adamlar değildi, bir şekilde alt ediyorduk. Hemen arkalarında bir ölüm meleği gibi dikilen Kran Tranos, buradaki asıl meselemizdi. Onların başıydı, zeki idi ve ölüm istiyordu.

Bu haydudu gebertecektim.

“Geri bas!” diye bağırdığımda bıçağımı kaldırıp tam gözüne nişan aldım.

Hamlemi gördüğü an etraftakilere bağırdı: “Evi yakın!”

Elim bir anlığına titrer gibi oldu, zihnimden binlerce düşünce geçti. Evera’yı kucağıma alırsam kaç dakika içinde kaçabileceğimi hesaplıyordum, Rat’ın üç kişinin işini bitirmesi en az on dakikaydı. Kran içeri girerse kardeşlerimi terk etmiş sayılırdım, başka bir yol bulmak zorundaydım.

“Evi yakttın.” diye bağırarak bulduğu yerden hareket etmek zorunda kaldı, bana doğru koştu. “Çıkamamız lazım, abi!”

Bunu hesaba katmamıştık, herkesi cayır cayır yakmak istiyorlardı. Hepsi birer canavardı.

“Çıkamayız,” dedim öfkeyle. “Yetişemeyiz.”

“O zaman...”

Rat üzerine çullanan son adamı yere yığıldıktan sonra yüzündeki kanları silip bağırdı: “Su getir, Ritan! Su bul!”

Her şey sadece bir dakika sürdü, Ritan bir sürü kovaya su doldurmaya çalışırken annem ve Mirsa’nın da çığlıklarla ona yardım ettiğini işittim. Kran eve koşmaya başlamadan hemen önce elimdeki bıçağı gözüne fırlattım.

Dikkatimin dağılacağını sanmıştı ancak hedefime odaklıydım; bıçak uçtu, havayı deldi ve son anda kafasını eğen Kran’ın omzuna isabet etti. Adam acıyla bağıırken büyük bir risk alıp dışarı koştum, canının acısıyla ilk on saniye hareket edemezdi. Evi yakan ve ilk meşaleyi içeri fırlatan adama atılıp boynunu yakaladım, yüzünü yerde büyümeye başlayan alevlere bastırdığımda çığlıklarla kaçmaya çalıştı.

“Gelin hadi!” diye acımasızca haykırdım. “Hadi yakın evimi! Cesaretiniz varsa!”

Yanık et kokusu dumanlarla birlikte yükseldi, yüzünü yaktığım adam iç acıtan çığlıklarla ellerimde can verdi. Öylece büyüyen alevin üzerine düşerken bir süre sonra çığlık sesleri kesildi, ölümü kendi elinden olmuştu. Diğerlerine bağıırken vahşiydim.

“Gelsenize!” diye haykırdım. “Hadi!”

Kalanlar donakalsa da Kran acısını hızla atlatıp üzerime koştu, Evera’nın penceresine yanaşan bir meşaleliyi gördüğümde içeri bağırdım: “Bu piçi ben alacağım! Rat, yan odaya dikkat et!”

Meşaleyi Evera’nın bulunduğunu öğrendikleri odaya yaklaştırdıklarında Kran üzerime atladı, beni güçlü vücuduyla yere

verdiğinde yumruğu bir saniyede yüzüme indi. Canımın acısını hissetme fırsatım olmadan yedek bıçağımla ona karşılık verdim, hâlâ kanayan omzunu yeniden bıçağımla deşerken acıyla haykı-
rıp üzerinden kaçtı. Durmadım, onu yere yatırıp bu kez kendim üzerine çıktım. Bıçağım omzunu deşerken parmaklarımı gözle-
rine bastırdım, canlı canlı onu oyacağımı anladığında kaçmak için tüm gücünü sarf etti ve bacaklarını havaya kaldırıp beni üzerinden fırlattı, tekmesi karnımı deldi.

“Ritan!” diye bağırdığını duyduğum kişi abim Rat’tı. “Alev-
ler içeriye sarıyor, acele et!”

Dikkatim ufacık bir an dağıldığında Kran bundan faydalan-
dı ve geriye doğru, ormana seslendi: “Şimdi saldırın! Zayıflar!”

Sesiyle beraber ağaçlara pusu kurduğunu anladığım birçok
adam aşağı atladı, onları hiç hesaba katmamıştık. Üstelik bunu
yapmak için zekice bu ânı beklemiş, bizim yorulmamızı istemiş-
ti. Adamların sayısını hesaplayamıyordum, her an bir çift bot
daha toprağa değiyordu, giderek kalabalıklaşıyorlardı.

“Şimdi ne bok yiyeceksin?” derken yeniden üzerime atladı ve
bıçağını boğazıma dayadı. “Anlatsana biraz.”

“Seni geberteceğim, piç,” dedim suratına tükürüp güç bela
soluklanırken. “Seni yalvartacağım.”

“Emin misin?”

Gözlerime baka baka eğildi, bıçağını ayağıma sapladı. Acıyla
bağırdığımda gülmeye başlamıştı, bundan zevk alıyordu.

“Yetiş bakalım bana,” dedi gaddarca. “İçeriye kadar koşabi-
lecek misin?”

Kalkamayacağımı biliyordu, ayağımdan oluk oluk kanlar
akıyordu. Son gücümle onu ittim, kendini korumak için bir par-
ça kumaşı kolundan yırtıp omzuna bastırarak üzerimden kalktı
ve ağaçlardan inen adamlarıyla evimizin içine koştu.

“Hayır!” diye haykırdım. “Rat! Geliyorlar!”

“Yakın!” diye yeniden haykırdı. “Daha çok ateş istiyorum!”

Kalkmaya çalıştım ancak başaramadım, sürünerek eve ilerlediğimde adamlardan biri beni çiğneyip eve koştu.

“Kız soldaki odada!” diye bağırdılar.

Biri Rat’ı elindeki meşaleyle korkuttu, suratına ateş sıçrayacağına gören abim geri çekilmek zorunda kaldı. Mirsa, annem ve Ritan tüm çabalarına rağmen giderek büyüyen alevleri dindiremiyordu, onlar bizden daha kalabalıktı. Tek umudumuz Rat’ın durumu önceden haber verdiği arkadaşlarıydı ancak karanlık yok olmuyordu, her şeyin sonuna yaklaşıyorduk...

“Bir kez daha olmaz,” dedim sürünüp evin kapısına dek giderken.

Yüzüm toprağa değdi, korku kalbimi döverek beni paramparça etti. O düşünce zihnime akın etti, Evera’nın tam hayata döneceği an yaşayacağı zulüm göğsümü sıkıştırdı.

“Olmaz...” dedim kanayan ayağımdaki bıçağı güçlkle çekip çıkarırken.

Acıdan başım dönse de ayağa kalktım, aksak adımlarla, toprağa kanım aka aka eve girdim. Elinde meşalelerle ailemin üzerine atılan adamlar evdeki herkesi bir köşeye sıkıştırmıştı, Refeyn saklandığı odadan çıkmamıştı ancak ağlama sesini işitiyordum, içeride âdeta can pazarı yaşanıyordu.

Dizlerimin üzerine düştüğümde annem adımı haykırdı, birinin bana doğru uzattığı meşale ensemden yüzüme doğru bir sıcaklık yaydı, Evera’ya gideceğimi anlayınca beni yakmak için harekete geçmiş olmalılardı.

“Dur!” diye bağırdım ancak tam arkasında durduğum adam katliam istiyordu.

Kran Tranos, Evera’nın odasının kapısını sert bir tekmeyle kırdı, vidaların sesi duyuldu. Yetmedi, kapıyı omuzladığı an kapı içeri doğru düştü.

"Dur!" diye haykırdığımda damarlarımdaki kan gözlerimden fişkıracak sanıyordum, boynumda hissettiğim alevin sıcaklığı artarken birileri omuzlarımdan tuttu.

Kırık kapıdan bize doğru bir ışık hüzmesi süzülüyordu, yatağın yanında bekleyen Mapra eğdiği başıyla öylece oturuyordu, büyükbabam Yessey onun ellerini tutuyordu. Fakat gözlerimin onlardan uzaklaştığı an değdiği yer hareketsizce yatan sevgili-min bedeniydi, uyuduğunu bildiğim Evera Alfen'imdi.

Hayır, uyuduğunu sandığım sevgilimdi.

"N... ne?"

Odayı görenler bağırmaya başlarken onu gördüm. Aylardır kapalı olan gözleri şimdi açtı, yatağı pencerenin önündeydi, bedeni de yan dönüktü. Ancak başı ağır ağır bize döndü, bakışları kapıdaydı; önündeki engelleri, uğursuz bedenleri aşip doğruca olması gereken yeri görüyordu.

Bana bakıyordu. Omuzlarından şelale gibi dökülen sarı saçlarının altın parıltısı gözlerine yansıyor, âdeta bir periyi andırıyordu. Küçükken annemin anlattığı masallardaki melekleri, iyinin ve güzelliğin timsali olan her şeyi...

Soluk dudakları yukarı kıvrıldı, bana gülümsedi.

Kalbim durdu, gözyaşlarım sicim gibi akmaya, ensemdeki meşale cayır cayır yanarken kalbim de ona eşlik etmeye başladı.

O âna dek fark etmediğim bembeyaz güvercinler çığlıklarla evin içine uçtu, kanat sesleri evi doldurdu.

RUHA SAKLANMIŞ SIR

Evera
 “İyi olan hiçbir yere kaybolmaz,” demişti babam küçükken.
 “Fakat bir yerde kötülük doğdu mu her yere yayılmadan önce
 onun kökünü kazımalısın, yavrucuğum. Yoksa bir gün iyi olanın
 da kökünü kurutacak olan o kötünün özüdür.”

On bir yaşında, Zey gibi meraklı bir çocukken ona sorduğum soruların cevapları sadece kafamı daha çok karıştırmaktan ibaret oluyordu. Yumuşak sesi zihnimde yankılanırdı.

“İyi olan kaybolmaz. Kötü olan yayılır. Kötünün kökü sağlamdır, kazımazsan acıtır. İyinin zaafı kendidir, doğduğu yerin dibidir, özüdür. Unutma, hayatta neyi öğrenirsen öğren, seni diğer tarafa çekmelerine izin verme. Eğer kötüyü öğütleyen bensem bana bile inanma, babana güvenme. O öz seni bulur, evladım. Bak ektiğim toprağa, dibine vurduğum çapaya. Bana mahsul verebilsin diye kötü otları ayıklar, zehirli olanı yolarım. Eğer bunu yapmazsam amansız bir çabayla sadece medet umarım. Çapanı nereye vuracağını iyi bileceksin, kötüyü iyiden ayırt edeceksin.

Eğer bir gün ikisi birbirine girerse dönüp aynaya bakacaksın, ‘Ben kimdim?’ diye soracaksın. Sana kim olduğunu anlatan bir çift bakış olacak. Evera’sın, hatırlatacak; o senin ruhundur, saklanmış tüm sırların yuvası, kaçamayacağın tek yolundur.

Ona inan, Evera. Ona inan, güzel kızım. Çünkü sen kötülüğe doğmadın. Bahçemin toprağı gibi berraksın, sen sadece iyi için savaşırsın, doğruya daima dost kalırsın. Bir gün yolunu şaşıracak

olursan kendi bakışlarını hatırla, işte o senin haritandır; gökyüzündeki yıldızlar gibi parlayan ışıdır, kim olduğundur, doğumunun amacıdır.

Bir umuda ihtiyacın olursa uzakta arama, ruhundaki iyi tam dibinde, kalp atışındadır."

"Baba," diye fısıldadım hayalimin içine. "Baba elimi tut, koruyorum."

Böyle bir anı yoktu ancak ses sanki varmış gibi devam etti, on bir yaşındaki masumluluğuma seslendi: "Ellerini hep ben tutmam, bir gün yalnız kalacaksın."

"Çocuklar babasız korkar, beni bırakacak mısın?"

"Çocuklar babalardan daha güçlüdür, kızım. Işığı kendin bulacaksın."

"Karanlık beni yutarsa?"

Bir süre ses gelmedi, babamın hayaleti neredeydi?

"Karanlık seni yutarsa artık ışık sen olacaksın."

Karanlık beni yutmuştu. Işık yoktu. Bulamadım. Babamın sözlerini hatırladım, suratımı büyülü bir kuşun kanadı okşadı, yumuşacıktı, kardeşimin sıcak teninin kokusunun yorgana sindiğini hatırladım. Kuş yanağını okşadı, karanlık daha da büyüdü. Kuş yanağıma soludu, karanlık beni yuttu. Kuş bir anda çoğaldı, artık onlarcası vardı, kanatlar beni sardı. Karanlığı öldürdüm.

Zey'in küçük ellerini hatırladım. Karanlığı yok ettim.

Gözlerimi açtım. Artık ışık bendim.

"Başardı."

Mapra fısıldadı; bu babamın bana veda edişi, çocukluğumun bitişi, acıyan yaralarımınla büyüdüğüm âna, bugüne dönüşümdü. Uyandığımı anladım.

Bitmişti.

"Ruhum sonsuza dek nefes alamayacakmış gibi susamış, karanlık kaybolmuş, ben mahvolmuşum. Karşımda harap bir

adam uyanmamı beklemiş, ağlamış, sevdiklerim kaybettiklerini sanmış, çiçekler solmuş, gün doğmamış, saçlarım uykumda sarırmış, bedenimde bir can varmış. Tanrı bunu almamış, kardeşimin hikâyesine adanmış, tek adanmış ben değilim, rüyalarım girenler varmış...”

“Evet, kızım,” diye fısıldadı zihnime Mapra. “Dünyaya yenisinden hoş geldin.”

Kirpiklerimi kırıştırdım, beni yalnızca onun duyduğunu anladım. Bir yanımda Yessey, ötesinde yaşlı kadın, karşımda kırık bir kapı, kapının hemen dibindeki savaş alanı...

Elbisemin eteğinden uçan kuşlar kanatlarını çırparak gözümün değdiği her yere ulaştı, bir tanesi doğruca kalbimden süzülür gibi oldu, Rans'ı buldu. Kuş onun omzuna konduğu an delice bir şey oldu, mavileri her yanı sardı, bir denizin içine düştüm. Dalgalar beni boğacak sandığımda ellerime uzandı, aşkıyla kalbimi sızlattı. Saatler, günler, haftalar aktı ama onun bendeki yeri aynı kaldı. Bir ormanda yaramı fark ettiği gün, tepemize yağan alevlerle gözlerinin önünde uyuduğum güne uzandı. Rans'a dair her şey yeniden başladı, yaşandı, hayat buldu, can oldu ve sustu. Kuş, uykuda geçen günlerimde, onun kalbinin bana nasıl esir olduğunu, benimse neden bu adama ait olduğumu hatırlattı. Kanadı Rans'ın yanağına değdiğinde içim ürperdi, o bendim, benim tenim gibiydi.

Dehşet bir fark edişle yerimde sıçradım.

Tüm kuşlar benimdi, hatta ötesiydi, bendim. Ben sanki onlara dönüşmüştüm.

“N... ne oluyor?”

Kapının ağzındaki bir tanesi bağırdığında gözlerim ona ilişti, göz bebeklerimin yandığını daha o anda hissetmeye başladım. Kuş, gözlerimin takip ettiği çizgi boyunca uçtu. Bu diğerlerinden daha büyük bir tanesiydi, daha hırçındı. Gözleri bir anda benim gözlerime dönüşür gibi oldu, bakış açım beyaz kuşun bakışıyla özleştii. Artık odaya bakıyor olsam da kuşun

gözlerinden de uçuğu yeri görüyordum, uçuğu kişi korkunç bir siması olan o kötü adamdı, çocukluğumun masallarındaki kötülerden biriydi hem de. Elinde cayır cayır yanan bir meşale vardı, dudaklarını okudum.

"Kuş!" dedi çığlıklarla. "Kuş bana..."

Ona uçuyor. Kuş ona uçuyordu, gözlerim ona uçuyordu. Zihninden geçen şey kuşun bedeninde hayat buldu, sivri pençelerini çıkaran hayvan adamın gözlerine hücum etti, tırnakları göz bebeklerini deldi. Tüm bunları, kanların fışkırdığı anları anbean hayvanın gözlerinden görmeye devam ettim.

"Rans..."

Dudaklarımdan o isim döküldü, bu kez onun omzunda bekleyen kuşun kanadını yeniden hisseder gibi oldum. Rans'ın yanağına, boynuna değiyordu. Kanadı sanki benim koluma dönüşmüştü, yüzüm onun yüzüydü; tüm uzuvlarım tetikteydi, onlarca kuşu bedenimde hissediyordum.

Biri, "Kran!" diye seslendiğinde bu defa bir başka kuşun gözlerini görmeye başladım. Bu, adını ilk defa duyduğum bir adamdı ancak buna rağmen kim olduğunu adım gibi bildiğim biriydi, nasıl olurdu? Gözlerinden odayı gördüğüm kuş bu kez ona doğru uçtu. Seslenen kişinin kim olduğuna bakmak istesem de bedenim bana değil, bu kanatlılara ait gibiydi. Büyülü bir şey oluyordu ve kalbim delice çarpıyordu.

Kuşun gözleri hırçın bir kıza değdi, onu tanıyordum. Kapı ağzında beklerken çattığı kaşları, sarı saçları, yaralı suratı ve kan çanağı gözleri... Tanrım, ne kadar da bana benziyordu, ona daha önce hiç böyle bakmamıştım.

"Kran Tranos!" diye bir kez daha haykırdığında gözlerinden etrafı gördüğüm kuş, bağırarak kızın omzuna uçtu.

Sallida'nın. Onu neden rüyamda görmüştüm?

Adam hırçın bakışlarını kıza çevirdi, büyük elindeki hançerden buraya beni öldürmek üzere geldiğini anlayabiliyordum.

Bakışları öfke ve şaşkınlık arasında gidip geliyordu, eli hemen kapımın dibindeydi ancak burayı aşamıyordu, görünmez bir şey onu durduruyordu. Ne olduğuna anlam veremediği için daha da deliriyordu. Arkasında evimizi ateşe verenler de ondan emir alıyordu ancak fark etmedikleri bir şey vardı, odanın içinden uçan kuşlarım her birine saldırırken komutanları gibi davranan Kran ölen kimseyi umursamıyordu. Dönüp bir kez dahi bakmıyordu bile. Acımasız gözleri şimdi kapıdaki kıza dikilmişti.

“Uyandın,” dedi Rans alevlerin içinden son bir kez bana fırladırken.

Onu benim dışımda kimse duymadı, gözlerimiz buluştuğunda ağlamaklıydı. Sanki dünya dönüyor, bir şeyler meydana geliyordu ancak Rans ve ben başka bir diyarda yaşama tutunuyorduk.

“Senin bir hain olduğunu en başından beri biliyordum,” diyen kız korkusuzca alevlerin içine yürüdü.

Yüzündeki vahşet tanıdıktı, hakkı yenmiş herkes gibiydi. öfkeliydi.

“Hayır,” dedi Kran, kıza bakan gözlerini bir an bile üzerinden çekmezken.

O anda sert bakışlarında bir titreme oldu, tüm bu dumanın içinde bile görebileceğim kadar derin bir şey, bir duygu, bir istisna, bir yanlışı... Kran, kıza bakarken rahat değildi.

“Hayır, inan bana,” dedi kıza doğru tamamen dönerken. “Öyle değil. Anlatacağım.”

“Evera’yı öldürmek için beni kullanmak istedin. Hep peşimdeydin.”

Sallida adımı andığında öfkesi daha da körükleniyor gibiydi, ona saldırmak üzere koşan birkaç adamı acımasızca kesti. Omzundaki kuş onunla birlikte Kran denen adamı seyrediyordu, kuşun kanatları bana açılan bir pencere gibiydi, kızın kalp atışlarının nasıl hızlandığını duyabiliyordum. Kuş da onun gibi

hızla nefesleniyor, sanki kız kadar yoğun bir intikam dürtüsü hissediyordu. Aynı anda hem Rans hem Sallida hem de odadaki diğer tüm kuşlar kalbimde, tenimde, bedenimde gibiydi. Binlerce parçaya bölünmüştüm ancak her şey olması gerektiği gibi hissettiriyordu.

“O gece beni öldürmeye gelen suikastçı da sendin,” dedi hançerini ileri uzatıp adama doğru yürüyen hırçın kız. “Seni tanıdım.”

Kran fena hâlde bozguna uğramış görünüyordu. “Orada dur.” “Seni kokundan tanıdım,” diye fısıldadı bu kez kız. “Sana bilerek sırtımı dönmedim.” Çenesini dikleştirdi, boynundaki yaralar açığa çıktı, vahşi görünüyordu. “Sana sırtımı dayadım.” Sesi boğuktu. “Bunu bilerek yaptım, alçak. Tahmin ettiğim oldu, şüphelerimi doğruladın.”

Kızın Kran’ın dikkatini dağıtmasını fırsat bilen diğerleri etraftakilere saldırmaya başladı. Kız kardeşi Mirsa, ablası için çığlıklarla odadan çıkıp düşmanlara bıçaklarla saldırırken Rat ve Ritan aynı anda harekete geçti. Leya ise bir köşede sessizce Refeyn’i koruyor, oğluna sarılıyordu. Dumandan göz gözü görmüyor olsa da Sallida’nın bakışları ateş ediyordu, biliyordum.

“Seni denedim,” dedi hançerini ileri sallayıp odamın önünde dururken. “Sana son bir şans verdim. Görev eşi olarak beni bilerek seçtiğini fark ettim, beni etkilemeye çalıştığını, ben araştırmalarımı yaparken bilmiyormuş gibi yapsan da her şeyin farkında olduğunu... Beni öptüğündeyse seni kokundan tanıdım. Sana verdiğim son şans, seninle göreve çıktığımda kaybettin. Beni düşmanlara sattın, bekledim ve gelmedin. İşte o zaman emin oldum. Eğer buraya gelip...” Etrafı işaret ederken hançerini yeniden salladı. “...buraya gelip sağlam olduğumu söylemeyeceğini bilseydim belki son şans kaybetmezdin, Kran. Fakat sen bir hainsin. Yolun sonundasın.”

Adam uzansaydı, hançere atılsaydı, kıza saldırsaydı belki bir şansı olabilirdi. Fakat hiçbirini yapmadı.

“Seninle derdim yok,” dedi nihayetinde. “Derdim içeridekiyle, benim tek görevim bu kıızı almak. Anladın mı?”

“Annemin benim annem olmadığını da biliyordun, değil mi? Sen de onlardandın.”

Sallida'nın sesinde ilk kez gerçek bir hayal kırıklığı seziyordum, bu onu en çok yıkan şey olmuştu. Kran sessiz kaldı, hâlâ kendisine uzatılan hançere tepki vermiyordu.

“Kızı almama izin vermezsen sana zarar vereceğim,” dedi korkusuzca gözlerini Sallida'ya dikerken. “Son uyarım. Derdim seninle değil.”

“Kızı alamazsın.”

“Gerekirse herkesi parçalarım ama onu alacağım.”

“İzin vermem.”

Kran'ın sesi yükseldi. “Her şey yalan değildi. Eğer bana izin verirsen... Sana açıklayacağım.” Başını biraz eğdi, kızın gözlerine uzun uzun baktı ve ekledi: “Canını bağışlarım.”

Sallida'nın fikrini değiştireceğini sandığım kısacık bir anda bakışlarına şahit oldum, bu adamın ihanetine şaşırmış ancak çoktan atlatmış gibiydi. O bakışlarda adamın fark etmediği bir şey vardı, bunu yakından tanıyordum. Biliyordum.

Kız intikam evresindeydi.

“Ben seni bağışlar mıyım?”

Cümlesini bitirdiği an kimsenin beklemediği bir atakla ileri sıçradı, hançerin adamın boynunu delmesi bir saniye bile sürmemişti. Kanlar kızın suratına sıçrarken Kran kendini savunacak fırsatı bulamadı, birileri kızın omuzlarına çullandı, hançeri çıkarmak istedi.

Sağlam kalmış bir düşman Sallida'nın suratına meşale uzattı; Rat öne atıldı, bir ayının pençesiyle avını parçalaması gibi

meşaleyi korkusuzca attı. Adamı yumrukladı, kızın suratındaki acı gözle görülür olsa da hançeri tutan elleri asla titremedi.

"Ben bağışlamam," dedi kanlar yüzüne fişkirirken. "Yanlış insani kandırabileceğini sandın, Tranos. Bende ihanetin cezası idamdır, söylemiştim."

Kran yere düştü, böyle bir hamleye bu kadar hazırlıksız yakalanmasının tek bir açıklaması vardı: Beni öldürme görevi esnasında ona âşık olmuştu, Sallida'nın da kendisine zarar vermeyeceğine inanmak istemişti. Bakışlarındaki şaşkınlık ve öldüğünde bile kapanmayan göz kapakları çok şey anlatıyordu. Sanki kıza, *bunu nasıl yaptın* dercesine bakıyordu.

Son nefesini verdiğinde kız hançeri çıkardı, ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırdı. "Piç."

Duygularının ne kadar donmuş olduğunu fark ettiğimde ürperdim, gerçek bir savaşçıydı. Gözünü dahi kırpmamıştı.

"Abla," diye bağırın Mirsa'ydı. Çocuksu neşesi yoktu, hayat enerjisi bitmişti; bitkin, yorgun, mutsuzdu. Korkuyordu.

Sallida'nın boynuna atladı ve hüngür hüngür ağlamaya başladı. Neler olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu, titriyordu. Sallida, kardeşine sarıldığında gözlerimi onlardan ancak çekebildim.

"Bitti. Buradayım."

Yumuşak sesi kulaklarımı okşadığında Rans'ın kardeşlerinin yardımıyla yanıma dek geldiğini, ayaklarımın hemen dibinde, yerden tam kalkamadan beni izlediğini gördüm. Canı acıyor olmalıydı ancak hiçbir şeyi belli etmemeye çalışıyordu.

Ellerimi ona uzattım, tenimin ne kadar soğuduğunu onun sıcak parmakları beni sardığında anladım.

"Gökyüzüm," dedim sesimi bulabildiğimde.

Rans avuç içlerimi öptü. "Hırçın kuş."

Eğildim, dizlerime değen başını okşadım, saçlarını öptüm, onun gözyaşları avuç içlerimi ıslatırken ben de birlikte ağladım.

"Seni çok özledim," diye fısıldadım kulağına. Gözyaşım yüzüne akmaya devam ediyordu. "Hep benimleydin, duydum."

"Hep seninleydim," dedi ıslak kirpiklerini kaldırıp yüzüne bakarken.

Mavileri denizdi, dalgalıydı, derindi.

"Bekledin."

Avuç içlerimi şükredercesine yüzüne bastırdı. "Sensiz gilemezdim," dedi.

Odadaki her şey soluklaştı, kuşlar kanatlandı, insanlar yok oldu, yeni bir uçurum doğdu ancak Rans orada bile tam dibinde durdu, uçurumdan korkmadı.

"Çünkü kuşlar bana seni anlattı," dedi kulağıma doğru ıslaklanırken. "Beni hiç sensiz bırakmadılar."

"Sana haber yolladım," dedim hıçkırıklarımı tutamazken. "Çok üzülmesin, söyleyin, onun için geleceğim dedim."

"Biliyorum, hırçın kuş, beni bırakmadın."

"Ellerim soğuk ama kalbim hiç soğumadı," dedim ağlarken. "Beni hep sen ısıttın."

Adamların cenazesini almaya kimse gelmediği için Rat ve Ritani, onları ormana götürdü, nereye gömeceklerini bilmiyordum. Evin salonunda öylece otururken etrafım insanlarla doluydu, bir kısmı yangından arta kalanları, cesetleri temizlerken bir kısmı hızla toplantıya girişmişti.

Biri babamdı, Valor Alfen. Vahşilerin evinde görmeyi beklediğim son insan. Yuva'da gözlerim kapandığında aklımda isyanıyla kalan.

"Nerede o diğeri?" dedi tehlikeli bir sakinlikle. "Onunla ben konuşacağım."

"Kim?"

"Gözünü oyup öldürmediğiniz."

Rans'ın sorusunu yanıtlayan babam odalardan birinin kapısına bakıyordu, kapalı kapının ardında her an yeni bir tehlikeye doğabileceğini hissediyor gibiydi. Gözünü onlar oymamıştı, bunu benim kuşlarımın yaptığını henüz bilmiyordu.

"Bağladım onu," dedi Sallida yaslandığı duvarda bıçaklarını bilerken. "Kaçamaz."

Babam kıza teşekkür edencesine başını salladıktan sonra Rans'ın omzunu okşadı, ayağı yaralıydı ve beni korumak için kendini feda ettiğinden babam mahcuptu.

"Sağ olun," dedi onun gözlerine bakarken. "Hepiniz kızım için seferber oldunuz."

Pencerenin önünde sandalyede oturuyordum, Rans bana kaçamak bakışlar atarken bir an önce benimle uyumak, bana sarılmak istediğini biliyordum. Bunca kalabalık içinde istediği gibi davranamıyordu ancak binlerce yıldır uyuyormuşum gibi birbirimize hasrettik.

"Kızım."

Babamın sıcak sesi kulağımı okşadığında kalbim titredi. Bir anlığına evimizde, küçük odamızda, dört duvarın arasında, Zey boya kalemle almış avucumun içine bir şeyler çizmeye çalışırken babam bizimle konuşuyormuş gibi bir hatıra zihnimde beliriverdi. Annemse mutfakta olmalıydı, patates kokusu burnuma doldu.

"Bir şeyler yemeniz lazım," dedi tam bu esnada elinde tabaklarla gelen Leya. "Yaranın hızlı iyileşmesi gerekiyor, sana verdikleri şifalı otlar ağır, evladım. Sen de öyle, kızım."

Leya bir tabağı Rans'ın önüne bırakırken diğerini benim önüme, bir diğerini ise Mirsa ve Sallida'nın dip dibe oturduğu duvarın önündeki sehpa üzerine bıraktı. Herkese yetismeye çalışıyordu, babamın sesiyle yeniden irkildim.

"İyisin, değil mi?"

Önümde diz çökmüştü, pencerenin önünde beni bekleyen kuşlara bakıyordu. Onlarda kimi gördüğümü biliyordu, belki de bu yüzden hiç kimse bana çok fazla yaklaşmıyordu, temkinli bir biçimde bekliyorlardı.

“İyiym, baba,” diye fısıldadım uzanıp yüzünü okşarken. “Sizinle olduğum için artık iyiym.”

Mapra zihnime fısıldadı, odanın diğer ucundaki bir koltukta idi. *“Aylarca uyudun ama hiç uyumamış gibi görünüyorsun, hepsi bu yüzden sana temkinli yaklaşıyor ve seni merak ediyor. Korkma.”*

Bakışlarımı Mapra’ya çevirerek gülümsedim. “Onlardan korkmam. Onlar benden korkmuyorsa...”

Babam başta anlam veremese de bakışlarımı gördüğünde yaşlı kadınla konuştuğumu anladı, Leya’nın huzursuzca Refeyn’e bir şeyler mırıldandığını, sanırım odasına gitmesi gerektiğini söylediğini duydum. Burada bir gariplik olduğunun elbette farkındaydı ancak adını koyamıyordu.

“Ben Era’yla uyuyacağım!” dedi Refeyn isyankâr bir baş sallamayla. “Uyandığında seninle olacak demiştin. Şimdi uzak tutuyorsun!”

Tanrım, onda Zey’i görmeye devam ediyordum. Gözlerim yaramaz bakışlarına değdiğinde büyüdükçe biçimlenen yüzünün abisi Ritan ve Rans’a ne kadar benzemeye başladığını fark ettim fakat tavırları tümüyle Rat’ı andırıyordu.

“Biraz dinlenmesi gerekiyor,” dedi Leya yumuşak sesiyle. “İzin ver, canım.”

“Zaten aylardır o lanet odada uyuyor... Ya tekrar uyursa?” Refeyn annesinin yanından bana çekingen bir bakış attı. “Bana geri geleceğine dair söz vermişti, ya tekrar...”

Rans kalın sesiyle araya girdi, kardeşini uyardı: “Ona hiçbir şey olmayacak.”

Ev halkı sessizleşti, herkes içerideki gerilimin artmasından endişe ediyordu, suratlarından düşüncelerini okuyabiliyordum.

"Gel, Feyn," dedim ellerimi iki yana açıp onu kucağıma beklediğimi belli ederken.

Annesinin yamacından ayrılıp bana koşması bir saniye bile sürmedi, bu sırada babam çocuğa yer açmak için hafifçe geri çekilmişti. Onda kimi gördüğümü anlamıştı, çocuğa sarılan ellerimin Zey'i okşar gibi titrediğini görüyordu. Sessizce iki adım geriledi, az önce içeridekilere sorduğu esir adamı görmek için odaya yöneldi. Onunla beraber gelen diğer göçmenler de kapıda hazır bekliyordu, herhangi bir sorun olursa diye tetikteydiler.

"Ben uyurken neler yaptın?"

"Seni özledim," diye fısıldadı Refeyn. "Rans abim uyanacak dedi, ben de onun gibi inançla bekledim."

Kulağımda Feyn'in sesi, kalbimde Rans'ın sevgisi, evin zeminindeki kan lekeleri yangından arta kalan küller... Hepsi kafamın içindeydi. Herkesi ve her şeyi aynı anda duyuyor gibiydim.

Babam, Sallida'yla konuştu: "Sen ne yapacaksın?"

"Gerçekleri söyletene kadar işkence edeceğim."

Kız, babamın ardından vahşi bir suratla odaya girdiğinde orada olacaklar için endişeliydim. Gözlerim bir anlığına Mirsa ile buluştuğunda, buraya geldiğim ilk zamanlar bana nasıl seven baktığını anımsadım.

Şimdiyse bir canavarmışım gibi ürkererek seyrediyordu, kuşlarla yaptığım şeyi görmüştü, insanlara saldıran büyümlü gücümün şahidiydi.

"Rat ve Ritan seni koruyabileceğimiz yeni bir ev buldu," dedi Rans.

Mirsa'daki dikkatim dağıldı, Rans'ın annesi ayağındaki yarayı tamamen sarmış, şifacı iyileşmesi için gereken bitkileri bırakmış ve geriye yalnızca kendini yormaması kalmıştı ancak bakışları hiç de buna katıldığını göstermiyordu.

Mapra zihnime fısıldadı: "Seni ben götüreceğim, elmas kız."

Önce yaşlı kadına, sonra Rans'a baktım. Tercüme etmek için dudaklarımı araladığımda Rans yaşlı kadına döndü.

"Nereye?"

Kirpiklerim şaşkınca aralandığında onun mavilerine baktıyordum. "Nasıl? Nasıl duydun?"

"Onun da zihnine fısıldıyorum."

Rans'taki gözlerimi Mapra'ya çevirdim. "Ama... Özel değil."

"Ben öyleyim." Mapra'nın yanıtı yeterliydi, karşımdaki insanın sıradan biri olması önemli değildi; önemli olan Mapra'nın efsanevi hisleri, sesi, zihnime fısıldayan kelimeleri idi.

"Nereye götüreceksin beni?" derken artık ben de onun zihnine fısıldıyordum. Fakat bunu Rans duymuyordu.

"Büyük bir meselenin çözüme kavuşması gerekiyor. Seni kendi topraklarıma götürmem gerekiyor."

"Senin toprakların," dedim gayri ihtiyari seslice.

Feyn başını kaldırdı, kiminle konuştuğumu anlamaya çalıştı ancak kafası karışmıştı, başaramadı. Rans da küçük kardeşi gibiydi, Mapra'yla ne konuştuğumuzu anlamaya çalışıyordu. Odanın geri kalanıysa bakışlarını benden uzak tutuyordu.

"Her şeyin başladığı yere," dedi Mapra yorgun bir sesle. *"Orada görmek gerekenler var. Anlatman gerekenler de."*

Leya, Refeyn'i nazikçe kucağımdan alırken hislerinin ne kadar kuvvetli olduğunu yeniden anlıyordum, içerideki sessizliğe rağmen Mapra'nın ve benim aramızda normal bir atmosfer olmadığını anlıyordu.

"Hadi gel," dedi oğluna. "O biraz dinlensin, yeniden vakit geçireceksiniz."

Refeyn isteksizce annesine gitse de sesini çıkarmadı, bendeki tuhaflık belki onu da korkutmuştu. Küçük çocuğu yargılama hakkım yoktu, yalnızca Mapra'yı duyuyordum ve onu dinlemeye devam etmem gerektiğini biliyordum.

"Neyi anlatacağım, Mapra?"

"Hikâyesi."

"Hikâyesi biliyorsun," dedim içimden.

Gözleri kapalıydı, onu ilk tanıdığımındaki gibi yarı uyuklar vaziyetteydi, duvar dibinde öylece duruyordu. "Hikâyesi sen bile bilmiyorsun, Evera," diye yumuşak sesiyle zihnime fısıldadı, gülümsedi.

"Ama..."

"Rüyaların, kızım," dedi giderek garip bir tını alan sesi daha da fazla yankılanırken. "Rüyalarını anımsamıyor musun?"

Düşündüm, zihnimi zorlamaya çalışırken hatıralar her yana uçtu. Sanki binlerce görüntü oradan oraya gidiyordu.

"Hangisi?" dedim hüznle. "Öyle çok rüya gördüm ki..."

"Farklı olanlar."

Cümlesini bitirdiği an babam ve Sallida'nın girdiği odadan bir çığlık yükseldi. Rans, sakın olmamı istercesine elini bileğime koydu, başparmağı ile tenimi okşadı.

"Farklı ve kalpten olanlar," dedi Mapra bir kez daha. "Hangisi olduğunu biliyorsun."

Sallida'nın çığlığı duyuldu. "Konuş alçak! Gerçek ailem nerede?"

Mapra yeniden zihnime fısıldadı: "O rüyayı tanıyorsun."

Bu kez babam bağırdı. "Dur kızım! Öldüreceksin! Böyle yaparsan anlatamaz..."

"Gerekirse ölecek!"

Babamın ona kızım deyişi, kızın vahşi ancak acılı duyulan sesi, çığlıklar... Mapra'nın bir şeyleri anlatmak ister gibi zihnime süzülen fısıltısı.

"O rüya, Evera."

"Ablam," dedim kalbim dehşetle çarparken. "Ablamı gördüğüm rüya."

Mapra sessizleştğinde neden bahsettiğini anladım. Ablamın sarı saçlarını gördüğüm, sanki onu bir kulede esir etmişler de kurtulmak için yardımımı bekler gibi çaresiz olduğu, kapana kısıldığı o rüya... Hatırlıyordum. Ellerim titrerken şakaklarımı ovdum. Mapra başını kaldırdı, gözleri hâlâ kapalı olsa da olduğum yöne bakıyordu.

"O rüya," diye yeniden hatırlattı. "*Onu hatırla.*"

"*Onu kurtardım,*" dedim kalbim delice çarparken. Sesim boğazımdan çıkmak istese de Mapra'ya zihnen fısıldamaya devam ettim. "*Onu bir hainden kurtardım. Ölecekti. Uyuyordu. Uyanmasını fısıldadım. Bu... Bu çok da geçmiş bir zamanda değildi. O düşman Kran'dı. Suikastçi oydu. Rüyamdaydı.*"

Canım acıyordu, gözlerimi iyice kapatıp rüyayı anımsamaya çalıştığımda Rans'ın elleri avuç içlerimi kendi parmakları arasına aldı.

Sallida yeniden bağırdı: "Gerçek ailem kim?"

"Benim." Sesimi bulabildiğimde dehşetle gözlerimi açtım.

Bir damla yaş yanağımdan süzüldü, rüyamdaki suratı nihayet hatırlıyordum.

Bu oydu. İçerideki ablamdı. Göz göze geldiğim ilk kişi ürkek bakışlarla bana bakmaya devam eden Mirsa oldu, kalbim hem korku hem çaresizlikle çırpındı ancak bir yanımda ablama bu kadar yakın olduğum için çıldıracak gibi hissetmeme sebep oldu.

"Ablam burada," diye fısıldadım. "Sallida değil..." Nefesim kesilir gibi oldu, odanın kapısına baktım. "...o Melera."

LEKELENMİŞ GEÇMİŞ

Annemin ablam hakkında anlattığı birçok şeyi yarım yamalak hatırlıyordum. Aslında çok konuşmazdı, yalnızca bir şekilde konusu açılırsa, belki bir komşu geldiyse ve biraz kötü bir akşam geçiriyorlarsa o günlerin ne kadar zor olduğundan bahsederdi. Babamın kendisine ne çok destek olduğunu, hemen sonrasında ben dünyaya geldiğim için yaralarını bir nebze olsun sardığımı... Bakışları da çok şey anlatırdı ancak hiçbirinde Yuva'nın meydanında Mapra'nın ve Garvado'nun açıklama yaptığı gün duyacaklarımı tahmin etmezdim, anılarım o cümleler için fazla temizdi. Annem yalnızca ağlar, yakınır, ablamı çok özlediğinden ve küçük bebeğinin zavallı kaderinden bahsederdi.

Oysa ablam kaçırılmıştı, hatta hayır, böyle bile denemezdi. Açık olmak gerekirdi: Ablamı kendi kirli amaçları uğruna satmışlardı.

"Demek o güne gelindi," diye zihnime fısıldadı Mapra.

Odada üç kişiydik; ben, Sallida ve Mapra. Babam Valor Alfén tüm asaleti ve isyancı kimliğiyle kapının önünde bizim için beklerken gölgesini pencereden görüyordum, Mapra'ya güvenmesine rağmen bizi yalnız bırakamayacağını söylediği için dışarıda bekliyordu. Rans ise Refeyn ve kardeşleri için evde kalmak zorunda olduğunu güç bela kabul etmişti. Olası bir soruna karşı Rat ile birlikte ailesini korumaya devam edecek, ardından güvenliklerinden emin olduğunda gelecekti. Mapra bu konuşmayı yalnızca bizlerle yapmak istediği konusunda netti.

“Neden buradayız?” dedi Sallida huzursuzca oturduğu yerden etrafı incelerken.

O âna dek fark etmediğim yüzlerce şey bedeninde can buluyordu, bana ne kadar da çok benziyordu. Uzun sarı saçları bir gün ışığı gibi omuzlarını süslerken çatık kaşları vahşi görünmesine neden oluyordu, Mirsa ile ne kadar zıt göründüklerini yeniden fark ettim. Kızın kıvrık saçlarının çevrelediği yumuşak yüzünün ablasıyla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Oysa ben...

Tanrım, Zey’in bakışlarını Sallida’da görür gibi oluyordum, ona baktıkça sanki erkek kardeşimin yirmili yaşlardaki bir başka hâlini seyrediyor, çatık kaşlarıyla etrafa bakan kızın hissettiği tüm hayal kırıklığını kalbimde bambaşka yaşıyordum. Ona kardeşimizi anlatmak istedim, savaşımı, uğruna yola çıktığım her şeyi...

“Kadın konuşamıyor, değil mi?” Sallida bu kez sorusunu bana yönelttiğinde kaygılı görünüyordu. “O zaman biz burada...”

“İsterse seninle konuşabilir,” dedim yumuşak bir sesle. “Anlatacağı şeyler var.”

“Dili yok demişlerdi.”

Sallida biraz çekingence Mapra’ya bakarken yaşlı kadın tebessüm etti. Zihnime fısıldadığında bunu kızın da duyacağını hemen anladım.

“Kulübede seni hapsettiklerinde onları yine de görebiliyordun... Gözlerin kapalıydı, hatırlıyor musun?”

Sallida yerinden fırlarken eli kalbindeydi. “N... ne oldu az önce?”

“Sakin ol,” diye fısıldarken bunu ona nasıl açıklayabileceğimi bilmiyordum. “Sadece dinle.”

“Benimle nasıl konuşuyor?”

“Gözlerin kapalıyken etrafı gördüğün doğru mu?” diye sorduğumda aradığım cevabı bulmak üzere olduğumu biliyordum.

Sallida ablamdı. Gerçekten de Melera’ydı. Kalbim hızlandı.

"Bunu nereden biliyor?" derken suratında dehşete düşmüş bir ifade vardı. "Ben sandım ki... Baygın olduğum için hayal gördüm ya da..."

"Saklamak istedin." Mapra art arda fısıldıyordu. "Saklanmak istedin." Sesi hüzünlüydü.

"Kendini lanetli hissettin." Dudaklarım aralandığında boğazım kuruydu, karanlık odada bir mum yakan kadının söylediği cümleye cesaret ettim. "Cadı olduğunu sandın."

Sallida'nın sesi titriyordu. "Aman Tanrım, ne oluyor? Bu nasıl gerçekleşiyor?"

"Biz de senin gibiyiz," dedim gözlerine ümitle bakarken. "Yalnız değilsin."

Ablam yeniden yerinden fırladı. "Biz dediğin de kimler? Hiçbir şey anlamıyorum." Ellerini uzun sarı saçlarının arasından geçirirken sesi korku doluydu. "Tanrım, kafam almıyor. Sanki delireceğim... Yani ben, ben gerçekten gözlerim kapalıyken bir şeyler hissettim. Hatta gördüm. Onların ne yaptıklarını anbean gördüm, yemin ederim. Önce kendim uyduruyorum sandım, inanmadım. Fakat..." Bakışlarını Mapra'ya ve bana çevirdi. "...fakat yalan olmadığını anlatıyorsunuz."

"Gerçekleri öğrenmek acı doludur ancak hayatidir," dedi Mapra, bilge sesiyle. "Evera bu yola çıktı, sıra sendeydi, kızım. Sabırla senin gelmeni bekledim."

Sallida'nın endişeli ifadesi bir an olsun suratından silinmedi, karanlıkta bizden uzakta oturan Mapra'ya bakıyordu.

"Beni tanıyormuş gibisin," derken sesi tedirgin çıkıyordu.

"Seni hepimiz tanıyoruz. Fakat sen kendinle henüz tanışmadın."

Boğazımda bir şey düğümlendi, onun burada asil bir ailede, kasaba yönetiminde söz sahibi olan güçlü insanlarla büyüdüğünü biliyordum. Buraya geldiğim ilk zaman Mirsa ve Sallida'nın, gerçek ablamın hayatına ne kadar imrendiğimi hatırlıyordum.

Şimdiyse karanlık kulübede acı dolu gerçeklerle tanışıyor-
duk, ablamın hayatı da benimki gibiydi, yalanlarla dolu bir dü-
zenden ibaretti.

“Ben kimim?” Delirmesine ramak kalmışken diz çöküp
Mapra’nın önüne oturdu. “Kimliğim ne? Annem kim? Ailem...
Ailem nerede? Tüm bu olanlar doğru mu, bilmiyorum.” Gö-
zünden yaşlar akmaya başladığında ben de ağlamak üzereydim.
“Hayatım gözlerimin önünde kayıp gitti ve ben kayboldum, yar-
dım et,” diye fısıldadı.

İçimdeki bir güç beni harekete geçirdi, yerden kalkmadan ona
doğru emekledim ve oturduğu yere ulaştım. Yaşlı gözlerle bana
baktığında aradığı cevapları yüzümde bulacağını umdu, kolları-
mı açıp ona sarıldığımda Mapra’nın dizlerinin dibindeydik.

“Sen ablamsın,” dedim ona sıkıca sarılırken kulağına fısıl-
dayarak. “Sen kaybolmadın, korkma. Seni ben buldum, ailen
buldu.”

Kollarımın arasındaki savunmasız bedeninin donakaldığını,
kaskatı kesildiğini hissettim.

“Korkma,” diye fısıldadım yeniden. “Buradayım. Buradayız,
artık yalan yok.”

Şok içindeydi, elleri bir türlü bana uzanmadı, sarılamadı.
Dehşete düştüğünü biliyordum, Mapra yeniden zihnimize fısıl-
dayana dek hareket etmedik. Neyi beklediğimizi bilmiyorduk
ancak ayrılmıyorduk da...

Melera bana sarılmıyordu ancak beni itmiyordu da. Buna
bile şükredecek durumdaydım. Ablam hayattaydı. Rüyalarım-
daydı, gerçektir, bir nefes kadar yakındı.

“Sen benim ailem misin?” diye soludu kulağıma titrekçe.
Canı yanıyordu.

“Benim, abla,” dedim gözyaşlarımla saçlarını okşarken. “Geç
kaldım ama geldim.”

"Rüyama giren sendin, sesini hatırladım," derken hıçkırır,
artık daha iyi anlıyordu.

Fakat bana hâlâ sarılmıyordu.

"Sen de benim rüyamdaydın," dedim burnumu saçlarına gö-
merken. "Seni kurtarmak zorundaydım."

Mapra sessizdi, kavuşmamızı bölmedi, hiçbir şey söylemedi.
Yağmur yağmaya başladığında damlalar camı dövdü, ablam ilk
kez o zaman dışarıdaki adamı, babamı hatırlamış gibi benden
geri çekildi. Islak kirpikleriyle pencereye baktığında giderek ger-
çeklerin daha çok farkına vardı.

"Nasıl?" derken dudakları titredi, elleriyle çabucak gözyaşla-
rını sildi. "Nasıl oldu tüm bunlar?"

Mapra konuşacağı ânı seçti, oturduğu yerden kalktığı anda
içerideki hava kıvılcımlandı.

"Çocuğun senin için çaldığı kitap," dedi zihnime. "Onu oku,
yavrucuğum."

Bunu ablamın duymadığını anladım, o hâlâ yaşlı gözlerle
pencereyi izliyordu, babamın gölgesine bakıyordu.

"Olven'in getirdiği günlük," diye yanıtladım Mapra'yı. "Be-
nim için koruduğun sayfalar, İles'in günlüğü."

"Oku," dedi Mapra yumuşak bir sesle.

Ardından başını ablama çevirdi, siyah pelerininin içinden
kitabı çıkarıp bize doğru uzattığında cümlelerini ablamın zihni-
ne fısıldamadığını biliyordum.

"Oku çünkü üzüntüden kahrolacak," diye tamamladı. "Ne
kadar büyüğü bir manzaranın çiçeği olduğunu bilmeyecek, çok ağ-
layacak."

Ablam bizi duymasa da uzanıp kitabı aldım, Olven'in kendi
canı pahasına bunu bana teslim ettiği anları hatırlarken kalbim

sıkıştı. Biricik arkadaşım orada, o uğursuz insanlarla kalmıştı. Onu kurtaramamıştım, gücüm hepsine yetmemişti.

İsyancıların bile arasına almadığı, haber vermediği Olven bir kez daha Yuva'da yalnız kalmıştı. Gözyaşlarımı silip defteri açtığımda ablama kaçamak bir bakış attım.

"Bu çok önemli bir defter," dedim kısık sesimle. "Duyacaklarından endişe edebilirsin ama sonuna dek dinle. En çok..." Burnumu sildim, ilk sayfayı açarken yaralı bir kuş gibi hissettim. "En çok bizi ilgilendiriyor. Zey'i, seni, beni... Bizi."

Kış Ayları
Göç Güzergâhı

Topraklarımız secildi. İles iklimi elverişli bir yer bulunduğunu beyan etti, hava soğuk ancak hastalıklar artmadan önce yerleşmemiz gerekiyor. Kış mevsimi sert geçiyor, halk yorulmuş durumda. İles'in önerdiği aileler karar meclisinde olacak, onlara bir ad veriliyor: Seckinler. Seckin takımı en sadık halk üyelerinden oluşacak, herhangi bir sorun durumunda İles'in yetki devri Seckinlere yapılacaktır. Seckin ailelerin evleri en büyük alanlara kurulacaktır, meclis toplantısı sonunda kararlar beraberinde gelen halka açık okunacaktır. Hasta olanlar geride bırakıldı, birkaç kişi gözlem altında, hastalıkları artarsa ya da olumsuz bir duruma sebep olursa İles topluca yok edileceklerini beyan etti. Bir sonraki hafta yeniden duyurular planlanacaktır.

Yazıcı Gözcu,

İles'in aktardığı biçimde kaleme alınmıştır.

Melera hiçbir şey anlamadan sayfalara bakarken diğer bölüme geçtim, bunları okumak sayfayı tutan ellerimin titremesine neden oluyordu.

İlk Yerleşim,
Kış Ayları Sonu
Gidizat iyi. Hastalıklar azaldı, tek sorun Nayala. İnsanları kıskırtmaya çalışıyor ve tüm bunların ileride büyük sorunlara yol açacağını ileri sürüyor. Onu dinleyen iki kişi yakalandı, gizlice kadınla görüştükleri doğrulandı. İles'in ve Seckinlerin evinden sonraki ilk yerleşim binasının zindan olmasına karar verildi, kazı çalışmaları bitmek üzere. Nayala ile hareket eden kişiler ve Nayala zindana kapatılacak, yemekten mahrum bırakılma cezası verildi. Kalan halkta durum normal, herkes kış sert geçerken evini inşa edip bir yere başını sokmak istiyor. Planlara göre bir ay içinde yerleşim yeri inşası sona erecek. Orman araştırması henüz yapılmadı, ilerleyen günlerde bekleniyor.

Yazıcı Gözcü,
İles'in aktardığı biçimde kaleme alınmıştır.

Duraksadım, Nayala'nın adını okumak kalbime minik bir sızı yerleşmesine sebep oldu, kadını zorla kaçırıp hapsettiklerini bildiğim için canım acıyordu, utanmazca bunların itirafının not edilmiş olmasına katlanamıyordum.

Melera, "Devam et," diye fısıldadı endişeyle. "Tüm bunlar da ne demek? Oku."

Mapra sessizdi, oda karanlıktı, yağmur gürültüyle devam ediyordu.

Baharın İlk Günleri,
Tören Baş

Halk uyum sağlamış hâlde. Nayala zindanda açlıktan öldü. Ona yardım götürmeye devam eden iki kişi daha meydanda çıkarılıp idam edildi. Bu konunun gelecek nesiller için üzücü bir hadise olarak anılmaması adına gizlilik yemini edildi, meydandaki halk sözlü yemin etti. Bunu bozacak olan aileler için yeniden idam cezası geleceği beyan edildi. İles'in talimatlarına itaat edenler ödüllendirilmeye başlandı. İles'in aileler en sadık üyelerin olduğu insanlarken sıradan ailelere de yakacak, kıyafet ve fazla erzak ödülleri verilmeye başlandı. Bu gelişmeyle beraber daha fazla insan orman kesiflerine çıkmaya gönüllü oldu.

Orman kesifleri sırasında bir Gözcü hayvan saldırısına uğradı. Bu bilgi karışıklığa sebep olabileceği için halkla paylaşılmadı. İles'in kararıyla bu ölüm hadisesinin pesimizden gelmeye çalışan ve bizi öldürmek isteyen insanlar yüzünden olduğu bilgisi aktarıldı. Halk onlara Vahşiler demeye başladı. Vahşilerden korunmak için ormana daha az kesif düzenlenmeye ve yerleşim yerinin etrafına güvenlik güçleri yerleştirilmeye başlanma kararı alındı. Yerleşim yerinin yeni adı kayıtlara geçirildi: Burası artık Yuva olarak anılacak.

Yuva: Korunaklı yer, ev, aile.

Yazıcı Gözcü,

İles'in aktardığı biçimde kaleme alınmıştır.

Gözlerim o kelimeye uzun uzun takılı kaldı. Devam etmekte zorlandığımı gören ablam, defteri elimden alıp sayfaları ikimizin de görebileceği şekilde açtı, bu kez onun titrek fısıltısı kulaklarımıza ulaştı.

Aile Tecimleri,
Bahar Ayları

Mevsim şartları iyiye gidiyor, insanlar Yuva'ya alısmaya başladı. Zorlandığını söyleyen ve geriye dönmek isteyen bir aile toplantılarına geçti, bu aile ile Peçkinler görüşmeler yaptı. Sınırların dışına çıkılırsa ve ormana adım atılırsa sonunun tehlikeli olabileceği aktarıldı. Aile yine de göçün başladığı topraklara dönmek istediğini söylediği için Peçkinler toplantısıyla aileye ceza verilmesine karar verildi. Aile zindana atıldı. Ailenin akıl sağlığının olmadığı halkla paylaşıldı. Tahmin edildiği kadar karışıklığa sebep olmadı, insanlar bunu anlayışla karşıladı.

İnsanların İles'e karşı bağlılıkları her geçen gün artıyor, ona Öncü denmesine karar verildi. Öncü İles'in kararları sorgulanamaz hâle getirildi, bunun halkın yararına olacağı paylaşıldı. Öncü İles'in meydan toplantıları ve seslenişleri başladı, bu seslenişlerde göç edilen topraklardaki zulümler hatırlatıldı. İnsanlar sınırları, yasakları ve neden geri dönülemeyeceğini anlamaya başladı. Öncü İles yağmur duasına çıktı, kışın soğuk ve bol yağışlı geçmesi zor olsa da toprak bereketi için gerekli. Ayrıca bazı ailelerin zor koşullarda daha iyi çalıştığı ve İles'e daha bağlı olduğu gözlemlendiği için kış mevsiminin daha elverişli olduğu belirtildi. Yeni mevsim gecesinde farklı kurallar halk meydanında duyurulacak kararları alındı. Teremassa hakkında ilk toplantı yapıldı, aile hakkında karar Peçkinler ve Öncü tarafından verilecek.

Yazıcı Gözcü,

İles'in aktardığı biçimde kaleme alınmıştır.

Ablam defterden başını kaldırdığında hüznle bir köşede bekleyen yaşlı kadına baktı.

"Mapra sensin," diye fısıldarken okuyacaklarından korktuğunu görebiliyordum. "Senin ailen hakkında..."

"Benim ailem," dedi Mapra ikimizin zihnine birden.

Bu sese hâlâ alışmamış olan ablam irkildi, elini kalbine götürdüğünde korktuğunu anlasam da bir şey yapamadım. Bunu ilk yaşadığımda ne kadar ürktüğümü ve titremelerimin durmadığını hatırladım. Bir şekilde bu gerçekleşecekti ve herkes kendi kaderinin esas karakterine dönüşecekti. Hiçbir güç buna engel olamazdı.

"Devam edeceğim," dedim ablama doğru. "Asıl işkence yeni başlayacak."

Sözlerim bittiğinde birçok notu hızla okumaya ve sayfaları çabucak çevirmeye başladım. Bazı kısımları okurken zorlandığım için atlamaya, yıllarca usanmadan not edilmiş bu korkunç anıların en tehlikelilerini güç bela seslendirmeye çalışıyordum. Sayfalar hızla akarken çocukluk yıllarımdan nasıl bir yalanla uyutulduğunu daha iyi görmek beni paramparça ediyordu.

Göçün Yıl Dönümü,
Kış Ayları

Dışarıyla ilk temas gerçekleşti. Üç kasaba yeniden iletişime geçmek istedi, halkta korku yaratabileceği için bu bilgi Yuva ile paylaşılmadı. Öncü İles onları ormanın dışındaki bir bölgede üst düzey Gözcüler ile ağırlamayı kabul gördü, toplantı sonuçları henüz netleşmese de birtakım anlaşmalar yapılabilceği konusunda bilgi aktarıldı. Yuva'da ilk kez iki kız çocuğu dünyaya geldi, hamile olanlara daha fazla erzak sağlanması ve ailelerin ödüllendirilmesi kararlaştırıldı.

Yazıcı Gözcü,
İles'in aktardığı biçimde kaleme...

Kasaba Yetkilileri Konusu,
 Sonbahar başlangıcı
 İlk toplantılar tamamlandı, İles ve Peçkinlerin ihtiyaçla-
 rı için onlara sınırdan dışarı çıkma hakkı tanınmasına karar
 verildi. Yetkililer Yuva'dan birileri kasabalarına geldiğinde
 bununla ilgili gizli bilgileri kendi halklarıyla paylaşmayacak.
 Öncü ise Yuva halkının güvenliği ve sadakati için bu bilgileri
 kendi halkıyla paylaşmayacak, sınırların dışındaki Vahsile-
 rin tehlikeli olduğu konusu halka sürekli hatırlatılacak. Yeni
 törenler planlanacak ve meydanda halka hitap edilecek.

Yazıcı Gözcü,
 İles'in...

Sınır Dışı Ticaret,
 Kış Ayları Sonu

Yuva'nın kuruluşunun üçüncü yıl dönümü sona erdi. Kutla-
 malar İles'in evinde yapıldı. Halkın tamamı davete katılmadı,
 toprakla uğraşanlar ve herhangi bir mesleği icra edemeyenler
 günü evlerinde kutladı. Gözcüler, Peçkinler ve ticarete iyi olan
 aileler özellikle İles'in evine getirilerek ödüllendirildi. Erzak-
 tan daha fazla pay almalarına karar verildi. Sınırların dışı-
 na çıkmak istediği öğrenilen bir kişi zindana hapsedilip yabani
 hayvana yedirildi, İles'in emriyle bu bilgi halkla paylaşıldı.

Yazıcı Göz...

Yuva'nın Yeni Kuralları,
 Bahar

Yuva ile ilgili alışverişlerde gelişmeler yaşandı, kasabadan
 gelen yardımlar çoğaldı. Yardımların gizli tutulması için yeni
 önlemler alındı, yöneticilerle Peçkinler arasında yeni anlaşma-
 lar imzalandı ve bazı toplantıların kasabada yapılmasına karar

190
verildi. Bazı aileler gönüllü olarak
kinlerin alakadar olmasını istedi. Ayrıca yıl içinde yeni doğan
dört bebeğin konusu kasabadan gelen yetkililerle görüşüldü.

Yazıcı...

Yuva'nın dördüncü senesinin tamamlanması kutlandı, gece
alınan kararlar dışarı çıkmak ya da orada ne olduğu konu-
su bir daha konuşulmamak üzere yasaklandı. Orman kesifleri
kapatıldı. Yeni dünyaya gelen çocuklar için aileler ödüllен-
dirildi, erzak yardımı isteyen ailelerle neler yapabilecekleri
konuşuldu. Seckinler Yuva'nın İzçileri için kuralları anlatan
kitaplar yazdı ve hanelere dağıttılar.

Yuva'nın onuncu yıl dönümü gecesi meydanda kutlamalar-
la karşılandı, İles artık tüm kutlamalara katılmama kararını
bildirdi. Seckinler, İles yerine yeni kuralları anlattı, başarılı
görev sürdüren Gözcülere Seckin olma hakkı tanındı, yeni Se-
ckinlerin adları meydanda duyuruldu.

Aksamaları dışarı çıkmak gün batımı sonrası yasaklandı,
yalnızca İles'ten özel izni olanlar Gözcülere bilgi vererek ak-
şam Yuva'da gezinebilecek.

Yuva'nın on besinci yıl dönümü kutlaması ve Hürmet Tö-
reni beraber yapıldı, İles yeni senenin yasaklarını halka Se-
ckinler aracılığıyla duyurdu. Erele, Seckinlerin üstü Bassec-
kin olarak duyuruldu. Alacağı erzak yardımlarının artması,
kasabadan gelecek değerli esyalara sahip olması ve yaşadığı
evin büyütülmesi kararları İles tarafından onaylandı.

Yirmi besinci yıl kutlamalarında Yuva halkının güvenliği
için daha fazla mahsul yetistirmesi ve İles'e daha fazla erzak
sunabilmesi gerektiği anlatıldı. Yakacak yardımları her me-
sim verilmeyecek olarak duyuruldu.

Vahsilerin Yuva'ya saldıracakları konusunda bir duyuru alındığı bilgisi paylaşıldı, herkese on beş gün evden çıkmama konusunda uyarı yapıldı ve yeni tedbirler alındı.

Onuzuncu yıl kutlamaları yapıldı, İles hastalandığı için katılmadı ancak Seckinler gerekli duyuruları yaptı.

Yeni sayfaya geçtiğimde kalbim acıyordu. Okuduğumuz hiçbir şey normal değildi, anbean hayatımızı nasıl kararttıklarına şahit oluyorduk. Ablamın gözlerinin dolu dolu olduğunu gördüğümde neyi okuduğunu tahmin ediyordum. Sıradaki sayfa artık araçlardan değil, doğruca o pislik tarafından yazılmıştı.

"İnsanın yaşama sebebi gücünden gelir. Eğer inandığı şeyler yok olursa insan da yok olur. Yuva'da bugünün Hürmet Töreni'nde yeniden ne büyük bir ruh olduğumu anlatılar, insanlar benim için ve kurduğum düzen için ağladı. Kalbim gururla dolu, bunu başarmak için ömrümü feda ettim. Onları kurtardığımı sandıkları topluluğa nefret kustular; evet, sandıkları.

Gerçek arzularımı söylediğimde beni anlamayacaklarını biliyorsun Tanrım, bunu yapmak zorundaydım. Hayır, birçoğunun sandığı gibi korkunç hissetmiyorum. Ben şeytan değilim, emelleri için kendini ve insanları feda etmeyi göze almış birinden ibaretim. Gücü olan herkesin yapacağı kadarını yaptım, inançlarımla yola çıktım ve ben kazandım. Benden nefret edenler benim yaptıklarımın birazını bile başarabilselerdi her gün şükrederek ağlardı, çok daha ileri giderlerdi. Fakat ben onlara sevgi, şefkat ve mutluluk sundum. Onları dışarıdan korudum.

Yuva'nın bu yıl dönümünde yeniden gördüm ki yıllar önce tohumunu ektiğim her şeyin meyvesini artık yiyebiliyorum. Sınırlardan dışarıya çıkmadıkları müddetçe ben ve inançlarım yıllarca yok olmayacağız. Ölene dek bu halk

bana inanacak ve inançlarım ben öldüğümde bile yaşayacak. Çürüyeceğim ancak ölümsüz olacağım. Dünya üzerinde bunu benim kadar iyi başarabilmiş hiç kimse tanınmayacak, her şey müthiş bir düzen ve planın bir parçası olarak meydana gelecek, gücüm nesillerce hatırlanacak.

Bu yılın mektubuna veda ederken satırlarımı sonlandırmadan önce uzun zamandır yapmam gerektiğini bildiğim ancak vicdani bir yükten kaçındığım o şeyi yapacağım, düzenimin bu kadar iyi sürmesini sağlayan o isimleri anacağım. O çocuklardan ve ailelerinden söz edeceğim, onlara olan teşekkürümü ve vazifemi burada ölümsüz kılacağım. Evlenmeyeceğim ve bir çocuğum olmayacak ancak kendini benim evladım gibi hissedenler bu satırları okuduklarında minnet duyması gerekenleri bilecek, sebeplerimi anlayacaklar. Nesiller sonra bile İles'e, bana saygı duyacaklar, buna inanıyorum.

Aileleri tarafından bana emanet edilen ve sınır dışına gönderdiğim çocuklar benim ölümsüzlüğüm uğruna feda edilen yüce ruhlardı, anne babaları başka olsa da her biri benim kanımdan bir parça gibi yücelerdi. Hepsinin bambaşka yetenekleri vardı ve dünyanın dört bir yanına dağıldılar. Ne için hayatlarını feda ettiklerini büyüdüklerinde anlayacaklar ve onları seçtiğim için kendilerini şanslı hissedecekler. Ben İles, onları ailelerinden koparmış gibi görünsem de sınırların içinde güveni ve huzuru, sükûneti ve mutluluğu sağladığım için bana minnet edecekler. Tappacaklar...

Listeye hatırama en çok kazınan çocuklarla başlayacağım, bazılarını sınırın dışına gönderdikten sonra bile duyduğum ya da gördüğüm oldu, iliklerime kadar titredığım güçleri vardı..."

Sonrasında çocukların adlarını listelemişti, satırları okurken dehşete düşüyordum. Liste çok uzundu, neredeyse tüm çocukların adları vardı.

"Ruh hastası," dedim ellerimle dudaklarımı kapatırken. "Yapıdığı caniliğin büyük bir mutluluk ve şeref olduğuna inanmış, kendisini bile öyle inandırmış ki kimse bu adamı hastalıklı rüyalarından uyandıramamış. Onları mükafatlandığını söyleyerek sürgün etmiş, satmış."

Kâğıtları yırtmak isterken bir damla yaş akıp gitti.

"Alçak," diye fısıldadım.

Ablam donakalmıştı, başına ne geldiğini anladığı satırlara bakıyordu. Kalbi kim bilir ne kadar kırılmıştı? Ona bakamadım.

Mapra ölüm sessizliğindeydi, çocukların adını okumaya başladığımda kalbime binlerce ok saplandı.

"Ailesi onu bana seve seve emanet ettiğinde soyundan gelenlerin zamanı bükebildiğini düşündüğümüz Ruva'nın, bir balıkçı ailesinde evlatlık olup huzurla büyüdüğünü duydum, şimdi serpilip güzel bir genç kız olmuş olmalı... Sonra haber alamadım."

Bir madencinin nasıl olduğunu bilmediğimiz şekilde Sia'ya ulaştığını, onu sahiplendiğini ve yıllardır bebeği olmayan kızına verdiğini öğrendik. Sia geçmişin seslerini duyabiliyordu, ailesi onu bana sınırların dışına göndermem için verdiğinde altı yaşında, gülücükler saçan bir çocuktü.

Deniz aşırı diyardan gelen bir gemicinin Ulyana'yı kasabadan evlat edindiğini öğrendikten sonra ondan haber alamadık, çocuğu çok uzaklardaki evine götürdü. Çocuk dört yaşındaydı, Yuva'daki gerçek ailesi onun gücünü keşfettiğinde korkuyla kollarımıza bıraktı. Ulyana ağladığında yağmur yağıyordu, mutluyken bereket saçıyordu,

dokunduğu refaha eriyordu. Bir lanet gibiydi, onu mutsuz edecekleri ve bebeğin kendilerine de mutsuzluk bulaştıracağı korkusuyla cadının soyunu reddettiler. Şimdi bir yerde insanların hayatıyla oynuyor olmalı, o kızın yüzünü kapattıkları örtüyü bile açmadım, bakışlarıyla hepimizi telef edebilirdi.

Adını koymadığımız o bebek şimdi bilmediğimiz bir aileye gitti, belki de kayboldu, ondan da hiçbir zaman haberalamadık, o bebek diğer bebeklerin gücünü kullanabiliyordu. Çalışıyordu. En hızlı yok ettiğimiz ve Yuva'dan uzaklaştırdığımız lanet onunki sayılırdı, belki de bir yerlerde ölmüştür, onu aramak istemedik.

O zamanki ismi Freya, şimdilerde büyük ve soylu bir ailenin prensesi olduğunu duyduğumuz ancak adı değiştiği için artık ulaşamadığımız o kız çok tehlikeliydi. İnsanların hafızalarıyla ve hatırladıklarıyla oynayabiliyordu. Gücünü keşfetmiş olması çok feciydi, aile dokuz yaşına kadar hiçbir şey anlamadığı için kızlarından ayrılmalari için ikna etmek çok zor oldu, ona çok alışmışlardı. Kızı sürgün etmeseydik hepimizin hatıralarını değiştirebilirdi.

O erkek bebek en az diğerleri kadar tehlikeli ve lanetliydi. Daha bir yaşındayken ailesinin evini tek bir bakışla mahvetmeye başlamıştı, baktığı yeri tek bir göz kırpmasıyla yıkabilecek kadar sarsıyordu. Onu gönderdikten sonra haber alamadık, tüm Yuva için büyük tehlikeydi.

Lora o zamanlar dedesi tarafından bana teslim edildi, okuma yazmayı çok küçükken neredeyse üç yaşında öğrendi; korkutucu bir güçtü, zekiydi. Kızın yazdıklarını yaşamaya başladığını fark eden dede telaşa kapıldı, annesi ve babası rıza göstermese de Lora'yı dedesi sürgün etmek istedi, nerede olduğunu bulamayacakları kadar uzağa göndermemizi söyledi. Lora yazdıklarıyla yaşantıları değiştirebiliyordu, resmen kaderle oynuyordu.

Dion'un güzelliği felaket ötestiydi, bebeğe bakanlar günlerce ağlıyordu, kendilerini çirkin ve lanetli hissediyorlardı. Bebek, insanlar onu sevdikçe güçleniyor ve karşı konulamaz bir çekim yaratıyordu, sanki insanların zihinlerini uyuşturuyor gibiydi. Onu yok etmek zorunda kaldık, öldüğünden emin olan bazı Seçkinler var. Eğer biri yaşamasına sebep olmadıysa...

Adsız bebeklerden birinin dokunduğu insanın canı acıyordu, delirmişçesine sırlarını anlatmaya başlıyorlardı. Daha bir yaşına girmeden onu kasabadan bir aileye gönderdik, hayatta kalamayacak kadar şanssızdı, kimse onu evine sokmayacaktı, Yuva için büyük bir bela olacaktı. Sırlar, gizlenmek içindir. Açığa çıkarılmak için değil."

O kahrolası satırı okumak odadaki havanın buz kesmesine sebep oldu, hepsi korkunçtu ancak bu kısım kanımızı dondurdu.

"Melera'yı almak kolay olmadı, aile büyükleri bizimle iş birliği yapmasaydı babası Valor her şeyin farkına varabilirdi. Melera diğerleri kadar güçlü sayılmazdı ancak daha bebekken gözleri bir garip parlıyordu, gücünün ne olduğunu anlayacağımız kadar uzun süre bizimle yaşamadı. Onu teslim ettiğimiz aile bize minnet duydu, saygın bir aileye hediye edildiği için şanslıydı. Çok değerli ganimetler verdiler."

Ablamın bakışları donuklaştı. "Valor babamız mı?"

Ses çıkaramadım, babamın penceredeki gölgesi içeriye düşüyordu, hâlâ oradaydı.

Ablamın sesi titremedi ancak içi kan ağlıyor olmalıydı. "Ben Melera mıyım?" Kendi kendine konuşuyordu. "Ben de cadı mıyım? Bizi bu yüzden mi satmışlar? Sevilmemiş, sahip çıkılmamış, dışlanmışız. Hiçbir şeye gücümüz yetmezken, savunmasızken... Ben Sallida değilmişim, ha? Zavallı bir kimsesizmişim. Adım... Adım buymuş."

Delirecek gibiydi, okuduklarını aklı almıyordu, biliyordum.

“Sen Melera Alfen’sin,” diye fısıldadım ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırırken. “Her şey için çok üzgünüm, abla.”

Baş başa değildik ancak dünyada sadece ikimiz kalsaydık kalplerimiz ancak bu kadar yakın atardı.

“Sen neden üzülüyorsun ki?” diye sorarken gözünden akan bir damla gözyaşı defterin kendi adının yazdığı sayfasına damladı.

“Ben...” diyecek oldum, sözcükler boğazımda düğümlendi.

“Sen masumsun. Ben masumum. Üzülecek olan biz değiliz.”

Islak kirpiklerini kaldırıp gözlerime baktığında orada canlı alevler gördüğüme yemin edebilirdim, beni öylesine ürküttü ki karanlık odada mümkünmüş gibi daha da gergin hissettim.

“Üzülecek olanlar canını bağışlamış oldukların, Evera.”

Kirpiklerini elinin tersiyle sildi, babamın gölgesine, yağmurun dövdüğü pencerenin ötesine baktı. Sanki bir anlığına pencere çatırdadı, bunun fırtına yaklaştığından mı yoksa ablamın bakışlarından mı olduğunu asla anlayamadım.

Hissizce fısıldadı: “Hayatta kaldıkları için çok şanssızlar çünkü ben kimseyi bağışlamayacağım. Ağlatarak can alacağım.”

KARANLIK YOL

Ablamın ilk işi annemi o kötülük yuvasından çıkarma planı yapmak oldu. Gece boyu Mapra'yla birlikte gerçekleri tüm çıplaklığıyla konuştuğumuzda hissettiğimiz yıkım giderek büyüse de gücümüz azalmıyordu. Kalplerimiz tek bir şey için çarpıyordu: hayatı çalınmış herkesin oradan çıkması, yok olmaya yüz tutmuş Yuva topraklarının artık kimsenin kanıyla yıkanmaması.

"Masumlar," dedi ablam sonunda. "Masumlar, hapsedildiler, kandırıldılar ve bu şeytan adam bundan büyük bir zevk aldı. Gerçek annem orada."

Tutkusu öylesine büyüktü ki gerçek ailesi sandığı insanlara ne kadar öfkeli olduğunu buradan anlıyordum, âdeta takıntılı bir biçimde intikam almaktan bahsediyordu. Odanın içinde hararetle yürürken hayal kırıklığı gözle görülür bir düzeydeydi.

"Gerçek ailem orada kalamaz," dedi bir kez daha. "Demek... Demek kardeşimizin canını böyle aldı o caniler, yüreğinizi paramparça ettiler."

Takıntılı hâli giderek büyüyor gibiydi, delireceğini sandım.

"Onu hiç tanıyamadım bile," dedi ağlamamak için ellerini dudaklarına götürürken. "Tanıyamadım. Kardeşimi hiç görmedim."

Gözleri benimle buluştuğunda korkunç bir şeyi fark ettim: Sallida ya da Melera, hangi kimlikte olursa olsun, o kesinlikle

198
durmayacaktı. Ablam tam anlamıyla gerçeklerin yüküyle perişan olmuştu.

“Abla,” dedim titrek sesimle. “Çok zor biliyorum ama kendine...” Ben de onun gibi titriyordum; yanına yaklaşmış, ellerini tutuyordum. “Kendine bunu yapma, acı çektirme.”

“Yazdıklarını görmedin mi?” dedi hırsından ölecek gibi dışkeyif aldığını yazmış, okumadın mı? Acımaz olur mu? Kardeşim böyle bir düzene feda edilmiş, zavalliyken, küçücükken... Yaşamaması gerekirken.” Ellerimi bıraktı, dayanamıyor gibi yüzünü kapattı. “Ben feda edilmişim. Sen tek başına kalmışsın, babam neler yaşamış? Annem... Annemin zihnini yıkamışlar.”

Hiç beklemediğim bir anda yanındaki duvara yumruk attı, artık hareketlerini öngöremiyordum.

“Onu oradan çıkaracağım!” dedi bağıra çağıra ağlamaya başlamadan önce. “Orada kimse kalmayacak, bizleri sattığı gibi başka çocukları da satamayacak! Hepsi dünyanın bir ucuna dağılmış, sen beni buldun, rüyama girdin ama ya onlar?”

Alnını duvara yasladı ve hıçkırıklara boğuldu. “Kayıp giden yıllarımı getiremezsin, gerçek ailem sandığım insanlar yalanlar söylediler ama bak, ellerimi tutuyorsun. Ya hiçbir zaman ailesini bulamayacak olanlar? Hepimize neler yapmış böyle?”

Mapra zihnime fısıldadı: “*O seni duyamaz, acısı daha baskın, kızım.*”

“*Duymalı,*” dedim içimden Mapra’ya. “*Böyle çok daha acı çekecek. Kaldıramıyor.*”

“*Bunu bilemezsin.*”

“*Neyi?*” dedim ablamın hıçkırıkları odayı doldururken. Sesizce Mapra’ya bakıp hâlâ zihnine fısıldıyordum.

“*Onun ne kadar ileri gidebileceğini, neleri kaldırabileceğini.*”

Sesimi çıkaramadım, ablam dakikalarca orada ağladı. Gençenin geç saatlerinde babam nihayet içeri girdi, orada durup

içerideki çılgınlıkları duymaya daha fazla katlanamamış gibiydi, yüzünde acılı bir ifade vardı.

"Rans gelecek," dedi kapının ağzında bana şefkatle bakarken. "Seni görmek istiyor, kızım."

"Ailesi," diyecek gibi oldum ancak babam anlayışla başını salladı.

"Herkes iyi, artık kendini düşünmen gerekiyor. Rans da bunu istiyor."

Sözleri bittiğinde gözlerimiz geriye, ablamın olduğu yere kaydı. O anda içimden bir ses burada bir görev varsa -*ablamı korumak, ablamı anlamak, ablamı tanımak ya da daha fazlası-* bunun babama geçtiğini fısıldadı. Benden çok daha bilge, çok daha şefkatli, çok daha büyük bir ruh taşıyordu. Sessizce ona yürüyüp sarıldım ve veda edercesine son kez arkama baktım.

"Belki biraz konuşursunuz," diye fısıldadım babama titrek bir sesle. "Sana ihtiyacı var gibi görünüyor."

Babam şefkatli bakışlarını ablamdan ayırmasa da elleri benim ellerimdeydi, buz gibi olmuş parmaklarıyla bileklerimi okşadı, içimi ısıttı.

"Geleceğim," dedi gözlerini ondan çekip bana bakabildiğinde. "Ablanla beraber."

Başımı salladığımda karanlık odada gözleri yarı kapalı hâlde bir köşeye sinmiş olan Mapra; âdeta hissetmiş gibi ayağa kalktı, yanıma doğru yürüdü ve babamla ablamı yalnız bırakmak için bana doğru yanaştı.

Onlara son bir bakışla veda ederken hüznümü gizlemek, acımı içime gömmek ve doğruları öğrenmenin yükünün omuzlarına nasıl yüklendiğinden kaçmak istedim.

Mapra ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi zihnime fısıldadı: "Onları yalnız bırakmak için değil, seni yalnız bırakmamak için geliyorum, kızım."

Sesi yumuşacıktı; kadife gibi, küçükken dinlediğim ninniler gibi, anneminki gibi. Yaşlı kadın kapıyı kapatıp benimle beraber dışarı çıktığında kırıksıklıklarla dolu yüzüne, hiçbir zaman çok da dinç bakmayan gözlerine, titreyen ellerine baktım. Yağmur damlaları bizi ıslatmaya başlarken yeni bir başlangıç için içimde bir kıvılcım tutuşuverdi, büyüdü, yangın olmak istedi, yakmak istedi.

"Hep zihnimdesin," derken dudaklarım kupkuru olduğu için tebessüm edemedim, acıdı.

"Elmas sensin," diye yanıt verdi zihnime. *"Hepimizde birer parçası olan, asıl cevhersin."*

"Yeniden gideceğiz değil mi, Mapra?"

Birlikte karanlık yola doğru yürümeye başladığımızda yaşlı kadının elini tutuyordum, tuhaf bir biçimde o sıcacıktı. Kalbim hızla çarparken zihnime yeniden fısıldadı: *"Sen artık hep yürüyeceksin çocuğum, nedenini biliyorsun."*

"O çocukları bulmalıyım," dedim karanlığa bakarken, yağmur damlaları saçlarımı ıslatıyordu.

"Çalınmış her hayat sen uyurken rüyana uğradı," dedi bunu nereden bildiğini artık sorgulamıyor olsam da. *"Onlar sana emanet."*

"Kardeşim gibi," diye tamamladım soğukla süzülen buhar dudaklarımdan firar ederken. *"Zey gibi. Onlar da masumdu ve günahsızdı, bir hiç uğruna hayatları parçalandı."*

Mapra'nın söylediği gibiydi, her birinin rüyamda belli belirsiz silüetlerini gördüğümü anımsıyordum, hiçbirine ait çok net bir anım yoktu ancak kalbimde derin bir özlem ve sıcaklık vardı; uyandığımda geçmemiş, değişmemiş, yok olmamıştı... Büyümüştü. Onlara karşı bir bağ hissediyordum, tıpkı zavallı Zey'im gibi.

"Cadının soyu değilsiniz," dedi yaşlı kadın zihnime hüznle *"Seçilmiş masum meleklerdiniz."*

"Hepsi benim kardeşim," dedim karanlık orman yolundaki bir silüet bize doğru yürürken.

Mapra elimi okşadı, zihnime yanıtladı: *"Evet, kıztım. Bir yerlerde seni bekliyorlar."*

Ben yürüyordum, kalbim onların nerede ve nasıl yaşadıkları düşüncesiyle hızla çarparken karşıdan gelen adam bize daha da yaklaşıyordu.

"Annemi kurtarmak için ben oraya dönmeyeceğim," dedim kendi kendime taşları yerine oturturken. "Bunu ablamın yapması gerekiyor, değil mi?" Mapra sessiz kaldığında cevabımı aldım, adımlarım yavaşladı. "Anneme bin kez gitsem, bin kez benimle gelmezdi, değil mi Mapra?"

Yağmur tenimi dövdü, toprağa düştü, ağaçların yapraklarına süzüldü. Gök gürültüsünün sesini uzaklardan duydum, gerçekte hayal arasında bir yerdeydi.

Öyle ki Mapra sessiz kalamadı: *"Bin kere gitsen bin kere sana inanmaz."*

"Bu yüzden ablamla beni buraya getirdin," diye fısıldadım buz gibi olmuş dudaklarımı kıpırdatmaya çalışırken. "Çünkü bu benim hayatımın sınavı değildi, onundu. Bu zamana değil, geçmişe aitti. Şurada bir şey hissediyorum." Elim kalbime uzandı, göğsümdeki sızıyı okşadı. "Şurada böyle bir duygu var."

"Bu, ablanla annenin sınavı," dedi Mapra da bir kez daha. *"Hissettiğin her şey doğru, yavrucuğum. Her zaman doğrudu. Sen, seni yanıltmayacak bir akla ve kalbe sahipsin."*

Silüet iyice yaklaştığında ağaçların arasından uzaklaşmıştı, artık yüzü net bir biçimde seçiliyordu. Mavi gözleri, karanlığı bir ok gibi deliyordu.

"Tıpkı Rans'ın sınavının ben olduğum gibi," dedim Mapra'ya bir kez daha. "Onun benimle, dünyanın öteki ucu bile olsa her yolu yürümesi gibi."

"Seninle her yola çıkacak kadar cesur yürekli."

Mapra zihnime fısıldadığında Rans önümüzde durdu, yağmur damlaları suratından akıp gidiyordu. Elinin tersiyle ıslak kirpiklerini ve yüzünü silip bana dünyanın en güzel gözleriyle baktı.

Bu defa sesli devam etmedim, Mapra'nın zihnine süzülme-yi seçtim. *"Bu dünyaya ait olamayacak kadar güzel görünüyor, değil mi?"*

"Bu dünyaya ait olamayacak kadar âşık görünüyor," dedi.

"Sence yürüdüğüm yol bir gün bizi tüketecek mi? O, içimdeki savaşın büyüklüğünü gördüğünde kaçıp gidecek mi? Belki benimle gelmek istemezse..."

"O seninle ölüme bile geldi, çocuğum. Senin yerine uyuyabilsey-di, acılarını bile üstlenecekti."

Dudaklarım titrekçe kıvrıldı, yağmurun altında beni izleyen Rans'a gülümsemeye çalıştım. Bunu beklermiş gibiydi, âdeta sessiz bir izindi. Hızla aramızdaki mesafeyi kapattı ve bana sarıldı, başımı boynuna gömerken elleriyle saçlarımı okşuyordu, dudakları şakaklarımı buldu.

"Geldim," dedi boğuk sesiyle. "Her şeyi hallettim, buradayım. Seninle."

"Hep benimleydin," dedim gözümü kapatıp göğsüne sığınırken. "Teşekkür ederim."

Yağmurdan bile beni korumak ister gibiydi, üzerindeki ceketini çıkardı, başımızın üzerine tuttu. Mapra ise sessizce önden yürümeye başlamıştı, gözlerim ona değmiyordu ancak yağmur damlalarının onu ıslatmadığını biliyordum. Damlalar kadına gelmeden, sanki o gerçekte burada yokmuşçasına başka bir yere süzülüp gidiyordu.

Rans'a bir anlığına Mapra'yı onun da görüp görmediğini sormak istedim.

"Görüyor," diyen Mapra keyifle kıkırdadı, karanlığa doğru yol almaya devam etti.

"O da üşüyecek," dedi Rans kafamdaki düşüncelerden habersiz. "Hızlı gidelim."

Yaşlı kadının özel yetenekleri vardı, zihnimi duyuyor, büyü-
lü kelimeleriyle fısıldıyordu. Oysa Rans sıradandı, beni duyuyor
olamazdı.

Fakat her korkuma, duyguma, aşkıma bir yanıtı vardı. Kalbi-
mizdeki bağın ne kadar güçlü olduğunu bana yeniden ispatladı.

Gözlerine baktığımda yüzümü avucunun içine alarak okşa-
dı, masmavi gözleri asıl büyü-
lülük olan şeydi.

"Öyle bakma ne olur," dedi dudaklarıma nefesini verip alını-
nı alnıma dayarken.

"Nedenmiş?"

"Kalbim alabildiğince güzelliğinle, daha fazla yer kalmadı."

Üç gün sonra birçok detay konuşulmuş ve planlar yapılmıştı.
Ablam Melera -diğer adıyla yıllardır Sallida- babamla birlikte
tüm gün odaya kapanmış ve Yuva'nın yıkımından sonra arta
kalan enkaza ulaşma fikrini herkesle paylaşmıştı. Garvado, Soles
ve babamın yanından asla ayrılmayan diğer İsyancılar başı çek-
mek üzere bu toplantıda bulunmuşlardı. Mapra hâlâ yanımdan
bir an olsun ayrılmazken Rans âdeta güçlü bir koruma olarak
bir nefes mesafemde duruyordu. İsyancılar, ablamın kararlılı-
ğını gördüklerinde tek çarenin onunla yola çıkmak olduğunu
anlamıştı. Üstelik bu savaş yalnızca ablamın ya da benim değil,
herkesin savaşıydı.

Odanın bir köşesinde Vinos ayakta dikiliyordu, çocukları-
nın onunla gelmek istemediğini duymuştu, İsyancılara katıldığı
ve inandığı için ailesi tarafından hor görülmüştü. Hemen yan
tarafında Vinos'tan daha güçlü olduğunu bildiğim Fimor, kol-
larını geniş göğsünde bağlamış, can kulağıyla Garvado'yu din-
liyordu. Babamla kaderi benzer izler taşıyordu. Onun da karısı,

adam bizlerle kaçarken bu savaşa inanmamış, geride kalmıştı. Yanındaki kadının kim olduğunu çıkaramıyordum ancak siması tanıdık; çocukluğumda kardeşime ve bana tatlı şekerler, hediyeler verdiğini anımsıyordum. Yanında ailesi olmadığına göre görünen o ki o da yalnızdı; yaşlı annesi ve babası, varsa eşi, bile rek ya da kaçışın zorluğu yüzünden geride kalmıştı.

Hepsinin ortak acıları vardı: Sevdiklerini cehennemde bırakmışlardı.

“O hâlde,” dedi babam ablamın planının üzerinden son kez geçerek. “Gönüllü olarak bizimle gelecek olan göçmenler ve İs-yancılarla birlikte gece yola çıkıyoruz.”

“Yirmi kişiyiz,” dedi Garvado gözleriyle son hesaplamasını yaparken. “Yetecek kadar erzak ve su da gerekir.”

Konuşan Rosto’ydu: “Hallettim.”

Adamın çökmüş yüzüne bakarken kalbim o ismin, kızının hatırasıyla sızladı: *Aryan*. Olven, onları yıkım sırasında örgüt binasında saklamayı başarmıştı, sonradan Arvin’den öğrendiğime göre kaçmadan hemen önce İs-yancılar yeniden binaya girip yaralıları yanlarına almak istemişti. O sırada karşılaştıkları Sina, Rosto’yu kurtarmış ve onlara teslim etmişti. Adam yaralı ve yarı baygın olduğu için kızı Aryan’ın yerini bilmesede Sina, Olven’le kızı bulacağını, seslerini duyduğunu söyleyerek yeniden binaya girmişti. O andan sonra yangın yeri olan binadan ne Sina ne Aryan ne de Olven çıkabilmişti, onlara dair hiçbir iz yoktu. Rosto’nun vicdan azabı çektiğini, yaşadığı için suçluluk duyduğunu biliyordum, yalnızca bir çift bakıştan bile çok fazla şey anlayabilecek kadar acıyla yoğrulmuştum.

“Ben...” demiştim titrek sesimle, önemli kararların açıklandığı anda. Arkadaşlarım için kalbim kırıldı. “Ben de sizinle...”

“Senin oraya yeniden girecek olman, söz konusu bile olmaz.” Babam ve Rans aynı anda konuşmuştu.

Aslında daha söze girmeden bu konu hakkında bana asla izin çıkmayacağını biliyordum, yine de içimden bir ses burada değil; orada, onlarla olmam gerektiğini fısıldıyordu.

"Kalbin onlarla olursa işte o zaman en büyük desteği verirsin," dedi Mapra usulca. Bunu duyan tek kişiydim, yine sadece bana fısıldamayı seçmişti.

"Nasıl?" dedim, hüzünlü bir kabullenişle.

"Herkes kendi sınavındayken hayattaki aidiyetine ulaştığında,"

dedi.

Bir yere ait olacağımdan ne kadar da emindi, bu düşüncenin sesini duyduğunu bilsen de yanıt gelmedi.

"O hâlde sayımız kesin," dedi Garvado yeniden. Hâlâ bir komutan gibiydi, burada onlara *göçmenler* denmesi hiçbir şeyi değiştirmemişti. Soles, kardeşi Mark'ın hatırasını gördüğüm sert bakışlarıyla adamın yanında beklerken Yuva'da kalanlarla son hesaplaşmasını yapmak için ne kadar korkusuz görüldüğünün farkında değildi.

"İsimleri son kez teyit eder, eksikleri not alır ve ihtiyaçları belirlerim. Rans'ın ailesi, kardeşleri bize silah yardımında bulunacak. Yalnızca onlar değil, beraberinde destek istedikleri aileler de yardımcı olacaklarını söyledi."

Rans bir adım geriden ses verdi: "Evet, yardım konusunda şüphemiz olmasın. Sizinle gelemeyecek olsak da yanınızda olacağız."

Odada, ablam Melera ile birlikte dikilen biri daha vardı. Bu yüz hiç hoş bir tanışma yaşamadığım, sonrasında abisi yüzünden katil olduğumu sandığım o kişiye aitti: *Felia*.

"Ben toplantılardan öğrenebildiğim şeyleri sizlere ileteceğim," dedi.

Bakışlarımız buluştuğunda gözlerimi kaçırdım, onların üzerine bir kez bile konuşma fırsatımız olmamıştı. Nasıl

hissediyordu? Kendini bizim savaşımız için riske atarken ailesi, o korkunç abisi ne düşünüyordu? Hepsi birer muammaydı.

“Özellikle amcan,” dedi ablam Felia’ya gergin bir ifadeyle. “En son toplantıda öyle gergindi ki bizim yolumuza taş koyabilecek herhangi bir olayda başı çekecektir.”

“Amcam, abim ağır biçimde yaralandığı için yabancılara son derece kızgın.”

Felia’nın sesi bedenimin ürpermesine ve bunu fark eden Rans’ın gerildiğini fark edip usulca işaret parmağıyla bel oyunumu okşamasına neden oldu. Ben o gece neredeyse katil olacaktım, Mataz, kuşlarımı öldürmüştü. Kardeşimin anısını yok etmek istemişti.

“Her ne sebeple olursa olsun, kimsenin önümüze çıkması riskini alamayız. Bu yüzden hem ailen hem de kasabadaki diğer öfkeli yöneticiler konusunda çok dikkatli olmak zorundasın.” Konuşan Garvado’ydu, planı anlatmaya devam etti: “Bizim rehberimiz bu kez Melera.” İçerideki herkesin anlaması için tek tek onların gözlerine baktı. “Eski adıyla Sallida.”

İnsanların hâlâ kafa karışıklığı yaşasalar da bir şekilde olanları anlamaya çalıştıklarını görüyordum. Babam kararlılıkla ablamın elini tuttu. “O zaman her şey yeni başlıyor diyebiliriz,” dedi tok bir sesle. “Bu kez, o pislik yuvasında sevdiğimiz kimseyi bırakmadan döneceğiz.”

Babamla ablamın ellerine bakarken yanlarında hayalî bir silüet olarak annemi görür gibi oldum, nefesim ciğerlerime sığmadı. Burada yılların yaşanmışlığı vardı. Umarım benimle dikenli yollara gelmeyen annem, ablamın karşısında durduğunda gül bahçelerini özlerdi. Elini tutardı ve bizimle gelirdi. Bu hayal, kalbimde ince bir umut titretti, gözlerim yaşardı. Ablamın keskin bakışları benimkileri buldu, acaba o da benim gibi hissediyor muydu? Dudağı hafifçe yukarı kıvrıldığında tebessümü bana büyük bir güven verdi.

“Başarılar,” diye mırıldandım dudaklarımın okumasını umarak.

Hafifçe başını eğip bana selam verdi, bu *tamam* demekti; inanıyordum, başaracaktı.

“Yuva’dan gelen katil ruhlu caniler, burada içimize yerleşti ve kasabanın önemli yöneticileri oldu. Buna, beni bir bebek-ken evlat edinip yıllarca kandıran annem, babam, yani ailem de dâhil. Tüm bildiklerimi kanıtlarıyla sizlere sundum, hatta bunun çok daha fazlasını, onlarca kirli sırrı bilen tutsaktan da size söz ettim. Burada kalanların son görevi, yalanlardan hesap sormak olacaktır.”

Ablam âdeta bir sesleniş yapıyordu. Herkes sessizdi, bugün buraya babam tarafından davet edilmiş ve güven verici isimler olan bazı kasaba yetkilileri ablamın sözlerini not ediyordu. İplerin koptuğu, düğümlerin çözüldüğü, yalanların döküldüğü ve kaderin yeniden yazıldığı yerdeydik.

“Gerekenlerin ivedilikle yapılacağına şüpheniz olmasın. Bu ihbarlar asla ciddiyetsiz biçimde savuşturulmayacak, insanların canına kasteden ve gözünü kırpmadan yalanlarına dâhil olan hiç kimse burada barınamaz.”

Yetkililerden biri ciddi bir biçimde ablama baktığında önceden tanıştıklarını, ablamı gerçekten koruyacağını anladım. En azından artık birileri, bizler gibi, hayatları hakkında kandırılmayacaktı. Saatler sonra onlar yola çıkmak için hazır olduğunda ablamı binanın dışındaki bir bankın dibinde buldum. Sırtını tahtalara dayamıştı ve ay ışığını izliyordu.

“Abla,” diye seslendim. “Yanına oturabilir miyim?”

Ay ışığını seyreden gözleri gözlerimi buldu. “Gel,” derken yanındaki boşluğa dokundu.

Üç gündür, tüm bu koşturmacanın içindeki yalnız kalabili-
diğimiz ilk andı.

“Nasıl hissediyorsun?” Ben de onun gibi ay ışığını izlemeye başladım.

“Korkak gibi,” diye yanıtladı. Bu his benim için tanıdık, sessizce beklemeye devam ettim. Sonra içini dökmeye başladı. “Aklımda onlarca soru var, nasıl olacak? Karşıma ne çıkacak? Annen... Annemiz, yaşadığımı gördüğünde ne yapacak? Bilmiyorum, hiçbir fikrim yok. Sanki sonu görünmeyen bir uçurumun ilk adımını atıyorum.”

“Biliyorum,” diye fısıldadım göğze bakarken. “İnsan çok korkuyor.”

“Peki korkular bitiyor mu?” diye sordu ablam.

“Çoğalıyor.”

“Ya sonra?”

“Böyle de yaşanıyor.”

Yeni bir sessizliğin esiri olduk, konuşulacak onca şey arasından yine en hüznünlüleri bulduk.

“Onu o cani insanlardan kurtaracağım,” dedi hissizce. “Babam her şeyi anlattı.”

“Karşıma kim çıkarsa çıksın pes etme, annemizi orada bırakma. Ben bizden koparılan küçüğümüzün intikamı için savaşırken sen hesabını soracağın günlerin ateşiyle devam etme gücünü bulacaksın. Zey seni hiç tanıyamadı, abla. Sen anneni hiç tanıyamadın. *Cadının soyu* demişler, bizi lanetlemişler ama asıl lanet onların kirli zihinlerinin tam içindeydi, bunu sakın unutma.”

Ellerini ellerimin üzerine koydu, soğuk tenimi okşadı. “Unutmam, kardeşim,” diye yanıtladı, söylediğim her şeyi gözlerini kapatıp yeniden kalbinde hissediyor gibiydi. “Asla unutmam. Bize yapılan tüm kötülüklerin hesabını sormadan durmam.”

Dudaklarım yavaşça kıvrıldı. “Beni görüyorsun, değil mi?” Göz kapakları kıpırdadığında elimi uzatıp açmasını engelledim. “Hayır,” dedim yumuşak sesimle. “Beni gözlerin kapalı olsa bile görüyorsun, değil mi abla?”

Neden bahsettiğimi anladığında önce irkilse de sonra tebessüm etti. "Evet," diye yanıtladı. "Bana tebessümle bakıyorsun."

"Başka?" diye sorarken merakla kaşlarını kaldırıyordum. "Kaşların," diye kıkırdadı. Tüm gerginliğimiz yok olduğunda tıpkı Mapra'nın beni kendimle ve içimde karıncalanıp duran özel hisle barıştırması gibi, ben de bunu onda deniyordum. Karanlık bizi sarmalarken ellerimle gözlerini kapattığım ablam etraftaki birkaç hareketi daha tarif etti.

"İşte böyle," dedim ellerimi gözlerinden çekip ona sarılırken. "Özelsin. Hem de çok özel, Melera."

Titrek kollarıyla boynuma sarıldı. "Öyleyim, değil mi?"

Saçlarını okşadım. En azından ablam oraya girdiğinde neyle karşı karşıya kalacağı konusunda biraz da olsa fikir sahibi olmuştu. Benim gibi en yakın dostu tarafından Yuva'da ansızın esir alınmayacak, korkuyla psikopat insanların önüne atılmayacak ve bir köpek gibi meydanlarda gezdirilmeyecekti. Boynuna bir tasma geçirilmeyecekti.

"Ben gittiğimde Mirsa'ya göz kulak olur musun?" Sorusu, benim Zey'i ona emanet edişim gibi bir his çağırıyordu, sessizce başımı sallarken gözlerine baktım.

Karanlıkta, kayıplarla, yaslarla bakışan iki kız çocuğuyduk biz.

"Rans'a güven," dedi bir kez daha tebessüm etmeye çalışarak. "O seni çok seviyor. Herkesten daha iyi koruyabilir."

"Evet," dedim şefkatli bir sesle. "Biliyorum."

"Yalnız kaldığında, yanıldığında, kalbinin sesini dinle. Pusulan doğru, sen doğrusun, kız kardeşim." Bir damla yaş yanğından süzüldü. "Bunu unutma."

Ablam bana kardeşini emanet ediyordu, aşkımı hatırlatıyordu, kalp kırıklıklarıyla fısıldıyordu ve pusulamın, bugün buraya beni getiren yüreğimin sesinden, yönünden söz ediyordu. Bense onun gözlerinde yeni kardeşine bakmasına rağmen yıllardır aynı

çatının altında büyüdüğü, kardeşi Mirsa'nın yasını görüyordum. Dili bana "Rans" diyordu ancak gözlerinde Kran'ın benim yüzümden ona ihanet ederkenki hâlinin enkazını görüyordum. Benim kalbim, benim pusulam ilk kez ablamın ne kadar çok kayıp verdiğiine şahitlik ediyordu. Parmaklarım daha fazla dayanarak onun yüzünü buldu, suratını avuç içlerimin arasına aldım. Soğuk hava yok oldu, bir anlığına dünya yavaşladı, her şey ağır çekimde ilerler gibi oldu.

"Sen çok özelsin," diye fısıldayarak baktım gözlerine. "Bunu sakın unutma, olur mu?"

Gözleri yaşlarla doluydu.

Ablam o gece gerçek ailesi sandığı insanlara veda bile etmeden yola çıktı. Yalnızca her şeyden habersizce uyuyan Mirsa'ya bir öpücük bırakmıştı. Onunla beraber Yuva'nın enkazına yola çıkan İsyancılar, babam ve Garvado'nun öncülüğünde toplanmıştı. Karanlık ormana gidişlerini izlerken bu kez geride kalan olmak, hiç olmadığı kadar zor geliyordu.

"Merak etme," dedi Rans güven verici bir sesle saçlarımın arasına fısıldarken. Hemen arkamda, her an bir tehlike ortaya çıkacakmış gibi hazırды. "Sağ salim geri gelecekler."

Uzaklaşan Arvin'e baktım, son kez geriye döndü; babasıyla ilerlemeden önce bize baktı, korkusuz görünse de Aryan için kalbi titrekçe çarpıyordu.

El salladım. "Dönecekler."

Gözden kayboldular. Orayı bir daha kimsenin hapishanesi olmasın diye yok etmek üzere uzaklaştılar.

"Gün doğmadan bizim de çıkmamız lazım," dedi Rans omuzlarımı okşarken. "Hazırlanalım."

Yanındaki Ritan'dı. Abisi gibi o da karanlığı izliyordu. "Yönetim ve göçmenlerin arası kızılaşacak," dedi sakince. "Ortalık daha kötü olmadan gitmelisiniz."

Mapra, Yessey, Rans ve ben yola çıkacaktık. Rat, Ritan, Leya, Lukan ve kalanlar buradaki nabızı ölçecek; yönetimle ilgili krizler konusunda belgeleri sunacaktı. Yanlarında bu işin üstesinden gelebilecek başka insanlar da vardı, Ritan yine her şeyi planlamıştı. Burada olup Yuva'ya gizlice yardım eden herkes cezalandırılacak, kasabaya ve halkına ihanetten yargılanacaktı. Rans, bir kez daha korku dolu bir kaosu ortasında kalmamam için şafak vakti yola çıkmayı kafaya koymuştu.

"Kendinize dikkat edin," dedi Rat, o âna dek gözlerinde gördüğüm en sıcak bakışla.

Bakışlarımız buluştuğunda bu eve geldiğim ilk günkü gibi kırıcı olduğumu, orada bir yerde içten içe birilerini hırpalamak, olanlardan sorumlu tutmak istediğini biliyordum.

"Sen de kızım," dedi büyük elini omzuma yerleştirip. "Sen de dikkat edeceksin. Artık sen de benim kardeşimsin."

Rat'a sarıldığımda, Ritan da boynunu saçlarımın arasına gömdü, bir yerlerden Refeyn'in yumuşak sesini duyar gibi oldum, dördüncü kardeşin de yanımıza gelip bana sarıldığını anladım. Hepsi beraber beni sarıp sarmalarken gözyaşlarım akmasın diye direndim. Zey yoktu ama onun yokluğunun içimde yarattığı enkaz beni bir sürü iyi kalple buluşturmuştu. Ve şimdi ben, Evera Alfen, gün doğumundan önce yanımdaki ruhlarla, ailemle yola çıkıyordum.

Herkese veda ettim, onlar da bana veda etti. Mapra heybemizi, çantaları sırtımıza geçirirken zihnime fısıldadı: "*Rüyalarında gördüğün çocukları bulmak için çıktığın yol seni yeni baharlarla buluşturacak, yolda dikenler olacak, kalbin sızlayacak, geri dönüşü arzulayacaksın ama korkma, bu yol bilmediğin kapıları da açacak. Sadece kalbini dinle, pusulanı hatırla ve yürümeye devam et.*"

Ne arıyordum? Kimdim? O çocukları bulduğumda neler olacaktı? Nasıl hayatlar yaşıyorlardı? Gün doğana, her yer aydınlanana dek bunları düşünüp durdum. Yessey yorulduğunda

ve biraz uyumak istediğinde Rans o üşümesin diye bir ateş yaktı, eşyalarımızı bir ağacın dibine koyarak soluklandık. Yessey he-
men uykuya dalarken Mapra heybeden yiyecek bir şeyler çıkarı-
yordu, Rans ona yardımcı olduktan sonra doğruca yanıma geldi.
“Nasılsın?” dedi mavi gözleri tüm bedenimi hızla incelerken.
“Sen de yoruldu mu?”

“Neredeyse on dakikada bir beni kontrol ettiğin, su içirdi-
ğin, bir şeyler yedirdiğin için hayır, yorulmadım.”

Dudağını kıvırdı, dünyadaki en güzel şeydi. “Güzel,” derken
yüzünde uzun zamandır görmediğim bir rahatlama ifadesi var-
dı. “O zaman şurada bir şelale var, izlemeye ne dersin?”

Tanrım, savaşın ortasında ondan oraya sürüklenmek dışında
en son ne zaman Rans’la sadece durup bir şeyler izlemiştik?

“Olur.” Sesimde çocuksu bir heyecan vardı. “Çok isterim.”

Elimi tuttu, ona sarıldım ve beraber Mapra’yla Yessey’i biraz
geride bırakarak yürümeye başladık. Rans benim için önümüz-
deki birkaç ağaç dalını tutarken zihnim bana ufak bir oyun oy-
nadı. Aylar, hatta belki de bir yıldan daha uzun bir zaman önce
Rans’la, bana atış yapmayı öğretmesi için yürüyorduk. Dalları
benim için tutuyor ve çapkın bir gülüşle yüzüme bakıyor, mavi
gözleri parlıyordu. Yüzündeki aydınlık çok daha fazlaydı, bed-
ni yine güçlü ve çevikti, ancak şimdi yanımda yürüyen Rans’ın
omuzlarında dünyanın yükü vardı.

Daha genç, daha mutlu bir adamdı. Fakat zihnim geçmişin
aynası olmaya son vererek bugüne döndüğünde bir fark vardı:
Rans’ın bakışları mümkünmüş gibi çok daha sevgi dolu baki-
yordu.

“Hadi,” dedi içten bir gülüşle beklerken. “Gel, hırçın kuş.”

Kalbim sebepsizce hızlandı, adımlarımı ona doğru atarken
son derece alçakta olmalarına rağmen hiçbir dal bana temas et-
medi, Rans hepsini yukarıda tutmaya devam etti.

“Geldim.” Tam yanından geçerken gözlerine sıcaklık baktım.

Şelalenin gürültüsü, ormanın sesi, ayağımızın altında çıtırdayan kuru otlar ve yapraklar... ve Rans, Rans'ın gözleri, Rans'ın dudakları, Rans'ın mavileri... öylece ona bakarken dudaklarımı araladım, ona güzel bir şey söylemek istiyordum; kalbimdeki yerini anlatmak, doya doya konuşmak... Fakat bir şey, beni hiçbir kelimenin Rans'tan daha güzel ve eşsiz olmayacağına ikna etti. Rans zaten güzel olan her şeyin çok daha fazlasıydı.

"Neden öyle bakıyorsun yüzüme?"

"Tanrı'nın ispatı oluşuna bakıyorum!" dedim yeniden yanında yürürken.

"Neden? Aynaya baktığında bunu anlamalıydın zaten." Rans'ın nefesi yüzümdeydi, boynumdaki bir tutam saçı geriye çekti ve kulağıma fısıldadı: "Senin yüzün, gözlerin, güneşte parlayan sarı buklelerin... Tanrı seni yarattığında herkesin onun varlığına inanacağından emin olmuştur."

Sözleri kalbimi deldi, dudaklarım utangaç bir tebessümle kıvrılırken benim için açtığı yoldan devam ettim, onu takip ediyordum. İki dakika sonra muhteşem bir manzaranın önünde dikiliyorduk.

"Deniz," diye mırıldandım.

Şelale delice çağlıyor, suları yere doğru dökülüyor ve uzun bir nehri takip ettikten sonra denize karışıyordu. Su hırçındı, güneş parlaktı, Rans yanımdaydı. Sessizce bana yaklaştı, hepsini izlediğimiz tepeden uzaklaşmayacağımız bir şekilde elini belime attı ve bir gölgeye doğru yürüdük. Üzerindeki ceketini çıkardı, oturmam için yere serdi.

"Böyle gel."

Bağdaş kurduktan sonra beni kucağına çekti, ona sığındığımda gözlerim kendiliğinden kapanıverdi. Kalbim sıcacık keşildi, tenim teriyle buluştu, sanki artık yaralarla dolu bir deri parçası değil, pamuktu. Rans, tüm bedenime âdeta şifaydı.

Yüzünü yüzüme yasladığında boynumda soluklandı, dudağımdan başlayarak yüzüme ve saçlarıma öpücükler bıraktı.

“Yoruldu mu?” derken ayağımdaki ayakkabıları çıkardı, bileklerimi nazikçe ovdu, kollarını yeniden sararken âdeta tüm gücüyle beni kendine çekiyor; evrenden, herkesten koruyordu. Sakınıldığımı hissetmek kalbimi manzaramdaki şelale gibi coşturuyor, aşkım içimden taşacak gibi oluyordu.

“Sen uyurken kokunu içime çektim ama hiç dokunamadım,” diye fısıldadı. “Ellerini öptüm ama hiç kıpırdamadın, sana hiç sarılamadım. Doyasıya kendime çekemedim, koynuma alıp saramadım. Sen yokken hayal de yoktu, ışıksız kaldım.” Sesi titriyordu, her kelimesiyle daha da çok sarılıyordu. “Sen yokken gülmeyi unuttum.”

“Artık buradayım, Rans,” dedim belime ve kollarıma sarılı olan ellerini okşarken. “Gitmem bir daha.”

“Asla izin vermem.” Farkında olmadan sesi sertleşmişti. “Asla, Evera.”

Teni benimde, nefesi yüzümde, kalp atışları bir nabız misali kulağımda, gökyüzü tam tepemizde, denizin uçsuzluğu önümüzde... Sevgilimin elleri ellerimde.

“Seni benden bir daha koparmaları için cesedimi çiğnemele-ri gerek,” dedi hissizce.

“Öyle söyleme,” demek istedim, izin vermeden sözümü kesti.

“Seni benden bir daha koparmaları için cehennemde bile benden kurtulmaları gerekecek, onları orada bile bulurum.”

Manzara onun aşkının ispatı gibiydi, olağanüstü güzeldi, hak etmiyormuşum gibi hissettirdi.

“Bize bir şey olmayacak,” dedim onun kucağında başımı geriye atıp omzuna yaslanırken.

“Artık güzel günlerimiz olacak.” O da benim gibi huzurlu hissetmek isteyerek derince nefeslendi.

Sessizlik baş gösterdiğinde zaman su gibi akıp gitti, dalgalar birbirini dövdü, karaya vurdu, güzel kokular hem Rans'ın terinden hem de ormandan bir yerlerden burnuma doldu. Uyku bastırıldığında dünyada o anda güvenle kendimi teslim edebileceğim en doğru yerde olduğumu biliyordum.

"Sen uyu," dedi Rans kulağıma tatlı tatlı. "Ben yanımdayım."

Saçlarımı okşadı, öptü, uykum giderek daha ağır basarken içim uzun zaman sonra ilk kez huzurla doldu. Onun kollarında berrak bir uykuya daldığım sırada göz kapaklarım yarı kapalıyken gördüğüm son şey şelalenin etrafa sıçrayan suları oldu, gürlüyordu. Kalbim gibi, aşkım gibi, korkularım gibi... Son anlarımda, uykuya bir nefes kala oralarda bir kuşun uçuşunu görür gibiydim. Ne kadar da Zey'e benziyordu, benim küçük, masum, cennet kuşuma...

AŞKIN HIRÇIN DALGALARI

Ertesi iki gün boyunca yolun bizi nereye götüreceğini bilmeden yürüdük. Sadece Mapra'nın hislerine güveniyor, bize tarif ettiği yönü kaybetmemeye gayret ediyorduk. Gün batmaya yakinken ve Yessey elindeki kitapların birinde açtığı haritasını incelerken bizi durdurdu.

"Buradan olmalı," dedi eliyle ileriye işaret edip. "Burada son komşu kasabamızdan çıkış yapıyoruz, dinlenip bir han arayıp yol soralım."

Mapra bana fısıldadı, zihnimde hoş telaffuzlu sesi yankılandı: "*Aradığımız kişilerden biri burada yaşıyormuş, ona söyle.*"

Kalbim hızlandı, demek o kadar yaklaştık. Rans ormanın içinde herhangi bir hayvanın ani saldırısına uğramamamız için etrafı yoklarken ben Yessey'e döndüm.

"Burasıymış," dedim heyecanla. "Mapra öyle diyor."

Bakıştılar, gözlerinde sessiz bir anlaşma var gibiydi.

"O hâlde gidiyoruz." Yessey'in sesi artık daha da kendinden emin çıkıyordu.

"Burada mı konaklayacağız?" Rans elindeki bıçakları çantasına yerleştirirken şüpheli bakışlarla etrafı taramayı sürdürüyordu.

"Evet," dedi büyükbabası. "Kendimize bir han bulalım." Arından elindeki kâğıdı açıp bize doğru gösterdi. "Bakın çocuklar." Bilge bir tonla konuşmayı sürdürdü: "Görünen o ki buradan sonrası Evera'nın o günlükte okudukları gibi bilinmeze açılan

bir kapı. Yıllar önce en son burada o çocuklardan bazılarıyla ilgili görgü tanıkları olmuş. Kasabadan ayrılmadan önce yetkili Terena ve Ritan'ın bana getirdiği son yazılar burada bir kâhinin yaşadığını gösteriyor. Önce onu bulmalı, sonra da Mapra'nın hislerine güvenip söylediği yöne hareket etmeyi sürdürmeliyiz."

Heyecanla başımı salladım. "Doğru yoldayız."

Yessey içimi rahatlatan güven verici bakışlarla başını salladı ve onayladı. "Evet, kızım. Az kalmış olmalı."

Rans'a baktığımda her şeye hazırlıklı durduğunu, şimdiden tetikte olduğunu gördüm. Kararlı bir biçimde başını dikleştirdiğinde hemen ilerideki tek tük görünen evleri izliyordu. "O hâlde gidelim," dedi bir komutan edasıyla öne geçip. "Arkamda kalın, kasaba koruyucuları görürse ilk ben konuşacağım."

Akşam vakti giriş yaptığımız kasabanın adı Niberah'tı. Burayı daha önce Rans'ın evinde ya da herhangi bir yerde duymamıştım. Orman yolunun, bataklıklar ve nehirleri takip eden tarafı bizi buraya ulaştırmıştı. Nasıl insanlar tarafından yönetildiği ya da halkı hakkında pek bilgimiz yoktu. Yalnızca Yessey, yaşlılıktan buruşmuş elleriyle kâğıtlarda bir yerleri işaret ederken mırıldanıp duruyordu.

"Yeni sınırların başlangıcı ve bizim kasabalarımızın sonu olduğu için tehlikeli şeyler hep buralarda süregelmiş."

Karanlık yolda, ışığı yanan pencerelere bakıyorduk. Rans'ın evinde ve kasabasinda bu saatlerde mumlar sönmüş olurdu ancak burası saate göre epeyce aydınlık sayılırdı, insanlar henüz tamamen evlerine kapanmamıştı.

"Ancak dikkatli olunmalı," diye devam etti Yessey sessizce.

Yürümeyi kesmiştik, önümüzdeki ağaç evlere, ahşap binalara ve etrafta kendi hâlinde yürüyenlere bakıyorduk. Mapra hemen yanımda dursa da sessizdi, herhangi bir şey söylemiyordu.

“Şu adama hanın yerini soracağım.” Rans biraz daha öne çıktı, gözüyle bizi kontrol edip en yakınındaki orta yaşlı adama doğru ilerledi. “Hey, bakar mısın?”

Yanına yürüdüğü adam yaşça bizden daha büyük görünen ancak Yessey kadar ihtiyar olmayan biriydi, ellerindeki torbalara bakılırsa pazardan geliyor olmalıydı. Hemen yanında küçük bir kız çocuğu vardı, gözlerimiz bir anlığına onunla kesişir gibi olduğunda çocuğa tebessüm ettim.

Adam, Rans’a baktı. “Buyur.”

“Burada yabancıyız, handa konaklamak istiyoruz.” Eliyle kasabaya giden yolu işaret etti. “Ne taraftan gideceğim?” diye sordu.

Adam önce onu, sonra kısaca bizi inceledi. Rans tetikteydi, herhangi bir olumsuzluğa hazır hâlde pürdikkat beklediğini biliyordum.

“Şuradan,” dedi adam nihayet yolun sağ tarafını işaret ederek. “Hemen soldaki bina, şu at arabasını geçeceksiniz.”

Rans bir baş selamı verdi. “Sağ ol.”

Adam başka bir şey söylemeden kızının elini tuttu ve kaçarcasına gözden kayboldular. Çocuğun son bir kez dönüp geriye baktığını, bana sarı gözleriyle meraklı bakışlar attığını görsem de sessizce bekledim. Rans yanımıza döner dönmez bize yolu gösterdi.

“Hadi, dışarıda çok oyalanmayalım.”

İnsanların bize ve yabancılara güvenmeyen hâllerini gördüğümde ses etmedim. Birkaç dakika, tarif edilen yoldan ilerledikten sonra hanın kapısında durduk.

“Hoş geldiniz.” İçeride Mapra gibi yaşlı bir kadın vardı, yeşil bir süveteri ve onunla uyumlu, beyaz saçlarını kapatan yeşil bir şapkası vardı. Parlak gözleri hepimizde dolandı. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

"Bize kalacak oda lazım," dedi Rans mesafeli bir tavırla. "Yan yana iki oda."

Mapra ve Yessey'in bir arada kalacağını düşünmediğim için muhtemelen büyükbabasıyla Rans'ın beraber kalacağını tahmin ettim. Rans cebinden değerli bazı taşlar ve biraz para çıkardı.

"Yeter mi?" diye sorarken avucunun içindeki değerli eşyaları kadına doğru itti.

Kadın uzattığı taşlara baktı. "Kimsiniz?"

"Komşu kasabadan geldik," dedi bu defa Yessey. "Sabah kasabanızdan biriyle buluşacağız."

Kadın, Rans'ın uzattıklarını alırken bir yandan gözlerini sessizce yanında dikilen Mapra'ya dikmişti.

"Kiminle?" diye sorarken sesi meraklıydı. Rans'ın sabırsız ve gergin olduğunu bilsem de bu kadından başka kalacak yerimiz olmayabileceğinin farkındaydım.

"İhtiyar Murina," dedim güç bela anımsadığım ismi anarak. "Buraya onu görmek için geldik."

Hancı kadın iç çekti. "Bulursanız, tabii..."

"Nerede?" Rans'ın sesi sert çıktığı için bir anlığına gerilsem de kadın buna pek aldırmıyor gibi görünmüyordu.

"Ayda bir ortalarda görünür, sonra aniden yok olur. Ailesi bile ondan haber alamaz." Ardından kendi kendine ekledi: "Ormana gidip durur."

Kimse yanıt vermeyince kadın iki anahtar uzattı, Rans ikisini de hemen aldı ve cebine attı.

"En üst kat," dedi hancı. "Sabah gün doğumunda ertesi günün ücretini almam gerekir."

"Anlaşıldı, iyi akşamlar."

Rans pazarlık yapmadı, başka bir şey söylemedi. Doğruca bize dönüp dar merdivenleri olan ahşap rengi binada ilerlememizi işaret etti. Önden ben, arkamdan Mapra ve Yessey ile beraber çıkmaya başladık.

“Ben Mapra ile kalayım,” diye mırıldandığımda Rans hızla reddetti.

“Kadına iki oda parası ödedim ancak hepimiz aynı yerde uyuyalım.”

“Aferin, oğul,” dedi Yessey. “Yoksa huzursuz edip bizi yollayacaktı.”

Tam neden böyle davrandığını soracaktım ki Mapra zihnime fısıldadı: *“Yabancılar hiçbir yerde istenmez, Evera. Niberah’ta da öyle, durum farklı değil.”*

Buradaki gergin atmosfer daha şimdiden her yanı sarıp sarı-malamıştı bile. Rans iki odanın da kapısını açtı ve hangisinin daha büyük olduğuna baktı. Birinde fazladan yer yatağı vardı, onu seçti.

“Siz şuraya,” derken Mapra ve beni büyük yatağa ilerletti. “Rahatça uyuyun.”

Büyükbabası da yer yatağına geçerken Rans’a baktım. “Sen?”

“Ben gece nöbet tutacağım.” Bunu fısıldayarak söyledi, hancıya ya da konaklayanlara da güvenmiyordu. Haklıydı.

“Ama yol uzun,” dedim içim rahat etmediği için yatağa isteksizce bakarken. “Sen de yorulacaksın.”

“Önemli değil, ben bir şekilde dinlenirim. Alışığım. Geç hadi.”

Kapıyı kapattı, bunu yapmadan hemen önce anahtarını aldığımız ikinci odayı da kilitledi. Ardından dördümüzün bir arada olduğu odaya döndü ve kapıyı dikkatle kapattıktan sonra pencereden dışarıya baktı.

“Güzel,” dedi rahatlamış vaziyette. “Bir sorun görünmüyor.”

Mapra kalın hırkasını çıkarıp yatağa uzandı, Yessey bir yastık alıp pencerenin önünde, Rans’ın ayak dibindeki yer yatağına yattı. Ben çantamdan kirlenmemiş yeni kıyafetler çıkarırken Rans da baş ucumda bekledi.

"Aç mısın?" diye sordu gözlerini dikkatle yüzümde gezdirirken.

"Hayır," dedim ve yarım kalmış ekmeği gösterdim. "Bunu yedim. Al, sen bitir."

Aslında içimde bir ürperti gibi gezinen özel genin varlığı açığa çıktığından beri bir insan gibi acıkmıyordum ancak Rans'a bunu söylemek ürkütücü geliyordu.

"Ben de tokum," dedi başparmağıyla usul usul yanağımı okşarken. "Sabah olsun, şu işimizi halledip hemen buradan gidelim."

Göz bebekleri heyecanla titriyordu, mavi dalgalarında endişe parıltıları vardı. Kaybetme korkusunu ne kadar derinden yaşadığını hâlâ görebiliyordum.

"Dert etme." Ben de onun yüzünü okşadım. "Sabah olacak, notlarda adı geçen kadını bulacağız, sonra yolumuza devam edeceğiz."

Mapra ve Yessey'in uyku mırıltıları ufak odayı doldurduğunda Rans'ın yanağına ufak bir öpücük bırakıp yatağıma uzandım. Yorganı üzerime çektim, Rans çantamdan kendisi için temiz birkaç parça kıyafet seçerken gözlerimi kapattım. Odada o varken bir anda zihnimdeki tüm sesler sustu ve kendimi güvenli bir uykunun kollarına bırakmaya çalıştım.

Neredeyim? Neler olacak? Rüyalarımda gördüğüm çocuklar... Olven. Aryan. Annem. Yuva'da, enkazda kalanlar. Ablamın öncülüğünde ölüme gidenler, Melera'm, kayıp yıllarım. Babam. İyiler mi?

Tüm sesler bir anda sustu. Duyduğum son şey Rans'ın nöbeti için bilemediği bıçakların metal sesi oldu.

Saatler sonra göz kapaklarım hareketlenmeye, üstündeki ağırlık azalmaya başlarken günün doğmaya başladığını hissettim. Odayı ve yatağımlı sanki dışarıdan görüyordum; pencereden

içeri tatlı bir ışık sızıyor, Rans uykulu gözlerle pencerenin he-
men yanında gökyüzünü izliyor, bir yandan yorgun bakışlarını
kasabanın üzerinde gezdiriyordu. Son derece tepede kaldığını
bu han odası bize kimin nereye gittiğini görme fırsatı veriyor,
aynı zamanda günün ilk ışıklarıyla kasabanın nasıl hareketlen-
diğine şahit olmamızı sağlıyordu. Mapra uyanmıştı ancak göz-
leri kapalı uyumaya devam ediyordu, Yessey ise yaşı ve bedeni
gereği hâlâ uyuyordu, onun dinlenebilmesi için daha çok vakte
ihtiyacı vardı. Gözlerimi açmak için hareketlendiğimde başka
bir şey oldu, neden bu odayı henüz gözlerim kapalıyken görmeye
başladığımı anladım. Hana birileri giriyordu, adım sesleri âdeta
onların dibindeymişim gibi zihnimde yankılanıyordu ve çok iyi
duyabiliyordum, tahminen beş kişiydiler. Hatta belki de daha
fazlası. Fakat bu sesleri neden duyduğumu ve aniden uykumun
sonlanıp neden onların varlığının belirdiğini hâlâ bilmiyordum.

“Şuradan,” dedi içlerinden biri. Olduğumuz odaya geldikle-
rini zannedişiyordum, aniden tüm bedenim ürperdi.

“Hayır,” dedi bir diğeri. “Kadın artık orada değil.”

*Kimden bahsediyorlardı? Mapra mı? Ben mi? Yoksa başka
biri mi?*

“Nasıl olur?” diye sordu bir başkası. “Onun evi...”

*“Ev kalmadı. Yuva yıkıldı. Her şey sonlandı. Artık insanlar tek
bir barakada, toplu hâlde kalıyor.”*

Bu ses bu kez çok daha fazla tanıdıktı, o anda aslında bu
hana girmediklerini, bambaşka bir yerde yürüyen insanları din-
lediğimi anladım, bu arkadaşım Aryan’dı.

“Demek öyle,” dedi artık sesini çok daha iyi tanıdığım kişi.
Babamdı.

“O zaman bizi o barakaya götür.”

“Barakada annem de var mı?” diye sordum.

Bir dakika, onlarla değildim, nasıl olmuştu da konuşuyor-
dum? Her şey karmakarışık.

"Annen de barakada, kızım," diye yanıtladı babam.

Onları bir silüet hâlinde görsem de bana doğru baktığını hissettirdim, sanki burada, tanımadığımız kasabadaki han odasında, baş ucumdaydı. Bunun nasıl bu kadar gerçek olduğunu sorguladım.

"O zaman doğruca oraya gitmeli, onu canilerin arasından almalıyız."

Yeniden konuştuğumda kıpırdayan dudakların benim olmadığını anladım ve çok daha delice bir şeyin meydana geldiğini fark ettim. Tanrım, bu ablamdı. Ablamın ağzından duyduklarımı kendimmiş gibi yansıtıyordum, nasıl oluyordu bu?

"Hadi Melera," dedi arkadan biri nihayet. "Hızlan."

Garvado olmalıydı, ablamı korurcasına önüne geçti ve elindeki mızrakla ona yolu işaret etti. Silüetler yok oldu, adım sesleri kayboldu ve zihnimdeki varlıkları usul usul azaldı. Tek bildiğim hiçbirinin yaralanmadığı, sağlam olduklarıydı. Zihnim sanki beni bunun için uyarmıştı. Zaman akıyordu, geçiyordu ve bir şeylerin giderek tükendiğini bana hatırlatmak istiyordu.

"Rans," dedim bu defa kendi sesimi gerçekten bulabildiğimde.

"Hırçın kuş."

Gözlerimi yavaşça araladığımda gördüğüm bulanıklık içinde ilk onun mavilerini seçtim; üzerime eğilmiş, hemen dibimde, baş ucumda bekliyordu. Elleri hemen uzun sarı saçlarımı buldu, boylu boyunca okşadığı tutamlar sanki parmaklarını yakıyordu, oldukça nazikti.

"Uyandın," dedi tebessümle.

Tanrım, sabahın köründe, bunca yorgunluk ve çökük gözleriyle, bitkin ifadesiyle nasıl böylesi kalp çarpıntısı yaratabilirdi? İçimden taşan onlarca yeni duyguya rağmen yepyeni hislerin, özel bir genin esiri olmama rağmen hiçbir Rans'a olan tutkumun ötesine geçemiyordu. Ona olan hayranlığım resmen hepsinden daha büyüktü. Sanki saatlerdir uyumamış olan o değilmiş gibi,

baş ucumda bekleyip pencereyi gözleyen ve bir şekilde hayatta kalmamız uğruna mücadele eden kendisi değilmiş gibiydi. Güçlüydü, fedakârdı, buradaydı, benimleydi, benimdi.

“Günaydın.” Sesim pürüzlüydü. “Hiç uyumadın mı?”

“Biraz kestirdim,” dedi ancak içimden bir ses yalan söylediğini fısıldıyordu.

“Biraz daha uyuyabilirsin,” derken yorganı üzerimden çektim, Rans’a yönelip gözlerine sıcak bir bakışla temas ettim.

“İyiym,” diye directmeye çalışsa da izin vermedim.

“Mapra’nın gözleri kapalı ama uyumuyor,” diye fısıldarken gülümsedim. “Ben de uyanığım. Gün birazdan tamamen doğacak, yola çıkmadan önce dinlen.” Endişe ettiği şeyi bildiğimden elimi elinin üzerine koydum ve usulca okşadım. “Ben iyiym, güvendeym. Kendimi koruyabilirim, sevgilim.”

Sözlerim, onda bir şeyleri çağrıştırmış olmalı ki gerçekten neler yapabileceğimi hatırladı, yavaşça başını salladı ve az evvel kalktığım yatağa uzandı. Yanından kalkmadan saçlarını okşarken bir an önce uykuya dalması için ona güzel şeyler anlattım.

“Yola çıkacağız, yine bir dere kenarında ya da şelalenin dibinde duracağız; su akacak, ben seni izleyeceğim, sen beni kucağına alacaksın. Yola devam edeceğiz, hiç yorulmayacağız, birlikte sanki asırlarca yürüyecekmişiz ama hiç bıkmayacakmışız gibi hissedeceğiz...”

Saçlarını okşarken eğilip yanağına bir öpücük bıraktım, kulağına fısıldadığım sözler onu güzel bir rüyaya götürsün istedim. “Yol bittiğinde biz aynı olmayacağız ama hâlâ senin hırçın kuşun olacağım. Gökyüzü yine çok mavi olacak, sen yine aşkla bakacaksın.”

Rans öylesine yorgundu ki sahiden de ben yanağına öpücük kondurduğumda uykuya daldı, buna rağmen yastığın altındaki elinde büyük bir bıçak sakladığını biliyordum. Her an tetikteydi, belki de uykusu bile sadece birkaç dakika sürecekti. Yine de

nim gece dinlenmemiş olması göğsümü sıkıyordu, sağlığından endişe etmek istemiyordum. Bedeninde hâlâ güç bela kapanacak yaralar vardı, izleri kalacaktı. Gözlerim bacağına, oradan ayağına indiğinde yorganın altında olmasına rağmen oradaki yaranın varlığını anımsadım.

"Artık iyi," dedi Mapra zihnime usulca. "Sorun yok, kızım."

Ever, iyiydi çünkü kalbimden ne geçtiğini bilen yaşlı kadının yaptığı ilk şey Rans'ın hızlı iyileşebilmesi ve bizimle yola çıktığında bitap düşmemesi için yaralarına şifalı bir güç akıtmak olmuştu. Bunu yaptığı gece, Rans bir anda daha hızlı iyileşmeye başlamış, ertesi sabah gözle görülür şekilde yaralarında hissettiği acıda azalma meydana gelmişti.

"Biliyorum," dedim geriye dönüp Mapra'nın uzandığı yatağa bakarken. "Yine de içim rahat etmiyor. Onu kendimle beraber bir sürü zorluğa sürüklemişim gibi..."

Cümleme devam etmedim çünkü bu, içimde susturduğum ancak bir türlü yok edemediğim bir sestti. Ben bunu yaparken, Rans'ın hayatını, kaderini, belki de geleceğini etkilerken ne kardeşleri Rat ve Ritan, ne annesi Leya ne de babası Lukan çıt çıkarmıştı. Oğulları benim peşimden dünyanın belki de bilmediğimiz diğer ucuna sürükleniyordu ve onlar Rans'ın hiçbirini dinlemeyeceğini bildikleri için müdahalede bulunmamıştı. Yalnızca Leya ve Refeyn diğerlerine göre daha duygusal davranmış, Rans'tan ayrılmadan önce ağlamıştı.

Ve ben... Beni de onların ailesindenmişim gibi sahiplenmiş, kulağıma sevgi sözcükleri fısıldamışlardı.

"Çok dikkatli ol," diye fısıldamıştı Leya kulağıma gözyaşlarıyla. "O kendini bir şekilde korumayı başarır. Birbirinize emanetsiniz, kızım."

Refeyn ise annesine göre beklenmedik şekilde daha sakin. "Era," demişti kulağıma. "Bu kez çok uzun süre gitmesen olur mu? Seni bekleyeceğim." Ardından bana yine Zey ile

konusuyormuşum gibi hissettiren yumuşak bir ses tonuyla devam etmişti: "Tüm kötülerini yok edip gel ama onlara esir düşme."

"Düşmem," demiştim onun yanaklarını avuç içlerimin arasına alıp öpücükler kondururken. "Sen ailene göz kulak ol yeter, minik prens."

Rat ve Ritan gideceğimiz yol ve güzergâhımız hakkında birçok bilgi sahibi olmuş, en güvenli nasıl ilerleyeceğimiz konusunda bizimle son bir toplantı yapmışlardı. Evden çıktığımız gün Rat'ın kasabadan arkadaşlarından oluşan büyük bir grup evin tadilatına başlamıştı, Lukan ise diğerlerine göre çok daha soğukkanlı bir biçimde tüm bu olanların içinde sessizce bekliyordu. Eminim onun düşünceleri eşi ve oğullarınıninki kadar yumuşak değildi ancak sesini çıkarmamıştı.

Rans'ın seçtiği yola, benimle kuşlara gidişine saygı duymuştu.

Düşünceler susmuyordu, zihnimi, varlığımı, her zerremi her an istila ediyordu.

"Uyudu," dedi Mapra az sonra. "Dinlenecek."

Bunu beni gerçeğe döndürmek için söylemişti, işe yaradı. Dalgın gözlerim yeniden Rans'ın güzel yüzünü, uyurken bile biraz çatık olan kaşlarını, dağınık saçlarını buldu. Kalp atışım düzene girdi, nefes alıp verişim yavaşladı ve dünyanın en güzel manzarasına bakmanın nasıl olduğunu hatırladım. Rans'ın güvende olmasının beni nasıl sakinleştirdiğine hayret ettim, huzurum ve varlığımı. Damarlarımdaki kan gibi hayatiydi, sahi, ona ne zaman bu kadar âşık olmuşum?

Önce Mapra sandığımı ancak sonrasında bir yabancıya ait olduğunu anladığım bir ses işittim. "Bu oda."

Tedirgince Mapra'ya döndüğümde onun bunu duymadığını ve kıpırdamadığını gördüm, öylece yatağında oturuyor ve gün doğumuna bakıyordu.

"Duydun mu?" diye fısıldadığımda Mapra'ya ait olmayan ses bir kez daha devam etti: "Dört kişiler. İki yaşlı, ikisi genç. Geç geldiler."

Kapımızın önündeki fısıltıları bu kadar yakından duyabiliyor olmak önce beni ürkütse de sonra hemen alıştım, damarlarımdaki uyuşma hissi genin yeniden beni ziyaret ettiğini ve bedenimde kol gezdiğini söylüyordu.

"Duyumuyorum," dedi az sonra Mapra. "Elmas sana ne fısıldıyor?"

"Dışarıda birileri var," dedim Rans'ın duyup kalkmaması için sessizce. "Fakat tehlikeli değiller, yalnızca hakkımızda konuşuyorlar. Hancı kadın yanlarında."

Mapra yanıt vermediğinde ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim. Dibimizde durdukları için seslerini hâlâ duyabileceğimi sandım ancak çıt çıkmıyordu. İşte o anda, bunun aslında dün gece yerleşmediğimiz odanın önünde konuşan bir grup olduğunu anladım, yanlış yerdelerdi.

"Ne zaman gidecekler?"

"Birkaç saat sonra tekrar çıkacaklar."

"Nereden gelmişler?"

"Orman yolundan, başka kasabadan olmalı."

"Ne istiyorlar?"

"Kâhin Murina'yı görmek." Hancı kadının yanıtıyla diğeri sustu, erkek mi yoksa kadın mı olduğunu bilmiyordum ancak şaşkınlığını hemen yanımda, kendi bedenimdeymiş gibi somut biçimde hissedebiliyordum. İçimde kötücül bir his büyümedi, güç beni tetiklemedi, elmas şu an yalnızca dinlememi ve bu konuşmadan haberdar olmamı istiyordu.

Onunla bu kadar uyumlanmak nedensizce beni ürpertse de hoşuma gitti.

"Murina onları kabul edecek mi?"

"Hiçbirimiz bilemeyiz."

Az sonra son fısıltıyı işittim ve sesler kesildi, merdivenlerdeki adım sesleri uzaklaştıklarını anlamamı sağladı.

"Yoksa bunlar da öncekiler gibi uğursuz mu? Göreceğiz."

Öncekiler gibi uğursuz olmak... Acaba ne demek istemişlerdi? Tamamen gittiklerine emin olduğumda kapıdan çekildim, hızlı adımlarla pencereye doğru ilerledim ve Yessey'in yer yatağına basmamaya dikkat ederek bir köşeye geçtim. Kasabayı tepeden izlerken artık halkın tamamen sokağa çıkmaya başladığını ve hayatın aktığını gördüm.

"Orası," dedim kendi kendime bir binayı incelerken.

Murina orada yaşıyordu. Tek başınaydı. Şu an evdeydi. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum ancak küçük çatısını gördüğüm evin ona ait olduğuna emindim. Kalbim pusulamdı, yönüm doğruydu, nereye gideceğimden emindim.

Hayır, ben önceki uğursuzlardan da değildim, pusulamın bana söylediği diğer şey ise buydu.

"Murina şu an ne yapıyor?" diye sordum içimden.

Elmasın yanıt vermesini, az önceki gibi büyülü bir biçimde bana bir şeyler işaret etmesini bekledim, zihnimde yanıtın belirmesini istedim. Ancak olmadı.

Elmasın tenimi karıncalandıran hissi yok oldu, başka bir soruma yanıt vermedi ve kayboldu.

Yeniden sıradandım.

"Büyükanne birazdan sizi ağırlayacak."

Beyaz saçlı küçük kız çocuğu bize yerdeki minderleri gösterdi, beyaz elbisesiyle uyumlu olan teni bir kuğuyu andırıyordu, ona bakarken sebepsizce büyülendiğimi fark ettim.

"Fazla zamanımız yok," dedi Yessey biraz gergince. "Soracaklarımız var, hava kararmadan yeniden yola çıkacağız."

Beyaz tutamları küçük kızın yüzünü de kapatıyordu, gözlerini belli belirsiz görüyorduk ancak başını kaldırıp Yessey'e baktığında bir çift kristal gibi parlayan göz bebeğini gördüm.

ürperticiydi. Refeyn'den biraz daha büyük görünüyordu ancak konuştuğunda sesi çok daha olgun duyuluyordu.

"Beklemeniz gerekir. O çağırmadan sizi odasına alamam." Tane tane kullandığı kelimelerdeki ton ne benim aileme ne de Rans'ın kasabasındaki insanlara aitti. Üslubu, aksanı ve dilindeki bir şey sebepsizce burada ne kadar yabancı olduğumu hatırlatıyordu.

"Bekliyoruz," dedi Rans tok bir sesle. "Buradayız."

Kız ona başını salladıktan sonra beyaz eteğini hafifçe topladı ve bize sırtını dönmeden geri geri yürüyerek odadan çıktı. Bunu neden yaptığını bilmiyordum, handan ayrıldığımızda doğruca onları buraya getirmiştik ve bir süre kapıda bekletildikten sonra bu küçük kız tarafından içeri alınmıştık.

"Garip bir yer," diye fısıldadım Mapra'nın kulağına doğru. "Değil mi?"

Mapra yanıt vermiyor, kamburunun iyice çıkmasıyla yorgunluğunu okuyabildiğim bir hâl ile yanımda duruyordu, onun sessizliği hem endişe veriyor hem de doğruymuş gibi hissettiriyordu. Önemli anlarda yolumu kendim bulmam için seçimleri bana bıraktığını artık öğrenmiştim.

"Ters giden bir şeyler olursa..." Rans çok da yüksek olmayan bir sesle konuştu, sözünün daha çok bana olduğunu biliyordum, ses çıkarmadan yanında bekledim. Fakat cümlesini tamamlamasına engel olan bir şey oldu.

Küçük kız gibi bembeyaz giyimli bir kadın yer minderinde oturduğumuz güneş almayan odaya girdi. "Hoş geldiniz."

Bu oydu, İles'in defterlerinde adı geçen, Yessey'in binbir çabasıyla bir tarihin var oluşunu sakladığı kulübesindeki belgelerden yerini bulduğu kadın: Murina.

Küçük kız da büyükannesinin hemen yanında durduğunda ne kadar benzediklerine hayret ettim. Kadının uzun beyaz saçları torunuyla aynıydı, giydikleri elbiseden ayaklarındaki ten

230 ÜNİ
rengi patiklere kadar tıpatıp kopyalardı. Bu biraz ürkütücü olsa da düşünmemeye çalışarak amacıma odaklandım.

Murina çok şey biliyordu, ona ihtiyacımız vardı.

“Sen,” dedi Murina, Mapra’ya doğru birkaç adım atıp elini kaldırırken. “Seni daha önce gördüm. Seni tanıdım.”

Mapra ona yalnızca başını sallamakla yetindi, hayatlarının hangi döneminde karşılaştıklarını bilmesem de kadının açık renk teninde parlayan bir çift sarı göz farklı anlamlar taşıyor gibi duruyordu.

“Ona yardımına ihtiyacımız olduğunu söyle.” Mapra bana fıslıdamayı seçmişti, neden kadınla konuşmadığını bilmiyordum, belki de bunu yapıp hemen korkutmak istemiyordu.

“Mapra senin yardımına ihtiyacımız olduğunu söylüyor.”

“Canavar hayatta mı?”

Mapra’ya döndüğümde kimden bahsettiklerini anlamıyorduk, sadece Murina’ya başını salladı. Hemen hemen aynı yaşlarda görünen iki kadın içerideki havanın daha da gerilmesine sebep oluyordu.

“Öldü,” dedi Mapra zihnime.

Tekrar etmem gerektiğini biliyordum. “Ölmüş.”

Murina gülümser gibi oldu ancak bu mutluluk taşımıyordu, henüz adını koyamadığım garip bir havası vardı. Gözleri hepimizde gezindikten sonra üzerimde durdu. “Kız farklı,” dedi Mapra’ya bilge bir ses tonuyla. “Onun için mi geldin?”

Bunu bu karanlık odada ve hiçbir şeyi görmeden nasıl anlamış olabilirdi? Şaşkınlığımı belli etmemeye çalıştım, Rans ise uzanıp elimi tuttu.

Mapra bu kez zihnime yanıt vermedi, acaba doğruca Murina ile mi konuşuyordu?

“Büyükanne önce seni bekliyor.” Murina sırtını dönüp arkadaki bir odaya gittiğinde küçük kız bana hitaben gözlerime

bakıyordu, buna ne zaman karar verildiğini bilmesem de başımı sallamakla yetindim.

"Tamam," derken korkumu belli etmek istemedim. "Geliyorum."

"Yalnız olmaz." Rans hiçbir itiraz kabul etmeden elimi daha sıkı tuttu ve koridora ilerlememize sebep oldu. "Ben de gireceğim."

"Büyükanne..."

Rans küçük kıza bakmadı bile. "Yalnız kalamaz."

Küçük kız ifadesizdi, hiçbir tepki vermeden arkamızdan yürümekle yetindi. Ev çok büyük sayılmazdı ancak yukarıya bir merdiven çıkıyordu. Oraya baktığımı gören kız birkaç adım atıp merdivenin önünde durdu. Yukarı çıkmayacağımızı bilmesine rağmen eliyle ileriye işaret etti, tedbir alıyor gibiydi. "Şu oda."

Rans kızın gösterdiği odaya girerken elimi hiç bırakmadığı için peşinden yürüyordum.

"Tehlike yok," diye fısıldadım kulağına doğru yükselip. "Endişe etme."

Sesi sertti. "Hiç belli olmaz."

Murina bizi bir sobanın başında bekliyordu, alevler ışık saçıyor, odanın duvarlarını kızılaştırıyordu. Karşındaki minderi işaret ettiğinde bizim için kapıyı açan torunu içeri girdiğimiz andan sonra kapıyı arkamızdan kapattı ve çıktı.

"Demek ayrılamıyorsunuz." Murina'nın bilge sesi kulağımızı okşadığında karşısına oturmuştuk, Rans hâlâ elimi bırakmamakta ısrarcıydı. "Duyduğuma göre çok uzaklardan gelmişsiniz," diye devam etti parlak gözleri yüzümüzde gezinirken.

"Evet," dedim çekingence. "Çok uzaktan geldik. Senin için. Önemli şeyler için."

"Neden geldiğinizi biliyorum."

Murina bağdaş kurmuş, elbisesinin eteğini kucağında toplamıştı. Bakışlarındaki ürpertici ifade yok olmasa da onda da

normal olmayan bir şeylerin olduğunu bildiğimden sessizdim. Yessey ve Mapra onun kâhin olduğuyla ilgili bir şeyler söylemişti, nedense sonra kadından fazla söz etmek istemediklerini anlamıştım.

“Neden geldiğinizi biliyorum çünkü Mapra’nın ilk gelişi değil,” diye sürdürdü Murina anlamadığımızı gördüğünde.

Şaşkınca ona baktığımda Mapra’nın bundan bahsedip bahsetmediğini anımsamaya çalıştım, Rans ise sadece bu âna tanık olmakla yetiniyordu.

“Ruhen,” diye ekledi Murina önündeki bir mumu yavaşça parmaklarının arasında söndürürken. “Kapımdan girmedi. Buraya girdi.” Mumu söndürdüğü parmaklarıyla kafasının içini işaret ettiğinde yutkundum, Mapra’nın daha önce ona da ulaştığını ve bunu nasıl yaptığını şimdi anlamıştım. Seslenebiliyordu; çok uzaklara, çok farklı bir güçle, çok farklı biçimde...

“Anladım,” derken Rans’ı tedirgin etmek istemesem de yüz ifademdeki endişe buna izin vermiyordu. “O zaman nasıl bir zorlukla yola çıktığınızı anlamışsındır.” Biraz öne eğildim, Murina’dan yardım isterken sesim yumuşadı. “Aylardır uyuyordum. Rüyalar gördüm. Bedenimde değildim, sanki bir başka diyardan geldim. Birileri, silüetler vardı, adlarını bilmiyorum. Benimle çok konuşmadılar. Fakat tek bildiğim şey onları tanıyordum, onlar da beni tanıyor. Belki onlara ulaşırsam...”

Dudağımı ısırdım, tüm bu olanları ilk kez sesli dile getiriyor sayılırdım, Murina pürdikkat suratına bakarken onu ikna etmeye çalıştım.

“Belki inanmazsın ama onlara ulaşırsam benim gibi kaybolanların yollarını bulmalarını sağlayacağım. Gerçek ailelerini, köklerini, yaşamaktan alıkonuldukları hayatları...”

Murina ilk kez araya girdiğinde sesi artık soğuktu. “Canavarın onlardan aldığı hayatları, değil mi, Evera?”

Adımı biliyordu, söylemediğime emin olsam da. Rans dik-
leşti, biraz gerildiğini görsem de ona bakamadım, Murina'dan
gözlerini çekemiyordum.

"Evet," dedim kadının karanlık odadaki alevlerin dans ettiği
göz bebeklerinden kopmadan. "Senin kâhin olduğunu söyledin,
bana, bize yardım edebileceğini. Canavarlardan, kötülerden
olmadığını."

Yanlış bir şey söyleyip söylemediğimi bilmiyordum ancak
bakışları değişiyordu.

"Canavarlar çoktur," dedi derin bir sessizlikten sonra. "Ma-
sallardakinden bile daha çok."

Sobadaki gözlerini yeniden suratıma çevirdi; ağır ağır hare-
ket ediyor, içerideki havayı âdeta bakışlarıyla tüketiyordu.

"Fakat birini bile yok edebilmiş olmak onurdur, belki de asıl
mesele budur."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Rans konuşmanın gidişatı kar-
maşık bir hâle geldiğinden.

Murina ona tebessüm etti, bu kez gerçekten keyif almış gi-
biydi. "Herkes önce kendi canavarını öldürmeli, böylece düzen
asla bozulmaz."

Benim Yuva'mdaki, yalanlarla uyumamıza sebep olan cana-
vardan bahsediyor olmalıydı, benim kendi canavarım İles miy-
di? Öyle anlıyordum ancak soramıyordum.

"Sana yollar gösteririm." Kadın bir anda avuç içinden bir
sürü taş önüne, eteğinin dibine döktü. "Yolları sen seçersin,
sesimi çıkarmam ama nereye gideceğini görürüm. Hissederim.
Yardım istersen edemem, yol kaderindir. Kader senindir. Sen ka-
derin esirisindir. *Dur* demem. *Git* demem."

Alevlerle beraber daha da sarıya çalan gözleri Rans'tan sonra
yüzüme kaydı, yeniden fısıldadı: "Sana yollar gösteririm."

Ne dediğini anlamıyordum, müdahale etmeyeceğini söylüyordu ancak o da benim gibi kötülerden nefret ediyorsa neden geride duruyordu?

"Nasıl?" diyeceğim sırada belki de bakışlarımdan sorgumu anladı.

"Hepimiz senin gibi bir uykuya dalarsak... Bizi kim uyandıracak?"

Söylediği cümle içeride şimşekler çakmış gibi bir etki yarattı, daha yeni bir nefes almadan neden bahsettiğini anladım, gücü vardı. Gücünü sonuna dek kullanamazdı. Müdahale etmeyecekti. Sadece seçimi bana bırakacağı kadar gösterecek ve geri çekilecekti.

Hepimiz uykuya dalarsak bizi kim uyandıracak?

İçimden tekrar ettiğim cümle, kadının kendini ve aslında benim gibileri korumasının bir yoluydu, yeni anlıyordum.

"Tamam." Başımı sallayıp biraz daha ona yaklaştım. "Göster bana, onlara nasıl ulaşırım? Müdahale etmene gerek yok, sadece yolu öğrenmeliyim."

Rans benimle beraber kadına yaklaştı, hâlâ oturuyorduk ancak dizlerimiz artık kadının taşlarına daha yakındı. Hepsi yerde öylece duruyor ve bir temas bekliyordu.

"Önce kim?" Murina sorusunu sorarken bu cesaretim hoşuna gitmiş gibi gülümsüyordu.

"Sadece ben," dedim net bir biçimde. "O yok."

Rans karanlık odada âdeta bir koruyucu melek gibi hemen yanımda durmaya devam ediyordu. "Sadece o değil," diye düzeltirken elini elimin üzerine koyarak eskisinden daha sıkı tuttu. "Eğer canı acıyacaksa, zarar göreceği bir şeyse yapma. Ben de varım."

Murina kaşlarını kaldırdı, beyaz saçları ve beyaz teni bu karanlık atmosferde hem gizemli hem de ürkütücü görünüyordu.

"İlk kez böyle bir şey görüyorum." İç çekerken tebessümü büyüdü. "Birbiri için her şeyi yapabilecek iki kalp. Ne büyülü."

"Rans," dedim Murina'dan gözlerimi çekmeden. "O dayanamayabilir. Sadece beni korumak için geldi, bedeni..."

Rans elimi sıktı. "Olmaz, dayanırım."

Çenemi dikleştirdim, bu kez başımı çevirip onun mavilerine baktım. Hırçın dalgalar gibiydi, yine korumacı bir renge bürünmüşlerdi.

"Nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun," diye fısıldadım ona tane tane anlatmaya çalışırken. "Bedeni ve zihni çok yoruyor, buna karşı bir savunman yok. Kalkanın yok. Yapamazsın."

"Çektiğin acı benim acım." Gözlerini bir an bile benden uzaklaştırmadı. "Seni bir daha bırakmam, neye varsan ben de varım."

Tenindeki alevler beni ormanda bulduğu ilk günkü gibi ür-kütücü görünmesine, parmak ucuma hafifçe temas eden belindeki bıçağının kabzası daha vahşi hissettirmesine, gözleriye aşkının büyüklüğüne sebep oluyordu. Öfkesinin ne kadar büyük olduğunu biliyordum, belki de tüm bu gücü keşfettiğim güne lanet ediyor, Yuva'da peşimden gelip hayatımı nasıl mahvettiğimi izlediği için suçlu hissediyordu.

Belki de onun gibi sıradan olmamı diliyordu, bilmiyordum. Hiçbir zaman bana söylemezdi, beni üzmemek istemezdi, tek bildiğim bu sadakatiydi.

Rans, Murina'ya döndüğünde bakışları sertti. "Yolları bana da göster, dayanırım."

Kadın buna daha da hayran kalmış gibi yalnızca başını salladı, aramıza girmek ve yeni bir şey söylemek istemiyordu, içeride gerilen hava hepimizi delice etkiliyordu.

"Ellerinizi taşlarımın üzerine yerleştirin," diye fısıldadı tüm sakinliğiyle. "Gözlerinizi kapatın ve gördüklerinizi söyleyin, size tarif edeceğim."

Rans elimi bırakmadan önce avuç içime bir öpücük bıraktı, beni vazgeçirmeye çalışmadı, sadece yolumda yanımda oldu. "Korkarsan bırak," diye fısıldadı kulağıma. "Devam etmek zorunda değilsin."

Bu, dünyadaki en güven verici ses tonuydu, ona başımı salladım ve kokusunu içime doldurdum. Murina'nın kehaneti neleri gösterecek, bilmiyordum, elbette çekiniyordum.

"Böyle mi?" diye sorarken sesim biraz titredi, parmaklarımı açıp taşların üzerine doğru uzattım.

"Daha da yaklaşın."

Murina taşları bizim için karıştırdı, dağıttı ve geri çekildi; elini uzattığında söylediğini yapmamızı bekliyordu. Rans ile aynı anda ileri uzandık, ellerimiz birbirinden tamamen ayrıldı ve Murina'nın taşlarına odaklandık. Parmaklarım taşların üzerine tam denk geldiğinde ufak bir titreme bedenimi ele geçirdi, ürperti ayak uçlarımdan saç diplerime dek dolanırken kendimi dikleşirken buldum. Parmaklarım sanki bir alevın üzerinde geziniyormuş gibi yanmaya başladı.

Bu Murina'nın mumlarından biri miydi? Yoksa taşlar elimi mi yakıyordu?

"Gözlerini açma," diye hatırlattı bilge sesiyle. "Sana yollar gösteririm."

Sürekli bu cümleyi tekrar etmesi beynimde kısa bir uyuşukluğa neden oluyor gibiydi, sözlerinde bir büyü vardı ve anlamlandıramıyor muydum? Yanıtı olmayan bir soruydu, sadece onu dinlemeye devam ettim.

Sana yollar gösteririm, sen seçersin.

Sana yollar gösteririm, sen izlersin.

Sana yollar gösteririm, birinden gidersin.

Yolun sonu nereye çıkar?

Bunu yalnız sen bilirsin.

Tanrım, bu sesler de neydi? Murina zihnime fısıldıyor olamazdı, o sadece kâhindi.

O sadece bana...

Bana yollar gösterirdi.

Göz kapaklarımın altında beliren ilk şey gri bir sisi, bulutlar bir yolu kapatıyormuş gibi sanki gökten yere inmişti. Buranın neresi olduğunu bilmiyordum ancak kalp atışlarımın hızı, göreceğim şeyi sevmeyeceğimi fısıldıyor gibiydi. Sisi dağıtmak için gayriihiyari ellerimi ileri ittim, hareket ettirdim. Rans'ın parmaklarına dokunmadığıma göre o benim gördüğüm sisi görmüyordu, peki onun seyrettiği manzarada ne vardı? Yoksa siste kaybolmayı mı seçiyordu?

Kadın bizi yönlendirmeyecekti, bize yollar gösterecekti. Çaresizce ilk adımı attım. Bir adım daha, sonra bir adım daha. Sisi dağıttım, çatılar daha belirgin hâl aldı; bulutlar önümden kalktı, göğe çıktı, önümü görebildiğimde nerede olduğumu anladım. Yuva'daydım. Taşlık Meydan'da. İles'in birazdan çıkıp konuşma yapacağı yerde, o anda, soluk soluğa. Fakat Seçkinler yoktu, insanlar yoktu, kimse yoktu. Issızlık ve sessizlik koyun koyunaydı, neredeyse yaşam bile yoktu. Telaşlı adımlarla birinin yanımdan geçip gittiğini işittim, bu sisin içindeki yüzü görünmeyen küçük bir kadındı; kısa boylu, dar alınlı, kara gözleriyle bir şalın arkasına saklanmış ürkünç bir kadın. Kucağında bir bebek vardı, sınırlara doğru koştuğunu gördüm, orada kim vardı? Yönümü ona çevirdiğimde fısıltıları işittim, o anda bunun geçmişten bir anı olduğunu fark ettim, kadının cümleleri kulağımda yankılandı.

"İles böyle emretti, bebeği götürün."

Hangi bebeği görüyordum? Bu kimin kaderiydi? Sınırların ötesine kim kaçırılıyordu? Hiçbirini bilmiyordum, oraya koşmaya çalıştım ancak adım atamıyordum, aynı sisin içinde kayboldum. Kadın yeniden dönüp evlere doğru gittiğinde bebeği kime verdiğini anlayamadığım için çaresizdim, bu yolu seçmek ne demektir? Her şey karmaşıktı, anlayamıyordum.

"Girin içeri," dedi kadın az sonra. "Ses etmeyin. Kapıyı kapatın. Bebek öldü diyeceksiniz."

Kapıyı kapattığı anda bir anlığına yüzü görünür gibi oldu, o anda onu tanıdım. Bu yıllar önce annemin anılarında dinlediğim kişiydi, İles'in ilk seçkinlerinden biriydi, yüzündeki yara izi dudaklarına dek iniyor ve orada bitiyordu.

Erele'den önceki Başseçkin'di, bizzat onun ablası Giel. "Yara izi büyük müydü?" diye sormuştum anneme.

"Bize göstermezlerdi ancak dudaklarına dek indiğini söylerlerdi. Zavallı Giel, büyük göç sırasında çok zorluk çekmiş, İles'e çok yardım etmiş. O yüzden en büyük mükafatlar ona sunulmuş, alın teriyle hak etmiş."

Annemin cümleleri çocuk Era'nın zihninde bir kez daha yankılanırken gerçeği görüyordum, Giel'in mükafatının nereden geldiği ortadaydı, bebeklerin kaderiyle oynayan ilk şeytandı. Bunun dışarı verilen ilk çocuklardan biri olduğunu anladım. Sis yok oldu, Yuva'dan çıktık, bulutlar yeniden gözlerime birer perde gibi inerken yeni bir ışık hüzmesi doğdu.

Işık hüzmesi bir patlamayla yeni bir yeri aydınlattı, burası çok yaşlı birinin eviydi, yalnızdı, karanlıkla baş başaydı. Korkuyla dudaklarına bakarken aradığım şeyi buldum, Giel'in yara izi hâlâ suratındaydı. Tek fark delice yaşlanmış, belki de hastalıktan ölmesine ramak kalmıştı. Yuva'da hayatını kaybettiği söylenen kadın belli ki kaçmıştı, sınırların dışındaydı, kalbimdeki pusula yeniden doğruyu bulmak için hizalandı, Giel'in buralardan çok uzakta olduğunu anladım. Çok uzakta, belki yarım yıl kadar yürüsek bile ulaşamayacağımız kadar uzakta...

Bu yolu seçersem Giel bana birçok şeyi anlatmak zorunda kalırdı.

Fakat Giel'i bulmak bir ömür kadardı, ne Yessey ne Mapra bunu kaldırırdı.

Zarardı.

"Olmaz," dedim Murina'nın beni duyup duymadığından emin değilken. "Bu yol olmaz, o çok uzakta."

İkinci yol hemen ardından belirdi, burada bir orman vardı. Dikkatli baktığımda katettiğimiz yol olduğunu anladım: Rans'la soluklandığımız şelale, uyuduğumuz ağacın dibi, Yessey'in bize birkaç şifalı ot kopardığı o çalılıkların dibi... Buradan geçmiştik, sisler bu kez orman yolunu kapatıyordu.

"Taşlara dokun," dedi Murina hissizce. "Onları avuçla."

Dediğini yaptım, taşlar kısa bir an avuç içimi yaksa da gözlerimi açmamıştım. Orman yolu belirgin bir hâl aldı, sanki kabusaya hiç uğramamışız gibi devam eden bir patikaya uzandı. Oranın nereye çıktığını bilmesem de Yuva'daki kasvet bu yolda yoktu, dikkatle ormana adım atmak zorundaydım. Rans, Mapra ve Yessey hemen yanımdaydı, birlikte yürüyorduk. Bu tarihin ne zaman olduğunu bilmesem de kısa bir süre sonrayı işaret ettiğini hissediyordum, hislerimin beni kolay kolay yanıltmayacağını da çok iyi biliyordum.

Fakat nereye gidiyordum? Murina'nın bana gösterdiği ikinci yol nereye çıkıyordu?

"Burası," diyordu Mapra az sonra kafamın içine. "Burası varacağımız yerden önceki son durak."

Bir mezar taşı işaret ediyordu, ormanın içinde bunun ne işi olduğunu bilmesem de merakla inceliyordum, mezar taşında ne vardı, göremiyordum. Saçlarımı etrafa savuran bir kuş hızla uçup taşın üzerine konduğunda içimde bir ürperti kol gezdi, taşta birkaç adım attım.

"Önce buraya dokunacak, sonra devam edeceğiz," diyordu bu kez Mapra. "Dokunduğunu duyan ilk kişi gelecek, ardından diğerlerini de çağırarak, güvenirse hepsini getirecek."

Yessey başını sallıyordu. "Dikkatli olmak lazım, bize hemen inanmazlar. Onlara derdimizi anlatmalıyız."

Elindeki kitapları kaldırıyor, mezar taşına benzeyen bir çizimin olduğu sayfayı işaret ediyordu. "Bunları okuyacak, her şeyi patlayacağız. Düşman değiliz, karşılarına geçemeyiz."

Rans hak veriyordu. "Karşımıza geçmemeliler."

Devamında ne olacağını deli gibi merak ediyordum, bu yol çok uzakta değildi, ormanın içindeydi ve görünüşe bakılırsa sağlığımız yerindeydi. Giel'e gitmek imkânsıza yakınken bu mezar taşını bulup dokunarak diğerlerini çağırmak çok daha mümkündü, heycanla kalbim çarptı.

Avuç içlerimdeki taşları daha çok sıktım, tenim alev alev yandı, Kâhin Murina bana yolu göstermeye devam etti.

"Evera her şeyi anlatacak," dedi Yessey güven verici sesiyle. "İnanmamaları için hiçbir sebep kalmayacak. Bekleyip görmekten başka şansımız kalmadı."

"Gelen olmazsa?" diye sorduğumu duydum.

"O zaman biz ayaklarına gidip getiririz," diyordu Rans sertçe. "Buraya kadar geri dönmek için gelmedik, hırçın kuş."

Bu yol tekin durmuyordu, orman güvenilir olmayabilirdi ancak denemeye değerdi. Kalp atışlarımdan seçmem gerekenin bu olduğunu anlıyordum, üstelik bu mezar taşı...

Mezar taşına konan kuşlar...

Zey ile ilgili bir şey varmış gibi hissetmeme neden oluyordu, bunu hemen şimdi Mapra'ya sormak istiyordum. Ancak dudaklarım kıvıldamıyordu, bu sadece zamanı geldiğinde mümkün olacak bir şeydi. Geçmişten gelip taşlar sayesinde bu anıyı seyrederken yolu değiştiremiyordum.

Murina'dan bunu isteyemezdim, kardeşimle ilgili delice bir işyanım olsa da kadının bana çizdiği sınırlar netti. Bu mezar taşı kimindi bilinmez, o bunu asla söylemezdi.

"Gözlerimi açıyorum," dedim alçak bir sesle. "Anı bitti."

"Kaç yol gördün?"

"İki," dedim hâlâ gözlerim kapalıyken. "Ne yapacağımı anlamadım."

Murina yanıt vermediğinde önce taşları bıraktım, yanan elimi geri çektim ve gözlerimi yavaşça açtım. Karanlık odaya ve bulunduğumuz âna döndüğümde beynim bir anlığına zaman karmaşası yaşadı. Ormanın, Yuva'nın, sisin kaybolduğunu yeni idrak edebiliyordum. Gözlerimi kırptırdığımda Murina'nın hemen yanında küçük kızın da beklediğini gördüm, büyükannesinin yanındaki mindere oturmuştu.

Fakat ben anıların içinde gezinirken, kâhin bana yolları sunarken hiçbir kapı sesi duymamıştım, korkunçtu.

Kızın büyükannesi gibi sarı olan gözlerinin odaklandığı yer hemen yan tarafımdı, Rans'tı. Hışımla sağıma döndüğümde Rans'ın bizi duymadığını, hâlâ taşlara dokunduğunu fark ettim. Onun neyi gördüğünü bilmiyordum, aynı anılarda mı gezindik, bilmiyordum. Sadece mavilerini örten göz kapaklarının titreyişini, avuç içlerindeki taşları sıkıldığını görüyordum. Henüz her şeyi görmemişti, yollar bitmemişi, taşları bırakamıyordu.

"Asıl yol onunki," dedi gözlerini Rans'tan ayırmayan kız.

Murina torunu gibi dikkatle yan tarafıma bakıyordu. "Öyle."

"Neden?"

"Onu bu odaya ben çağırmadım. Kendisi geldi." Torunu bir şey demek için dudaklarını araladığında büyükannesi elini kaldırdı, Rans'ın bir şeyler fısıldadığını işittik. "Ben de senin gibi merak ediyorum," dedi kıza doğru sessizce. "Yolları sorarlar, yolları gösteririm, kızım."

Aralarına girmek istemesem de endişeliydim. "Rans ne görüyor?"

Murina bu defa bana baktı, beyaz saçları taşlara doğru uzanıyor, büyülü hâli içerideki havanın âdeta tükenmesine neden oluyordu.

242 UNÜ
“Ben de senin gibi merak ediyorum,” dedi fakat bu kez toru-
nuna değil, bana dönük konuşuyordu.

Bana bir şey söylemeyeceğini anladım. Rans’a baktım; taşla-
rı sıktı, sıktı, sıktı. Nefesi hızlandı, güçlü elleri etrafı yoklamak
ister gibi hareketlendi ancak bulduğu tek şey boşluktu. Sanki
birisi ona zehirli bir şey içirmiş ve tüm bedeninin kasılmasına
neden olmuştu, onu böyle görmek beni korkuttu ancak çıtımlı
çıkaramadım.

Murina’nın zarar vermeyeceğini içten içe biliyordum.

“Bitti,” dedi Murina az sonra Rans’a. “Kaç yol gördün?”

Rans bir anda taşları bıraktığında avuç içleri kıpkırmızıydı,
bizi duymaya başladığı an göz bebeklerinin ne kadar koyulaştığı-
nı, beyninin tıpkı az önce yaşadığım karmaşa gibi bir bulanıklık
yaşadığını görüyordum. İdrak etmesi zaman alsa da yüzü doğruca
bana döndüğünde ona güven verici bir tebessümle baktım.

Murina tekrar etti: “Kaç yol gördün?”

Rans şoke olmuş gibiydi, hâlâ gördüğü şeylerin etkisinden
çıkamamıştı. “İki,” derken sesi pürüzlü çıktığı için öksürmek
zorunda kaldı.

Tenini, gözlerini, hızla nefes aldığı için aralık olan dudak-
larını izledim. Kırmızı avuç içlerini bir an evvel parmaklarımın
arasında saklamak, öpmek istedim. Canı çok yanmış mıydı?

“Aynı şeyleri mi gördük?” derken merak ediyordum, acaba
onun ikinci yolu da benimki gibi miydi?

“Aynı şeyleri gördünüz.” Murina taşları toplamaya başladı.
“Fakat farklı vakitleri, farklı insanları, farklı sebepleri.”

“O hâlde,” dedim yutkunup kaçamak bir bakışla Rans’a ba-
karken. “Tam olarak aynı şey sayılmaz, değil mi?”

Rans yanıt vermedi, birkaç dakika sonra kendine geldiğinde
yalnızca başını sallamakla yetindi. Küçük kız hâlâ Rans’a bakı-
yordu, gözlerindeki bir şey şefkat duyduğunu düşünmeme ne-
den oluyordu. Dayanamadım ve uzanıp Rans’ın elini tuttum,
irkilmiş gibi parmaklarıma baktı.

“Geçti,” diye fısıldadım. “Biraz zordu, biliyorum. Senin için uygun olmadığını söylemiştim.”

O hâlâ sıradan bir insandı. Kafamda neler yaşadığımı, anıların arasında nasıl uçurumlara sürüklendiğimi, gücün bedenimde neler yarattığını bilseydi eminim daha da telaşlanırdı. Yeni yeni kendine gelen surat ifadesi onu buraya sürüklediğim için pişmanlığımı artırıyordu.

“Onunki,” diye mırıldandı kız yeniden büyükannesine. “Onun yolu çok farklı, büyükanne.”

Murina ketumdu, kıza pek yanıt vermiyordu. “Öyle,” dedi sonunda. “Herkesinki farklıdır, aynı yerden yürünse bile.”

Kız yeniden iç çekti, bakışlarını bizden kaçırırken hızla ayağa kalktı. “Evet, öyle, yine de...”

Tamamlamadı, ne söyleyeceğini merak etsem de büyükannesinin sözünden çıkmayacağını biliyordum. Rans’la beraber el ele tutuşarak ayağa kalktığımızda küçük kız önden yürüyüp bize bir kez daha kapıyı açtı, Murina ise ayakta bekliyordu.

“Teşekkür ederiz,” dedim en azından nereye gideceğimi anlamama yardımcı olduğu için minnet duyarken. “Bize güvendiğin için.”

“Bana güvenen sizdiniz.”

Bu yanıt diğerleri gibi belirsizliklerle doluydu, küçük kızın kapıyı sonuna dek açıp çıkmamızı istercesine beklediğini görür gibi oldum.

“Kendine iyi bak, cesur kız.” Murina, hafifçe başını eğip bana selam verdi. Ardından Rans’a döndü. “Kendine iyi bak, âşık adam.”

Rans yalnızca başını salladı ve parmaklarıma sımsıkı yapışıp beni kapıya doğru götürdü. Ne gördüğünü giderek daha da merak ediyordum, onun seçtiği yol da benimkiyle aynı mı olacaktı? Aynı durumun farklı zamanlarını gördüysek mezar taşından da haberi olabilir miydi?

“İyice düşünün,” diye fısıldadı küçük kız odadan çıkmak üzere son adımımızı attığımızda. Aynı anda durup ona baktık, gözlerini gözlerimize sabitledi. “Yolları görürsünüz, sonunu de-
ğil. Unutmayın.”

Kapıyı kapattığında koridorda ışıksız kaldık, sobadan sıçrayan alevlerin ışığı yok oldu. Yessey ve Mapra’nın bizi beklediği kapının ağzında bir süre durduk.

“Bu da neydi?” derken tedirginliğim had safhadaydı. “Beni biraz ürküttüler.”

Rans elimi daha da sıktı ve beni büyükbabasının yanına doğru götürdü. “Beni de.”

Başka bir şey söylemesini bekledim ancak öyle yapmadı, Mapra ve Yessey’e çıkmamız gerektiğini mırıldandıktan sonra elimi hiç bırakmadan Murina’nın evinden ayrıldık. Birlikte kasabanın taşlı yollarına adım attığımızda son bir kez dönüp geriye bakar gibi oldu, üst kata doğru kafasını kaldırmıştı.

“Neye bakıyorsun?” derken ben de onun gibi evin üst katına bakıyordum.

Hızla önüne döndü, daha telaşlı adımlarla yürüdü. “Hiç,” dedi kendi kendine konuşur gibi. “Merdivenlerin önünden geçerken başka bir ses duydum, çocuk sesi.” Sorarcasına gözlerine baktığımda kafası iyice karışmıştı. “Sanki sendin.” Olanlara anlam vermeye çalışır gibi gözlerini kısarken kaybolmuş görünüyordu. “Ya da...”

“Ya da ne?” dedim.

“Sana çok benzeyen biri.”

Taşlı yoldan ilerlerken kim olduğunu anladım, aynı sesi duyduğumu fark ettiğimde bunu uydurduğumu sanmıştım. Bu onu kaybettiğimden beri yaşadığım bir durum olduğundan artık alışmıştım. Oysa bu defa Rans da işitmişti. Belli ki evdeki garip-lik sadece Murina’nın taşları değildi.

O çocuk sesi Zey’e ait gibiydi.

“Mezar taşı da,” diye fısıldadım. “O da kardeşimindi.”

YOLLARI GÖSTERENLER

“Buradan,” dedim çalılıkları benim için tutan Rans’ın yanından geçerken. “Şuradaydı, hatırlıyorum.” Rans başını sallarken beni onayladı. “Kırmızı bir ağaç gövdesi görmüştüm.”

Birkaç adım ilerimizdeki kırmızı ağacı gördüğümüzde Yessey önümüze geçti, Murina’nın bize gösterdiği yollardan hangisine gideceğimizi sormuş ve tarif ettiklerimizi unutmamamız için elindeki kâğıtlara yazmıştı. Haritasından nerede olduğumuzu anlamaya çalışırken pürdikkatti.

“Burası çocuklar,” dedi okuduklarıyla kafasını sallarken. “Evera’nın söylediği yere geldik.”

Uzarlarda akan bir suyun sesi kulağımıza çalınırken avuç içlerim taşların üzerindeyken gördüğüm anıyı hatırlamaya çalıştım. Zihnimde anının yankıları vardı ancak kendisi yoktu, sanki Murina’nın evinden uzaklaştıkça seçtiğim yol da silikleşiyordu.

“Neredeyse yarım gündür yürüyoruz,” dedi Mapra zihnime. “Çok yaklaşmış olmalıyız, bu yolu sana gösterdiyse devamında mutlaka başka şeyler de var.”

“Galiba çocuklardan birine ulaşacağız, Mapra.” Onun gibi zihnine fısıldadım. “Yolu izlerken hissettiğim ilk şey bu bölgeden başka özel genlerin varlığının da olduğuydu...”

“Bir de?” diye soran kadın kırmızı ağacın gövdesine bakıyor, dudakları kıpırtısızken zihnime fısıldıyordu.

“Bir de Zey ile ilgili bir şey görür gibi oldum. Bir mezar taşı.”

"Göreceğiz," dedi Mapra sakin sesiyle.

Ardından başını Yessey'e doğru çevirdi, onun zihnine fısıldadığını yaşlı adamın büyüyen gözlerinden anladım.

"Evet." O benim gibi Mapra'nın zihnine fısıldayamadığı için sesli söylemişti. "O şiiri bulabilirim."

Hangi şiirden söz ediyordu? Bilmiyordum. Rans bana baktığında başımı sallayarak Mapra'yı duymadığımı anlatmaya çalıştım.

"Yessey'e soruyor," diye fısıldadım onun yanında dururken. "Aradıkları şeyi bilmiyorum."

Yessey yere çöktü, karanlık bastırmıştı, vakit azalıyordu. Her ne olacaksa bir an evvel yoluna sokmalı ve aradığımız şeye dair bir işaret bulmalıydık. Çocuklardan birinin varlığının çok uzakta olmadığını hâlâ hissediyordum.

"Bu," dedi Yessey yerdeki çalı çırpıları bir kenara itip kocaman bir haritayı açarken. "Buradayız. Şiir burası için yazılmış."

Rans büyükbabasının yanına çöktü. "Ne şiiri?"

"Yıllar önce bulduğum, hem bizim kasabamızdaki kaynaklarda hem de Evera'nın Yuva'dan çıkarmayı başardığı günlükte yazan şiir."

Yessey kâğıdın buruşmuş kısmını iyice açtı, bir yeri okumaya çalıştı, kalbim hızla çarparken öylece izliyordum. Aradığını bulmuş gibi kafasını salladı ve heybesinden başka bir kitap daha çıkardı. Bu onun kulübesindeyken kitaplığında gördüğüm ancak ne olduğunu o günlerde anlamadığım kitaplardandı.

"Kızıl Ağaç şiiri," dedi kendinden emin bir sesle. "Buldum onu, Mapra."

Mapra memnuniyetle gülümser gibi olduğunda ilk kez doğru yolda olduğumuzu anladım, gerçekten de bana gösterilenler arasından olması gerekeni seçmişim gibi duruyordu. Rans'ın da yol boyu beni onaylar ipuçları vermesi fikir birliği sağlamıştı, çok yaklaşıyorduk.

"Kızıl ağaç diyor ki," dedi Yessey ağır ağır satırları okurken Mapra zihnime mırıldanırken Yessey aynı satırları dıştan okuyordu, ikisinin de ezberinde olduğunu anladım.

"Gün batacak,

İnsan uyanacak.

Eğer acele etmezsen,

Aradığının vakti dolacak.

Bir şeyi bulmak demek,

Bir başkasından vazgeçmektir.

Kızıl ağacın altında durduğunda,

Vazgeçtiklerinden sıyrıldığında,

Çağırarak istediğine seslen.

Zamanı değilse seni duymaz ama,

Eğer çok derinden dilersen,

Kalbini göğe verirken,

Parmakların toprağı okşarken,

Aradığın seni bulur.

Fakat sakın unutma,

Böyle bulunan her şey,

Bir gün yeniden kaybolur."

Yessey de Mapra da sustu, yutkundum. Kâğıtlara bakan adam bir şey daha söylesin, ne yapacağımızdan söz etsin istiyordum. Ancak öyle olmadı, adımlarım beni kızıl ağaca yönlendirirken orada neyin gizlendiğini kendim anlamam gerektiği ruhuma doğru aydınlandı. Rans hemen dibimdeydi, yine yanımdan ayrılmıyordu.

"Dikkatli ol," dedi saçlarımın arasındaki titrek nefesiyle. "Sanırım dokunmanı istiyor."

"Toprağa," dedim kendi kendime ağacı incelerken. "Kalbimden dilememi istiyor."

Ağacın dibine diz çöktüğümde olmam gereken yerdeymişim gibi geliyordu; ellerim önce onun gövdesine, sert kabuklarına, kovuğuna dokundu. Ardından oradan usul usul kayarak toprağa uzandı. Köklerini hissetmek istercesine dokunmaya devam ederken bir şey arıyordum.

Belki de neyi aradığımı ilk kez bu kadar bilmiyordum. “O çocukları,” diye mırıldandım kendi kendime.

Fakat elmas gen damarlarımda kol gezmeye başlarken uzun zaman sonra bana seslendi: “*Emin misin? Peki ya kardeşin?*”

Evet, şimdi Murina’nın bana gösterdiği yolun eşliğinde, tam anlamıyla o anki kalp atışlarımdan esiriydim. Bir kez daha mezar taşının başındaki kendimi görür gibi olduğumda gözlerimi kapattım.

“Doğru yerdeyiz, Rans,” diye fısıldadım. “Bu bana gösterdiği ikinci yoldu.”

Rans başta sessizce beklese de kendinden emin bir tonla onayladı. “Doğru yerdesin, hırçın kuş.”

Toprağı daha çok okşarken kalbim beni ait olduğum ve olmaktan çok da korktuğum bir ânın acısına sürükledi. Bunu uzun bir zaman önce Zey’i gömdüğümüzde yaşamıştım. Toprağa yine böyle dokunmuş, ardından böyle ağlamıştım. O zamanlar gözyaşım delice akarken her şeyin suçlusunun kendim olduğunu sanmıştım ancak şimdi bu ağaç dibinde ellerimle sert taşları bir kez daha okşarken gerçeği biliyordum, kalbim artık ağrı mıyordu.

“*Kardeşimi çok özledim,*” dedim kimsenin beni duymadığını bildiğim bir boşluğa. “*Ama onu ben öldürmedim. Bu vicdan azabı benim değil. Hak etmesi gerekenlerin.*”

Düşündüm, bu kez ağlamadım, gücümün farkına vardım.

“*Bu bir yoldu,*” dedim elmas gene doğru gerçek bir inançla. “*Başına bunların gelmesi gerekiyordu, kendimi bulmam, kötülerini görmem, ailemi kurtarmam gerekiyordu. Yoksa ben...*”

Duraksadım, bir anda evimizde, sıcak yorganın altındaki bız gibi odamızda olduğumuzu hayal ettim. Zey kıkırdayarak ayaklarını dizlerime sürüyor, beni gıdıklıyordu. Her şey güzel gibi görünüyordu ancak babam az sonra sabahın köründe uyanıp bu ayı geçirebileceğimiz mahsuller için bahçeye girecekti. Annem sanki elimizdekiler bize çokça yetiyormuş gibi Seçkinlere ve Öncü'ye bir kısmını hediye etmeye gidecekti. Tanrım, Zey büyüyecekti ancak onu da kendimiz gibi yapacaktık; sorgularına kulak asmayacak, belki de yıllarca başka çocukların hayatlarının kararmasına izin vermiş olacaktık.

İçimdeki inanç giderek büyüdü, yanlış olan her şey kalbimin tam ortasında çürüdü.

"Ben suçlu değilim," diye mırıldandım bir kez daha. *"Bu bir yoldu, ben sadece seçmek zorunda kaldım. Olanlar benim hatam değildi."*

Karanlık bir ormanda, kardeşimin kaybıyla geçen, acılarla dolu aylar ve zalim bir yıl sonunda kendimi ilk defa affettim. Kalbim ilk defa hafifledi.

"Ben yapmadım," dedim affın yüceliği elmas gene kucak açıp tenimi sararken. *"Ben sadece olması gerekene adım attım. Kimseye zarar vermek istemedim."*

Dokunduğum toprak gürelemeye, altındaki bir şey canlanmaya başladı. Tabiat bana uyum sağladı, elimin altında sanki yeni bir dünya filizlendi, nefesimi tutarken bunun ne büyük bir güç olduğunun farkına vardım. Duyuyordum. Dokunuyordum. Çağırıyordum. Birçok şeye kudretim yetiyordu, ben âciz ya da suçlu değildim, başaracak olandım. O çocukların kaderini -tıpkı kardeşim Zey'inki gibi- koruyacak ve değiştirecek olandım. Ben elmastım, bunu ben yapmazsam kim yapacaktı? Kendime inanıyordum.

"Tüm kalbimle," dedim elmasa konuşmaya devam ederken. *"Varlığım. İnancım. Buradayım. Çağırıyorum."*

Zaman algım yeniden yerine geldiğinde gözlerimi kapatıp açmamın üzerinden sadece birkaç saniye geçtiğini anladım. Rans parmak uçlarımdaki tuhaf kıpırtılara anlam vermeye çalışırken içimde ne büyük fırtınalar koptuğunu duymadım. Hala yanı başımda güvenli limanıyla, hırçın bakışlarıyla beni bekliyordu; katiyen yalnız bırakmıyordu.

“Hissediyorum.” Bu defa topraktaki elimi yavaşça ağaca doğru kaldırdım. “Sesimin duyulduğunu hissediyorum, sevgilim. Kendimi...” Dudaklarım titredi, Yessey ve Mapra gerideydi ancak beni duymasını en çok istediğim kişi tam dibimdeydi, ona fısıldadım: “Kendimi affettiğimi görüyorum.”

Rans’ın bakışları kararırken neden bu yolu seçmemiz gerektiğini bir kez daha anlar gibiydik. Hayatım boyunca kardeşimin kaybının boynuma kalın bir ilmek gibi dolanıp beni boğması artık yok olması gereken bir zulümdü, bunu o da anladı. Elleriyle omuzlarımdan tutarken heyecanlandığı için dudaklarını ıslattı.

“Titriyorsun,” diye fısıldadı. “Çok fazla.”

“Çünkü işitiyor.” Heyecanlanırken gülümsemeye çalıştım. “Sanırım başardım.”

Ağaçtaki ellerim ayrıldığında ormanın içinden bir ışık hüzmeleri parladı, bu kez bunu yalnızca ben ve Mapra görmüyorduk, Rans’ın ve Yessey’in bakışlarından herkesin tanıklık ettiği büyülmüş bir anın gerçekleştiğini anladım.

“Orası,” dedim ağaçtan ayırdığım ellerimle ileriye gösterirken. “Orası asıl olduğumuz yer.”

Yessey hızlı adımlarla önümüze geçti, Rans beni dikkatle kaldırdı ve iyice karanlığa bürünen ormanda amacımıza ulaştığımızdan emin hâlde ışığa ilerledik. Ateş böceklerinin hareketi gibi belli belirsiz ve yankılıydı; sanki hüzmeler uçuyor, bizi oraya davet ediyordu. Mapra daha ağır adımlarla hemen yanımdan yürürken nefesi hızlanmıştı, onun da hiç beklemediği bir şeyle

karşılaşacağını düşündüm. İçimden bir ses beklenmeyene hazır olmamı fısıldıyordu.

Yaşlı kadın hiç ummadığımız bir anda sağ taraftaki küçük bir yeri işaret etti, ışık en son orayı aydınlatmış ve usul usul sön-
müştü.

"Burası," dedi Mapra. "*Burası varacağımız yerden önceki son durak.*"

Mezar taşını gösteriyordu, üzerinde hiçbir şey yazmayan küçük bir mezar taşını... Murina'yı yeniden işitir gibi oldum. "Sana yollar gösteririm."

"Önce buraya dokunacak sonra devam edeceğiz. Dokunduğunu duyan ilk kişi gelecek, ardından diğerlerini de çağırarak, güvenirse hepsini getirecek."

Mapra'nın hepimizin zihnine fısıldadığını anladım çünkü Yessey onu onaylarcasına başını salladı.

"Dikkatli olmak lazım, bize hemen inanmazlar. Onlara derdimizi anlatmalıyız." Heybesindeki kitapları yeniden kontrol etti, az evvel toprağa serdiği haritaların sayfalarını kapatmamıştı, *Kızıl Ağaç* şiirinden sonraki işaretler olmalıydı. "Bunları okuyacak, her şeyi ispatlayacağız. Düşman değiliz, karşılına geçemeyiz."

Rans olanlara anlam veriyordu, artık son aşamada olduğumuzu ve yolculuğumuzun ne büyük bir önem arz ettiğini biliyordu, büyükbabasına doğru ilerlerken elimi tuttu.

"Karşımıza geçmemeliler." Sesi toktu.

Yaşlı adam iyice heyecanlanmıştı, gözlerime bakarken ağaca dokunduğum andaki o tuhaf atmosferin onu ne kadar etkilediğini anladım, gözleri hayranlıkla parlıyordu.

"Evera her şeyi anlatacak," dedi yumuşak sesiyle. "İnanmalarını için hiçbir sebep kalmayacak. Bekleyip görmekten başka şansımız kalmadı."

Bir anda gayriihtiyari dudaklarım aralandı. "Peki ya..." Tapa baktım. "Gelen olmazsa?"

Elimi tutan adam kendinden emin ve gözü karaydı. "Orman biz ayaklarına gidip getiririz. Buraya geri dönmek için gel-medik, hırçın kuş."

Omuzlarım dikleşti, Rans ile beraber mezar taşına ilerledim. Ormanın ortasında, kime ait olduğu bilinmez bir hâldeydi; isimsiz ve terk edilmişti. Yavaşça eğildim ve parmaklarımı taşın doğru uzattım, zihnim daha dokunmadan uğultularla dolmaya başladı.

Son bir defa onlara baktım: Mapra'ya, Yessey'e ve Rans'a. Bu benim yolumdu.

"Korkma," dedi Rans cesaret verecek bir ses tonuyla. Mavileri karanlıkta bile delice parlıyordu, başını sallarken o güzel yüzündeki yorgunluğun yok olmasını istedim. "Dokun."

Bu aldığım bir emirmiş gibi beni harekete geçirdi, mezar taşına tıpkı ağacın gövdesine ve toprağa dokunduğum gibi dokundum. Daha parmaklarım oraya değer değmez ormanda bir yerden gürültüyle kuşlar uçtu, ağaç dalları hareket etti, otlar hışırdadı. İlk anda hiçbir şey olmayacak sandım çünkü çok uzun bir bekleyiş bizi bir labirentte kaybolmuşuz misali içine hapsetti. Öyle uzun sürdü ki buraya nasıl ve neden geldiğimizi unuttur gibi oldum.

Mezar taşına bir kez daha dokundum.

"Mapra," diye sordum korkakça. "Doğru olanı mı yapıyorum?"

"Seçiyorsun," dedi zihnime, birkaç adım gerimde duruyordu. "Olması gerekeni yapıyorsun. Kendi kaderin."

Dudaklarım kendiliğinden aralandı. "Murina'nın yanındaki küçük kız..."

Nedensizce mezar taşının yakınlarında o varmış gibi hissediyordum fakat çevrede bizden başka kimse yoktu.

"Ya da yaşamıyor" dedi Mapra kafamın içine. "Çok büyükken
 annem ann kurtuldu. Bir kâhin olduğu için çocuğun hayatını ya-
 şayabilirdiği anlaşmalar yapıldı."

Kalbim hızlandı, küçük kız nasıl oluyordu da yaşamıyordu?
 "Ya dört günden birine, bir elmaya gitti," dedi Mapra ka-
 famın içine. "Kâhin kendi kaderini tayin edemez, yolları seçemez,
 ancak bir elmas onun için bunu yapabilir. Kaderin yönünü de-
 ğiştirebilir. Çocuğun hayatını evin içine çağırır, eve giren herkes o
 kadını da kadınlara yaşıyor sandı."

"İnanılmaz," dedim delice ürperirken. "Bu çok korkunç."
 "Sen elmasın," dedi Mapra kafamın içine sert bir sesle. "El-
 masın dokunduğu her şey ya büyür ya da yok olur. Kâhin senin
 elmas olduğunu eminim anlamıştır, kızım. Senden bir şey isteme-
 diğine şaşmalı."

"İsteyebileceği hiçbir şeyim yoktur belki de," dedim tedir-
 gince. "Öyle değil mi?"

"Ya da çok fazla şey görmüştür, gücün onu korkutmuştur."

Parmak uçlarımda bir şey cızırdadı; elmasın damarlarımdaki
 izi, yolu, akışı gibi fakat hiçbirisi değildi, eşsizdi. Cızırtı büyüdü
 ve tüm ormana yayıldı, eğer onu görebiliyor olsaydım gücümün
 bir başka bedene aktığından da emin olurdum. Nasıl olduğunu
 anlamadığım bir biçimde kalp atışım bir başkasınıninkiyle eş za-
 manlı ritim tutturdu.

Çağırdığım kişi bana doğru adım attı, karanlık ormandan
 çıktı, aydınlattığı havayla beraber yanıma yaklaştı.

"İşe yaradı." Şaşkınca ve biraz da panikleyerek o tarafa bak-
 tım. "Oldu. Rans," dedim geriye dönüp ona bakmak isterken.

Fakat sevdiğim adam kıpırdamıyordu, sanki donakalmıştı.
 Gözleri az evvel durduğum yerde sabitken hemen yanı başında-
 ki büyükbabası da onun gibi kıpırtısızdı. Mapra'yı kontrol et-
 mek istedim fakat başımı o yöne çeviremiyordum, bir güç âdeta

parmaklarıyla çenemden tutmuş gibi beni yeniden önüme doğru çevirdi.

Onunla göz göze geldim, bu upuzun boyuyla ormanın karanlığından bize doğru süzülen bir kızdı. Teni cam gibiydi, parlıyordu, bedenindeki ışık her yeri aydınlatırken varlığı tek başına güçlü bir büyüü andırıyordu.

“Beni çağırdın,” dedi pembe dudakları aralandığında.

Upuzun turuncu saçlar ayak bileklerine dek uzanıyor, saç tutamlarından ışık akıyor gibi duruyordu. Gözlerimi kısmak zorunda kaldım ve elimi kaldırıp yüzüme siper ettim.

Hareket ettiğimi gördüğünde durdu. “Sen...” Zamanı durdurmuştu, inanılmazdı. “Sen durmadın,” derken melodik sesi kulağımı okşuyordu.

“Elmasım,” dedim tereddütle ona bakarken.

Sefil görünüyor olmalıydım. Onun sıra dışı görüntüsü, güzel ipeksi saçları, cam gibi parlayan teni ve benim ormanda harap olmuş bedenim, yorgun gözlerim... Farklı olduğumuzdan emindim.

“Sen elmas mısın?” derken kaşları havalandı. “İlk kez bir elmas beni buraya çağırıyor.” Arkamdaki insanlara baktı, şimdi o da neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. “İlk kez biri ben yanına geldiğimde hareket edebiliyor.” Gözlerime bakarken cümlesini kısık sesle tamamladı: “Ben izin vermeden.”

Başımı salladım ve elimi ona doğru uzatıp güven vermek istedim, sesim yumuşaktı.

“Sana ihtiyacım var. Ağacın dibinde seni çağırdım çünkü Murina’nın bana gösterdiği yollardan biri buydu. Buraya gelmem gerekiyordu.”

Murina’nın adını duyduğunda bana yaklaşmayı tamamen kesti ve bir kez daha arkamdaki insanlarla birlikte hepimizi inceledi. Mapra’da duraksayan gözleri biraz fazla dikkatliydi.

“O da bizi duyuyor,” dedi kendi kendine. “O da sıradan değil.”

Rans'i ve büyükbabasını işaret etti. "Fakat onlar... Bizden farklı."

"Yine de biliyorlar," dedim çabucak açıklamaya girişirken. "Sana ya da bana zarar vermezler, savaşmak için gelmedik. Biz düşman değiliz. Ben Evera, çok uzaklardan... Belki hiç görmediğin bir yerden geliyorum. Elmasım, bulmak istediğim insanlar var. Gerçekleri anlatmak istediğim."

Parmak ucumla onu işaret ettim, uzun saçlarının arasında birkaç yaprak asılı kalmıştı, zamanla beraber aşağı süzülen yapraklar da donmuştu. "Senin gibi insanları bulmaya çalışıyorum," diye ekledim.

Gözleri elime indiğinde beklemediğim bir şey oldu ve parmak ucumda küçük bir kıvılcım titredi, kız bununla beraber geri çekilirken şaşkınca elimi indirdim.

"Ben yapmadım," dedim çabucak. "Sanırım senin gözlerin..."

Gözleriyle bana bir şey yapmaya çalıştığını düşündüm ama anlam veremedim. İşe yaramamış olacak ki elimin ucu sıcacık olmuştu, sanki onu durdurmuştum. Hayretle başını salladı.

"Gerçekten elmassın. Gücüm sende işe yaramıyor."

Beni denediğini anladığımda ormanın içinden başka bir kıpırtı duydum, bu kez onun kadar aydınlık olmayan farklı bedenler bize doğru yaklaşmaya başladı. Hepsinin bir rengi vardı, bir anda çoğaldılar. Kızın gücü onları da durdurmamıştı, belli ki hepsi özeldi. Güçlerinin ne olduğunu bilmediğim için yutkundum ve sakince bekledim.

İçlerinden biri, simsiyah saçları ve hırçın bakışları olan bir tanesi bana doğru bileğini uzattı. "Diz çök."

Cümlesiyle beraber dizlerimin bağı çözüldü, bacaklarım sertçe toprağa değdi. Canım acımamıştı ancak bunu beklemediğim için hazırlıksız yakalanmıştım. Diğer gölgeler ormanda

saklanmaya devam ederken aydınlık olan ve ilk gelen kız yanındaki durdurdu, kendisinden daha kısa olan bir oğlandı.

“Dur!” diye ikaz etti. “O da bizim gibi.”

“Zarar verebilir,” dedi yüzünü pek göremediğim çocuk bileğini indirmezken.

Dizlerimi yerde tutuyordu, hareketimi müthiş bir güçle kısıtlıyordu. Fakat ona karşı çıkmadım, zarar vermeyeceğimi anlamları gerekiyordu.

“Bunu yapma,” dedi turuncu saçlı kız. “İsterse seni burada tek bakışıyla öldürebilir.” Bana kaçamak bir bakış atıp yeniden genç çocuğa döndü. “O elmas.”

Çocuk bileğini indirmek yerine karanlıkta tehlikeyle parladığını gördüğüm bakışlarını üzerimde tutmaya devam etti, sanki buna inanmak istemiyordu.

“Hangi elmas böyle muhtaç bir durumda kalır? Neden inanıyorsun?”

“Gücüm ona işlemiyor.”

“Demek ki seninle eşit,” dedi genç, siyah pelerinini geriye doğru savurdu. “Senden üstün değil.”

“Emin misin?”

Kız ona sessizce bir şeyler söyledikten sonra bana döndü, ne yapacağını anlamama bile fırsat vermeden yanındaki gencin elini tek hamlesiyle indirdi. Çocuk bileğinin acısıyla geri çekilirken dizlerimdeki zincir sanki çözülüyordu, kızın gözleri yeniden gözlerime temas ettiğinde tüm gücüyle beni hareket ettirmeye çalıştığını fark ettim. Sanki bedenimi bir yere çarpmak istiyordu.

“Hayır,” diye itiraz ettim. “Dur. Size zarar vermek için gelmedim.”

“Göster ona,” dedi kız tüm gücünü üzerimde denerken. “Yoksa seni dinlemeyecek.”

Bileği acıyan çocuk yanındaki kıza bir şey söylemek istese de kızın gücü ondan üstündü, kimse kıpırdayamıyordu. Ormanın içindeki diğer silüetler de hareketlerini kesmişti.

“Göster hadi.” Kız üzerimdeki baskısını artırdı.

Boyut öylesine değişti ki gerçekten toprağın titrediğini ve yerin sarsıldığını hisseder gibi oldum, tutunmak için yere uzandım ancak çoktan havalanıyordum. Eğer gücümü bir defa kaybedersem kontrolü yeniden alamayacağımdan korktum ve bir anda damarlarımdaki elmasın varlığına tutundum. Ellerimle yere büyük bir yumruk indirirken dudaklarımdan küçük bir çığlık koptu.

Toprak yarıldı, ellerim içine girdi. Dokunduğum her yer karşımdaki kızın ayaklarının dibine dek kurudu, tam onların önünde durdu.

“Durun,” dedim nefes nefese. “Durun. Tehlikeli değilim.”

Kız hayranca bakakalırken siyah pelerinli çocuğun yüzü şoke olmuş bir ifadeye büründü, bir adım öne geldiğinde artık onu daha iyi görüyordum. Teninde onlarca yara vardı, ürkütücü görünüyordu.

“Gerçekten elmas,” dedi büyük bir dehşetle. “Burada ne işin var?”

Kız tüm gücünü geri çektiğinde bana tebessüm etti, bakışlarındaki hayranlık giderek artıyordu. “Hem de gücünü bizim üzerimizde kullanmayacak kadar alçak gönüllü. Son âna dek bana direndi, zarar vermedi. Gördün mü, Vuxa?”

Adını öğrendiğim çocuk sessiz kalırken toprağa dayadığım ellerimi çektim, kız bu defa arka taraftakilere seslendi: “Gelin çocuklar. Burada güvendedeyiz.”

Kızıl saçları bir peri kızını andırıyordu, yeniden bana döndüğünde artık tamamen yanıma ilerlemiş ve diz çöktüğüm yere eğilmişti.

“Merhaba,” dedi yumuşacık bir sesle. “Ben Yavin.”

Yavin. Hayatımı değiştireceğini daha ilk bakışta anladığım

Yavin.

“Ben bir yakutum.” İpeksi saçları az önce yardığım toprağa temas edip usulca onarmıştı. “Seninle tanıştığıma memnun oldum, savaşçı kız.”

Bana neden böyle seslendiğini sorgulamadım, başımı kaldırmış, uzattığı ele bakıyordum. Orada bir şeyler vardı: gizemli, kadim ve anılarımı tetikleyen.

“Evera.” Elimi uzatıp parmaklarına dokundum. “Evera Aifen.”

Arkasında, kendinden yaşça daha küçük olan çocuklar vardı. Birisi gün ışığı gibi altın rengine bürünmüş bir kız, diğeri koyu mavi ışıltılarla Rans’a doğru ilerleyen ve onun hareketsiz bedenini inceleyen bir çocuk; bir de hemen yanlarında asık suratıyla ifadesizce bekleyen koyu renk pelerinli çocuk, Vuxa.

“Evera,” dedi Yavin yabancı bir kelimeyi telaffuz ettiği için yumuşak ve yavaş bir sesle. “Sana nasıl yardım edebiliriz?”

“Ben...” dedim ancak kelimeleri bulamadım, az evvel yaşadığım güç karmaşası kafamın içinde bir şeyleri feci hâlde sarsmış gibiydi. “...ben buraya geldim çünkü,” dedim tereddütle.

Rans’ı inceleyen mavi pelerinli çocuk melodik bir tınıyla araya girdi: “Bizi bulmaya geldin. Özel olan tüm çocukları.”

Şaşkınca ona döndüğümde kirpiklerimi kırıştıırıyordum, asıl şoke edici olan şey sonraki söylediğiydi.

“Bir de bu çocuğun ne kadar süre hareketsiz kalırsa zarar göreceğinden endişe ettin, sanırım onu soracaktın.”

Yavin şaşkınlığıma kıkırdadı, çocuksa hâlâ Rans’ı inceliyordu: ellerini, gözlerini, kıyafetlerini...

“Evet,” dedim şaşkınca soluklanırken. “Evet, öyleydi.”

Yavin tebessüm etti, elimden tutup beni yerden kaldırdı. “O senin yakınına geldiğinde aklından geçen son düşünceleri

okuyabilir," dedi açıklayıcı bir biçimde. "Bu yüzden hissettiğin son şeyleri duyabiliyor."

"Anladım," derken yutkundum. "Çok farklı."

"Vuxa bedenleri kilitleyebiliyor, görünmez zincirleri var." Ardından hemen arkasındaki çekingen kızı gösterdi, bu hepsinden küçüktü, en fazla on dört yaşlarındaydı. "Derep," dedi kız onun başını okşarken. "O ise..."

Derep başını bana doğru uzatıp kendisi devam etti: "Ben ablam gibi zamanı kontrol edebilirim. Fakat durdurmam." Kocaman, mavi gözleri Rans'ı andırıyordu.

"Ne yaparsın?" diye sorarken şaşkındım.

"Yaşamak istediğin bir ânı bulur, geçmişe döner ve seni oraya bırakırım."

Saç diplerimde bir ürperti gezindi, kalp atışım bir anda Yavin'den koptu ve Derep'le birleşti. Kız çocuğu bunu fark ettiği an yüzünde bir tebessüm oluştu, ondan ne kadar etkilendiğimi anlamıştı.

"Tanrım," dedim ellerimle dudaklarımı kapatırken. "İstediğim herhangi bir âna mı?"

Derep başını sallarken Yavin, "Fakat tüm kaderi değiştiremezsin," dedi hatırlatmak ister gibi. "Derep yalnızca seni oraya bırakır ve ne yapacağına müdahale etmez. Ayrılır."

Kalbim delice çarptı. "Ya sonra?"

Derep omuzlarını kaldırdı, gücü öylesine büyüktü ki bunun farkında olmadığını düşündüm.

"İnsanlar genelde hemen geri dönmek ister," diye açıkladı ablasının saçlarından tutunmaya ve eteğinin arkasında durmaya devam ederken.

"Evet," dedim heyecanla. "Çünkü yaşanmış olanı yeniden yaşamak istemezler."

"Fakat beni bulamazlar," diye sürdürdü küçük kız. "Bu yüzden ablamın yanından ayrılamam. Gelecekte bir yerde

karşılarına çıkarsam, peşime düşerlerse bana zarar verebilirler. Onları yeniden geleceklerindeki o âna götürmemi isteyebilirler."

Diğerleri sessizdi, Derep ise gözlerime bakarken bir şeyi ner mişe gideni yeniden bugüne taşıyamam."

"Anladım," dedim kurumuş dudaklarımı ıslatırken. "Tüm kadere müdahale etmiş olursun, hiçbir güç buna izin vermezdi..."

Yavin küçük kızın başını okşarken bana yumuşak gözlerle baktı. "Seni diğerleriyle buluşturmamızı neden bu kadar çok istiyorsun?"

Vuxa ilk kez bize daha çok yaklaştı, önümüzdeki bir ağacın dibine oturdu. Rans'ı inceleyen çocuk hâlâ arka tarafımızda geziniyordu, Yessey'in notlarını kurcaladığını işittim.

"Çünkü," dedim ormana dalıp giden gözlerimi Yavin'de tutmaya çalışırken. "Onların gerçekte kim olduklarını, nereye ait olduklarını, kimliklerini... Her şeyi bulmalı, anlatmalıyım."

Vuxa omuz silkti. "Tüm özel genlerden mi bahsediyorsun?" Eliyle kendilerini işaret etti. "Bizi bile mi?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "Evet. Bundan bahsediyorum. Kandırılmış, gerçeklere ulaşması engellenmiş her çocuktan. Aslında siz..." Nasıl söyleyeceğimden emin değildim. "...siz bile bir şeyleri eksik biliyor olabilirsiniz. Geldiğim yer, yani Yuva, orada yıllar önce büyük bir kötülük baş gösterdi ve çocuklar gerçek ailelerinden..."

Derep ablasının saçlarıyla oynamayı kesti. "Arkadaşım Tia bebekliğimizi görebiliyor. Bize bunlardan söz etti. Yıllar yıllar öncesinden..."

İşte o anda nutkum tutuldu, her şeyin farkında olmaları asla beklediğim bir şey değildi.

"Peki ne yaptınız?" dedim şaşkınca.

"Birbirimizi bulmak kolay olmadı, hepimiz farklı ailelere dağıtılmış çocuklardık. Gerçek anne babalarımızı tanımıyoruz. O yüzden artık orada kabul görmek istemiyoruz." Konuşan Vuxa oldu, neden bu kadar nefret dolu olduğunu anlayabiliyordum, hissettiğim şey doğruysa...

"Biz zorla değil, gerçek ailelerimizin isteğiyle sürgün edilmişiz. Artık oraya dönmek ya da kim olduğumuzu bulmak bir anlam ifade etmez."

Yavin Vuxa'ya tebessüm etti ve tamamladı: "Önemli olan kim olacağımızdır."

Sessizce onları dinlerken arkamdaki çocuğun Yessey'in notlarını karıştırmayı bitirdiğini fark ettim, yanıma ilerledi ve birkaç dakika gözlerimin tam içine baktı. "Rüyana girenlerden bazıları bizlerdik, evet. Doğru hatırlıyorsun."

Ritan'ın yaşlarında, onun gibi sakin ve ılımlı duran bir çocuktur. Ne hissettiğimi âdeta benden bile önce fark ediyor, algıliyordu.

"Bunu isteyerek yaptığımız söylenemez. Sadece tüm özel genler bir şekilde birbirine temas eder, uykuda ya da uyanıkken. Bir şekilde varlığımızı biliriz."

"Inajel haklı," dedi Yavin. "Tüm detaylarıyla hatırlamayız ancak rüyanda bizi görmüş olman muhtemel. Eğer düşündüğün şey buysa."

"Aklı hâlâ diğer çocuklarda," diye açıkladı Inajel etrafımda bir tur atarken. "Tarihini, özünü doğru öğrenememiş zavallı olanlarda... Aslında bunun bir yolu var, sana yardım etmek için Tia'dan diğerlerinin bebekliklerine göz atmasını, bulabildiği herhangi bir şey varsa sana iletmesini isteriz."

Vuxa hak verircesine başını salladı. "Bu mümkün. Fakat sadece birkaç kişiye ulaşabilecektir, Tia anılarda gezinirken çok çabuk yoruluyor. Uykusu geliyor ve..."

"Çok uzun zaman uyanmıyor mu?" diye sorarken sesim hüzünlüydü.

Yavin şaşkındı. "Evet. Evet, öyle oluyor. Özellikle Tia bunu çok sık yaşıyor."

Hangi bedenin hangi gücü kaldıracağı belli olmuyordu, damarlarındaki özel gen ne kadarına izin verirse o çocuk da yalnızca o kadarına erişebiliyordu. Kimseyi bunun için zorlamazdım. Tıpkı Murina'nın hangi yolu seçeceğim konusunda ileri gidememesi, bana daha fazlasını söyleyememesi gibi...

"Anlıyorum," dedim bir süre düşünüp. "Tia bunu yapabilirse çok sevinirim. Yolculuğumun bir anlamı olmalı, bana ihtiyacı olan bir ruhu bulmalıyım." Onlara tebessüm etmeye çalıştım. "Sizin dışınızda."

"Murina'yı fazla düşünme. O çok tuhaf bir kadındır, sadece işine yarayan şeylere odaklan ve hafızandan sil."

Inajel kafamın içinden geçen düşüncelere yetişmeye devam ediyordu, şaşkınca ona baktığımda mahcubiyetle elini kaldırdı. "Bilerek olmuyor," diye açıklarken ensesini kaşdı. "İstemedен duyuyorum."

"Sorun değil," dedim nazik bir tebessüm takınmaya çalışırken. Sanırım ses tonumdaki bir şey ona devam edebileceğine dair cesaret verdi.

"Kardeşin," dedi kaçamak bakışlarını benden çekip Yavin'e bakarken.

Kızıl saçlı kız onların lideri gibiydi. Bir şekilde hata yapıp yapmadıklarından emin olmak için sürekli ondan onay bekliyorlardı.

"Kardeşinle dolu zihnin," dedi Inajel. "Onun için çok üzül-düm."

Ses çıkaramadım, Zey'i öyle çok düşünüyordum ki artık belki de farkına bile varamıyordum. Inajel'in birkaç dakika öncesine dek aklımdan geçen her şeyi duyduğunu bilmek içimde

bir fırtınanın kopuşuna sebep oldu. O hep kalbimdeydi. O hep içimdeydi. Zey, benim küçük meleğim, hep kalbimdeydi.

“Onu kaybettim,” dedim ormandaki bu insanlara.

Neden bundan bahsettiğimden bile emin değildim, elimin altındaki bir çubukla yanımdaki ağaca ufak bir kuş çizdim. Çubuktan minik bir alev çıkar gibi oldu, parmak uçlarım benden izinsiz elmas geni kullanıyordu, çubuğu geri çektim.

“Az önce de... Kendimi ilk defa affettim,” dedim.

Bunların asıl sebebini bilebilecek tek kişi Inajel olabilirdi, düşüncelerimin alt katmanına, anılarıma ulaşabiliyorsa her şeyi anlayacaktı. Fakat bu kadar uzun süre gücünü kullanacak fırsatı olmadı.

Yavin bir şeylerin kötü gittiğini fark ederek araya girdi: “Ailen ya da arkadaşların, daha fazla zamanda donarlarsa sağlıklarını kötü etkilenebilir. Hafıza karmaşası yaşayabilirler. Eğer sen de istersen...” Kız ormanı işaret etti, hemen yanındaki ağaca dokundu ve minik turuncu bir iz bıraktı. “Yarın burada seni bekleriz. Tia sana yardımcı olmak için bizimle gelir.” Ardından eteğinin ucundan tutunan kıza bakmak için geriye döndü. “Değil mi, Derep? Evera’ya yardım edebiliriz.”

Derep başını sallarken iri gözleri parlıyordu. “Yardım edebiliriz.”

Bunu duyduğuma çok sevinmişim, derin bir iç çekişle üzerimdeki toprakları çırpıp kıyafetimi düzelttim. Yavin’e doğru minnet dolu bir bakış atarken diğerleri de benim her hareketimi dikkatle izliyordu.

“Sizi nasıl çağıracağım?”

Vuxa, kızıl saçlı kızın yanına geçti. “Buraya dokun ve bekle. Fakat mümkünse yalnız gel.”

Derep araya girdi: “Tia insanlardan korkuyor.”

Arkamda donakalmış bekleyenlerden bahsediyorlardı, bırı çocukların neler yaşadığından emin olmadığım için ses çıkarmadım. Sadece başımı sallayarak onaylayabildim.

“Öyle yaparım, teşekkür ederim.”

Inajel dostane bir sesle kulağımın dibinde, “Kendine iyi bak, savaşçı kız. Her şeyi bu kadar çok...” dedi ve arkadaşlarının yanına yürüdü. Buruk bir tebessümle başını yana eğdi. “...düşünme.”

Kahverengi gözleri geceye rağmen diğerleri gibi ısıt ısıldı, parlıyordu. Hepsinin özel oldukları etraflarını saran çizgisel renklerden, tenlerindeki parlaklıktan belli oluyordu.

Elimi kaldırıp veda tebessümüyle selam verdim.

Yavin, geriye dönüp gözden kaybolmalarından hemen önce konuştu: “Gerçek hayattaki zaman akışına göre üç dakikadır donuklar. Büyük bir hafıza karmaşası yaşamazlar, endişelenme.”

Ardından gittiler. Yavin’in kızıl saçları arkasında büyüü bir alev ısıltısı bırakırken karanlık yeniden ormanı çevreledi, hepimizi sardı. Son adım sesi duyulduktan sonra bir anda arkamdaki hareketlilik baş gösterdi.

“Ne oldu?” dedi Rans etrafa bakınırken. “Neden kimse yok?”

Yessey notlarını açmak için davrandı. “Bir bakmam gerekiyor.”

Mapra ise onlara göre daha sakindi, hepimizin zihnine fısıldadı: “*Geldiler ve gittiler. Evera’yla konuştular.*”

Onlara döndüğümde Rans ve Yessey’in ne kadar büyük bir şok yaşadığını gördüm, karanlık ormana ve benim etrafıma bakıyorlardı. Üstelik Rans’ın bozguna uğramış surat ifadesi bir anlık hırçınlığa büründü.

“Nasıl olur?” dedi aramızdaki iki adımlık mesafeyi bir koşu kapatarak. “Ben... Ben neden göremedim?” Yüzümü avuç içlerinin arasına aldı. “İyi misin, sevgilim? Bir şey oldu mu, hırçın kuş?”

Ellerimi ellerinin üzerine koydum ve başımı salladım. "Hiçbir sorun yok." Sesim yumuşacıktı, bakışlarımdaki güven onu çabucak sakinleştirdi. "Hepsi çok iyiydi."

"Kaç kişi?" dedi Yessey merakla.

Defterini çıkardı, söylediklerimi not almaya başladı. Hiçbir detayı kaçırmak istemiyordu.

"Dört çocuk, biri yaşıca daha büyük olan bir genç kız... Ya-
vin. Zamanı durdurdu."

Mapra'nın derin bir iç çektiğini işittim, özel genlerle ilgili bir şeylerden söz ettiğimizde kendini tutamıyor, sanki hasret dolu bir iç çekişle özlem duyuyordu.

"Ya şimdi ne olacak?"

Rans'ın bakışları tam dibimde, nefesi yüzümdeydi. Başımı onun göğsüne yaslamadan hemen önce giderek büyük bir düğüm dönen bu olayların nasıl çözüleceğini düşünmekten kaçtım.

"Yarın," dedim tedirgince. "Yarın bir şeyler değişecek."

"Öyle mi söylediler?" Soruyu soran Yessey'di, Rans sessizdi. Sevdığım adama daha sıkı sarılırken korktuğumu belli etmedim.

"Onlar söylemedi ama ben..." Kalbim hızlandı, elmas yine vücudumdaydı, nabzımdı. "...ben biliyorum. Hissettim."

"Abla."

"Efendim, Zey?"

"Bu gece benimle mi uyuyacaksın?"

"Hep seninle uyuyacağım."

"Elimi de tutar mısın?"

"Hiç bırakmam."

"Masal anlatır mısın?"

"En güzellerini."

"Sobamız da yanacak mı?"

"Sıcacık olacaksın, küçüğüm."

"İyi ki benim ablamsın, Era."

"İyi ki benim kalbimsin, Zey."

Uyandım. Kirpiklerimi kırptıştırırken ormandaki ağaçların bir kısmını kapattığı gökyüzüne bakıyordum, yağmur yağacakmış gibiydi, delice bulut vardı. Huzursuz bir hisle sağ tarafıma döndüğümde ağacın dibinde, yaktığı odunların ateşine elini uzatmış, ısınmaya çalışan Rans'ı gördüm. Bir şeyler düşünüyor gibi alevlerin uçuşan parçalarına dalıp gitmişti, uyuyacağına dair söz vermiş olsa da yine nöbet tutuyordu. Eşyalarımızı serip yumuşak bir zemin yaratmaya çalıştığımız yerden kalktım, Mapra ve Yessey ısınmak için birbirlerine yakın durarak uymuştu. Mapra, Yessey'e göre daha az üşüyor olmalıydı çünkü bedeni daha özel bir yetenekle çevrelenmişti fakat Yessey bunu bilse de tıpkı Rans'ın benim için her seferinde kendini seferber etmesi gibi kalın olan battaniyeyi Mapra'nın üzerine sermişti.

Acaba başka bir hayatta onlar da mutlu olur muydu? İles'in zulmünden kaçıp birbirlerine kavuşabilirler miydi? Yıllar sonra gelen bu beklenmedik karşılaşma onlar için yeni bir dönüm noktası olacak mıydı? Hepsi cevabı bilinmez sorulardı. Tek dileğim hak ettikleri ve onlardan çalınan mutluluğun artık baş uçlarında olmasıydı.

"Buralarda sevdiği kadın için gecelerdir nöbet tutan güçlü, akıllı ve fedakâr bir adam olduğunu duydum. Gördünüz mü?"

Rans'a doğru adım atarken sessiz ama duyabileceği bir tonda konuşuyordum, daldığı yerden gözlerini çekti ve aniden ona doğru ilerleyen bedenimi fark etti. Cümlelerim kulağını okşadığı an gergin yüz hatları gevşedi. Saçları gecenin iç ürperten rüzgârlarıyla hafifçe alnına düşerken mavi gözleri cam gibi parlıyor, tenini kızıl bir renge bürüyen ve yüzüne yansıyan ateş onu mümkünmüş gibi daha da çekici gösteriyordu.

Sözlerime gülümsedi. "Bilmem, adı neymiş?"

"Adını öğrenemedim," dedim hemen yanına geçip ateşin dibine otururken. "Sadece müthiş biri olduğunu ve karizması yüzünden ormandaki diğer canlıların tehlikeye girebileceğini duydum."

İstediğim şey oldu ve dudaklarındaki küçük kıvrım büyü-
yerek iç gıcıklayan hoş bir sırıtışa dönüştü. Bu nasıl mümkün
olabilirdi, bilmiyordum. Tek bildiğim, kalbimin daha öncesinde
onsuz nasıl attığından artık haberdar olmadığımı.

"Sevdiği kadın çok şanslı olmalı," dedim ona takılmaya de-
vam ederek. "Böyle bir adamı hayatı boyunca bulamazdı, büyük
şans."

"Belki de onu böyle bir adama çeviren o kadındır."

Sesi uykusuzlukla beraber daha da kalın ve hırıltılı çıkıyor-
du, kulağıma değen kelimeler gecenin tüm soğuşunu delip ge-
çen cinstendi. Başım istemsizce omzuna doğru düştü, tüm bu
olanların içinde hayatımdaki en büyük şansın, parlayan bir ışık,
eşsiz bir umut olduğunu bir kez daha anladım.

"Ormanda karşılaşmışlar diye duydum," dedim biraz donuk
bir sesle ateşi seyrederken.

"Öyle mi?"

"Evet, çocuk onu büyük bir hayatta kalma savaşının ortasın-
dayken bulmuş. Kaçırmış, saklamış, iyileştirmiş. Evini açmış.
Bir de kalbini."

"Hayatındaki en doğru kararmış," dedi nefesi saçlarımı ok-
şarken. Sıcacık elleriyle ellerimi avuç içlerine aldı. Ateşe bu ka-
dar yakın durması canını yakmamış mıydı? Teni müthiş bir ısı
yayıyordu.

"Ama kız onu çok uğraştırmış," diye sürdürdüm. "Başına
bela olmuş bile denebilir. Tüm hayatını değiştirmiş, acı çekme-
sine, işkence görmesine sebep olmuş. Birbirlerini terk edemedik-
çe yaşadıkları bağ kuvvetlenmiş ama anılarına da korkunç yeni
izler eklenmiş..."

“Anılarındaki güzel anlar hepsine bedelse?”

Bir eli parmaklarımı okşarken diğeriyle çeneme dokunuyordu. dokunuşu çöldeki su gibiydi, muhtaçtım.

“Öyle mi dersin?” Yüzümü eline doğru iyice yasladım. “Hiç pişman olmamış mıdır? Ne de olsa tanışmalarından önce güzel bir hayatı vardı. Huzurlu, sakın, sıcak bir çatı altında ailesiyle baş başa...”

Rans dikleşti, ona doğru yasladığım başımı âdeta himayesi altına alır gibi bedeniyle bana daha çok yöneldi ve yüzümü tamamen kavradı. Artık yanaklarımı, dudaklarımı, çenemi okşuyordu; sakına sakına dokunuyor, zarar görebilecek bir şeymişim gibi dikkatli davranıyordu.

“Aşk deli bir tutkuyla hissetmediği hayata yaşamak denebilir mi?” Sıcak nefesi kulağımı okşarken devam etti: “Bir çift göz için dünyayı karşısına almıyorsa insan, kalbi göğüs kafesinde neden çırpınacak?” Saçlarımı öptü. “Kim için?” Çenemi başparmağının ucuyla okşadı. “Hangi hayat uğruna?” Eğildi, dudakları dudaklarıma değecek gibi oldu. “Yaşanmayı talep eden hangi hatıra hatırına?”

Başka bir şey söylemesine ihtiyacım yoktu. Tüm varlığımı bana adadığımı gördüğüm bu adamın aşkını tanımlamak için dünya üzerinde herhangi bir kelime kaldığına inancım da yoktu.

Bin kez var olsam, bin kez Rans beni bulurdu.

Bin kez Evera olsam, bin kez Rans'ın olurum.

Dudaklarına uzanmam bir saniye bile almadı, alevin ısıttığı yüzü buz gibi parmak uçlarımla buluştu. Rans'ı kana susamış gibi öpüyordum, bana öyle tutkulu karşılık verdi ki kalbim göğsümden çıkacak gibiydi. Onu ilk öptüğüm an bundan daha yoğun bir duygu yaşayamam sanmıştım, yanılmıştım. Rans'ın beni öptüğü her saniye, bedenime dokunduğu her zaman tanesi her seferinde daha büyük hisler vadediyordu. Dünyada sadece o vardı, dünyada yalnız ben vardım. Bir şeyler yıkılmış, parçalanmış,

savaşla harap olmuştu. Yok olmayan tek şey bizim aşkıımızdı, sağ kalan tek şey ona olan kalbimden akan ebedî sadakattir.

"Götür beni," dedim titrek bir sesle. "Sana çok ihtiyacım var, sevgilim."

Ses tonum beni sarıp sarmalamasına, bir anda kendi kucağına çekip ayaklanmasına sebep oldu. Bunca yorgunluğuna rağmen bir an dahi tökezlemedi ya da sarsılmadı. Sımsıkı sardığı belim ve bacaklarımın altından geçirdiği kollarıyla beni delice kavıyordu. Günlerdir yürüdüğünü ve uykusuz kaldığını kimse düşünmezdi.

"Hep seninleyim, güzelim," diye fısıldadı kulağıma bizi ateşten biraz daha uzaklaştırırken.

Mapra ve Yessey'den uzaklaştık, daha önce burada dinlenmek için etrafı kolaçan ettiğimizde gözüme çarpan iri bir ağacın hemen yanındaki çalılıkların kapattığı küçük alanı buldu. Ağaç gövdesi çalılıkların önünü keserken içeride kalan ufak bölge kimse tarafından görünmeyecek izole bir alana dönüşüyordu. Rans dudaklarımı susuz kalmış gibi öperken dizlerinin üzerine çöktü, bir an bile dudaklarını benden ayırmadan sırtındaki yumuşak ceket ve kazağı sıyırdı; dudaklarımı geri çektiğim an toprağa kıyafetlerini serdi.

"Rans," dedim soluk soluğa. "Üşüme."

"İçim yanıyor." Yeniden tenime kapanıp boynumda nefeslendi. "İçim çok yanıyor, senin için. Alev var sanki kalbimde, ne üşümesi?"

Ellerimi tutup kalbine götürdü, kalbi öyle hızlı atıyordu ki... Onun bana olan aşkından bir an bile şüphe duymayacağım kadar gürültülüydü.

Çoktu.

"Bu kalp, bu ten, bu beden nasıl üşüsün? Gözlerin her zerremini yakarken." Çıplak göğsündeki ellerimi dudaklarına götürdü. "Bu dudaklar bir an olsun sana degecek diye tutuşurken;

ölümün ortasında bile, seninleyken bile seni özlerken... Söyle, hırçın kuş."

Yanağımı öptü, nefesi kulağımı okşadı. "Söyle, sevgilim," diye fısıldadı. "Nasıl üşürüm?"

Kollarımı omuzlarına uzattım, ellerimi boynuna doladım. Soluklarımız birbirine karışırken teninin tenimi ısıtmasına izin verdim ve ruhum müthiş bir teslimiyetle Rans'ın ruhunu buldu. O anda kim olduğumuz ve neden doğduğumuz bile önemini yitirdi, dünya yeniden durdu, bizim dışımızdaki tüm varlıklar kayboldu.

Kaybolan yalnızca bunlar değil, sesimdi de. "Gel yanıma," dedim titrekçe.

Yere serdiği kıyafetinin üzerine benim uzanmamı sağladıktan sonra üzerime çıktı, kollarını başımın iki yanından uzatıp dirseklerinin üzerinde dururken ağırlığının tamamını üzerime vermedi, göz hizamda durdu. O maviler parladı, kalbimde bir alev daha yandı. Gözlerini kırptı, ruhum yakışıklı suratındaki aşk dolu ifadeyle parçalandı. Dudaklarını araladı, kalbim yerinden çıkacak gibi attı.

"Yanımdayım," dedi boğuk sesiyle. Burnunu sarı saçlarının arasına soktu, toprağa dağılan tutamları derin derin kokladı. "Hep buradayım, güzel Era'm."

Yanağımı öptü, dudaklarını boynuma sürttü, tek eli belimden aşağı kayıp kalçalarımaya ulaştı. Tüm vücudumu, bacaklarımdan belime doğru okşadı. Hareketleri giderek sertleşirken kafamı kaldırıp dudaklarını buldum, ona uzandığım an beni karşılıksız bırakmadı ve daha da hırçın bir biçimde dudaklarıma kapandı. Buz gibi havada üşümediğine emin olduğum bir sıcaklıkla bedenini bedenimi yaslıyordu, vücudumda tatlı bir sızı baş gösterirken Rans'a doğru daha önce hiçbir şeye benzemeyen bir çekimle kavruluyordum. Ellerim altındaki pantolona gittiğinde hiç beklemeden çıkarmama yardım etti. Bunu yaparken nefesi

yüzümde, elleri bacaklarımda, dudakları çenemdeydi; benden bir an bile ayrılmadı. Çalılıkların hissettirdiğinden pantolonun gerisinde bir yere fırladığını anladım, bir an bile duraksamadan benim üzerimdeki kumaş parçasına uzandı, kazağını çıkarmadan önce izin ister gibi yavaşça geri çekilerek yüzüme baktı.

“Durma,” dedim yutkunurken nefes nefese. “Artık durma, seni istiyorum, Rans.”

Cevabı yalnızca telaşla beni yeniden öpmek oldu, kıyafetlerimi çıkarırken hem deli gibi utanıyor hem de yarınımı bile göremediğim bu dünyada var olmak istediğim tek yerin Rans’ın sıcak teninin dibi, yanı başı, soluk soluğa öpüştüğümüz bu izbe yer olduğunu biliyordum. Parmakları artık tamamen çıplak kalan tenimde gezinirken hayatımda hiç tatmadığım bir duygunun esaretiyle karşılaştım.

“Tanrım,” diye inledim çaresizce.

Dokunuşu sihirli gibiydi. Rans’ın özel bir yeteneği olmadığını bilmeme rağmen bu karanlık geceyi büyülü bir âna çeviren kesinlikle benimle delice öpüşen bu adamdı. Durmasın ve buna devam etsin istedim. Ellerimi boynuna dolayıp onu tamamen kendime bastırdığımda bugüne dek varlığından bile haberdar olmadığım deli bir arzu damarlarımı gezip kalbimi çarptırdı. Rans’ın neden üşümediğini anladığım bir evredeydim; artık ben de cayır cayır yanıyor, tenime değen her şeyi yakacak gibi hissediyordum. Dudaklarını boynuma bastırdı, elleri saçlarımdaydı. Yavaşça aşağı kaydı, göğsüme doğru bir öpücük bıraktığında dişlerimi sıktım, daha önce kimseye izin vermediğim kadar yakınımdaydı. Kanım damarlarımdan çekilirmiş gibi hissederken bu tutkuyu bugüne dek nasıl içimizde hapsedebildiğimizi sorguladım.

“Seni her an,” diye fısıldadı diğer göğsümü öpmeye geçerken. “Her yerde...”

"Evet," dedim soluk soluğa, ellerim dağınık saç tutamlarında daydı, gözlerim kapalıydı ve dudaklarım... Dudaklarım fazlasıyla muhtaç gibi aralıktı.

"Her sabah ve her gece," dedi öpücüklerini karnıma doğru devam ettirirken. Beni daha çok öpsün istedim, ensesini, boynunu, saçlarını okşarken kıvranıyordum. "Öpmek, okşamak ve kollarımda uyutmak istiyorum." Karnımdaki dudaklarını tenimden aşağı doğru kaydırarak delirecek gibi hissediyordum. Bacaklarımı kapatıp delice bir arzuyla kıvrandığımda dudaklarını tenime sürterek yukarı kaydı ve yeniden boynumu, çenemi, suratımı öptü.

"Fakat artık yalnızca bunlarla sınırlı değil," diye kulağıma fısıldadığında güçlü sırtına kollarımı doladım, nazikçe bir bacağıma kenara doğru çekti ve diz kapağına okşadı, nefes nefese onu dinlerken kalbim duracak sandım.

"Artık bunlarla sınırlı kalamaz," diye inledi kulağıma. "Nasıl bir kadın olduğunu biliyor musun? Beni nasıl yaktığını, seni her gördüğümde sadece sesinle bile nasıl rüyalara daldığımı?"

"Bilmiyorum." Sırtını okşarken yanağına bir öpücük bıraktım.

"Rüyalarım bile bu kadar güzel değildi." Okşadığı bacağıma beline doğru çekip bana biraz daha yaklaştı.

Artık bedenlerimiz neredeyse tek vücut olmuştu, tenim teniyle bütündü. Hırçınca dudaklarını öpmeden önce beni ne kadar arzuladığını duymanın içimde yarattığı fırtınada kayboldum, belki de bunları duymak için geç kalmıştım. Rans ve ben, ikimiz için yaşayabileceğimiz aşk dolu günlere geç kalmıştık.

"Düşünme artık," dedi duraksadığımı fark edip. "Sadece kendini bana bırak."

"Tek düşündüğüm sensin." Sonsuz bir teslimiyetle gözlerine baktım.

“Benimle evlen,” dedi boğuk sesiyle. “Benim eşim ol. Yuvam ol. Sonsuzum ol, Era.”

“Söz,” diye fısıldadım ıslak kirpiklerimi gözlerinden çekme-
den. “Söz veriyorum, Rans.”

Dudaklarımız yeniden buluştuğunda kirpiklerine değen kirpiklerim daha da ıslandı fakat artık hangimizin ağladığını bilmiyordum. Delice öpüştük, kalbimiz mümkünmüş gibi öncekinden daha deli çarptı. Rans’ın göğsünden taşan gümbürtü kulaklarımı sağır edencesine kalan her şeyi susturdu, geriye sadece aşkı kaldı. Bedeni artık tümüyle bedenimdeydi, teni her zerremi esir alıyordu. Toprağa değmemesi için saçlarımı tek eliyle tutuyor, tutamları okşuyordu. Bacaklarımı doladığım belini daha çok kendime çektiğimde, alev alev yanan tenimde daha fazlası mümkünmüş gibi büyük bir çekim hissettiğimde hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını duyduğum bir yer vardı...

Karanlıkta kıpırdayan bir dal, uçan bir yaprak, rüzgârın uğultusu ya da sadece damarlarımda varlığını hissettiren elmas... Bir şey bana bir daha eskiye dönülemeyeceğini söyledi.

Rans, yalnız bedenime değil, ruhuma da eşsiz bir arzuyla temas etti.

Ve ben, Evera Alfen, ilk kez nereye ait olduğumdan delice emindim.

Rans’ın olduğu her yer benimdi, adım attığı her yer benim yurdumdu, parmak uçlarının dokunduğu her yer benim dünyam olurdu.

ZALİM SEÇİM

Yavin'in ve çocukların gelmesini beklerken bedenimde anlamsız bir titreme vardı. Neden olduğunu bilmiyordum ancak içimden bir ses az sonra kaderimin bir anda değişeceği ve bambaşka bir yöne savrulacağımı fısıldıyordu. Bu ses Yuva'dan kaçarken benimle olan, nefes alış, verişim gibi, nabız gibi içimden taşan ve genelde her zaman bir şekilde doğruyu aktarandı.

Rans'ın parmakları benim parmaklarıma sımsıkı kenetlenmişti, avuç içlerim terliyordu ancak asla ayrılmıyorduk.

"Sence gelecekler mi?" diye sordum bana beklememi söyledikleri yerde durmaya devam ederken.

Rans ormandaki boşluğa bakıyordu. "Gelecekler."

"Nasıl bu kadar eminsin?"

"Onların sana güvendiğini düşünüyorum." Bana döndü, güven veren bir tebessüm bahşedip nazikçe çenemi okşadı. "Artık bu kadar korkma, her şey güzel olacak. Sadece bana bir söz vermen gerekiyor, eğer yeniden gücünü kullanıp zamanı durdururlarsa... Ben seninle yeniden konuşma fırsatı bulamadan gelirlerse..."

"Sana da güvenirler," dedim onun sıkıntısını gördüğüm için mahcubiyetle. "Onlara bahsederim, Rans. Belki zamanı durdurmazlar. Benim için endişelenme."

"Yine de," diye sürdürdü çenemi okşamaya devam ederken. "Bir söz vermen gerekiyor."

"Ne için?" dedim alnımı alnına yaslayıp gözlerimi kapatırken.

“O kadın... Murina yolları gösterdiğinde senin bu çocukları bulacağını görüyordum. Fakat sonrası karanlıktı.”

“Zey’i gördüm, Rans,” dedim parlak gözlerimle onun mavilerine dalarken. “İçimde bir umut var, belki de... Belki de olmam gereken yerdeyimdir.”

Elini göğsüme, kalbimin üzerine koydu. “Eğer öyle hissediyorsan, olman gereken yerdesin, hırçın kuş.”

Dudaklarımı ısırdım, heyecanla fısıldarken nefesim onun soluklarına karışıyordu.

“Küçük kız bana diğer çocukların bebekliklerini gösterecek, onlara dair izler bulacak. Ardından evimize dönüp bu yolun asıl amacını yeniden anlamlandırabileceğiz. Belki de bir yerde kurtarılmayı bekleyen, yalanlarla büyütülenlerin hayatlarına dokunacağız. Annem... Ablam, belki annemi de almış ve gelmiş olacak, değil mi?”

Rans yüzümü avuç içlerinin arasına almıştı, alını alnıma dayalıyken gülümsemeye çalışıyordu. “Öyle,” dedi usulca. “Her şey düzelecek.”

“Biz evleneceğiz,” dedim biraz utanarak gülümserken. “Yeni hayatımızla ilgili bir sürü güzel şey olacak, döner dönmez kendi ailemizi, yuvamızı düşüneceğiz. Artık sıra bizim mutluluğumuza gelecek.”

Rans heyecanla yüzümü okşarken elleri titriyordu. “Ever, sen benim karım olacaksın. Dünyamsın, sevgilimsin, kalbimsin. Üzerine mümkünmüş gibi daha ötesi olacak, tüm hayatımı sonsuza dek dolduracaksın, güzelim.” Yanaklarımı öptü, gözlerimi, kirpiklerimi... Dudakları tenimi okşadı. “Era’m, güçlü Era’m, güzel Era’m.”

“Rans Kalt.” Gözlerim kapalıyken dudaklarına fısıldadım. “Varlığımı anlamlı kılan cesur adam, sevgilim, kocam.”

Yüzümü okşayan ellerinden biri aşağı indi ve bir anda cebinden bir şey çıkardı. Başımı eğip baktım, gün batımıyla iyice

kararmaya başlayan ormanda elinde tuttuğu şeyi nasıl bulduğunu düşünürken gözlerim kocaman oldu. Bir yaprağın sapını koparmış, ince dokuyu bir yüzük hâline getirmiş ve tepesine bir şekilde çok parlak görünen hatta değerli olduğuna emin olduğum bir taş sıkıştırmıştı.

“Nasıl?” diye fısıldadım şaşkınca gülümserken. “Çok tuhaf, bunu nasıl yapabilirsin?”

“Mapra biraz yardım etti.” Çapkınca gülümsedi. “Sıradan bir taşı değerli bir parlaklığa bürüyebilecek kadar kuvvetli bir yeteneğe sahipmiş.”

Yüzük biçimini almış yaprak sapını parmağıma doğru uzattı, bunu bu kadar güzel şekillendirebilmiş olması kalbimi sıcak yaptı.

“Sende kalacak.” Yüzüğü heyecanla parmağıma geçirdi. “Sözümüzün kanıtı.”

“Sana verdiğim hiçbir sözün ispata ihtiyacı yok çünkü tam kalbimin içindesin,” dedim flörtöz bir tavırla gözlerine bakarken.

Hoşuna gitti, gülümsemesi büyüdü, yüzüğü parmağıma taktıktan sonra dudaklarını elime götürüp dünyanın en sıcak öpücüğünü bıraktı.

“Duyduğum en güzel şey.” Bana sarılıp kulağıma doğru hoş bir tınıyla konuşmuştu. Eli bel kıvrımımı okşadı. “Gördüğüm en güzel yüz. Tanıştığım en eşsiz kadın...”

“Seni çok seviyorum,” dedim kollarımı boynuna dolayıp. “Demek artık böyle müthiş bir adamla evliyim.”

“Böyle müthiş bir kadının kalbinin sahibiyim.”

Zamanın daha yavaş akmaya başladığını algım bozulur gibi olduğunda fark ettim, kaşlarım aniden çatılırken Rans'ın saçlarını okşayan parmaklarım ağırlaştı, hareket etmem bir anlığına zorlaştı.

“Sanırım geliyorlar, Rans.” Hâlâ ona sarılırken tedirginliği mi belli etmemeye çalıştım.

Belime daha sıkı sarıldı, benden ayrılmadan hemen önce dışarıda bir öpücük bırakıp belli belirsiz seçebildiğim kelimeleri fısıldadı: “Sakın zarar göreceğin bir şey yapma. Burada ne saklıysa onun için yaşa.”

İşaret parmağı kalbimdeydi, oraya dokundu, mühürledi, beni bir kez daha kendinin ilan etti. Sıcak bir dokunuşla karşılık verip ellerini tuttuğumda zaman durdu. Ben hareket ediyordum ancak Rans artık kımıldamıyordu. Gözlerim bizden çok uzakta, dün gece uyuduğumuz yerde konaklayan Yessey ve Mapra’yı ararcasına geriye döndü ancak görüş alanımda değillerdi, muhtemelen artık onlar da hareket etmiyordu. Donmuşlardı. Çünkü Yavin gelmişti.

“Korkuyorum,” diye itiraf etmiştim Mapra’ya buraya gelmeden hemen önce. “Bir şeyler ters giderse, ben yanlış bir şey yaparsam, onların güçleri bu kadar özelken...”

“*Sen elmassın,*” demişti güven veren sesiyle. “*Eminim o çocuklar senin onlardan korktuğundan daha çok korkuyorlardır.*”

Bu cümlesi içimdeki birçok endişeyi yatıştırmıştı. Ben istemediğim hiçbir şeyi yapmazdım, maruz kalmazdım ya da mecbur bırakılmazdım. Onlardan bir iyilik istemişim ve kabul etmişlerdi. Tia bana yardım edecekti ve tüm bu eziyet belki de gerçek bir var oluş amacına ulaşacaktı. İşte her şey bundan ibaretti. Mapra’ya sarılıp Yessey’in yaşlı ve buruşmuş ellerini okşayarak yanlarından ayrıldığımızda son sözlerim bunlar olmuştu.

Şimdiyse arkamda, henüz oraya dönmeden kimin geldiğini bildiğim o elmas gen mucizesinin etkisi altındaydım, Yavin’in farkındaydım.

“Hoş geldiniz,” dedim geriye dönüp çocuklara bakarken.

Bu defa dört değil, beş kişiydiler. Yavin’in hemen yanında küçük kız Derep vardı, onun biraz arkasına gizlenmiş olansa Tia

adını verdikleri küçük çocuk olmalıydı. Vuxa ve Inajel ise kızıl saçlı kızın biraz gerisinden etrafı kolaçan ederek bize doğru yaklaşıyordu. Inajel bir kez daha geçen sefer yaptığı gibi ilerledi ve artık hareket etmeyen Rans'ın olduğu yere yürüdü. Neden olduğunu bilmiyordum ancak bir şey sürekli onu Rans'ı incelemeye itiyordu, çocuk bana bir tebessüm bahşetti.

"Merhaba Evera, nasılsın?" Sesindeki tedirginlik kısa bir an endişe duymama neden olsa da gülümsedim.

"Selam, Inajel."

"Yine onunla gelmişsin." Hemen arkamdaki Rans'ın dibinde, öylece duruyordu.

"Evet." Güven vermek istediğim bir ifadeyle Yavin'e ve diğer çocuklara döndüm. "O benim için çok değerli. Önemli. Size de asla zarar vermez." Yavin ne isteyeceğimi anlamış gibiydi, yüzü asıldı. "Onu durdurmana gerek yoktu," diye sürdürdüm. "Eğer yapabiliyorsan... Yani sizin kim olduğunuzu bilse bile..."

Vuxa, Yavin'den önce itiraz etti, çocuk yine öfkeliydi. "Olmaz, Tia ve Derep korkar. Ne olursa olsun yalnızca seninle görüşeceğimize yönelik anlaşıştık."

Yavin yumuşak bir sesle araya girdi: "Üzgünüm, Evera, sadece bu kadarını yapabilirim. Tia sana yardımcı olacak, konuştuğumuz gibi..."

Derep kendisinden biraz daha küçük görünen kıvrıkcık siyah saçlı kıza yöneldi, beni tanıştırmak istercesine işaret etti.

"O sana bahsettiğimiz kişi," dedi cesaret verici bir gülüşle. "Ona yardım edeceğiz. İyi biri, Tia."

Tia yalnızca başını salladı, o da Yavin gibi bileklerine dek uzanan beyaz bir elbise giymişti. Yanında durduğu kızıl saçlı ablasının beline gelecek kadar kısaydı, içimden onlara yeni bir minnet ve sıcaklık duyarken nerede yaşadıklarını, gerçekten iyi olup olmadıklarını bir kez daha merak ettim.

"Hepimiz iyiyiz," dedi Inajel hemen arkamdan. "Bu kadar dert etme, çok hassas bir ruhun var."

İrkilerek geriye döndüm, onun hislerimi duyabildiğini unuttuğumu. Bir anlığına bocalayan yüz ifademi gördüğünde özür dilercesine elini kaldırdı. "Affedersin."

Yanımdan uzaklaştı ve Yavin'e ilerledi, onlarla beraber benim tam karşımda duracak şekilde beklese de gözleri hâlâ Rans'taydı.

"Onunla ilgili bir sorun mu var?" diye cesaret edip sordumda Rans'ı kastettiğimi biliyorlardı.

Inajel başını iki yana salladı. "Her geldiğimizde, ona yaklaştığım her an duyduğum tek bir zihin sesi var. Senin adın. Sadece seni düşünüyor. Korkunç bir düzeyde."

Kalp atışım hızlandı, Yavin ve Vuxa da Rans'ı incelerken Derrep, Tia'ya bir şeyler fısıldıyordu.

"Öyle." Nasıl açıklayacağımdan emin olmasam da onlara doğru birkaç adım ilerledi. "Rans ve ben birbirimiz için çok önemliyiz. Sizin birbirinize değer verip korumanız gibi..."

Yavin başını salladı ve küçük çocuklara döndü. "Onun kafasının karışmaması ve algısının bozulmaması için uzun süre bu hâlde bırakmamalıyım, hadi Tia. Evera'ya yardımcı olalım."

Çocuklardaki gerilimi buradan hissediyordum, bugün onların etrafında çizgisel bir hizada gördüğüm renkler bile daha farklıydı. Burada ne yaşanacağını bilmemenin verdiği kötü his onların dört bir yanını sarmıştı.

Vuxa diz çöktü. "Gel bakalım, onunla tanışalım."

Inajel ve Derrep daha yumuşak olmasına rağmen şaşırtıcı bir biçimde Tia, heyecanla Vuxa'ya doğru ilerleyip onun kucağına geçti, çocukla iyi anlaşıyor gibi duruyordu. Abisinin gözlerine baktığında aralarındaki güçlü bağı hemen hissettim.

"Ona yardım edebilmek için tıpkı daha önce yaptığın gibi bir şey yapman gerekiyor, bizlerin bebekliğine bakmıştın. Hatırlıyor musun? Konuştuğumuz gibi."

Tia başını aşağı yukarı salladı ve bana kaçamak bir bakış attı. "Yapabilirim."

Diz çöktüm ve çok da yanlarına yaklaşımadan, ormandaki büyük ağaç aramıza görünmez bir sınır çekmiş gibi geride durarak ona gülümsedim.

"Teşekkür ederim, Tia. Senin gibi özel olan çocuklardan bir kaçını, eskiden yaşadığım Yuva'yı ve gittikleri yeri görebilirsen... Bana çok yardımcı olursun. Onları bulmam gerekiyor."

"Anladım." Sesi bir kuş civıltısına benziyordu. "Yapacağım." Gözlerini kapatması bir saniye sürdü, Vuxa küçük kızın ellerini tutarken o da abisinin göğsüne yaslanmıştı, Yavin ve Derep diğerlerine göre biraz daha gergin biçimde Tia'yı izlerken Inajel yine bana ve Rans'ın donuk bedenine odaklanmış hâldeydi. Çocuğun sürekli düşüncelerimizin sesini işittiği için dikkatinin dağıldığının farkındaydım ama elimden bir şey gelmiyordu.

"Görüyor musun?" diye soran Yavin oldu, o da Vuxa'nın yanına diz çöküp kızın bedenine uzandı, usul usul omuzlarını okşadı ve dokundu. Tia, bu dokunuşla beraber gevşemiş gibi bir ses çıkardı ve göz kapaklarının ardındaki göz bebekleri hareket etti. Bir şeyler görmeye başladığını anlıyordum, sanki hızlı akan bir kâbustaymış gibiydi.

"E... evet," dedi küçük kız, Vuxa'nın göğsüne biraz daha sığınıp soluk soluğa konuşurken. "Çocukları görüyorum, bir tanesi... Yavin, oranın adını bilmiyorum. Fakat her yerde bahar var, çiçekler var, büyük bir ev..."

"Şato mu? Kraliyet mi?"

"Bilmem, Yavin," dedi kız gözlerini açmadan. "Orada bir bebek var, çok güzel bir odası, parlak elbiseleri var. Birini oraya götürdüler. Annesi vermek istemese bile..."

Yavin başını çevirip bana baktığında yutkundum, tarif edilen yerin neresi olduğunu bilmiyordum ancak bulmak zorundaydım.

“O bebek hakkında başka bir şey görebiliyor musun, Tia?”
 “Çok büyük,” dedi Tia tatlı sesiyle. “Artık senin gibi kocaman bir abla, Yavin. Sanırım yeteneğini... Keşfetmesine izin vermiyorlar.”

İşittiğim şey içimde bir üzüntünün doğmasına sebep oldu, bir bebek zorla annesinden alınmıştı ve gücünün farkında bile değildi. İnanamıyordum, bu kötülük asla son bulmayacak mıydı?

“Başka biri daha var,” dedi Tia kaşlarını çatıp. “O daha soğuk bir yerde, buz gibi. Çok kötü. Orada yaşamak çok korkunç görünüyor. O kız...” Tia’nın sesi o soğukluğu hissediyor gibiydi. “O kız kurtulmak istiyor, onun yardıma ihtiyacı var. Bebekliği çok kötü geçmiş. Evera ona yardım etmeli.” Tia telaşla ekledi: “Biz... Eğer biz gidebilirsek biri o bebeği kurtarmalı.”

Yavin, Tia’nın ellerini okşadı. “Sakin ol,” diye fısıldadı. “Geçti, küçüğüm. O artık büyüdü, sen bebekliğini görüyorsun.”

“Ama çok acı çekiyor,” dedi Tia hüznle, neredeyse ağlayacaktı. “Ya şimdi de...”

“Şu ânı göremiyorsun,” dedi Vuxa. “Sakinleş, sadece herhangi bir bilgiye ulaşıyorsan bunu anlat. Korkma.”

“Ulaşamıyorum,” dedi Tia mahcubiyetle. “Onların geçmişi çok karanlık. Sadece mevsimleri, çevreleri ve bazı insanları görüyorum, onlar bizden çok uzakta.” Kız gözlerini açmadan hüznle devam etti: “Siz çok yakınımda olduğunuz için bu kadar zorlanmıyordum, özür dilerim.”

“Gözlerini açabilirsin,” dedi Yavin yumuşak bir sesle. “Anlattığın yerlerden bazıları hakkında tahminim var. Kendini zorlama Tia, korkma.”

“Ama...”

Kızın hâlsizleşmeye başladığını gören Yavin hemen onu kendi kucağına doğru çekti. “Zorlama Tia, hadi kalk.”

“Biri daha var, bu bataklığa benzer bir yerde hapis. Çok karanlık, neredeyse hiç güneş doğmuyor. Alev saçan mağaralar

"Tia telaşla ardı ardına sıralarken bedeni titriyordu. "Onun-
ki soğuk bölgedeki çocuktan bile kötü, onu da kurtarmamız ge-
rekiyor, Yavin. Bir şey yap, Vuxa. Bebek... O bebek..."

"Uyan," dedi Yavin âdeta kendini kapatmış gibi görünen kü-
çük kıza. "Hadi, bu kadarını vücudun kaldıramaz."

Tia, beni korkutan bir süre sonunda gözlerini aniden açtı,
doğruca bana döndüğünde nefes nefeseydi. Solukları öylesine
hızlıydı ki göğsü delice inip kalkıyordu.

"Teşekkür ederim," dedim tebessüm etmeye çalışarak. "Çok
yardımcı oldun."

Yavin küçük kızın iyi olduğundan emin olmak istercesine
bedenine dokunuyor, onu yokluyordu.

"Evera," dedikten sonra derin bir nefes verdi ve kızı kucağın-
dan indirmeden yanıma ilerledi.

Gözleri birer alev parçası gibiydi, heyecanla kirpiklerini kır-
pıştırırken bir tanrıça gibi parlayan kızıl saçları, beyaz teni ve
upuzun boyuyla karşımda dikildi.

"İlk söylediği yer Kraliyetler Bölgesi olabilir, buraya çok uzak
ama sıcak kasabalara inmeye devam edersen birkaç ay sonra oraya
yaklaşmış olursun. Diğeriyse senin kaçtığın yerden, Yuva'dan ula-
şabileceğin bir güzergâh. Kuzeyin soğüğundan bahsediyor, Soğuk
Diyar olarak anılıyor. Yanında geldiğin yaşlı kadın oraları daha
iyi biliyor olabilir, gitmek çok zor ancak imkânsız değil. Fakat..."

Tia hâlâ gözlerime bakarken Yavin'in kızıl saçlarına sığınmış
gibi başını oraya yaslamıştı.

"Diğer kısmı bilmiyorum," dedi Yavin endişeyle. "Kim için,
ne için olursa olsun oraya gitme, Evera. Belki Tia'nın ilk gördük-
lerini bulabilirsin ama kimsenin bilmediği o karanlık bölge..."

"Orada da bir bebek varmış," dedim hüznle. "Onu da terk
etmişler. Kim bilir kaç yıldır bir umut bekliyor?"

Yavin başını ısrarla iki yana salladı. "Yapma. Kendini, ai-
leni, sevdiklerini düşünmek zorundasın. Sakın o kadar cesur

davranma, bu kez hayatına mal olabilir.” Kendini, Tia’yı, hemen arkasındaki Derep’i ve diğerlerini gösterdi. “Üstelik bu bile hayatına mal olabilirdi. Biz değil bir başkası gelebilir, kötü niyetli biri bu ormanda seni gafil avlayabilirdi. Bir elmas gen olsan bile bazı şeyler senin için de zor ve tehlikeli, bunu unutma.”

Tia’nın başını okşadı ve bana veda edercesine geriye doğru iki adım attı.

“Biz bir daha senin yanına gelemeyiz,” dedi yumuşak bir sesle. “Senin için bu kadarını yapabiliriz. Umarım şans senden yana olur.”

“Teşekkür ederim,” dedim minnetle gözlerine bakarken. “Bana güvenip geldiğiniz için ve Tia...” Kıza uzandım, ellerini okşarken bedeninin buz tuttuğunu fark edip ürktüm. “Sana çok teşekkür ederim. Benim için çok önemliydi.”

Kızın ellerine dokunduğum ilk an bedenimden ona doğru bir şey aktı, sıcaklığım tenini sardı ve sanki üşüdüğünü bildiğim bu kızı aniden cayır cayır yaktım. Bunu ikimiz de hissediyorduk, soluk yüzüyle güçsüzleşen kızın suratına renk geldi, yanakları pembeleşti ve aniden kendine gelmeye başladı. Hâlsizliği yok oldu, yavaşça doğruldu. Bunu isteyerek yapmamıştım ama ona iyi geldiğini gördüğümde elimi hemen çekemedim. Bu an sona erdiğinde benden uzaklaşmaya başladılar; artık ayrılık vakti gelmişti.

“Hadi Vuxa,” dedi Yavin geriye dönüp seslenirken. “Inajel, Derep...”

Yavin zamanın eskisi gibi akmasını sağlamadan önce son defa bana tebessüm etti, aslında o âna dek her şey normal görünüyordu ancak bir şeyin ters gideceğini kalp atışımın ritminin bozulmasıyla anladım. Bu ne zaman içime doğsa özel genin beni uyardığını anlayabiliyordum. Nefesimi tuttum, çok hızlı akan bir sarmalın içine çekilir gibi oldum.

“Ben,” dedi Derep tereddütle. “Ben bir şey biliyorum.”

İnce sesi kulağıma iliştğinde ona baktım. Tia ya da diğerleri değil, o kalmıştı. Küçük kız benden uzaklaşmıyordu. Onu incelediğimde ifadesinden hiçbir şey anlayamıyordum, endişe duyuyor ve nedensizce onun ablasının çok gerisinde kalmamasını diliyordum. Yavin'in kucağındaki Tia ablasıyla uzaklaşırken beni izliyordu, Yavin'in her adımıyla Tia'nın saçları da lüle lüle hüzmeleri bırakıyor gibiydi. Derep ise onlardan biraz daha gerideydi, dibimdeydi, benimleydi. Fakat tuhaf olan şuydu: Diğerleri sanki onu fark etmiyormuş gibi kendi aralarında fısıldaşarak ormana gidiyordu.

"İnajel bir şey söyledi," diye fısıldadı Derep gözlerime pürdikkat bakarken. "Senin düşüncelerinde... Kafanda, kalbinde bir kardeşin olduğunu, onun için çok ağladığını söyledi. Dedi ki hayatını çok kötü bir kâbusa çevirmiş, onu kaybetmene sebep olmuşlar."

"Anlamıyorum," dedim şaşkınca kıza bakarken. "Şu an bir tuhaflık var, Derep. Yavin neden seni çağırıyor? Zaman neden tuhaf akıyor gibi geliyor?"

"Çünkü gücümü kullanıyorum," dedi küçük kız gözlerini gözlerimden çekmeden. "Tıpkı az önce Tia'ya dokunurken istemsizce ona şifa akıtman gibi ben de zamanın içine akıyorum, Yavin adım atarken onun durduğu zamanın içine dalıp bu kez ben dâhil oluyorum. Onlarsa bunu şu an fark edemiyor."

"Neden yapıyorsun bunu?" dedim küçük kıza şaşkınca bakarken. "Sen... Tia'ya yaptığım şeyi nasıl görebildin?"

Derep'in diğerlerinden daha farklı bir gücü olduğunu bilsem de hâlâ şaşıırıyordum.

"Ben de elmasım," dedi.

Elmas gen. Derep elmastı. Uçsuz bucaksız güce sahip olan, en büyük talihli ve en büyük talihsiz. O anda dünya daha da yavaşlamış gibi geldi, kendimden sonraki ilk elmas geni doğruca

karşımda görmek kalp atışımı delice hızlandırdı. Zaman yavaş
aksa da Derep ve bende bir farklılık yoktu, kalp atışımız uyum
landı.

“Hiç uyuyamadım.” Dibime kadar gelip başını kaldırarak
gözlerime baktı. “Hep seni ve çektiğin acıyı düşündüm. Elmas-
lar birbirini çok iyi duyar. Kalbindeki acıyı düşündüm.”

“Ah,” dedim dizlerim toprağa değecek kadar eğilip kızla göz
hizasına inerken. “Böyle söyleme, beni de üzüyorsun. Hadi, ah-
lan seni merak etmeden onlarla gitmelisin.”

“Aslında bir ablam daha vardı ve o öldü. Beni kaçırmak is-
terken onu yok etmişler. O yüzden onu çok özlüyorum. Bir kar-
deşi geride bırakmanın ne demek olduğunu biliyorum, Evera.”

Derep kendisi küçük ancak kalbi kocaman bir kızdı, uzanıp
yüzüme dokunduğunda irkildim, tenim karıncalanıyordu.

“Yavin, Tia, Vuxa, Inajel... Hepsi benim kardeşim ama ben-
den giden ablam, onu çok seviyordum. Senin acını bu yüzden
çok iyi duyuyorum.”

“Üzülme,” dedim avuç içine bir öpücük bırakıp saçlarını
okşarken. “Ben Zey’i çok özlüyorum ama kuşların onu koru-
duğunu biliyorum. Ablanı da koruyorlar, o da seni bir yerlerden
izliyor.”

“Ben...” derken tedirgindi, bir anlığına dönüp ormanın için-
de kaybolmak üzere olan Yavin’e ve diğerlerine baktı.

Zamanın bu kadar yavaş akıyor olmasına rağmen Tia’nın
gözleri hâlâ üzerimizdeydi, çocuk uzaklaşsa da bakışlarını his-
sediyordum.

“Ben Tia’ya ve Inajel’e sordum,” dedi Derep kararsızca. “On-
lara senden bahsetmiştim, kalbimde hissettiklerimden. Eğer da-
yanamıyorsan Evera’ya yardım etmelisin dediler. Belki de Tia sana
bunları anlatmasına rağmen ihtiyacın olan şey bu değildi...”

“Ne demek istiyorsun?” derken yutkundum.

Yavin zamanı serbest bırakmaya başladı, etraftaki yaşamın yeniden akmaya ve eskiye dönmeye başlayacağını hissettim, bunu Derek de anladı.

"Ablam beni fark etmeden gitmeliyim," dedi aceleyle. "Zamanı ondan daha çok tutamam. Ama senin için başka bir şey yapabilirim. Hemen, şimdi."

Kız sarı saçlarını okşamak için uzandı, sanki benim küçüklüğüme benziyordu. Yüz ifadesi sert, bakışları olgun, kirpikleri upuzundu; dudakları heyecanla aralanırken söylediği şey kalbimi durdurdu. "Seni gücümü kullanıp geçmişe götürebilirim. Kardeşinin yaşadığı âna dönebilirsin."

"N... ne?"

Kalbime bir hançer saplanmış gibi irkildim, Derek ellerini saçlarımdan çekerken ne kadar büyük bir dehşete kapıldığımı gördü. Tüm bedenim buz kesmişti, Yavin zamanı tamamen serbest bıraktığında sadece birkaç dakika içinde Derek'in benimle kaldığını ve bir tuhaflık olduğunu anlayacaktı, belki de ona kızacaktı. Derek ise buradaydı, yanımda, baş ucumda.

Elmas gendi. Kaderimle oynamayı teklif ediyordu. Zey'den bahsediyordu. Küçük meleğimden... Kardeşimden, onun yaşamından söz ediyordu.

"Nasıl?" dedim şok içinde. "Bunu yapabilir misin?"

"Sana söyledim!" dedi kız heyecanla. "Acını kalbimde duy-dum, canım çok yanıyor. Kim bilir seninki nasıl acıyordur? Eğer... Eğer istersen seni kardeşine yeniden götürebilirim." Dudakları kulağıma yaklaştı, nefesi çok hızlıydı. "Ama asla geri getiremem."

Arkamda bir kıpırtı oldu, Rans'ın hareket ettiğini, donan zamanın artık akmaya başladığını fark ettim. Oraya dönmek istedim ancak bir şey izin vermedi, bu Derek'ti. Bana dokunmasa da geriye dönmemi, Rans'ı görmemi engelledi.

“Onu çok seviyorsun,” dedi Rans’ı kastederek. “Onu görür
sen gidemezsin.”

Kalbimi ikiye yarmış gibi hissettim.

“Derep,” dedim şok içinde. “O zaman Zey yaşar mı?”
“O âna...” dedi büyülü bir fısıltıyla.

Küçük kızın sesi zihnimi ele geçirdi, ormana, sınırlardan
henüz çıkmadığımız geceye döndüm. Gözlerim kendiliğinden
kapanırken kalbim delice göğsümü dövdü. Evet, Zey yaşardı.
O âna dönersem, elinden tutarsam ve gitmesine engel olursam
yaşardı.

“Ya diğerleri?” dedim korkuyla kızın ellerini tutarken. “Tüm
olanlar tekrar mı eder? Tüm kader değişir, Rans yok olur. Yuva
insanları hapseder. O zaman ben...”

“Hiçbir şey eskisi gibi olmaz,” diye fısıldadı Derep hem ku-
lağıma hem de zihnime. “Sen de bir elmas olduğun için acını
içindeki güçle birleştirip büyük bir meydan okumaya kalkışırsın,
sen o anıya döndüğünde zihnin herkesten daha güçlü olur, hep-
sini istediğin andan başlatırsın. Biz elmasız. Durdurulamayız.”

“Rans,” dedim bir kez daha. “O... O ne olur?”

Bunun yanıtı Derep’ten değil, Rans’tan geldi. “Kalbini din-
lemek zorundasın, hırçın kuş.”

Her şey çok hızlı oldu, bu ses gerçekten arkamdan, Yavin’in
serbest bıraktığı zamanla hareket etmeye başlayan Rans’tan mı
geliyordu? Hayal mi görüyordum? Oraya dönemiyordum, De-
rep o mavi gözleri görürsem yapamayacağımı biliyordu. Fakat
Rans... Rans yok olurdu. Biz onunla hiç tanışmamış olurduk.
Her şey geriye, o eski ânıma dönerdi.

“Derep,” diye fısıldarken ağlamaya başladım. “Zey’in yaşa-
ması için tek yol bu mu?”

“Senin yaşaman için tek yol bu,” dedi küçük kız artık bir
yankıya dönüşen sesiyle. “Seç, Evera. Gitmek zorundayım. Za-
manı tutamıyorum.”

"Rans..." diye bağıırken gözlerimden yaşlar aktı.

Derep hâlâ ona bakmamı engelliyordu. "Kalbini dinlemeni söyledi."

"Kalbimde meleşim var," dedim acıyla bağııp toprağa düşerken. Yüzümdeki yaşlar yere aktı, ellerim otlara kapandı. "Kalbimde Zey'im var. O hiç gitmedi ki..."

"Biliyorum," diyen küçük kızın sesi yumuşacıktı, acı doluydu, saçlarımı yeniden okşadığını hisseder gibi oldum. "Acını biliyorum. Sana yardım etmek istiyorum. Son sözünü söyle. Kalacak mısın?"

"Ben..." derken dilim tutuldu, konuşamadım.

"Kalacak mısın?"

"D... Derep..."

"Gitmeliyim."

"Yalvarırım bir şey..." Hıçkırdım. "Bir şey yap."

"Ablamı bulamam ama Zey'i bulabilirim. Seni oraya götürebilirim."

"Ona sarılmayı çok istiyorum," diye toprağa bağırdım. "Yavrumu çok özledim, kardeşim, kanım, kalbim... Zey'im."

Derep sözümü tamamladı: "Rans da gitmeni istiyor."

"Hayır," dedim acıyla bağıırken. "O istemez."

"Murina sana yolları gösterdiğinde o da görüyordu. Inajel bana anlattı, Rans her şeyi bilerek seninle buraya kadar geldi. Inajel onun hislerini duydu, büyük bir acı çekti ama senin bu seçimi yapmanı istedi. Zey'i istedi."

Dudaklarım kımıldamadı, ellerim titrerken toprağa kapanmış hâlde donakaldım. Bu sözler beni kalbimden bıçakladı, her şey tüm algımı yitireceğim kadar hızlı meydana geldi, acı dolu bir çığlık dudaklarımdan koparken haykırdığım ad sevdiğim adamındı.

"Rans!" demek istesem de çığlığım Derep'e bambaşka bir şey fısıldadı: "Zey."

Kız bir an bile beklemedi. Zamanı serbest bırakmadan ve yanımdan yok olmadan önce büyük bir patlama yaşanmamına neden oldu. Korkunç bir ışık hüzmesi yarattı. Ve ben...

Ben sürüklendim, tutunamadım, bağıramadım.

Gözlerimi korkuyla açtım.

Artık Yuva'daydım.

"Abla."

KADER SENİ ESİR EDEMEZ, ONA BOYUN EĞMEZSEN

Kader seni esir edemez, ona boyun eğmezsen. Hiçbir kılıç bileğini bükemez, ilk kanı sen dökersen. Cesaretini kuşan, savaşını unutma, canını kim acıttı? Onun yüzünü hatırla.

İles. Erele. Sina. Sintera. Celesa. Gözcüler. Seçkinler. Yuva'nın sonsuz itaatkârları. Korkunç bir büyüyle hapsedilmiş gibi körelmiş zihinler. Bebeklerin kaderlerini korkularını zapt edemeyip mahvedenler... İsyancılar, halkı uyandıranlar, beni uyandıran, kardeşim, küçüğüm, her şeyim, Zey'im.

Zey Alfen'im, kuşları görenim.

"Kardeşim," dedim dehşet içinde.

Kalbim göğsüme çarptı, Zey kirpiklerini kırıştırdı. Kalbim göğsümü dövdü, Zey gözlerini kocaman açtı. Kalbim durdu, Zey kollarını boynuma doladı.

"Abla?" diye fısıldadı.

Kucağımdaydı, sınırların dibinde, ormanı gören taşların üzerinde, hemen yanımdaydı. Rüya gibiydi, Tanrım, milyonlarca defa geceleri beni uyandıran o rüyalar gibiydi ama gerçektir. Titreyen ellerimle yüzünü okşadım, teninin ne kadar soğuk olduğunu fark ettiğimde gerçeklik suratıma bir tokat misali çarptı. Solukları pembe dudaklarının arasından suratımı okşadı.

"Era," dedi son heceyi yaramazca uzatarak. "Beni korkutuyorsun! Neden öyle bakıyorsun?"

"Zey," dedim nefes nefese yüzünü okşarken. "Zey, sensin."
 "Başka kim olacaktı?"

Kocaman gülümsediğinde dünyam başıma yıkıldı, gamzemi hâlâ yanağındaydı, gözleri yine kocamandı; hiç ölmemiş gibiydi. Sınıra gelmiş gibiydi. Sınıra gelmiştik, ak-
 lında kuşlar vardı, bakışları göğe kaydı.

"Bak, gördün mü?" diye mırıldandı tatlı sesiyle. "Yine uçuyorlar. Sanki bir şeyi haber vermek istiyorlar... Acaba nereye gidiyorlar?"

"Zey!" Çığlık attığımda irkildi, onu tutup göğsüme yasladım, bedenini kendime bastırdığımda korkuyla bana sarıldı, bağıarak ağlamaya başladım. "Geldin, yavrum," dedim çığlıklarla ona sarılırken. "Yavrum, canım, ömrümü verdiğim... Zey'im."

"Abla, korkuyorum."

"Zey," dedim içimi çeke çeke ağlarken. "Zey'im, biriciğim."

"Era," diye tersledi beni itekleyip. "Korkuyorum, bağırma."

Donakalmış hâldeydim, soğuk ensemden içeriye sızarken saç diplerim bile sızlıyordu. Derep'in ne yaptığını fark ederken kanım âdeta damarlarımda donup kaldı, nefes alamıyormuşum gibi hissettim.

"Olven!" diye bağırdı Zey.

Geriye döndüm, kucağımdaki küçüğün baktığı yere, Yuva'daki evimin olduğu yöne... Sınırların gerisine, içeriye, ait olduğumu sandığım tarafa.

"Neden buradasınız siz?"

Eski püskü giysileri, dağınık saçları ve yumuşak yüzüyle parlak gri gözleri öylece oradaydı. Karanlığın içinde, ayakta, tanıdığım gibi, bildiğim gibi, Olven'im gibi.

Sırdaşım gibi. Dostum gibi.

"Olven," diye fısıldadım dehşetle.

"Annen," dedi arkadaşım şaşkınca arka tarafı işaret edip. "Annen yemeğe çağırıyor, size bakmam için gönderdi."

Tanrım, ben...

Ben gerçekten geçmişe dönmüştüm. Zey yaşıyordu. Nefesi elle-
rimle çarpıtı, kucığımdan kalktı, bağırarak Olven'e koştu. Tökezle-
diğinde kalbim tekledi.

"Hih! Ayağım acıdı. Pis taş."

Evet. Her şey gerçektir.

Aylar Sonra

"Duydum! Duydum, Era! Sen de duydun mu?"

"Ağrıyor Zey," diye homurdandım tatlı bir sesle saçlarını ok-
şarken. "Okul vakti geldi, hadi hazırlan bakalım."

"Ama ben burada yatıp seni gıdıklamaya devam etmek isti-
yorum."

"Ablanı rahat bırak, oğlum," dedi babam mutfaktan Zey'e
seslenip. "Yorma, hadi okula."

"Beni bugün Olven mi götüreceksin?"

"Hı hı." Zey'in alnına bir öpücük bırakıp yanağını sıktım.
"Seni almaya gelecekmiş."

"Aryan dersimize girecek mi?"

"Evet," dedim yumuşak bir sesle.

"Olven ve Aryan artık çok güçlü değil mi, Era? Onlar Gözcü."

Annem elinde Zey'in çantasıyla odaya girerken yırtık bir
yeri dikiyordu. "Hadi Zey, acele et."

Kapımız çaldı, gelen Olven'di, pencereden baktığımda he-
men girişte beklediğini gördüm. Şu an çıkıp onunla konuşabi-
lirdim ancak son zamanlarda bir şekilde benim için çok basit
olan şeyleri yapmak bile zorlaşmıştı. Onun gözlerindeki şefkat
ve bağlılığı görmek bugün sabah uyandığımda hissettiğim hüz-
nü dağıtmayacak, aksine artıracaktı. Uyuyor gibi yapıp yatağın
içine kaymayı tercih ettim, Zey'e gitmeden önce öpücüğünü ver-
dim ve neşeyle zıplayarak okul yolunu tutarken arkasından bir

süre boşluğu seyrettim. Bu hâlâ tuhaf hissettiriyordu. Buradaydım. Onunla. Güvendeydi. Kardeşim yeniden evimdeydi.

“İyi misin, kızım?”

Babam, Zey’i Olven’e teslim ettikten sonra bana doğru yürüdü. Gözlerimi çabucak kapadım, kimseyle konuşacak bir ruh hâlinde değildim.

“Yoksa ağrın mı var?”

“Yok, baba,” dedim kısık bir sesle. “Uykumu alamadım, biraz kestirirsem geçer.”

“Zey her sabah okula gitmeden önce Evera’yı uyandırıyor,” dedi annem derin bir iç çekip. “Ah, şu çocuk, uyarsam da dinlemiyor.”

“Biz annenle çıkacağız.” Babam yumuşak gözleriyle tüm yüzümü inceleyip tebessüm etti. “Bolca dinlen.”

“Nereye gideceksiniz?” diye sorarken esniyordum. Gözlerimi kapadım, rüya görmeyi diledim. Görmeyi çok özlediğim bir rüyayı.

“Rosto ve Berta ile beraber orman yolunda kısa bir yürüyüş yapacağız. Hava kararmadan döneriz, sonrasında annen ve Berta, Vula’ya bir kek hazırlayıp götürecekmiş.”

Annem araya girdi: “Berta ile biraz atışmışlar, özür hediyesi gibi bir şey...”

“Neden atışmışlar?” Sesim uykuya teslim olmak üzere olduğumu belli ediyordu.

Annem heyecanla devam etti: “Gözcü seçimleri için Berta, Arvin’i hazırlıyor, Vula ise kendi kızını. Biliyorsun, yaşıt sayılırlar. Çocuklar seçimlerden önce biraz atışmışlar, Berta da istemedi Vula’ya sesini yükseltmiş. Böyle durumlarda araya girmemeleri gerekirdi. Ne de olsa isteyen her çocuk zaten Gözcü olabiliyor.”

“Hm hm” dedim uykuya dalmak üzereyken.

Baham sürdürdü: "Tabii. Çocuklar isterse Yuva'nın başkasını bile olabilir! Tüm sistemin herkes için eşit olmasını istedik, çabaladık. Yıllardır süregelen onca şey değişti, Gözcü olmak bunun yanında ne ki? Tabii ki isteyen herkes Gözcü olup eğer fiziksel şartı yerindeyse Yuva'mızı koruyabilir. Çocukların atışması saçma."

Kendi kendine bunu garipsemiş gibi mırıldandı: "Bunu büyük bir sorun hâline getiren anneler daha saçma..."

Evet, her şey değişmişti. Derep'in bana elmas gücünü akıtarak bahsettiği yerde, Zey'in sınırların dışına koşmasına birkaç kalp atışı kalan bu Yuva'da her şey farklıydı. İki elmas delice bir şey yapmıştık, o beni geçmişe götürmüştü fakat ben daha da feci bir şeye sebep olmuşum. Geçmiş, defalarca hayalini kurduğum bir rüyadaymışım gibi değiştirmiştim.

İles yoktu. Seçkinler yoktu. Sistem çökmüştü. İsyancılar yoktu, artık kimse ölmek zorunda değildi. Zamanda sıkışıp kaldığım bu anda uyanır uyanmaz anladığım ve gücümünden korktuğum o farkındalık buydu: Derep bir elmastı, dehşet bir şey yapmıştı ve ben de bir elmastım, onunla birlikte bir patlama yaratmıştım. Burada yeniden uyandığım o akşamdan itibaren her şey tam kafamdaki gibiydi, kusursuzdu, *keşke Yuva'mız böyle olsa* diye ağlayarak uyuduğum gecelerdeki gibi...

İnsanlar, âdeta öncesini hiç yaşamamış gibiydi, hiçbir şeyin farkında değillerdi. Olanları hatırlamıyorlardı. Benimle beraber onlar da geçmişe dönmüştü. Hayatıma dâhil olan, tanıdığım ve yaşamımın tanığı herkes burada yeniden sıkışmıştı, zaman bükülmüştü ve benimle hapsolmuşlardı. Bunun en acı tarafı şuydu: Onlar bana ne olduğunu, nasıl bir geleceği yaşadığını, Yuva'nın çöküşünü bilmiyordu. Evera Alfen'in, Derep onu geçmişe gönderirken zihninde parlayan son ışığının hayaline dönüştüklerinden habersizlerdi, sistemi onların zihninden yok ettiğimden, her şeyin bir peri masalı gibi kendiliğinden iyi ve güzel olduğundan... Elmas gücünün etkisiyle yalnızca geçmişe

dönmekle kalmayıp buradaki tüm anıları, yaşantıyı herkesin zihninde değiştirebildiğimden...

Ve bunu isteyerek değil, kanımda akan güçle, bilmeden yaptığımdan.

Zey için, ölmemesi için, kuşları bir kez daha merak edip hayaller tarafından canı acımaması için...

Annem ve babama bakarken uykulu hâlim yok oldu. İşte karşımda, bundan yıllar önce asla ormana çıkıp yürüyüş yapmak gibi korkunç bir eylemden söz edemeyen bir çiftken şimdi keyifle mantar toplamaktan bahsediyorlardı.

“Zehirlenmenden endişe ettiğim için beni dövecek misin, Gala?”

Babam annemin yanağına bir öpücük kondurdu. Evet, annem de artık çatık kaşlı ve endişeli değildi. Çünkü geçmişte dönerken zihnimde parlayan o ışık hüzmelerinin içindeki hayalde annem korkunç bir kadın, inançları yok edilmiş bir mağdur değildi. Kendi hâlinde, evinde mutlulukla yaşam süren birinden ibaretti. Bu, tam kafamdaki gibi gerçeğe dönmüştü. Annem babama doğru dönüp kıkırdadı.

“Valor,” diye iç çekti. “O mantarı bilerek seçmediğimi biliyorsun. Seni öldürmek isteseydim gidip mızrak falan kullanmayı denerdim.”

“Sen onlardan korkarsın,” diye homurdandı babam gülerek. Ardından beni işaret etti. “Değil mi, kızım? Burada avcı olacak biri varsa o da babasının güçlü prensesi, Evera’sı.”

Saçlarımı okşadı, yanağıma bir öpücük bıraktı ve annemle beraber hazırlanıp çıktılar. Akşamdan kalan yemeği ısıtmamı, Zey eve erken gelirse derslerine çalıştırmamı ve arkadaşlarıyla oynamak isterse abartmadan takılabileceğini söylemeyi ihmal etmediler. Annem, çıkmadan gün içinde müsait olursam Berta’nın da beni görmek istediğini ekledi. Boş odada, yatağın içinde öylece kalakaldım. Duygularım bir milyonuncu kez

dağıldı, parçalandı, savruldu ve yok oldu. Zey'in şapkası kapının arkasındaki askılıktaydı, iki gün önce pazardan almıştık. Yeşildi. Ağaçlara tırmanmayı yeni huy edindiği ve bunu yaparken delice heyecanlandığı için en azından kafasını doğruca dalların içine sokmasın diye böyle bir yol bulmuştum çünkü onu tutmak imkânsızdı. Bir şeyi istediğinde asla geri durmuyordu.

"Ama durdu işte," dedim kendi kendime buz gibi bir sesle. "Buraya geldin ve onu tuttun. Sınırlardan çıkmadı. Her şey kafadaki gibi oldu, Era. O artık güvende. Yaşıyor."

Kokusunu içime çektim, her zamanki gibi beraber uyuduğumuz için yastığıma sinen o melek kokusunu... Yorganı kaldırdım, burada daha fazla kalamayacağımı anladığım için usulca banyoya yürüdüm ve aynadaki bitap hâlime bakmadan yüzümü yıkadım. Biraz midem bulanıyordu, yine hastalanacağımdan endişe ediyordum, bir süre bulantının geçmesini bekledim. Kusmak ve her yeri temizlemek zorunda kalmak istemiyordum. Lavaboya öylece eğilmiş beklerken arka odadaki pencere biraz hareket etti, banyonun açık kapısından perdeyi görüyordum.

O pencereden kaçmış ve ormana sığınmıştım. O zamanlar yasak olan ormana. Yaralandığım ormana. Ona. Mavi...

"Hayır," dedim telaşla suratıma buz gibi suyu çarparken. "Hayır. Sus. Düşünme. Yüzünü yıka."

Suyu suratıma çarpmaya başlarken âdeta kendimi dövüyordum, birkaç dakika korkunç bir hızda devam ettim. Birbirine girmiş sarı saçlarımı alnımın gerisine fırlattım, her yerimin ıslanması pahasına buz gibi suyla âdeta kısa bir duş aldım. Yüzümden damlacıklar akarken havluya uzandım ve ormana kaçtığım arka oda penceresine bakmamaya çalıştım. Düşünemezdim. Kendimi paramparça edemezdim. Kendimi değilse bile sevdiğim her şeyi düşünmek zorundaydım, artık buna mecburdum.

"Sus artık," dedim iç sesime öfkeyle. "Sus dedim. Sus."

Üzerimi hızla değiştirdim, yanıma birkaç bıçak ve yeme torbası aldım, montumun cebine onları attıktan sonra çizmele- rimi ayağıma geçirdim. Eskiden çok çabuk kış geldiği için ince montlar giymekten ve satın almaktan nefret ederdim ancak ha- yalimdeki Yuva o kadar soğuk değildi, böylece yeniden kaderini yazdığım bu geçmişte kış erken gelmiyordu. Bir şekilde hava en- azından hayatta kalabileceğimiz ve zorlanmayacağımız kadar ılıktı. Her şey çok korkunçtu.

Her şeyi kafamdaki üç saniyelik bir hayalin yeniden kurması ve insanların, kimsenin bunu bilmeyişi çok korkunçtu. Bunu düşünmeden duramıyordum, delirdiğimi sandığım anlar olu- yordu. Kimsem yoktu. Herkes iyiydi ama ben yapayalnız kal- mıştım.

“Koş,” dedim evin kapısını çarpıp izbe bölgeye doğru yol alırken. “Koş, durma.”

Koştum. Evden uzaklaşmayı başardığım ilk an gözyaşlarım sicim gibi akmaya başladı, başımı eğdim, başıma geçirdiğim şapkayla yüzümü gizledim ve gidebileceğim en uzak yere gitmek istedim. Bir ara Aryan’ın sesini işittiğimi sandım.

“Hey! Evera, akşam bize gel!”

Okul yolundan sesleniyor olmalıydı, keskin gözleri beni he- men tanırdı. Ona dönersem ağladığımı görürdü ve aylardır yap- tığı gibi beni karşısına alıp bir kez daha sorardı: *Neden?*

“Neden sürekli ağlıyorsun? Sanki bilmediğimiz bir şeyin yasını tutuyorsun... İnsanlar bunu garipsemiyor ancak Olven ve ben çok üzgünüz, bir şey olduysa bize anlatman gerekiyor. Arkadaşlar ne için var? Söylesene. Eski heyecanın nerede? Kendine gel kızım, üste- sinden gelemeyeceğin hiçbir şey yok. Sen Evera’sın.”

Bana yeniden bunları söyleyecekti. Bense onlara gerçekten hiçbir zaman bilemeyecekleri bir şeyin yasını tuttuğumu anlata- mayacaktım. Derp’in beni buraya gönderdiğini, benim bu seçi- me mahkûm olduğumu, Zey’in aslında yaşamadığını, Yuva’nın

eski korkunç düzenini... Hiçbirini anlamayacaklardı. Beni deli zannedeceklerdi. Bana şahitlik edebilecek kimsem yoktu. Her şey hiç yaşanmamış gibi kaybolmuştu.

"Ama yaşandı," dedim gözyaşlarımı silip daha hızlı koşarken. Koştum, koştum, koştum. Ağladım, evlerden tamamen uzaklaştığımda ve artık bambaşka bir bölgeye uzanan toprak yola geldiğimde durdum. Burada uçurumlar vardı, hızlı hareket edemezdin.

"Ama her şey yaşandı." Titrek bir sesle mırıldanırken aşağıdaki orman manzarasına bakıyordum.

Topraklı yolun sonu korkunç yerlere, sonu görünmeyen uçsuz bucaksız ormana çıkıyordu. Gözyaşlarım sicim gibi akarken elimle şakaklarımı tuttum.

"Her şey burada yaşandı," diye hıçkırdım. "Bu ormanda kayboldum. Bu ormanda bulundum. Bu ormanda..." Nefes nefeseydim, kendi kendime her gün yaptığım gibi unutmamak için tekrar ediyordum. "Bu ormanda âşık oldum," dedim acıyla.

Elimi yavaşça karnıma götürdüm, titrek parmaklarım oradaki varlığı hissetmek istercesine temkinli biçimde dokundu, okşadım, kısırtı aradım.

"Şahidi burada." Kalbim sızladı. Daha çok ağladım, yaşlar akarken gözlerimi kapattım, yeniden gittikçe büyüyen karnıma dokundum. "Hepsi gerçektir," dedim titrek dudaklarımla. "Rans gerçektir."

Bebğim, babasının adını işittiğinde bana bir kısırtı armağan etti. Tıpkı Zey her sabah uyanıp karnını kulağıma dayadığında ve heyecanla, "Duyuyorum, Era!" diye kıkırdadığında yaptığı gibi... Minik bir tekme, küçük bir kısırtı, *ben burada-*
yım, işareti.

"Selam miniğim," dedim ona doğru eğilip ağlamaya devam ederken. "Yine ağladığım için bana kızıyor musun?"

Zey hayata dönmüştü. Ben geçmişe dönmüştüm. Yuva artık eski Yuva değildi. Sistem yok olmuştu. İnançlar sömürülüyor, Adil bir biçimde sınırlar korunuyor, halk refah içinde yaşıyor ve herkes kendi istediği gibi geçimini sağlıyordu. Baskı yoktu. Ailem, sevdiklerim, annem, babam, Olven, Aryan... Kimse olanları anımsamıyordu. Hiç kimse buradan çıkmamıştı, kaçmamıştık, dünya hiçbir zaman daha kötü bir yer olmamıştı. Zulme uğramamıştık.

Ablam hiçbir zaman acı dolu bir gerçeklikle yüzleşmemişti. Onun hayatına hiç dâhil olmamıştım. Beni tanımadan önceki sakin yaşamına kavuştuğunu kalbimde duyuyordum çünkü içten içe tüm olanlar yüzünden kendimi suçlamıştım. Kendi intikamımı koca bir dünyaya ve onlarca hayata bulaştırmıştım. Kendimi affettiğim anda bile bu suçluluktan saklanamamıştım. O gece Derep'in elmas gücü zihnimde patlarken beklenmedik şekilde devreye giren özel genim, her şeyi müthiş bir kusursuzlukla benim için biçimlendirmişti. Bu geçmiş, hayal edemeyeceğim bir gelecek gibi mükemmel şekilde yaşanmaya hazır. Ben de şu an bunu yapıyordum. Derep'in ve kendi elmas gücümün birleşimiyle ortaya çıkan bu mucizeyi yaşıyordum.

"Fakat benim mucizem sensin," dedim titrek bir sesle bebeğime.

Karnımı okşadım, gözyaşlarım parmaklarıma damladı, acıyla inlememek için kendimi tuttum. Onun beni duyduğunu biliyordum.

"Benim mucizem sensin, anneciğim." Kalbim delice çarpıyordu.

Her şey yok olmuştu, her şey silinmişti ancak o buradaydı. Rans'tan bana kalan, tüm bu zaman kırılması içinde bile yok edemediği kadar kutsal ve güçlü bir anı vardı, bebeğimiz yaşıyordu. Hamileydim.

Bunu fark ettiğim ilk an banyoda nasıl çığlıklarla hayıldığımı hatırladım.

"Anne!" diye haykırmıştım ilk tekmeği bedenimde hissettiğimde. "Anne!"

Babam ve annem korkuyla banyodan içeri girdiklerinde, içimde bir canavar varmış gibi korku doluydum, gözlerim kocamandı, bağıırıyordum.

"Ben..." demiştim tüm bedenim titrerken ağlayarak. "Ben bir şey hissediyorum."

Yuva'daki şifacı şüphesi olmaksızın hamile olduğuma emin olduğunu söylediğinde annem ve babamın yaşadığı dehşeti hatırlıyordum, bebeğin babasının kim olduğunu soramayacak kadar korkuyla dolmuşlardı. Bebeğimi yok edemezdim. Onun dışlanması, kötü görülmesine izin veremezdim. Yapmam gerekenin ne olduğunu anlamam uzun sürmemişti.

O benim mucizemdi, mucizeler korunmak içindi. O gece kapımı kilitleyip herkes benimle konuşmak için dehşete düşmüş hâlde dışarıda beklerken tüm özel geni yeniden canlandırmayı denemiş ve elmasın gücüne yalvararak damarlarımda akmasını dilemiştim. Ondan tek bir dileğim vardı. Bugüne dek benim için Rans'ı bulamamış, beni ona götürememiş ve tüm bu olanları düzeltememişti ancak o gece benim belki de ölüme ne kadar yakın olduğumu anladığı için o dileği kabul etmişti.

"Bebeğimin çok uzaklarda bir babası var ve insanların tek bildiği bu, onun hakkında hiçbir şey sormayacak, doğduğunda bile bunu garipsemeyecekler. Lütfen... Lütfen bunu yap. Anılara yeniden dokun. Anılarla yeniden oyna."

Elmasın aylar önce benim için yaptığı son şey bu olmuştu. Anılarla son kez oynamıştı. Bebeğimin mucizesini ve kutsallığını bir kez daha hissetmemi sağlayan müthiş bir andı, delice ağladığım o sabah kapımın kilidini açtığımda annem karnıma normal gözlerle bakıyordu.

"Kahvaltını az yapıyorsun, canım," demişti sıradan bir şeyden söz edercesine. "Torunumun güçsüz kalmasını istemeyiz, değil mi? Baban çok güzel bir alışveriş yaptı. Bahçeden de taze sebzeler getiriyor. Hadi, masaya."

O andan sonra herkes tıpkı annem gibi, sanki bebeğim hep hayatımızdaymış gibi davranmaya başlamıştı. Tüm arkadaşlarım, ailem ve Yuva'da tanıdığım diğerleri... Kimse bunu sor-muyor, garipsemiyor, benden korkmuyordu. Tanrım, o günlerin nasıl geçtiğini korkuyla hatırlıyordum.

"Bitti, bebeğim," dedim karnımı okşarken uçurumun di-binde. Gözlerim ormanın derinliklerine daldı. "Bitti, sen ve ben varız. Korkacak bir şey yok."

Gözyaşlarım bir süre sonra durdu, diz çöktüm ve ellerimi toprağa yaslayıp oturdum, avuç içlerimden akan şey elmasın da-marlarımda bıraktığı son kırıntılardı. Tıpkı o akşam Derep ve diğer çocukların benim gücüme inanmaları için ağaçların kök-lerini, toprağın taşlarını yerinden oynatıp kuruttuğum andaki gibi hissediyordum. Çaresiz, umut dolu, yardım bekleyen... Yavin'den bana yardım etmesini beklediğimde, Murina'nın bana yollar göstermesini umduğumda işlerin buraya geleceğini tahmin etmemiştim. Eğer etseydim...

"Etseydin ne olurdu, Era?"

Sorum hırıltılı bir nefesle dışarıya süzüldü, duyuldu, anlaşıl-dı ama yanıtı yoktu. Aylardır yanımda uyanan, gözleri kocaman sevinç parıltılarıyla parlayan küçük kardeşimin yeniden yaşama-sı uğruna, sınırlardan koşmadan önce onu sımsıkı tutmak uğru-na her şeyi yine feda eder miydim?

Yaşlar yeniden hızla aktı. "Rans'ı Zey için feda ettim."

Ağlamaya başlarken ellerim güçsüzce toprağa düştü, dik duruşum zavallı bir yıkıklığa büründü. Bu sorunun yanıtının olmaması, kardeşim için sevdiğim adamı geride, geçmişin bir yerlerinde bırakmış olmak beni paramparça ediyordu. Her gün

kendime sorduğum ama asla cevabını alamadığım o dilemmaydı.

"Babanı geride bırakmayı ben seçtim," diye fısıldadım karnıma doğru eğilip. Gözyaşlarım bebeğime damladı, orada bir yerde beni çok iyi duyduğunu ve bir şeyleri değiştirip değiştiremeyeceğimi düşündüğünü biliyordum. Büyüdüğünde soracağı ilk şey bu olmayacak mıydı? Herkesi etki altına alan elmas gemim, bebeğimde işe yaramazsa ve o, babasının varlığını hatırlarsa ne olacaktı?

"Mapra," diye mırıldandım hüznle. "Neredesin? Keşke bana yol gösterebilseydin..."

Geride kalan herkesi, yaşlı kadını, Yessey'i, Rans'ın ailesini, artık beni hatırlamadığını bildiğim tüm geçmişi, ablamı...

"Tanrım," diye inledim acıyla. "Ablamı da geride bıraktım."

Geçmişle gelecek arasındaki o patlama sırasında sanki bir rüyaymış gibi zihnime süzülen anıyı hatırladım, onun rüya olmadığını sonrasında fark edip deliye dönmüştüm. Anı, tıpkı daha önce de olduğu gibi ablamın gözünden Yuva'da neler olduğunu görmemi sağlamış, her şey geçmişe dönüp buradaki zamanda asılı kalmadan önce geleceğin ne yöne gideceğini bana göstermişti.

O anlarda ablamın gözlerinden gördüğüm her şey çok farklıydı.

"Benimle geliyorsun!" diye anneme bağırdı. "Hemen. Şimdi."

"Kimsin sen?" dedi annem dehşete düşmüş hâlde.

Babamla ben Yuva'dan çıkmış olmamıza rağmen o hâlâ evdeydi, kendi gibi korkan ve inançlarını sorgulayamayan birkaç kişiyle âdeta enkazların arasına sığınmıştı. Ablamın gözlerinden gördüğüm bu kadın, Gala Alfen, annem, resmen bir deri bir kemik kalmıştı. Yiyecek bulamadığı, iyi beslenemediği, artık yıkık dökük bir harabeye dönmüş olan eski evimizde zor yaşam koşullarında kaldığı ortadaydı.

"Gelmek zorundasın," dedi ablam Melera onun önünde diz çöküp yüz yüze gelerek.

Ardından annemin yüzünü okşadı, avuç içleriyle onun tentine dokundu. Gücünü kullandığını hemen fark ettim, bunu bu kadar kısa sürede keşfetmiş olması zekâsına hayran kalmama sebep oldu.

Annemi sanki uyandırdı. "Ben ölmedim, anne," dedi hissiz bir sesle. "Karşıdayım. Seni almak için geldim. Zey'i, kardeşimi almalardan kurtarmak için... Evera'ya işkence çektirenlerden kurtarmak için. Onlarla aynı havayı solumaman için."

"Zey öldü." Annem şok içindeydi ancak gözlerindeki parıltıyı ablamın gözlerinden görüyordum, annem uyanıyordu. "Evera gitti," dedi dehşet bir ifadeyle. "Sen... Sen Melera değilsin."

"Öyleyim," dedi ablam.

"Melera öldü."

Annem ağlamaya başlamadan önce ablam anıları getirmeye çalıştı, nasıl başardığını bilmiyordum ancak annemin zihninde bir şimşek çakmış gibi inlediğini, şakaklarını tuttuğunu ve ablamdan uzaklaştığını gördüm. Babam, sanki bunu bekliyormuş gibi onların yanında diz çöküp anneme sarıldı.

"Her şey bitti, canım," diye fısıldadı bu yıkık kadına sarılırken. "Kızımız bizimle. Yalanlar, yalancılar ve tüm kâbuslar son buldu. Bizimle gelmen gerekiyor."

Babam, annemin saçlarını öperken ablam asla kıpırdamadı, oradan ayrılmadı, anneme temas etmeye, o büyüülü dokunuşa devam etti.

"Seni burada ölüme terk edemem. Bir kere yaptım, bir daha yapamam."

Ve annem...

Annem kızarmış gözlerini, artık bir iskelet kadar zayıf duran suratını babama çevirdi, önce sevdiği adama, sonra ablama baktı. Ablam bunu bekliyormuş gibi gülümsedi, kıyafetinin karnına

değeri kısmına dokundu ve kazağı göbeğine dek sıyırdı. (Orada bir leke vardı, doğum lekesi.

"Gördün mü?" diye fısıldadı. "Benim, anne. Bahamla geldim." Annemin bu lekeyi hatırlayıp hatırlamadığını nereden biliyordu. fikrim yoktu ancak yaptığı şey işe yaradı. Dışarıda çığlıklar duyulurken, Garvado'nun yüksek sesiyle ve komutlarıyla insanlar koştururken annem, ablama bakakaldı.

"Olven'i bulduk!" diye yankılanıyordu arkada heyecanla bağırmanın adamın yüksek sesi. "Aryan'ın yerini söyledi, oraya akın ediyoruz!"

"Sina?"

"Sintera'yı ikna etmeyi başarmış, gizlenmişler. Halkın silahlanmasının önüne geçmişler. Diğerleri zindana atılmış, Erele'nin cesedini meydanda sallandırmışlar."

Annem, İsyanlılar arka tarafta bağırırken ablama bakmaya devam ediyordu. Bunca şey olmuştu ve o hâlâ burada, sınırların içinde kalmıştı. Fiziksel olarak onu tutacak hiçbir güç yoktu. Annem zihninin esiri olmuştu.

"Bitti," dedi babam son defa. "Her şey bu kez bitti. Buradan gidiyoruz, Gala. Burada yıkımdan başka bir şey kalmadı."

Ablamın görüş açısına giren Olven'i onun gözlerinden fark ettim, nefes nefese koşturuyor, pencерemizin önünden geçtikten sonra evimize giriyordu. Yaraları hâlâ tam olarak iyileşmemiş olan Aryan'ı kucaklamıştı, peşinden Sina ve Sintera evimize girdi. Soles'le, arkadaki diğer kurtulanlarla konuşurken burada kapalı kalan kimse var mı diye kontrol ediyorlardı. Planları dinliyor; harap düşmüş, zayıflamış ve çelimsiz görünen vücutlarıyla oradan oraya yetismeye çalışıyorlardı. Tehlikeli insan gruplarından söz ediyor, hangi hanelerde kimlerin önlerine çıkıp kendilerine saldırebileceğini anlatıyorlardı. Burada hayatta kalmaları bir mucize olmuştu. Ablamın gözünden gördüklerim kalbimi durdurmak üzere gibi hissetmiştim.

"Geliyorum."

Annemi duydum. Ablamın kulaklarından. Buz gibi bir ses. Bir türlü ikna edemediğim o kelimesiyle... Geliyordu. Ablam, anı orada, o anda yanında olmayı diledim. Bana yaşattığı her acıya rağmen buradan kurtulabileceğini fısıldamayı, yarınlarını, güneşin doğacağı sabahları...

Annem, ablamın elini tuttuğunda orada bir ışık hüzmeleri parladı, her şey bir anda küle dönmüş gibi etrafa dağıldı, anıların parçaları kafamın içinde saçıldı ve yok oldu. Bu anı da diğer tüm anılar gibi silindi. Zamanın kara deliğine çekildi.

"Derep," demiştim acıyla.

Çünkü tam o anda Derep, benim ve hayatına dokunduğum herkesin kaderini değiştirdi; beni yaşamak istediğim, Zey'i kucaklamak istediğim o anıya götürdü. Yuva, enkaz olmadan önceki hâline döndü.

Ablamın, Sallida ya da Melera, adını artık her ne olarak hatırlıyorsa o zavallı kızın anıları da yok oldu. Yeniden kasabaya, ailesi sandığı insanların çatısının altına döndü, her şey geriye aktı. Çünkü benim kalbimdeki suçluluğun hükmü sürmediği o gerçeklikte her şey tam da bundan ibaretti, bu benim zihnimin derinliğindeki yok edemediklerimdi, düşündüklerimdi. İşte bu yüzden her şey böyle şekillenmişti. Elmas, zihnime süzülüp geçmişteki bir şeyleri düzeltmiş miydi? Hayır, belki de bunun adı artık bozmaktı.

Bir daha düzeltilemeyecek bir biçimde.

Kızın parlak gözleri zihnimde canlıymış gibi ışıldıyordu, ormanın içindeydi, Yavin'in uzun elbisesinin eteğini tutuyordu.

"Ben ablam gibi zamanı kontrol edebilirim. Fakat durdurmam."

Kocaman, mavi gözleri vardı, "Rans'ı andırıyor," diye düşünmüştüm.

"Ne yaparsın?" diye sorarken her şeyden bihaberdim.

"Yaşamak istediğin bir anı bulur, geçmişe döner ve seni oraya bırakırım."

Ondan etkilenmişim, kız çocuğu bunu fark ettiği an yüzünde bir tebessüm oluşmuştu.

"Tanrım," demiştim ellerimle dudaklarımı kapatırken. "İstedim herhangi bir âna mı?"

Gücü öylesine büyüktü ki bunun farkında olmadığını düşünmüştüm.

"İnsanlar genelde hemen geri dönmek ister," diye açıklamıştı ablasının uzun turuncu saçlarından tutunmaya ve eteğinin arkasında durmaya devam ederken.

"Fakat beni bulamazlar. Bu yüzden ablamın yanından ayırlamam. Gelecekte bir yerde karşılarına çıkarsam, peşime düşerlerse bana zarar verebilirler. Onları yeniden geleceklerindeki o âna götürmemi isteyebilirler."

Derep ise gözlerime bakarken bir şeyi net şekilde anlamamı ister gibiydi. "O zaman orada olamam. Geçmişe gideni yeniden bugüne taşıyamam."

"Anlayamadım," dedim hissizce uçurumu izlerken. "Bu kadar büyük bir şeyden söz ettiğini anlayamadım."

Bir yanımda vicdan azabı çekiyordu. Zey bin kez yaşayacak olsa bin kez onu seçersin, diyordu. Karşına kim çıkarsa çıksın, şartlar ne olursa olsun, neyi kaybedecek olursan ol, yine Zey'i seçersin; küçüğünü, yuvanı, yavrunu seçersin, sen hata yapmadın. Sen onun ablasısın.

Diğer yanımda acıyla kıvranıyordu. Rans senin kalbindi, diye fısıldıyordu kafamın içine, susturamadığım bir yere. Seninle her yere geldi. Sensiz bir hayat hayal etmedi. Seninle yeni bir hayat var etti. Seni korudu, seni kurtardı, aşkı seni yaşamda tuttu. Yaralandı, acı çekti, uzak kaldı, sürgün gibi yaşadı ama seni bırakmadı. Senden hiç ayrılmadı. Rans'ı geride bırakamazdın, sen onun

yaşama sebebiydin, anılarıydın. Anılarını ondan aldın, geriye neyi kaldı?

Parmaklarım karnımı okşadı. "Özür dilerim."

Bebegimiz hissetmiş gibi karnımda hareketlendi, minik bir tekme hisseder gibi olduğumda hıçkırmamak için parmaklarımı la dudaklarımı kapattım.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım. "İhanet ettim."

Sevgime ihanet ettim, aşkıma ihanet ettim. Bana bahsettiğin mutlu hayata, geleceğe, evlilik hayali kurduğum yarınlara; bir arada yaşlanacağımız, saçlarımızın kirlaşacağı koca bir ömre ihanet ettim. Ben aşkımızın katiliyim. Ben hainim.

Bebegim yeniden kıpırdandı, titrek ellerim ona dokunmaya kıyamadı. "Doğduğunda bana kızma, olur mu?"

Tutamadığım hıçkırıklarımla uçurumda yankılandı, ormandan bir kuş havalandı, hepsi buydu.

HATIRASIZ RUHLAR

“Bir dilim kek daha almaz mısın, hayatım?”
Berta’nın bana uzattığı tabağa baktım, bakışlarım yüzüne kaydıığında ışıldayan gözleriyle karşılaştım. Bir süre önce yüzü çökük, ruh hâli kötü ve bakışları korkunç görünen bu kadının şimdi ışıldıyordu. Yuva’dan kaçmamıştı, sıcak evinde, eski bir Gözcü olan kocası ve çocuklarıyla beraberdi. Yıllar önceki gibiydi, düzeni bozulmadan ve herkesin hayatında yarattığım yıkımdan, başkaldırıdan önceki gibi...

“Teşekkür ederim,” dedim nazikçe reddederken. “Tokum.”
“Annen bu aralar pek bir şey yemediğini söylüyor ama,” diye ısrar etti o tatlı tebessümüyle.

Olven masanın diğer ucundan atladı. “Öyle.”

“Canım istemiyor,” diye mırıldandım boş tabağımdaki çatalı öylesine gezdirirken.

“Ama ya onun canı istiyorsa?” Aryan yanağıma bir öpücük kondurmadan önce kulağıma neşeyle mırıldandı, ardından karnıma doğru bir öpücük daha gönderdi. Tabağıma bana sormadan bir dilim kek bıraktı, bugün keyifli bir gün geçirdiği her hâlinden belliydi.

“Sonra bana sormaz mı, *teyzeciğim neden annemin iyi beslenmesine izin vermedin ve canım kek çektiğinde tabağımıza bir dilim bırakmadın* diye?”

Aryan hamileliğimi öğrendikleri ilk andan itibaren en mutlu olan insanlardan biriydi. Benimle yaptığı tek konuşma, babasını

artık düşünmemem gerektiği ve imkânsız bir aşkım varsa bile bunu onlara anlatmak zorunda olmadığım. İşte Rans'a dair bildikleri tüm şey bundan ibaretti, zihinleri elmasın son gücüyle yarattığı algı sayesinde bomboştu. Başka hiçbir şey düşünmüyor, sorgulamıyorlardı. Yuva'nın geçmişi, ölen yöneticiler, ben ve bir sürü şey... İnsanların hatıraları bomboştu.

"Hatırasız ruhlar," diyordu zihnim. *"Onları buna sen çevir-
din. Senin dileğin. İsteğin. Arzuların. Geçmişe olan özlemin. Gü-
cün. Sen yaptın."*

"Hı?" diyen Aryan'a baktım, dikkatim dağılmıştı.

"Efendim?"

"Doğuma çok az kaldı, heyecan nasıl bakalım?" diye tekrar etti sorusunu tam karşımdaki sandalyeye otururken.

"Eh işte," dedim yarım yamalak bir gülüşle. "Heyecanlıyım tabii, Aryan. Sen de görürsün ileride."

Arvin hemen onunla dalga geçmek için yanıma sığıştı, eliyle Aryan'ın saçlarını dağıttı. "Ona kalırsa eğitim binasından çıkmayacak ki. Erkek yüzü gördüğü mü var?"

Aryan gözlerini devirdi. "Erkeklerin nasıl bireyler olduğunu size bakınca anlıyorum, beyler. Teşekkürler, kalsın."

Olven kaşlarını çatı. "Ben kekimi yiyorum. Neden laf atıyorsun?"

Tanrım, bir anlığına zihnimdeki her şey yok oldu. Silikleşti, uzaklaştım ve bir parçam sanki ortamdaki aidiyetinden koptu. Bu masaya uzaktan baktım. Yıllar öncesinin daha güzel bir hâliydik, üşümüyorduk, ne yiyeceğimizi düşünmüyorduk, tam hayallerimdeki gibi mutlu huzurlu bir yemek masasındaydık. Nasıl yönetildiğimiz umurumuzda bile değildi, her şey düzelmişti. Olven'in esprisi içimi sıcacık yaparken Arvin ve Aryan kardeşler tatlı tatlı atıştı. Berta, anneme doğru bir kâğıt uzattı, geçen denediği bir tarifi anlatıyordu. Zey ve babam, Rostó'nun yeni avladığı bir tavşanı inceliyordu, sobanın başındalardı. Eğer

evşanda hastalık belirtisi yoksa pişirip yiyeceklerdi, akşamki menüyi konuşuyorlardı. Ben de yıllar evvel buraya aittim, bir kişi eksiktim yalnızca.

Ellerim karnımı okşadı, bebeğim o zamanki hayallerimde benimle değildi, bu masada bizimle yoktu. Bedenim titredi, artık her geçen gün daha çok alıştığım bu kopuş yeniden ve yeniden içimi ürperterek aniden tüm anılarımı delip geçen bir güçle meydana geldi.

“Ben biraz hava alacağım.” Oturduğum yerden bir anda kalktım.

İçeridekiler sessizleşti, herkes aniden bana döndü ve şaşkınca bu tepkimi incelediler.

“Nereye?” dedi annem merakla. “Bir şey de yemedin, Evera.”

“Hemen gelirim,” dedim buradan bir an önce çıkmak isteyerek. “Biraz yürüyeyim, mide bulantım var.”

Babam yumuşak bir sesle araya girdi: “Çık tabii, kızım. Zey, hadi ablana eşlik et.”

Aslında yalnız kalmak istiyordum ancak kardeşim öyle heyecanla koşuyordu ki gözlerimi onun sevincinden alamadım, minik bir kuş gibi cıvıldıyordu.

“Akşamları dışarı çıkmaya bayılıyorum, Era! Ben seni korurum, merak etme.” Sobanın yanındaki bir sopayı aldı ve karnıma doğru tuttu. “Seni de korurum, Era’nın bebeği!” diye cesurca öne çıktı.

Dudaklarımda ufak bir tebessüm belirdi, onun bu hâllerine asla dayanamıyordum. Başını okşadım ve yumuşak bir mırıltıyla kendime çektim. “Düş bakalım önüme, cesur yoldaş.”

“Cesurum, değil mi Era?”

“Çok,” dedim.

Olven ve Aryan aralarındaki konuşmaya mola vermişti, Olven sorgusuzca bizimle gelmek için ayaklandı.

"Nereye doğru yürüyeceksin." diye sordu merakla. Korumacı tavrını asla bırakamıyordu. "Eşlik edebilir miyim?"

"Sen bana eğitim binasında sizin sınıfa giren Gözcü kızı anlatmamak için kaçıyorsun. O kumral olanı diyorum."

Olven, Aryan'a doğru huysuz bir ifadeyle baktı. "Siyah saçlı olanı kastediyorsun sanmıştım, işe bak."

"Ondan da bahsetmedin!" diye ikaz etti Aryan.

Gerçekten Olven'i birileriyle gördüğünü anlamıştım, bu beni mutlu ediyordu çünkü Olven herhangi bir kızı mutlu edebilecek muhteşem bir çocuktü.

"Öylesine gezeceğim," dedim sakince. "Çok gecikmem."

"Tamam," dedi Olven pek emin olamasa da. "İstedığın zaman çağırabilirsin."

Arvin ve Aryan aynı anda ekledi: "Hemen geliriz."

Gülümsedim, minnetle yüzlerine bakıyordum ancak dudaklarımdan dökülmesi gereken o cümle sadece bir iç ses olarak kaldı.

Sizi seviyorum, çocuklar. İyi ki mutlu olduğunuz bir anıdayız.

Evden çıktığımızda tatlı bir rüzgâr üzerimize esti, Zey hemen önüme geçip kollarını iki yana açtı. "Ben bebeğin için duvar olacağım, Era. O hiç üşümeyecek."

Dudaklarımı birbirine bastırıp elini tuttum ve beraber yürümeye başladık.

"Biri duvar olacaksa, ben senin duvarın olurum, Zey. Arkama geç."

"Ama ben büyüyorum."

"Evet..."

"Anlamıyor musun?"

"Neyi?" derken taşlara tekme atarak boş boş ilerliyordum, gözlerim yerdeydi.

Zey elimi bıraktı ve tam karşıma geçti, çubuğunu havaya kaldırdı. "Ben büyüyorum ve evimizin reisi oluyorum! Biliyor musun? Bu Yuva'yı bile yöneteceğim. Başkan olacağım. O yüzden senin duvarın ben olacağım, abla."

Söylediği şeylere hayretle kaşlarını kaldırırken, "Bak sen, öyle mi?" dedim.

"Öyle tabii. Seni rüzgârdan da, düşmanlardan da koruyacağım."

Kıkırdadığını görünce daha da heyecanlanarak devam etti, önünden zıplayarak yürüyordu. Boyu o kadar hızlı uzuyordu ki neredeyse yakında bana ulaşacaktı. Çok hızlı büyüyordu.

"Başka nelerden korursun diye soracak olursan... Sabah seni aniden uyandıran şu seslerden, komşu evdeki tadilat yapıp duran Ruva'dan bahsediyorum. Bu gidişle onu pataklayacağım. Babam geçen gün geceleri uyuyamadığın için uykunu alamadığını söyleyip onlardan biraz daha geç saatte evi tamir etmesini rica etti ama adam hâlâ aynı şeyi yapıyor!"

Suratıma daha da büyük bir gülümseme yayıldı. "Yok artık, demek onu da döveceksin?"

"Olven'le Aryan'ı rahatsız eden bir Gözcü varmış, aralarında konuşurlarken duydum. Neymiş, daha güçlü olanlar daha yüksek görevlere gelecekmiş! Böyle bir fikir olabilir mi? Yuva'yı ben yönettiğimde böyle adamları eğitim binasından atacağım."

Hayranlıkla onu dinliyordum. "İyi yaparsın, Zey."

"Çünkü geçen gün okuduğum bir kitapta diyordu ki..."

"Hangi kitap?" diye araya girdim.

"Aryan'ın kitaplığında buldum, bir tane kitap işte." Zıplamaya devam ederken heyecanla sürdürdü: "O kitapta *eğer insanlara çok büyük güçler verirseniz, sonra sizin karşınıza geçerler* yazıyordu! Bu yüzden kimse diğerinden üstün olmamalı, değil mi Era? Akıllı bir çocuk muyum?" Bir anda bana döndü, gözlerini

kocaman açmıştı, yanakları kıpkırmızıydı ve çok tatlıydı. "Sen ce zeki miyim?" diye kıkırdadı.

"Tanrım," diye homurdandım onun suratını avuç içlerimin arasına alıp okşarken. "Hem de çok! Ama okuduğun o kitabı gerçekten merak ettim."

Zey hiç beklemediğim bir anda elini paltosunun cebine attı. derinlerde bir şey arıyormuş gibi kurcalayıp durdu, bulduğundaysa gözleri hâlâ parlıyordu.

"Bir sayfayı koparmıştım da," diye mırıldandı bir sır verir gibi. "Aryan'a söyleme. Burası önemli, *bazen okuyup daha iyi fikirler edinirim* diye düşündüm. Kopardığımı görürse kızabilir."

Birlikte yürümeye devam ettiğimiz sırada Zey'in bana uzattığı buruşmuş kâğıt parçasını aldım, onun ilgisi çabucak dağılmıştı. Elindeki çubukla etrafa daireler çiziyor, toprakla oynayıp etrafı tozutuyordu. Öksürmeme sebep olsa da sesimi çıkarmadım, Yuva'nın karanlık sokaklarında birlikte yürüdüğümüz sırada yanından geçtiğimiz bir evin penceresinden yansıyan belli belirsiz mum ışığıyla kâğıttakileri okumaya çalıştım.

"...sayet bir şeyler yeniden düzene girer ve kurallar yıkılırsa o zaman yaşam yeniden başlar. Güçlü olan güçsüzü ezer, o zaman bunu yok etmek gerekir. Kurallar her şeydir ancak sahibi olmalıdır, eğer insanların bağlı kalmayacağı zorunluluklar olarak atfedilirlerse kimse bunlara uymaz. İnsanlara neden bunlara uyulması gerektiği yumuşak ve tatlı dille anlatılır. Gerçek bir düzen ve uyum için herkes birbirine sevgiyle ve saygıyla bağlı olmalıdır."

"Güzel yazmışlar, değil mi?" Zey etrafımda zıplayarak yürümeye devam ediyordu.

"Bunlar biraz ağır cümleler," diye mırıldandım dikkatle okurken. "Hepsini nasıl anladın ki?"

"Kendi yaşıma uygun kitapları okurken sıkılıyorum, Era. Ben de bilmiyorum." Ardından bir anda başını kaldırıp

görmüş gibi izledi, karanlık gecede bir şey görmüş gibiydi. "Şey," diye kararsızca fısıldadı. "Devamındakileri henüz çözemedim, oraları okuyup bana anlatabilirsin istersen."

Yeniden sopasıyla beraber önümüzdeki bir ağaca koştuğunda adımlarım ona yetişmek için hızlıydı, gözlerim satırlardan ayrılmadan okumayı sürdürürken içime tuhaf bir his doğmaya başlıyordu.

"Bu toplumun içinde gücünü artık kullanamayanlar ve kaybettğini sananlar olacaktır. Onlar belki bugüne, belki de yarına aittir. Nereden ve nasıl geldikleri muammadır. Kendilerini caresiz hissedерlerse pusulaları kalplerinde olacaktır, yönlerini onları bulduracaktır. Çünkü geride bıraktıkları onları hatırlamak için savaşacaktır, belki de yoldadır, bunu ancak derinleri görmeye çalışanlar bilir. Sayet yok olmuş anılardan yanında bir parça taşıyabilmişse işte o zaman kurtuluş umudu vardır. Ona sıkıca tutunmalı ve dileklerini anlatmalıdır. Bunu kalbinin onu götürdüğü yerde yapmalı, çok içten anlatmalıdır. Yanına birkaç taş almalı, ona yolları gösterenlerinki gibi yere atıp parmaklarını üzerinde gezdirmelidir. Bu en caresiz anların ışığıdır, eğer gücü yeniden doğarsa bir umut zamana da dokunabilir. Umud ettiğini çağırabilir."

"Okuyor musun?" diye sordu Zey merakla. "Çok karışık, değil mi Era? Ben hiçbir şey anlamadım."

Adım atmayı kestim, kâğıdın sonundaki yazılar silinmiş gibiydi. Bulanıktı, harfler seçilmiyordu. Sadece iki harf vardı, onu net biçimde okuyabiliyordum.

"Umudu bırakmamalıdır, umut onu yaşatandır. M.P."

"Zey," dedim şok içinde. "Bu kâğıdı nereden aldım dedin?"

"Aryan'ın kitaplığından."

"Hangi kitaptı? Adı neydi?"

"Bilmem ki... Aryan bunları okuyup bitirdiği için atıyordu işte..."

"Hayır hayır," dedim telaşla Zey'in önünde diz çöküp omuzlarını tutarken. "Hatırlaman lazım, kitap nerede olabilir?"

Bir süre düşündü, sonra omuz silkti. "Herhalde çöpte... Hatırlamıyorum. Çünkü Rosto yakacak bir şeyler istemişti ve Aryan artık bunlara ihtiyacı olmadığını söyleyip poşetlerini getirmişti."

"Gerçekten mi?" diye sordum hayal kırıklığıyla. "Emin misin?"

Zey başını aşağı yukarı salladı, hafızasının ne kadar kuvvetli olduğunu biliyordum, çenem titredi, ağlamamak için zor durdum.

"Bu yazıların sonunda bir isim görmüş olabilir misin?" diye sordum gözlerim umutla parlarken.

Karanlıkta, Yuva'nın meydanına yakın bir yerlerde, küçük kardeşimin omuzlarına tutunan ellerim titriyordu.

Zey heyecanla yanıtladı: "Gördüm tabii. Tuhaf bir isim. Mara."

Kalbim tekledi. "Mapra olabilir mi?" Gözlerini kıstı, hatırlamaya çalıştı. "Soyadı peki?" diye sorarken sesim çatladı, kalbim deli gibi atıyordu.

"Ser..." dedi ve devamını getiremedi, anımsayamıyordu.

Fakat ben asla unutamazdım, bu adın hayatımı nasıl değiştirdiğini unutmam mümkün müydü?

"Mapra Seremassa olabilir mi, Zey?" diye sorarken kalbimin sesini kulaklarımda duyuyordum.

Kardeşim, bana yıllar gibi gelen bir sürenin sonunda dudaklarını araladı ve gözleri gözlerimdeyken kafasını salladı.

"Evet, Era. Adı buydu. Mapra Seremassa. Ama o kısım koparmadığım sayfada kaldığı için çöpe atılmış ya da yanmış olmalı."

Mapra bana not bırakmıştı. Bunu nasıl yapmıştı, girici geç-
mişin bugününe nasıl uzanmıştı, bilmiyordum ancak Zey'in
dokunacağını bildiği bir sayfayla bana mesaj yollamıştı. Yazdığı
şeyler anlamsız gibi görünen ama çok anlamlı satırlardı, tekrar
okumak için hemen buruşmuş kâğıdı açtım.

"Eve dönüyoruz," dedim nefes nefese geriye dönerken.
"Hadi, Zey."

"Artık miden bulanmıyor mu?" Daha çok bulanıyordu an-
cak bunu ona söylemedim. "Yürümekten vaz mı geçtin?"

"Hayır, seni eve bırakacağım." Elini tuttum, satırları yeni-
den okurken koşmaya başladık.

"Ya sen Era?"

"Benim..." Soluk soluğa karanlığa baktım; gördüğüm bir-
kaç ev, duvar, ağaç, taşı. Fakat kalbimdeki, dilimin söylemeye
cesaret edemediği koca bir fırtınaydı. "...gitmem gereken bir yer
var, Zey."

"Bu toplumun içinde gücünü artık kullanamayanlar ve kay-
bettğini sananlar olacaktır."

Baktım, baktım, baktım. Okuduklarımı yeniden anlamlan-
dırmak için gözlerimi kısıtım, hava giderek soğuduğu için deli
gibi üşüyordum, Zey'i kapının önünden babamların yanına
bırakıp kaçarcasına ormana yol almıştım. Eğer görürlerse yine
ne olduğunu soracak, bir türlü izah edemedikleri bu ruh hâlimi
garipsemeye devam edeceklerdi. İşte şimdi, yağmur çiselemeye
başlarken diz çöktüğüm ağacın dibinde not kâğıdını ellerimde
tutuyordum. Kâğıt ıslanmasın ve harfler silinmesin diye kendi-
mi üzerine siper etmişim.

"Onlar belki bugüne, belki de yarına aittir. Nereden ve nasıl
geldikleri muammadır."

Mapra... Mapra beni anlatıyordu. Benden bahsediyordu. Bu eski bir notsa her şeyi görmüş müydü?

"Her şeyi görüp izin mi verdin?" diye sordum kendi kendime karanlıkta, not kâğıdına yağmur damlası değil, gözyaşım damladı. "Buna razı mı geldin?"

Buna benim bile bir cevabım yoktu, kendi vicdan muhasebem bitmemişken başkasını mı sorguluyordum? Peki ya bu not eski değilse... Mapra bir şekilde bugüne, olduğum yere, Yuva'nın bu tarihine ulaşabildiyse? Bu kâğıda erişmiş olabilir miydi? Elime geçeceğini bilerek bana bir şey söylemek istemiş olabilir miydi? Garvado, Soles, Mapra'yı çıkardıkları o kanlı meydan... Etrafımızda bunların hiçbirisi yoktu, neredelerdi, hayatımıza girdikleri zamandan hiçbir iz yoktu. Tarih, bizi onları tanımadığımız bir âna götürüp bırakmıştı; burada, bu anılarla yaşamı sürdürmek zorundaydım. O hâlde Mapra bu tarihi nasıl biliyordu? Onun gücü karşısında büyülenmekten geri duramadım, eğer gerçekten başarabildiyse...

"Yaparım," dedim gözlerim dolu dolu. "Ben de yaparım, değil mi, Mapra? Ben de sizi bulurum."

Sen beni buldun Mapra, ben de bir kez daha kaybettiklerimi bulurum... Umarım, ağlarım, gözlerimi kapatır ve karanlığa haykırırım, Tanrı'ya yalvarırım.

"Kendilerini çaresiz hissederlerse pusulaları kalplerinde olacaktır, yönlerini anıları bulduracaktır."

Elimi kalbime götürdüm, kalbim deli gibi çarpıyordu. Gözlerim ıslak kirpiklerimin bulanıklaştırdığı görüntüye rağmen hızla satırlarda kaymaya devam etti.

"Çünkü geride bıraktıkları onları hatırlamak için savaşacaktır, belki de yoldadır..."

"Kim?" dedim umutla fısıldarken.

Dudaklarım titriyordu, kâğıdı tutan ellerim o adı umuyordu. Hiçbir isim, hiçbir iz yoktu ancak kalbim bunun Rans olmasını diliyordu. O beni hatırlar mıydı? Beni arar mıydı?

"Beni bulur muydun?" diye sordum karanlığa yaşlı gözlerle. "Beni kaybettiğin yerde arayıp durur muydun, sevgilim?"

İmkânsızdı. Derep'in ne dediğini hatırlıyordum. Ben geçmişe gelmişim, gelecekte yaşanacak tüm anıları yok etmişim. Rans'ın ve ailesinin, beni o günlerde tanıyan herkesin anılarından kaybolmuştum. Zey'e sarılabiliyor olmama rağmen Rans'ın bu yolu görüp kabul etmesine çok ağlamıştım. Bu gerçeği kabullenememiş, ağıtlar yakmıştım. İlk günler o dehşetin şokuyla ne yaptığımı bile anlamamıştım; bir şeyler yaşamış, soluk almış, yürümüş, ailemle bir odada yaşamıştım. Evet, yaşamıştım ama ne uğruna? Kim için? Nasıl? Aylar önce aşkımdan sürgün edildiğimde çaresizce ormanın derinliklerine bağırıyordum.

"Çok aradım çünkü ben," dedim acıyla gözlerimi kapatırken. "Ben seni yemin ederim aradım."

Rans beni, Zey'i bulmam uğruna bırakmıştı. Murina'nın yollarını görmüş, o dehşeti yaşamış ve neler olacağını anlamıştı. Kaderimin nerede şekilleneceğini, neyi seçeceğimi biliyordu. Bu yüzden o evdeki kız ve yaşlı kadın bana değil, Rans'a acımişti. Ne dediklerini dün gibi hatırlıyordum, aylar geçiyordu ancak ben bir türlü unutamıyordum, o anlar zihnime haince üşüşüyordu...

Kızın büyükannesi gibi sarı olan gözlerinin odaklandığı yer hemen yan tarafımdı, Rans'tı. Hışımla sağıma döndüğümde Rans'ın bizi duymadığını, hâlâ taşlara dokunduğunu fark ettim. Onun neyi gördüğünü bilmiyordum, aynı anılarda mı gezindik, bilmiyordum. Sadece mavilerini örten göz kapaklarının titreyişini, avuç içlerindeki taşları sıkıldığını görüyordum. Henüz her şeyi görmemişti, yollar bitmemişti, taşları bırakamıyordu.

"Asıl yol onunki," dedi gözlerini Rans'tan ayırmayan kız.

Murina torunu gibi dikkatle yan tarafına bakıyordu. "Neden?"

"Onu bu odaya ben çağırmadım. Kendisi geldi." Torunu bir şey demek için dudaklarını araladığında büyükannesi elini kaldırdı. Rans'ın bir şeyler fısıldadığını işittik.

"Ben de senin gibi merak ediyorum," dedi kıza doğru sessizce. "Yolları sorarlar, yolları gösteririm, kızım."

Aralarına girmek istemesem de endişeliydim. "Rans ne görüyor?"

Murina bu defa bana baktı, beyaz saçları taşlara doğru uzanıyor, büyümlü hâli içerideki havanın âdeta tükenmesine neden oluyordu.

"Ben de senin gibi merak ediyorum," dedi fakat bu kez torununa değil, bana dönük konuşuyordu.

Bana bir şey söylemeyeceğini anladım. Rans'a baktım; taşları sıktı, sıktı, sıktı. Nefesi hızlandı, güçlü elleri etrafı yoklamak ister gibi hareketlendi ancak bulduğu tek şey boşluktu. Sanki birisi ona zehirli bir şey içirmiş ve tüm bedeninin kasılmasına neden olmuştu, onu böyle görmek beni korkuttu ancak çığırımı çıkaramadım.

Murina'nın zarar vermeyeceğini içten içe biliyordum.

"Bitti," dedi Murina az sonra Rans'a. "Kaç yol gördün?"

Rans bir anda taşları bıraktığında avuç içleri kıpkırmızıydı, bizi duymaya başladığı an göz bebeklerinin ne kadar koyulaştığını, beyninin tıpkı az önce yaşadığım karmaşa gibi bir bulanıklık yaşadığını görüyordum, idrak etmesi zaman alsa da yüzü doğruca bana döndüğünde ona güven verici bir tebessümle baktım.

Murina tekrar etti: "Kaç yol gördün?"

Rans şoke olmuş gibiydi, hâlâ gördüğü şeylerin etkisinden çıkmamıştı.

"Ne gördüğünü artık biliyorum," dedim titrek ellerimle kâğıdı tutarken. "Çok geç anladım."

Anı zihnimde devam etti.

Rans, "İki," dedi.

Tenini, gözlerini, hızla nefes aldığı için aralık olan dudaklarını izledim. Kırmızı avuç içlerini bir an evvel parmaklarımın arasına saklamak, öpmek istedim. Canı çok yanmış mıydı?

"Aynı şeyleri mi gördük?" derken merak ediyordum, acaba onun ikinci yolu da benimki gibi miydi?

"Aynı şeyleri gördünüz," dedi Murina taşları toplarken. "Fakat farklı vakitleri, farklı insanları, farklı sebepleri."

"O hâlde," dedim yutkunup kaçamak bir bakışla Rans'a bakarken. "Tam olarak aynı şey sayılmaz, değil mi?"

Rans yanıt vermedi, birkaç dakika sonra kendine geldiğinde yalnızca başını sallamakla yetindi. Küçük kız hâlâ Rans'a bakıyordu, gözlerindeki bir şey şefkat duyduğunu düşünmeme neden oluyordu. Dayanamadım ve uzanıp Rans'ın elini tuttum, irkilmiş gibi parmaklarıma baktı.

"Geçti," diye fısıldadım. "Biraz zordu, biliyorum. Senin için uygun olmadığını söylemiştim."

O hâlâ sıradan bir insandı. Kafamda neler yaşadığımı, anıların arasında nasıl uçurumlara sürüklendiğimi, gücün bedenimde neler yarattığını bilseydi eminim daha da telaşlanırdı. Yeni yeni kendine gelen surat ifadesi onu buraya sürüklediğim için pişmanlığımı artırıyordu.

"Onunki," diye mırıldandı kız yeniden büyükannesine. "Onun yolu çok farklı, büyükanne."

Murina ketumdu, kıza pek yanıt vermiyordu. "Öyle," dedi. "Herkesinki farklıdır, aynı yerden yürünse bile."

Kız yeniden iç çekti, bakışlarını bizden kaçırırken hızla ayağa kalktı. "Evet, öyle, yine de..."

Tamamlamadı, ne söyleyeceğini merak etsem de büyükannesinin sözünden çıkmayacağını biliyordum. Rans'la beraber el ele tutuşarak ayağa kalktığımızda küçük kız önden yürüyüp bize bir kez daha kapıyı açtı, Murina ise ayakta bekliyordu.

"Teşekkür ederiz," dedim en azından nereye gideceğimi anlamama yardımcı olduğu için minnet duyarken. "Bize güvendiğin için."

"Bana güvenen sizdiniz."

Bu yanıt diğerleri gibi belirsizliklerle doluydu, küçük kızın kapıyı sonuna dek açıp çıkmamızı istercesine beklediğini görür gibi oldum.

"Kendine iyi bak, cesur kız," dedi Murina bana başını eğip hafifçe selam verirken. Ardından Rans'a döndü. "Kendine iyi bak, âşık adam."

Rans yalnızca başını salladı ve parmaklarıma sımsıkı yapışıp beni kapıya doğru götürdü. Ne gördüğünü giderek daha da merak ediyordum, onun seçtiği yol da benimkiyle aynı mı olacaktı? Aynı şeylerin farklı zamanlarını gördüysek mezar taşından da haberi olabilir miydi?

"İyice düşünün," diye fısıldadı küçük kız odadan çıkmak üzere son adımımızı attığımızda. Aynı anda durup ona baktık, gözlerini gözlerimize sabitledi. "Yolları görürsünüz, sonunu değil. Unutmayın."

Kapıyı kapattığında koridorda ışıksız kaldık, sobadan sıçrayan alevlerin ışığı yok oldu, Yessey ve Mapra'nın bizi beklediği kapının ağzında bir süre durduk.

"Bu da neydi?" derken tedirginliğim had safhadaydı. "Beni biraz ürküttüler."

Rans elimi daha da sıktı ve beni büyükbabasının yanına doğru götürdü. "Beni de."

Başka bir şey söylemesini bekledim ancak öyle yapmadı, Mapra ve Yessey'e çıkmamız gerektiğini mırıldandıktan sonra elimi hiç bırakmadan Murina'nın evinden ayrıldık. Birlikte kasabanın taşlı yollarına adım attığımızda son bir kez dönüp geriye bakar gibi oldu, üst kata doğru kafasını kaldırmıştı.

"Neye bakıyorsun?" derken ben de onun gibi evin üst katında bakıyordum.

Hızla önüne döndü, daha telaşlı adımlarla yürüdü.

"Hiç," dedi kendi kendine konuşur gibi. "Merdivenlerin önünden geçerken başka bir ses duydum, çocuk sesi." Sorarcasına gözlerine baktığımda kafası iyice karışmıştı. "Sanki sendin." Olanlara anlam vermeye çalışır gibi gözlerini kısarken kaybolmuş görünüyor-
du. "Ya da..."

"Ya da ne?" dedim.

"Sana çok benzeyen biri."

Taşlı yoldan ilerlerken kim olduğunu anladım, aynı sesi duyduğumu fark ettiğimde bunu uydurduğumu sanmıştım. Bu onu kaybettiğimden beri yaşadığım bir şey olduğundan artık alışmış-
tım. Oysa bu defa Rans da işitmişti. Belli ki evdeki gariplik sadece Murina'nın taşları değildi.

O çocuk sesi Zey'e ait gibiydi...

"O yol Zey'e çıktı," dedim hissizce. "Yavrum uyandı, yaşadı, hayata döndü. Nefes aldı. O yol Zey'e çıktı çünkü." Ağacın dibinde çaresizce büzüştüm. "Benim yollarım kapandı, o uyansın diye."

Rans'ın bize ne olacağını bilmesine rağmen bunu seçmiş olmasına kalbim dayanmamıştı, ilk günler çektiğim acıyı ve yası unutamıyordum. Hâlâ hiç azalmadan devam eden bu azap her zerremi ele geçiriyordu. Nereye döndüğümü anladığım ilk akşam bu ormana koşmuştum, Zey'i koynumda uyuttuktan ve güvende olduğuna emin olduktan sonra Rans'ın kasabasına giden yolu bulma umuduyla ağaçların arasında ayaklarımın altı yara olana dek koşmuştum. Gövdelere dokunup toprakta bir iz sürerek haykırış-
larla yolumu bulmaya çalışmıştım. Yoktu. Hiçbir iz yoktu.

Ertesi gün yeniden, bir sonraki gün doğumunda bir daha, gün battığında ve sonraki gün yeniden güneş açtığında... Her şafak vakti ve her gece, her an, her dakika buraya koşup iz

aramıştım. Yoktu. Bir süre sonra evden birileri beni yalnız bırakmamak istediğinde birkaç hayvan avlamak zorunda kalmış, ava çıktığımı uydurmuştum ancak nafileydi, bir şey aradığımı anlıyorlardı. Anlam veremedikleri bu anlarıma bir süre sonra alışmışlardı.

Umudum tükenene dek orman yoluna gelmiştim ve artık her şey bitmişti, sonuna gelmiştim. Ellerimde Mapra'nın kâğıdı, satırlarda yeni bir umut izi, belki bu acıların bitişi... Derin bir nefes verip tekrar okumaya devam ettim.

"... geride bıraktıkları onları hatırlamak için savaşacaktır, belki de yoldadır, bunu ancak derinleri görmeye çalışanlar bilir."

"Derinleri görmek... Gerçeği görmek," diye fısıldadım. Gerçeği hatırlamaya çalıştım.

"Şayet yok olmuş anılardan yanında bir parça taşıyabilmişse işte o zaman kurtuluş umudu vardır. Ona sıkıca tutunmalı ve dileklerini anlatmalıdır."

Mapra'nın benimle konuştuğuna inandım ve zihnimdeki her şeyi silip sadece anlattığı şeye odaklandım. Bunu yapmak zorundaydım, kalbimin derinlerinden bir yer *bunu yapmak zorundasın* diyordu.

"Yok olmuş anılarımdan bir parça," dedim yağmur çiselemeye devam ederken.

Bebğim, hiç ummadığım bir anda varlığını hatırlattı. Babasının anılarını yeniden anımsatmak istercesine küçük bir tekme bahşetti fakat bunu öyle bir anda yaptı ki tüm boşluklar yerini buldu. Eksik olan her şey bir yere ait oldu, tablo tamamlandı, birleşti ve bir bütüne dönüştü.

"Sensin," dedim şaşkınca kirpiklerimi kırptırırken. "Yok olmuş anılarımdan bir parça taşıdım, bedenimdesin. Sensin mi niğim. Sana tutunmamı söylüyor." Satırları tekrar okurken karnımı okşuyordum. "Sana anlatmamı söylüyor."

Fakat nasıl yapacaktım? Kalbim hızla göğsümü döerken kâğıdı tutan ellerim artık sabit durmakta zorlanıyordu, harflerin kalanlarını güç bela birleştirmeyi başardım.

"Bunu kalbinin onu götürdüğü yerde yapmalı, çok ıcten anlatmalıdır. Yanına birkaç taş almalı, ona yolları gösterenlerinki gibi yere atıp parmaklarını üzerinde gezdirmelidir. Bu en caresiz anların ışığıdır, eğer gücü yeniden doğarsa bir umut zamana da dokunabilir. Umut ettiğini çağırabilir."

Umut ettiğim... Sevgilim. Geride kalanım, bulamadığım, canımdan bir parça. Her şeyim. Mapra'nın neden bahsettiğinden artık emindim, hızla gözyaşlarımı sildim ve söz ettiği şeyi yapmaya başladım. Çömeldiğim yerden kalktım, yazıda söz ettiği kalbimin beni götürdüğü yeri aradım. Bu aslında yıllar öncesinde kalan fakat artık "geçmiş" sayılan o zamanın işaret ettiği bir yerdi, Seçkinler ve tüm Yuva askerleri beni kovalarken kaçtığım ormanın ta kendisiydi. Adımlarım beni doğru bir yere sürüklemişti, Rans'ın beni bulduğunu hatırladığım yere koşarken ayaklarım kan revan içinde kaldı, hiç durmuyordum, yalnızca koşuyordum.

"Yaklaştım," dedim kalbimin pusulasına inanıp. "Yıllar önce kaybolduğum, bulunduğum yerdeyim."

Göğsüm sıkıştı, o mavi gözleri ilk görüşümü hatırladım. Ne çok zorluk yaşadığımı, beni evine götürdüğü o zamanlar yaşadıklarımızı... Rans'ı anımsadığım her an kendimi bir yere kapayıp boğulurcasına bağırarak istiyordum.

"Yaklaştım, küçüğüm," dedim daha hızlı koşarken.

Soluk soluğa durduğumda dakikalar birbirini kovalamıştı, tam anlamıyla emin değildim ancak yaralandıktan sonra yuvarlanıp düştüğüm yerin çok yakınındaydım. Belki biraz daha ilerlersem, karanlığın içinden geçip bu ormanı aşarsam iyice yaklaşacaktım ancak bedenim tükenişin eşiğindeydi, fazlasına

mecelim yoktu. Hızla atan kalbim, beni bebeğim için korkuttu onu düşünmek zorundaydım.

"Biraz daha..." Son gücümle nefes nefese ilerledim. Bir ağaca tutundum, son adımlarımı atmayı denedim. "Biraz daha gidersen..."

Bayılacaktım, durmak zorunda kaldım. Kalp atışlarım buranın doğru yer olduğunu fısıldıyordu, başarmıştım. Yapabileceğimin en iyisini yapmış, en uzağa kadar kaçmıştım. Bu kez kimse beni kovalamıyordu ancak ben aşkımın peşinden koşuyordum.

"Taşlar..." dedim yere çöküp hiçbir şeyin belli olmadığı kör karanlıkta birkaç şey bulmayı denerken.

Avuç içlerimi toprağa bastırdım, bulduğum taşları telaşla kucığıma çektim, önüme bıraktım.

"Taşları al diyordu," dedim kâğıtta yazanları harfiyen yerine getirip. Eğer Mapra ulaşırsa, gerçekten bu onun komutlarıysa... "Ah."

Bebeğim yeniden varlığını hatırlatır gibi bir tekme daha attı, ardından bir tane daha. Canım acıyordu, karnımı tutarken dudaklarımı ısırdım, inlememek için zor duruyordum. Sancı karnımdan bacaklarıma doğru yayılmaya başladı ve alt bedenimin uyuştüğünü hissettim. Artık eskisi gibi bu ormanı dakikalarca koşacak kadar azimli değildim, bedenim ağırlaşmıştı ve bebeğim varlığını her an hissettiriyordu. Sanki onu unutmak mümkünmüş gibi.

"Kalbimin götürdüğü yerdeyim," diye fısıldadım güzel meleşime doğru eğilip.

Karnımı okşadım ve benden alabileceği bir duygu varsa tümü ona geçsin, annesinin yakarışını duysun istedim.

"Taşları aldım, yere attım... Yolları gösterenlerinki gibi... Murina gibi."

Murina'nın sesi kafamda yankılanıyordu. "*Sana yollar gösteririm.*"

"Parmaklarını üzerinde gezdirmelidir," diye devam ettim onları yeniden tekrar edip. "Böyle yapmamı istiyor. Değil mi, güzel bebeğim?"

Heyecandan ellerim titriyordu, taşların üzerinde parmaklarımı gezdirirken bir ısı yayılmasını bekledim, elması damarlarımda hissetseydim bunun hemen olacağını bilirdim.

"Artık elmas mıyım, bilmiyorum ancak annen son gücünü seni korumak için kullandı, güzel meleğim," dedim şefkatle onadırıldanırken.

Gözlerim dolu doluydu, kalbimde onca ağıt vardı. Gerçekten de böyle olmuştu, insanlar ona zarar verir korkusuyla bir anda güç damarlarımda yerini bulmuştu, meleğim beni ve kendini korumuştur. O mucizemdi.

"Şimdi bir mucizeye daha ihtiyacımız var gibi görünüyor," diye fısıldadım ona karanlık ormanda.

Taşların üzerindeki ellerimi çekmedim, aksine sivri yerlerine bastırıyordum. Sanki parmaklarım ne kadar acırsa o kadar gerçek olacaktı her şey, ben acı çekersem bir bedel ödemiş olacaktım sanki. Her şey son bulurdu belki, kim bilirdi?

"Şimdi sana anlatmamı istiyor," dedim tek elim taşlarda, diğeri karnımda yavrumu okşarken. "Sana babandan bahsetmemi istiyor satırlar, onu ne kadar özlediğimden..."

Gözlerimi kapattım ve bebeğim beni dinlerken karanlığa fısıldamaya devam ettim: "Beni tam burada, her şeyden kaçtığım ve kimseye ait olmadığım bir anda buldu. Önce yanına aldı, evine sığınmamı sağladı; hiç bıkmadı, bir gün bile neden diye sormadı. Senin baban beni hiç incitmedi, biliyor musun? Gözleri hep aynı şefkatle dokundu yüzüme, bana hiçbir zaman kendi hırsları, arzuları uğruna zarar vermedi. Bir dilim ekmeği varsa..." Gözümden bir damla akıp gitti. "...ikiye bile bölmedi, bana ayırdı. Verecek bir canı varsa defalarca siper oldu, göğsü benim savaşımında yaralarla doldu. Çatısının altında hiç üşümedim,

yorganını hiç üzerimden çekmedi. Bana kuşlar getirdi, bir kafesin içinde masumca cıvılayan kuşlar...”

Onlara neler olduğunu hatırladım, zor zamanlarımda Rans'ın nasıl elimden tuttuğunu.

“O kuşları neden bu kadar sevdiğimi belki hiç bilmedi ama benimle birlikte kuşları sevdi.”

Hıçkırdım, dudaklarım titriyordu, gözyaşlarım sel gibi akıyordu, taşlardaki ellerimi çekmeden Rans'ın hırçın bir denize benzeyen mavilerini hayal ettim. Bir an bile onu düşünmeden uyumuyor, hatıramdan silinir diye deli gibi korkuyordum. Kalbim delice çarptı, sanki buradaydı.

“Baban böyle biriydi,” diye fısıldadım gözlerimi çaresizce yumup yaşları daha çok akıtırken.

Fısıltım ormanda yok oldu; aşkımız gibi, hatıralarımız gibi, yaşanamayan onca an gibi.

“O böyle cesur yürekli, aşkına sahip çıkan biriydi. Tek bir dileğim var... Eğer beni duyuyorsan bir işaret ver, bebeğim, yaşamam için bir sebep ver. Baban seni bilseydi...”

Karnımdaki sancılar arttı, ellerim titredi, öne eğilip toprağa kapandım.

“Tek bir dileğim vardı, keşke seni bilseydi. O zaman belki her şey değişirdi.”

Hıçkırıklarım sözümü kesti, sancılarım arttı, üzüntüm dehşet bir hâl aldı ve kafamdaki onca soru paramparça olup etrafa dağıldı. *Ne değişirdi? Rans bebeğimizin varlığından haberdar olsaydı ne değişirdi?*

“Ah...” Bebeğim buna yanıt verir gibi karnımı tekmeledi ancak kıvransam da elimi taşlardan çekmedim. Son bir umutla, toprağın üzerine tamamen yığılmadan önce göğe bakıp gözyaşlarıyla umudu diledim.

“Son bir şans,” dedim nefes nefese. “Son bir şans ver bana, kaderim.” Acı gözlerime bir perde indirirken ve dudaklarımdan

327
Annekilerden daha büyük bir inilti çıkarken korkunç bir ses
ledi.
"Doğum."

Bu ses bana mı aitti? Acı dolu, çaresiz ancak hâlâ güçlüydü.
Dişlerimi sıktım, sırtımı ağacın gövdesine yaslayıp bacakları-
mı ayırırken kan ter içindeydim, alnımdaki ıslaklığı elimin
tersiyle sildim. Bu şimdi oluyordu. Bebeğim, bana ses veriyor-
du. Bir işaret istemiştin ve annesinin yaşadığı acıya kayıtsız
kalamamıştı, acımı dindireceğini mi sanıyordu? Fakat çok
daha fazla acıyordu.

"Zamanı değil," dedim dişlerimi sıkarken.

Elimde Mapra'nın kâğıdı vardı, avucumu sınıksız kapadım,
kaybetmemek için tırnaklarımı etime batırdım. "Zamanı değil,
bebeğim."

Son cümlem bu oldu, gözlerim giderek daha çok kapandı,
bedenim ağaç dibinde kıvrandı ve usul usul toprağa süzülür-
cesine yığıldı. Nefeslerim hızlandı, bir ıslaklık bacak aramdan
bileklerime doğru yol almaya başladı. Dudaklarım yaşadığım
acıyla aralandı ve ormanı benim çığlığım vardı. Beni kimse bu-
lamayacaktı. Bebeğim ölü doğacaktı. Yanımda kimse yoktu, ya-
şama tutunamazdı. Nihayetinde bu keder dolu savaşıma ortak
olmayacaktı, kalbim acırken onu babasız büyüteceğim günlerin
acısını ne çok düşündüğümü fark ettim. Bebeğimle güzel bir
dünyayı hiç hayal edememiştin...

Yaralı bir anne olmayı hiç istememiştin.

"Özür dilerim," dedim acılar içinde ağlarken. "Çok özür di-
lerim. Baban gibi..."

Soluk soluğaydım, kalbim sancıdı, göğsüm ağrıdı, bacakla-
rım uyuştı. Cümlemi güç bela tamamladım, beni duysun iste-
dim.

"Baban gibi seni de feda mı ettim? Hiçbir hayatta sizi seçe-
medim."

Bir ses işittim. Son nefesim olduğunu sandığım o anda göğüsümde bir sızı, kulaklarımda bir hisırtı, ormanın içinden bir ses... Bir yaşam iması. Kıpırtı.

Kim var orada? Soramadım, sesim duyulmadı. Eğer bu bir vahşi hayvansa şimdi işim bitmişti ve bebeğim doğarken belki de ikimiz birden sonsuza dek yok olacaktık. Bedenimizden kalanları kim bulurdu, bilmiyordum ancak ailemin bunu kaldırabileceğini sanmıyordum. İçimden *umarım babam beni bu ormanda cesedim çürümüş hâlde görmez diye geçirdim*. Son nefesimi verirken bile sevdiklerimden neleri çaldığımı fark ettim.

“Ah...”

Kıvrandım, bacaklarım uyuştugu için hareket ettiremedim, elimle toprağı sıktım, dünyaya bir kez daha buradan bakabilir miydim? Gökyüzündeki yıldızlara, ağaç yapraklarına ve rüzgârın tenime bıraktığı öpücüğün geçip gidişine baktım.

“Kim var orada?”

İrkildim, ölümle yaşam arasında asılı kaldığımı sandığım o anda kalbim ağzımdan çıkacak gibi hızlı attı, son gücümle başımı sesin geldiğı tarafa çevirdiğimde kalın bir botun kuru dalları ezdiğini duydum. Önce silüetini gördüm, başımı kaldırmayı denedim, karanlığı delen bedenini...

Gözlerini gördüm.

Masmavilerdi.

“Ra...” Soluğum içimde tıkanı, bebeğim bir tekme daha attı, acıyla haykırdım: “Rans!”

Tepemdeydi. Yıllar önceki gibi. Beni burada ilk bulduğı anki gibi. Bir mucize istemiştim ve olmuştu, Mapra başarmış mıydı? Bebeğim babasını bana getirmiş miydi? Doğumuna şahitlik edecek onca insan sayabilirdim... Karşımdaki mavi gözler bunlardan biri değildi, olamayacağına emin olup cehennemi yaşadığımı onca an vardı.

Fakat buradaydı.

"*Sen bir şans verdim sana, ben kaderinim.*" Elmanın ıvınlığını, zihnime fısıldadığını duydum. Damarlarım akan kanla sarsıldı, patlayacakmış gibi yaktı. Büyük bir çığlık attığımda mavi gözler aşağıya, titreyen bacaklarıma indi, bebeğimi o an fark etti. Adını bir kez daha haykırdığımda diz çöktü, beni bir kez daha bu karanlık ormanın kuytusunda buldu. Kan ter içindeydim, ağlarken gözlerimi ondan çekmedim.

"Sen," dedi.

Sevgi dolu, şefkatli bakışları yoktu, âşık olduğum adamın yüzüne sahipti ancak beni...

"Sen kimsin?"

...beni tanı mı yordu.

"Adımı nereden biliyorsun?"

“Nereye gidiyorsun?”
“Ormana.”

Rans

“Ava mı?”

Bıçağımı alırken cevap vermedim, Rat’ın sorusunu babam yanıtladı: “Her gece aynı saatte dışarı çıktığın için bir ay boyunca yiyeceğimiz kadar hayvanımız var, oğlum. Buna rağmen yine avlanmaya mı gidiyorsun?”

“Sorun avlanması değil çünkü,” diye yanıtladı Ritan bana küçük bir mızrak uzatırken.

Botumu bağlarken kafamı kaldırıp ona baktım, yine o tuhaf ânı yaşadık.

“Neymiş sorun?” diye sordum düz bir sesle.

“Aradığını bulamıyorsun.”

Botumu bağlayıp kalktım, üzerimi çırpıp uzattığı mızrağı aldım. Başımı yana eğdim, küçük kardeşime sorgulayıcı bir bakış attım. “Neymiş aradığım?”

Ritan düz bir sesle yanıtladı: “Sen de bilmiyorsun.”

“Saçma sapan laflar ediyorlar yine,” diye homurdandı Rat bir bira şişesini kapıp evden bahçeye doğru çıkarken.

“Mataz buraya uğrayacak, ona biraz et verin. Bizim çocuklarla gece partisi yapacağız.” Kimsenin yanıt vermediğini duyunca başını içeriye uzatıp anneme seslendi: “Hey! Duydunuz mu?”

Annem tavşanın birini kenara ayırıp gösterdi. "Tamam oğlum, keyfinize bakın."

"Kocaman adam oldun ama işlerini annene buyuruyorsun!" Babam Lukan anneme kızarcasına oturduğu koltuktan seslendiğinde Rat onu kışına bile takmadan evden ayrıldı.

"En azından teşekkür etmek için arada bir çiçek alıyorum, ne dersin, baba?"

Abimin son cümlesi ortalığı karıştırmaya yetti, babam ardından bağırırken Refeyn gülüyor ve anneme Rat'ın daha önce aldığı çiçekleri gösteriyordu.

"Bak anne, abim haklı, en güzel çiçekleri hep o sana getiriyor. Hödük görüntüsünün altında ince bir ruh var."

"Abine hödük diyemezsin, Feyn!"

Annem homurdanıyordu, babam araya girdi: "Ama Feyn doğru söylüyor."

"Lukan, çocuklara böyle mi örnek olacaksın?"

Annemle babam didişirken Ritan'ın uzattığı aletleri aldım ve omzuna bir yumruk indirdim, canı acısa da kaçmadı.

"Seni ava götürmediğime dua et ve ne aradığımı boş ver," diye sııttım.

"Kendine dikkat et," dedi kapıyı kapatıp içeri geçmeden önce. "Bazen kafan yerinde değilmiş gibi hissetmeme sebep oluyorsun."

"Hayır, sadece sen çok kitap okuyor ve hepimizden daha fazla düşünüyorsun, oğlum."

"Öyle olsun," diye sııttı ve içeri geçti, ardından açık kalan kapıyı ben kapattım.

Kapatmadan önce son kez bizimkilere baktım, bu evin neşesi hiçbir zaman bozulmazdı, bunu görmeyi seviyordum.

İçimde sebebini anlamadığım bu aptal hüzne rağmen üstelik.

"Yürü bakalım..." Kendi kendime homurdandıktan sonra karanlığın ev sahibi olduğu ormanın patikasına ilerledim.

Normalde birkaç dakika ilerler ve doğrudan büyük baham Yessay'a yol alırdım, diğer yolu tercih ederdim. Fakat bugün durum aykırı değildi, bugün ayaklarım beni başka bir yere gitmem için nehyordu.

"Üstelik aklımda bir saat var," dedim kendi kendime Affkeyle konuşurken. "Sanki o saati kaçıtırırsam her şey herhat olacaktı gibi."

Günlerim aynıydı; sabah uyanıyor, kahvaltı ediyor, Refeyn'le okul dedikodusunu yapıyor, Mirsa ve Sallida bize uğradılarsa biraz sohbet ediyor, Rat ya da Ritan'la dışarıda takıldıktan sonra yeniden eve dönüyordum. Mataz ve Felia geldilerse akşam bir aile yemeğinde toplanıyorduk ve her şey her gün aynı şekilde ilerliyordu. Fakat bir şey eksikti, bir şey yanlıştı, o yanlışın ne olduğunu bilmiyordum. Etraf kalabalıklaşsa bile, günüm dopdolu geçse bile, o gün odaklandığım güçlü avları eve rahatça götürüyor olsam bile bir şey doğru değil gibi hissettiriyordu.

Ne olduğunu bilmiyordum.

"Delirdin belki de," diye homurdandım bir kez daha kendi kendime.

Mesela tam şu anda, kafamın içinde bir zaman makinesinin tuhaf sesi gibi çalıp duran şu şey neydi? Nereye gittiğini bilmediğim bu orman yolunu nasıl bu kadar iyi tanıyor gibiydim? En ufak fikrim yoktu, sadece yürümeye devam ettim.

"Zaman azalıyor," diye kızdım kendime nefes nefese koşmaya başlarken.

Neyin zamanı? Bilmiyordum. Mızrağımı belime sabitledim, bıçağımın kabzası kalçama değip sivrice batarken daha hızlı koştum, sadece koşmam gerektiğini biliyordum. Bir süre sonra ağaçları, bataklığı ve diğer patikaları geçmiş ve kimsenin ilerlemediği bölgelere gelmiştim. Karşıma hiçbir yırtıcı çıkmadı, bir anlığına bir ayıyla karşılaşp karşılaşmayacağımdan emin olmayarak duraksadım ve iki hamlede soldaki ağaca tırmandım,

Bir şeyin kaçıp gitmesini bekledim ancak kıpırtı yoktu. Ağaçtan tekrar inerken kafamda bir ışık patlamış gibi oldu, bu gerçek bir şimşekse neden yağmur yağmıyordu ve hiçbir ses yoktu?

Işığın içinde belli belirsiz bir anı var oldu. Tam bu ağaçta, olduğum yerde bir beden daha gördüm, titriyordu, elini elime uzatır gibiydi, sanırım beraber aşağı iniyorduk. Toprağa düşecek gibiydi, elimi beline sardığımı ve ince bedenini okşadığımı gördüm. Işık bir anda yok oldu, anı kafamın içinde savrulurken son gördüğüm şey upuzun dağınık saçlardı.

Sarı saçlardı.

"Yine mi?"

Gözümün önündeki bulanıklık yok oldu, hiçbir şey yoktu işte, her şey her zamanki gibiydi. Orman sessizdi, bir yerde şelale çağlıyordu, onun dışında çıt yoktu. Ağaçtan atladım ve adımlarım gitmemi gerektiğini söylediği yere devam ettim.

Bu rüyayı neden görüp duruyordum? Bir türlü tamamına ulaşamadığım o silüetin yüzünü bilmiyordum, belki görseydim...

"Belki o zaman onu tanırdım."

Kendime mi kızgındım? Ne aradığımı bilmememe rağmen adım atan ayaklarıma mı? Kafamın içindekilere mi öfkeliydim yoksa bir şey kaybettiğinden emin olduğum kalbime mi? Aylardır geçmeyen bu lanetin bitmemesine mi sinir oluyordum yoksa bulamadığım şey her neyse... Onun için mi yas tutuyordum?

"Sikeceğim bu kafayı!" diye bağırdım tekrar koşmaya başlar-ken. "Ne bok dönüyor içinde? Anlamıyorum!"

Bir defasında çok öfkelenip gördüğüm o belirsiz rüyanın etkisinden çıkamadığım için kafamı duvara vurmak isteyerek uyandığımı hatırladım. Çok eski değil, birkaç ay önceydi. Delice terletmiş, neredeyse beni ağlatacak duruma getirmişti. Yine birine veda ediyordum, onu korumaya çalışıyor ancak başaramıyordum; el ele tutuştüğümüzü, onu bırakmak zorunda olduğumu...

"Kimsin sen?" dedim nefes nefese karanlığa koşmaya devam ederken.

Bu sorunun bir cevabı yoktu. Cevabı olmayan böyle basit bir soru beni saatlerce koşturdu. Ter içinde kalmış hâlde gecenin kör karanlığında ilerledim, şimdi bir yere tırmanıyordum. Belki bir hayvan görecektim, belki yine ailemin aylar boyunca yiyecek ihtiyacını karşılayacağı büyük avla göz göze gelecektim... Bir şey bulacağımdan emindim.

Bir adım daha attım, bir adım daha. Mecalim kalmayana dek önümdeki toprak yığınınına tırmandım, bir an dahi durmadım.

"Yardım..." Acı dolu bir çığlık kulağıma çınladı. Önce hayal sandım, saatlerdir nereye olduğunu bilmeden gittiğim bu yolda delirmiş gibi koşarken bu sesi kendim uydurmuş olmam garip değildi. Ancak ses bir kez daha duyuldu, bu bir kadındı.

"Ah..."

İrkilerek kafamı sesin geldiğı yöne çevirdiğimde kalbime bir şey battı, neydi bu? Ters giden bir şey vardı. Neden bu kör karanlıkta böyle bir yardım çığlığı duyuyordum? Sebebi olmayan bir şey böyle bir kalp ağrısı yapar mıydı?

"Yürü!" dedim kendime sesli bir komut verip harekete geçmek zorunda olduğumu hatırlatırcasına.

Ve sonra hayatımın belki de sonsuza dek değışeceğini hissettiğim o yere koştum; o sese, o kadına, o iniltiye... O yardım çığlığına.

"Yardım edin... Bebeğim..."

Baygındı, önce çalılıkların arasında kaldım. Yere serilmişti, yanında kimse yoktu, gözleri neredeyse kapanıyordu. Saçları suratını örtüyordu, acı içinde kıvranırken sayıklıyordu fakat söylediğı şeylerin çoğı anlaşılmıyordu.

"Feda ettim," dediğini işitir gibiydim.

Hiç susmuyordu, sadece ağlıyor, ağlıyor, ağlıyordu. Toz toprak içinde kalmış kıyafetlerinin bir ucunda kan görüyordum,

hacaklarına doğru akıyordu. Eliyle karnını tutuyordu, ağaca yasladığı bedeni karanlıkta bile net görebileceğim kadar titriyordu.

“Seni de mi feda ettim?” diye soruyordu acıyla.

Hayatımda bundan daha acılı çok az şey duymuştum, kimdi bu kadın? Bir adım attım, bir adım daha. Geride durduğum çalılıkların arasından çıktığımda irkildi, beni fark etti. Acıdan mahvolmuş hâlde kıvranırken bile sanki bir şey bekler gibi etrafına bakmaya devam etmişti.

Birini bekler gibiydi.

“Kim var orada?”

Bir adım daha attım, artık geride kalamazdım. Zaman kaybettiğini, doğum yapacağını anladım. Bu kör karanlıkta, bu ormanda ne işi vardı? Neden bu hâldeydi? Aceleci iki adımla tepesinde durduğumda beni tamamen fark etti, gözleri acıyla gözlerime değdi.

Orada bir şey yaşandı, adını bilmediğim, sebebini görmediğim ama kafamın en derinlerinde varlığından şüphesizce emin olduğum bir şey. Bir an. Bir patlama. Bir yangın. Bir şey oldu.

“Ra...” Nefesi kesildi, öleceğini düşündüm. Kalbim bu düşünceyle daha çok yandı. Anlayamadım. Neden? Neden buradaydım? Neden buradaydı?

“Rans...” Son nefesini verir gibi adımı haykırdığında gözlerim irileşti; bir el, sivri parmakları olan ve belki de demirden bir el kalbimi avucunda sıkıp parçaladı. Göğsüm sıkıştı, beni biliyordu. Beni tanıyordu. Adımlarımın beni getirdiği bu yerde, karşımda kıvranan bu kadın benim rüyalarımın da sebebiydi, oydu.

Sarı saçlarına baktım. “Sen...” Yutkundum, ağlamaya başlarken yeniden adımı söyledi. “Sen kimsin?” diye soludum.

Sen kimsin? Neden her gece rüyalarımıdasın? Neden kalbimi bu kadar çok acıttın? O sendin, aradığım sendin, adımlarımın pusulası sendin, kalbimin yönü sendin.

Saçlarındı. Senin sarı saçların benim rüyalarımıdaki kayıp parçamdı.

“Adımı nereden biliyorsun?”

Sorum karanlığa süzüldü. Harfler dağıldı, bir ok gibi onun göğsüne battı. Bebeğini tutan elleri yavaşça karnından aşağı kaydı; toprağa düştü, kalbinin nasıl kırıldığını gözlerindeki hayal kırıklığı anlattı. O son nefesini dudaklarından bırakamadı, sanki söyleyeceği onca şey o iki dudak arasında kaldı. Kan ter içindeki suratı acıyla bembeyaz kesildi, kaskatıydı.

Gözleri kapandı.

“Hayır!” dedim dizlerimin üzerine çöküp yüzünü ellerimin arasına alırken. “Hayır!”

Son bir kıvranış, son bir serzeniş, son bir güç doğdu bedeninde, bu sanki geceye son armağanı oldu. Bir bebek çığlığı kulaklarımı sağır edercesine sessizliği deldi ve beni boğdu. Kız baygındı, belki de ölmüştü ama bebeği hayattaydı, ağlıyordu, annesinin aksine yaşıyordu.

Eğildim, kanlar içindeki eteğini kaldırdım, orada neredeyse onu tutan kalın kolumun dirseğine ulaşamayacak kadar küçük ve zayıf bebeği buldum, ağlıyor, bağıırıyor ve annesini arıyordu. Hangisine dokunmam gerektiğinden emin olamadan, sanki bir yangının alevlerinin içine atılıyormuşum gibi tedirgince eğildim, ellerim bebeğin tüm bedenine dokunduğunda parmak uçlarım titredi, o minicik bedeniyle ve çığlıklarıyla bana bir şey anlatmak ister gibiydi. Soluğumu tuttum, ölmemesini istiyordum. Yaşasın istiyordum. Buz gibi havadan koruyabilmek için hızla ceketimi çıkarıp onu yumuşak kumaşın içine sardım, göbeğindeki bağıını fark ettiğimde yutkundum. Refeyn doğduğunda eve

relaşıla getirdiğimiz şifacının babama, "Hemen kesmeyin. dikkatli olmalısınız," dediğini anımsıyordum.

Tişörtümden bir parça koparıp dişlerimle yırtarak bez hâline getirdim. Kollarımda tuttuğum minik bedenin göbek bağına hançerimle dikkatle keserken ayırdığım bez parçalarını bağına iki ucuna düğümledim. O zamanlar izlerken anlamadığım şeyi şimdi titrek ellerle ve hayatta kalma güdülerimle yapıyordum. Ölmemesini diledim, *lütfeñ ölmesin* diye yalvarmak istedim. Annesinden bir emanet gibiydi, kollarımda kıpırdanırken medet umduğı kişı bendim, bir yabancidan ibaretti. Bebeğı sarı maladıktan sonra gözlerim doğruca toprağı karışan sarı saçlara kaydı, üzerine eğildim ve burun deliklerine yaklaştım. Parmaklarım ince boynuna uzandı ve nabız yokladım. Bunu yaparken içimden defalarca yaşamasını andım, bebeğini görmeden ölmesini arzuladığımı...

"Kalk," dedim soluk soluğı. "Kalk, yalvarırım."

Sesimi duymuş gibi derin bir soluk aldı, bilinci tamamen gitmemişti. Yaşıyordu. Panikle üzerine eğilip onu kucakladım, hem bebeğı hem de anneyi aynı anda taşıyamazdım ancak ikisini de kurtarmak zorundaydım. Tüm gücümle geceye bağırdım: "Kimse var mı? Yardım edin!"

Sesim kayalıklarda yankılandı, bebek ağacın dibinde, küçük bedeniyle sarıldığı ceketimin içinde ağladı, annesi kollarımda saçları savrularak sallandı.

"Kimse var mı?" diye haykırdım bir kez daha. Dudaklarımdan bir feryat taşıyordu. "Ölüyorlar!"

Sanki sihirli bir sözcük söylemişim gibi bebek sustu, karanlığı yaran şey titrek soluklarım oldu. Telaşıla eğilip ona baktım ama kucağımdaki kızı da bırakmıyordum. Bir yol arıyor ve uyanırsa bebeğini seçeceğini bildiğim bu kadını da yaşatmanın çaresini arıyordum. Hayvanlar saldırabilir, bebeğın canı tehlikeye girebilirdi. Bir şifacı, kızı görmezse ve acele etmezsem her şey

için geç olabilirdi. Adımlarım beni onları kurtarmak için getir-
mişti, gidemezdim.

“Yardım...” dedim nefes nefese bebeğe bakarken.

Gözlerini açtı, ilk kez o an ağlamayı kestiğinden bakışları
bakışlarıma temas etti, sanki kocaman bir insandı. Gözleri mas-
maviydi. Şelalelerin döküldüğü denizler kadar maviydi, uçsuz
bucaksız duruyordu, ruhuma akıyordu. Dudakları bir anlığına
kıvrılır gibi oldu, kanla kaplı yüzü ve altın rengi saçları bana
dünyadaki en eşsiz şeymiş gibi hissettiriyordu.

Tanrım, bu nasıl olurdu?

“Bana gülümsüyor musun?” diye fısıldadım şaşkınca göğ-
süm inip kalkarken.

Annesi kucağımda kıpırdandı, uyanmak istiyordu, bebeği-
ni istiyordu. Bebeği bunu hissedermiş gibi hayata tutunuyordu,
ormanın tozu ve toprağı içinde, kan lekeleriyle dolu bedeniyle,
tüm kötülüğe inat ve umutla.

Yeniden güldüğünde nefesim kesildi. “Dünyanın en güzel
kız çocuğu musun yoksa sen?”

*Geceye rağmen bir ışık saçarcasına parlayan sarı tutamları,
masmavi cam gibi gözleri ve gülümsediğinde can yakacak kadar
aydınlık görünen yüzü, ifadesi, o minik elleri... Kalbimden vurul-
muşum gibi kaskatı kesildim, buradaki bir şey olağanüstüydü.*

“Demek onları buldun.”

Dehşet içinde arkamı döndüm, kimse yoktu. Oysa sesini du-
yuyordum.

“Kim var orada?” dedim kucağımdaki kızı daha sıkı tutarak.

Bebeğe eğildim, önünde siper oldum. Geleni göremiyordum,
neredeydi? Nereden sesleniyordu? Neden gizleniyordu?

“Kimsin sen?” Yardım istemek için bağırdım ancak ses yok-
tu, yeniden konuşmadan önce bir süre bekledi, bunu onun etra-
fımda olmadığından emin olduğum an yaptı.

“Bebeğe dokun,” dedi bilge bir sesle.

Bu bir kadındı. Yaşlı bir kadın. Tıpkı bu kızın sarı saçlarının zihnimde bir aidiyeti olduğuna emin olduğum kadar derinden bir yerden seslenen bir kadın. Sesi ormandan gelmiyordu, şelalenin şırıltısına karışmıyordu, âdeta kafamın içindeydi. Adını sormak istedim ancak bu gece burada bir şeylerin beni rüyalarım gibi anlamsız bir yere sürüklediğini bildiğimden ses etmedim.

"Bebeğe dokun, sana anılarını bahşedecek," dedi.

Sesinden gülümsediğini anladım, onu göremediğim için panikle etrafıma bakınmaya devam ettim ancak kafamın içindeydi, kabullenmek zorundaydım, yankı tekrar etti.

"Neyi aradığını bilmiyordun ama bulduğunu hissediyordun. Bebeğiniz sizinle anılarda kalmayı seçti, gitmedi. Ona bir baksana, gözleri elmas gibi parlıyor."

Fısıltı yok oldu, ben bana masumca gülümseyen bebeğin mavi gözleriyle baş başa kaldım. Kucağımdaki kızı bırakmadan usulca ona doğru eğildim ve küçük gözlerine, uzun kirpiklerine, bir şaheser gibi dokunmaya dahi kıyılamayacak güzellikteki yüzüne baktım. Zihnimdeki ses haklıydı, elmas gibiydi. Gecenin karanlığına ve annesinin korkunç acısına rağmen bu kız parlıyordu.

"Merhaba," diye fısıldadım ona sanki söylediğimi anlayacakmış gibi.

Annesinin sarı saçlarına dokunmak zorundaymışım gibi hissettim, bir elim genç kızı tutarken diğeriyle bebeğe doğru uzandım. Onun şakaklarına, alnına doğru düşen sarı tutamlara dokundum. Parmak uçlarım alnına temas ettiği an bebek gözlerini kapattı, sanki tüm evren bunu bekliyormuş gibi gök gürledi, sarsıldım. Bu gerçekten var mıydı yoksa deliriyor muydum, bir hayale mi kapılıyordum, bilmiyordum.

Sadece söyleneni yaptım. Beni buraya getirene, bu bebeğe baktım. Ona ulaşmak istercesine temas etmeye devam ettim, annesinin ve onun sarı tutamlarına dokundum. Zihnimde bir

şimşek daha çaktı, kucığımdaki kadını tutan elim kaydı, dizlerimin üzerine toprağa çakıldım.

Anılar vardı. Milyonlarca anı vardı. Rüyalarımın birleşimi gibiydi. Bu ormanda başlıyordu ve akıp gidiyordu. Saatleri, günleri, ayları ve hatta yılları anlatan anılardı. Sarı saçlar her anıda bambaşka yerlere savruluyordu, kulaklarımda gök gürlüyordu ve ben hatırlıyordum. Bebekten koparamadığım parmaklarım bana annesini gösteriyordu. Kızı hatırlatıyordu. Mucizeydi, korkunçtu, sihirliydi ama yalan değildi. Sarı saçlarını okşadığım, önüne kendimi attığım ve siper olduğum, canı yanmasın diye kendi canımı yaktığım hiçbir anı yalan değildi. Hayatımdaki en gerçek şey bu kadındı, onun bana yaşattığı acı ve aşk dolu günlerdi. Hayatımda hiç yaşamadığıma emin olduğum ancak şimdi bu bebekten bana doğru akan onca an sanki hissedilmeyi beklercesine zihnime üşüşmeye, ait oldukları yeri bulmaya devam ettiler.

Kız bana gülüyordu, bir ormanda ona bıçak tutmayı öğretiyordum.

Kız dizlerime yatmış ağlıyordu, ona her şeyin geçeceğini söylüyordum.

Kız bir kafesin içindeki kuşlara bakıyordu, yaşam sevinciyle doluyordu, onu izliyordum.

Kız yaralıydı, günlerce yaralarını sarıyordum.

Kız hapsediliyordu, onu kurtarmak için peşinden gidiyordum.

Kız bir yatağın içinde hareketsizce yatıyordu, kımıldamıyordu, aylarca onu bekliyordum.

Kız bana kocaman gülümsüyordu, beni sevdiğini söylüyordu, kalbimi tutmak istiyor ancak gözlerinden gözlerimi alamıyordum.

Kız yağmurun altında ıslanıyordu, bana ilk kez aşkını itiraf ediyordu, onu sevdiğimi haykırıyordum.

Kızı öpüyordum, bana teslim oluyordu.

Kız bir dünyayı yakıyordu, yıkıyordu, yere yığılıyordu. (Onu) korkup kaçanlara inat ellerini tutuyordum.

Kız...

Tanrım, kız bana hayatımda tatmadığım bir aşkı yaşıtıyordu. Onun uğruna ölüyordum.

Onun uğruna, onu unutmayı göze alıyordum. Onu seviyordum. Ona dokunuyordum, onunla beraber oluyordum.

Kızın acılarını silmek isterken kendi acılarımı unutuyordum. Kızı terk edeceğimi biliyordum, ona hiçbir şey söylemeden sevimlerini seyrediyordum.

Kıza, kızın haberi olmadan veda ediyordum, kalbim parçalanıyordu.

Beni bir alev içinde cayır cayır yaksalar canım bu kadar yanmazdı.

Bu kıza bin defa dünyaya gelsem bininde de âşık oluyordum. Rüyalarım yok oluyordu, hepsi artık gerçek birer anıya dönüşüyordu. Sarı saçların ait olduğu yüzü şimdi görüyordum, biliyordum.

Kime yanıp tutuştuğumu küllerimden tanıyordum.

"Evera," dedim soluk soluğa uyanırken. "Evera!"

Bebek gözlerini açtı, sesler sustu, gök gürültüsü yok oldu, belki de zaten hiç var olmamışlardı. Mavi gözleri karanlıkta parlıyordu. Tanrım, bana ne kadar benziyordu.

Bu bebeğin kim olduğunu anladım.

"Sevgilim..."

Kucağımdaki kadının hareketsiz bedenine haykırımlarla kapandım.

SENSİZ ÖLMEYECEĞİM

Evera

“Anne.”

AOkuduğum kitaptan başımı kaldırdım, karşımdaki göz-
lere bakarken dünyanın en eşsiz güzelliğine şahitmişim gibi de-
rin bir iç çektim. Elimi uzattım, yüzünü avuç içime alıp okşar-
ken tebessüm etti.

“Akşam yürüyüşe gidecek miyiz?” diye sordu kocaman açtı-
ğı gözleriyle.

Kitapta kaldığım satıra dokunup unutmamak için sayfaya
şöyle bir göz attım, tüm ilgimi ona vermediğimde çabucak kü-
süp gideceğini biliyordum, aksini hiç sevmezdi.

“Hı hı,” dedim yumuşak tenini okşarken. “Gideceğiz.”

“Babam?”

“İşlerini bitirirse o da gelir, ona sormak ister misin?”

“İsterim!” diye cıvıladı.

Dünyadaki herhangi bir varlığın kalbimde böyle bir yer kap-
layabileceğini söyleseler herhalde inanmazdım, sadece altı yaşın-
daydı ve her baktığımda canımı acıtacak kadar büyük bir sevgi
bahşediyordu. Her gün, her sabah, yeniden ve hiç usanmadan.

“Odun mu kesiyor?”

“Bahçede,” dedim yeniden gözlerimi satırlara çevirirken.
“Arka tarafta, dikkatli git. Taşları evin önüne almıştı, takılma.”

“Tamam,” dedi bir kuş gibi neşeyle cıvıldarken.

Andından gözden kayboldu; pembe elbisesi, beyaz pabuçları, vücutluğünce savrulan sarı saçları ve o neşeli sesi... Güzel kızım, evimi varlığının büyüğüyle kaplıyordu, başka bir şeye gerek yoktu. Sadece ona baksam bir daha güneşi seyretmek istemezdim. Rahçeden seslerini işitirken kitabımı okumaya devam ediyordum.

"Baba, akşam beraber yürür müyüz?"

"Ödevlerini yaptıysan..."

"Yaptım!"

"Okumaların bitti mi?"

"Hı hı."

"Öğretmenin başka bir şey istedi mi?"

"Hayır," dedi inatla. "Olsa söylemez miyim?"

"Bilmem, söyler misin?"

"Baba!" diye yeniden mızızlandı, bunu mutlu olup çiçek açabildiği yerde yapıyordu, bu ses tonu onun en sevdiğim ses tonuydu.

"O zaman gideriz."

"Dünyanın en iyi babası!"

"Dünyanın en tatlı kızı."

Satırlardaki gözlerim yazılanları anlamlandırmaya çalıştı.

"Nasıl baş edeceklerini öğrendikten sonra onlar için her şey çok daha kolay bir hâl almış. Her farklılığın altında büyüğü bir gerçeklik yattığını gördüklerindeyse her şeyin düşündükleri kadar kötü olmadığını anlamışlar. Tanrı, insanları seçimleri ve kaderi için yarattığında onlara kendi yollarını çizmeleri için onca şans tanımış, bunu bulanlar ve göğe bakanlar varmış. Ve göğe bakanlar bir gün..."

"Anne!"

Duraksadım, yeniden sayfalarındaki gözlerimi kaldırdım, içtiğim güzel peri kızıma baktım. "Vielsa."

Eteğinin uçlarını tutmuş, kendi hâlinde oynuyordu. İçeri girdiğinde tüm gün ışıklarını beraberinde getirmiş gibi evimi aydınlattı.

“Kuşlar...” dedi kendi kendine cama doğru ilerlerken. İri mavi gözlerini pencereye dikti, gökyüzünü izledi. “Kuşlar sanki hep birlikte bilinmeyen diyarlara uçuyor gibiler, değil mi?”

Kuşlar... Kuşlar neden kalbimi acıtıyordu? Aniden parmaklarım şakaklarıma gitti, sancıyan derimi tutarken kızım her zamanki gibi benim bedenimdeki bu yarayı fark etti, irkilerek bana döndü. Hızlı adımlarla yanıma koşarken soluk soluğa kaldı.

“Anne!” dedi panikle. “Ne oldu?”

“Bilmiyorum,” dedim dehşetle göğsümü tutarken. “Sen bunu sorduğunda...”

Konuşamadım. Minik meleğim bunu fark ettiğinde bir an bile beklemedi ve tam dibime girip iki elini kaldırdı. Önce ellerimi okşadı, ardından parmaklarını yukarı kaydırıp omuzlarıma çıkardı. Oradan doğruca kafama uzandı, şakaklarıma iki eliyle dokunurken gözlerini kapattı. Mavi ve yeşilin en güzel harelerine sahip gözleri beni tek hamlesiyle etkisi altına aldı, benim gözlerim de hızla kapandı.

Vielsa zihnimin içine girdi, oradaki anıyı buldu. Anıyı bulmaya çalışırken bana neyin canımı acıttığını da gösterdi.

“Zey,” dedim titrek dudaklarımla. “Zey diye biri var, Vielsa.”

“Üzülme, anne...”

“Onu yok mu edeceksin?”

“Hayır,” diye fısıldadı meleğim. “Acını dindireceğim. Hep yaptığımı yapacağım.”

Benden izin almadı, başka bir şey sormadı. Usul usul oraya süzüldü, anılarıma dokundu ve kuşları kovalayıp duran bir erkek çocuğunu kafamın derinliklerinden çıkardı. Onun yüzünü göremedim, eski bir anıydı, kimden ibaretti, hiçbir şey yoktu. Çocuğa dair bildiğim tek şey kuşları sorduğuydu.

"Artık mutlu bir hayat yaşıyor sanırım," diye fısıldadım ürkekçe. "Sen de görüyor musun?"

"Çok mutlu hem de," dedi küçük peri kızım. "Hiç kuşkun olmasın. Ailesiyle. Sana dair hiçbir fikri yok, anne. Seni hatırlamıyorlar."

"Ne güzel," dedim acım yavaş yavaş azalırken. "Acaba beni nereden tanıyordu?"

Kızım yanıt vermedi, çocuğun belli belirsiz silüetini kafamdan tamamen sildi. Son işittiğim cümle, "*Kuşlar her gün nereye uçuyorlar, Era?*" oldu.

Tıpkı az önce Vielsa'nın sorusu gibi. Demek ki bunu ilk duyuşum değildi.

"Bitti," dedi küçük meleğim parmak uçlarını şakaklarımdan çekerken.

Onun sihirli sesi kalbime bir ferahlık bahsetti, kafamdaki tüm bulanıklık silindi ve dudaklarım hoş bir tebessümle kıvrıldı. Yeniden gözlerimi açtığımda güzel kızım heyecanla yüzüme bakıyordu.

"Seni iyileştirdim mi, anne?" diye sordu merakla.

Yüzünü avuç içlerimin arasına alıp okşadım. "Hı hı."

"Çok iyisin artık, değil mi?"

"Çok," diye fısıldadım. "Neyin beni üzdüğünü hatırlamıyorum bile."

Vielsa geri çekilip yeniden pencereye doğru yürürken küçük adımlarını takip ediyordum.

"Bazen..." diye mırıldandı tereddütle. "Bazen kendimi kötü biriymişim gibi hissediyorum, anne. Neden babamı ve seni iyileştirmek zorunda olduğumu anlamıyorum, neden içimden bunun geldiğini..."

"Sen bir şifacısın, Vielsa," dedim buna tüm kalbimle inanarak. "Bunun için doğmuşsun. Bunun neden olduğunu ben de hatırlamıyorum ama belki..."

Cümlemi nasıl bitirmeliydim? Kızım neden bu güçle doğmuştu? Biz kimdik? Bir dağ evinde, kendi hâlimizde yaşadığımız bu topraklara ne amaçla gelmiştik? Neden bir şeyleri unutmak zorundaydık?

“Belki öyle olması gerekmiştir,” dedim kızıma yumuşak bir sesle. “Bu seni kötü biri yapmaz.”

“Belki de...” Vielsa çabucak eski neşeli hâline döndü. “O zaman yürüyüşe daha erken çıkabilir miyiz?”

“Kitabımı bitirir bitirmez,” diye gülümserken satırları takip ediyordum.

Kızıma belli etmek istemesem de kalbim gümbür gümbür atıyordu, bu kez zihnime saldıran bu anı çok güçlüydü. Herhangi biri gibi değildi, bazen bir çiçek bazen bir mum ışığı, bazen bir ad bazense yediğim bir meyvenin tadı... Bir şeyler sürekli zihnimde eski çağrışımları körüklüyordu ancak bu defaki...

“Kuşlar,” diye tekrar ettim. “Kuşlarla ilgili ne yaşamış olabilirim ki?”

“Bir şey mi dedin, anne?”

Başımı kitaptan kaldırmadım. “Okuyordum, kızım.”

Vielsa yeniden oyununa döndü, birkaç oyuncakçı penceresinin önünde konuşturuyordu. Rans az sonra pencerenin önünden heybetli bedeniyle yürüyüp içeri girdi, evimizin kapısını tek eliyle tutarken bir yığın odunu da diğer eliyle taşıyordu. Gücüne her zamanki gibi hayran olacağım kadar heybetli görünüyordu. Onu izlediğimi fark ettiğinde bana çapkın bir gülüş bahşetti, utangaçça gözlerimi kaçırıp kitabıma döndüm.

“...eğer mutluluk bahşedilmişse öncesini aramaz, anın tadını çıkarırlar. Ancak bunu yaparlarsa gerçek bir bilgelige, hayatın asıl amacına ulaşırlar.”

“Çok garip,” dedim kendi kendime. “Sanki tanıdığım biri bana dostane tavsiyeler veriyormuş gibi hissettiriyor...”

Rans odunları sobanın dibine bırakıp yanına geldi, saçları-
ma bir öpücük bıraktı.
"Yine aynı kitap mı?" diye sordu merakla okuduğum noklara
bakarken.

"Evet," dedim tatlı bir tebessümle. "Elim hep buna gidiyor."
"Belki bu yazarı seviyorsundur."
"Önceden mi?"

Rans'ın da benim gibi kafası karışıyordu ancak belli etme-
meye çalıştı.

"Belki," dedi bir kez daha. "Onun satırlarındaki bir şey belki
sana iyi geliyordur, zihnini yatıştırıyordur, sevgilim."
Sayfanın sonuna baktım, gözlerimin kaydığı yerde iki hece
vardı. "Mapra," dedim kendi kendime. "Hiç duymadığıma çok
eminim."

Rans bana bir öpücük daha verip ellerini gösterdi. "Ellerimi
yıkamam lazım, gün doğumundan beri arka bahçeyi eşiyorum."

"Benim için meyve ağacı mı diktin, baba?" Vielsa'nın bizi
dinlediğini fark ettiğimiz an toparlandık, henüz altı yaşında ol-
masına rağmen müthiş bir zekâsı vardı. Bizi her seferinde gafil
avlıyordu.

"En güzellerini benim güzel kızım için sulayacağım."

Babasına kur yapan küçük meleğim neşeyle kıkırdarken
beklemediğimiz bir anda kapı sertçe çalındı. Birisi âdeta yum-
rukluyordu, Vielsa endişeli gözlerle bize baktığında sakın kal-
ması için hemen yanına ilerledim.

"Şşh," dedim yumuşak bir sesle. "Bir şey yok. Bugün birini
bekliyor muydun?"

"H... hayır," dedi telaşla. "Kimseyi çağırmadım ki."

Kapı tekrar yumruklandı, Rans oraya doğru güçlü adımlarla
ilerledi ve kenardaki pencereden başını uzattı.

"Küçük bir kız ve annesi," dedi düşünceli bir sesle. "Okulda-
ki arkadaşın olabilir mi, bebeğim?"

ki..."

"Sakince kapıyı aç." Saçlarını okşayıp yanağına dudaklarımı bastırdım. "Bir şey yok, bir tanem, hadi."

"Tamam," dedi biraz gevşedikten sonra.

Eteğini sıkıca tuttu, gergin olduğunda hep bunu yapıyordu. Rans hemen yanında beklerken ben de kapının solundaydım, bir aksilik olmayacağını bilsek de tetikte beklemeden duramıyorduk.

"Vielsa!" diye seslendi dışarıdan ince bir ses. "Benim, Payem!"

Vielsa yavaşça tahta kapıyı açtı, geriye çekildi ve onların tamamen kendisini görebileceği bir yerde durdu. Kapının minik boşluğundan gelenleri görüyordum, küçük bir kız ve muhtemelen annesi. Buraya ilk gelişleri sayılmazdı, onları bazen evlerine giden yolu uzatarak bizim yakınımızdan geçerken görüyordum. Rans ve ben bu ailenin bizi fazlaca merak ettiğinin farkındaydık.

"Merhaba." Vielsa'nın sesi titrekti, sakın kalması için hafifçe saçlarına dokundum, varlığımı hatırlattım. Geride duruyor, dikkatini dağıtmamaya özen gösteriyordum.

"Merhaba, Vielsa!" dedi onun yaşlarındaki küçük kız. "Bende kalemini unutmuştun, o yüzden getirdim! Şu pembe kuşlu olan, hatırladın mı?"

Kızım yavaşça başını aşağı yukarı salladı ve uzatılan kalemi aldı, bu sırada karşısındaki otuzlu yaşlarda görünen kadın evimizden içeri doğru bakıyordu.

"Annen burada mı?" diye yumuşak bir sesle sordu. "Ona bir selam vermek istiyordum, Vielsa."

"Burada," dedi kızım yaşından beklenmeyecek olgun bir sesle. "Fakat uyuyor çünkü çok erken bir saatte ziyaret ettiniz."

Kadın, kızımın bu netliği karşısında biraz bocalasa da hemen toparlandı. "Ah, üzgünüm. Payem seni görmeyi çok istedi,

aslında belki biraz oynarsınız diye de düşünmüştük. Anneni uyandırabilir misin?"

"Biraz hasta," dedi Vielsa yeniden. "O yüzden bunu yapamam."

Kadının yüz ifadesindeki şüphelilik artıyordu. "Geçen gün öğretmen çağırdığında da böyle söylemiştin... Annen hâlâ iyileşmedi mi? İstersen bir şeye ihtiyacı var mı diye bir bakabiliriz." Arkasını işaret etti, o anda görüş açımızın dışında bir adamın daha beklediğini gördük. "Payem'in babası," dedi kadın tatlı bir tebessümle. "Annen için ilaç bulabilir."

Kızım sakince yanıtlarken eteğini sıkmaya devam ediyordu. "Eğer ilaç istersek size söyleriz ama şu an bir şey istemiyoruz. Teşekkür ederiz. Kapıyı kapatabilir miyim?"

Rans'la göz göze geldim. Karşımda, Vielsa'nın dikkatini dağıtmayacak bir yerde bekliyordu. Gözlerindeki saklı duyguyu tanıyordum, bir sorun çıkarsa diye hazır bekliyor ve onca ihtimali hesaplıyordu. Defalarca kez yaşadığımız gibi.

"Aslında açık konuşmak gerekirse hem Payem hem de bizler seni merak ettik. Buradan geçtiğimiz zamanlarda anne babanı göremiyoruz, hatta size daha yakın olan komşularınız da görmüyorlar... Senin iyi olup olmadığını merak ediyoruz."

Kadın sonunda ağzındaki baklayı çıkardığında kızı da hemen atıldı: "Annem ve babam senin evde yalnız olduğunu düşünüyor, Vielsa! Evde öyle söylediler."

Annesi, kızını geriye doğru çekip uyardı: "Payem, araya girme lütfen. Vielsa ile konuşuyoruz."

Kadın diz çöktü ve kızıyla aynı boya indi, bakışlarında endişe vardı. "Gerçekten," dedi samimi bir sesle. "İyi olup olmadığından emin olmak istiyoruz, başka bir niyetimiz yok. Burası çok izbe bir dağ evi ve senin için endişeleniyoruz. İzin verersen annenle biraz konuşalım, hadi onu uyandır."

Kızım sonunda eteğini sıkmayı bıraktı, derin bir nefes verdim ve olacıklara engel olmayacağımı kabullendim. Kadın asla pes etmiyordu.

“Annemi uyandırmazsam gitmeyecek misiniz?”

Vielsa’nın sesi o kadar soğuktu ki Rans ve ben hemen birbirimize baktık, ona müdahale edemeyeceğimizi biliyorduk.

“Açıkçası gitmeyeceğiz,” diye mırıldandı kahve saçlarını kulağının arkasına atan kadın, hâlâ yumuşak bir ses tonu kullanıyordu. “Eğer annen evde değilse ve burada bir terslik varsa...”

“Babam az önce bahçeyi temizledi, orada kürekler duruyor.”

Kadın, Vielsa’dan gözlerini ayırmadı. “Fakat kimse onları görmüyor. Bu biraz garip değil mi? Yani...”

“Benim uydurduğumu mu söylüyorsun?” Vielsa’nın sorusuyla kadın telaşlandı, kızımın ellerini tuttu. Aslında ilk hatasını yapmış oldu ancak henüz farkında değildi.

“Hayır, öyle demek istemedim, tatlım. Yalnızca sende ve evinizde bir gariplik var. Bunu yalnızca biz düşünmüyoruz.”

“Anne, Vielsa yalancı mı?” Payem’in sorusuyla kaşlarımı çattım, Vielsa dudaklarını birbirine bastırıp Rans’a baktı, babasından onay almak istiyordu. Rans ve ben başka yol olmadığını biliyorduk, bunu her gece konuşuyorduk. Sevdiğim adam, gözlerini benden çekip kızıma döndü ve onaylarcasına kafasını salladı.

Vielsa bir adım ileri gitti ve Payem ile annesinin ortasına girdi, yakınlaştı. “Ben yalancı değilim,” diye mırıldanırken kadının ellerine baktı.

Ardından onların bir şey söylemesine fırsat vermeden usulca parmaklarını kadının kolundan yukarı kaldırdı, bir saniye içinde şakaklarına dokundu, alnına doğru elini bastırdı. Diğer eliyle de kendi boylarındaki Payem’in kâküllü alnına dokunuyordu.

“Annem ve babam içeride, onlarla sohbet ettiniz. Varlıklarını gördünüz,” diye fısıldadı.

Sadece birkaç saniye sürdü, koskoca hayat akıp giderken birkaç saniye... Minicik bir vakit fakat kocaman anılar. Vielsa onların hatıralarıyla ustaca oynadı, kadın ve kızı şaşkınca kirpiklerini kırıştırırken şok içindeydi.

Kızımın gücü dehşet vericiydi. Yok ediyordu. Var ediyordu. Değiştiriyordu. Benliği, belleği ve onca şeyi ustaca kazıyordu.

"Ah," dedi kahve saçlı kadın ayağa kalkıp kızımın uzaklaşırken. "Sizin çok vaktinizi aldık..."

Vielsa gülümsedi. "Sorun değil. Annem sizi çok sevdi."

Payem heyecanla zıplıyor ve annesine kıkırdıyordu. "Çok güzel oyunlar oynadık, anne! Bana odasını gösterdi."

"Evera çok zarıftı," dedi Payem'in annesi hoşnut bir sesle. "Annene yeniden teşekkürler, tatlım."

Bir adım attım ve tehlike sona erdiği için kapının tam önüne geçtim, Vielsa'nın saçlarını okşuyor ve kızımı rahatlatıyordum.

"Teşekkür ederiz," diye iç çektim ancak ne kadın ne de kızı beni duydu.

Rans kapıyı kapatmak için öne geçti. "Hadi."

Konuşmamıza rağmen kadın ve küçük kız yalnızca Vielsa'ya odaklılardı.

"Yarın okulda görüşürüz."

"Babanın yanına geç, Payem, hadi tatlım."

Babaları evimize doğru ilerlerken Vielsa hâlâ kapıyı kapatmıyordu, arkadaşına nazikçe el sallamaya devam ediyordu.

Adamın ne dediğini duydum. "O kız size bir şey mi söyledi?"

Uzaklaşıyor olmalarına rağmen geriye dönüp kızıma baktı fakat Payem babasını çekiştirdi. "Oyun oynadık biz, baba! Annesi bize pasta getirdi."

"İçeri hiç girmediniz ki!"

Annesi, babasını azarladı. "Neden bahsediyorsun, hayatım? Evera, Vielsa'nın annesi içerideydi. Çok tatlı vakit geçirdik ama uzun kalamazdık, habersiz geldik."

"Nasıl olur? Ben görmedim."

Kadın tekrar kocasını azarladı: "Yaşlanıyorsun, Buar. Gözlerin artık uzağı görememeye başladı herhalde, tatlım. Alışverişe gecikeceğiz, hadi acele edin."

Gittiler. Rans ve ben arkalarından bakarken, onların bizi görmediği bir manzaranın parçası olmaya devam ederken kızımın arkadaşının ardından el sallamayı sürdürüyordu.

"Babasına da..." diye sormak istedi ancak sözünü kestim.

"Evimizin sınırlarına girilmediği müddetçe kimseye müdahale etmemiz gerekmiyor, meleşim. Bu yeterliydi. Endişelenme, baban ve ben buradayız."

Küçük meleşim rahatladı. "Tamam, anne."

Kapıyı kapattık, dikkatlice kilitledik ve yeniden küçük evimizdeki huzurlu aileye dönüştük. Kızım pencerenin önündeki oyuncaklarına ilerledikten sonra pembe kuşlu kalemini havaya sallamaya başladı. Rans ellerini yıkamaya gitti, sonrasında mutfaktan bizim için portakal suyu getirdi ve masayı hazırladı. Bense kapanan kapının ardından bakmaya devam ediyordum. Kızımın onların hatıralarıyla oynadığı ânı hayal etmekten kaçamıyordum.

"Elmas. En büyük talihli, en büyük talihsiz. Kendini bile yok edebilir. Başka bir dünyada, kimseden habersiz yeniden doğabilir. Eşsiz güç."

"Bir şey mi dedin, anne?"

Kafamdaki sesi susturdum. "Hayır, neden?"

"Sanki bir şey mırıldanıyordun..."

Başımı iki yana salladım. "Hiç... Bir şey duyduğumu sandım."

Geçmişten bir şey, sildiğin anılarımdan meleşim, eski hayatımızdan... Onların zihinlerinden hiç doğmamışız gibi yok olmadan hemen öncesinden. Derinden, acı dolu hatıralardan bir ses. Fakat bunu bilmene gerek yok çünkü tüm bu yükü taşımak için çok küçüksün. Hem babanı hem de beni, kimsenin bizi görmediği, duymadığı ve bilmediği bu dünyada yaşatmaya

devam edebilmek için çok küçükün. Acımızı dindirmek için küçük bedenle savaş açtığın bu anılar seni her gün tüketirken sen tahmin ettiğinden daha masumsun...

"Bak baba, bu çocuğun adı Feyn." Vielsa önündeki oyuncaklardan iki küçük erkeği havaya kaldırdı. "Bu ise Zey."

Rans portakal sularımızı bize uzatırken pencerenin önüne, hemen yanımıza bağdaş kurdu.

"Kimmiş bakalım onlar?"

"Bilmem, siz mırıldanırken duymuştum."

Anlık bir sessizlik oluştu, Vielsa diğer oyuncakları gösterdi, bir sürü insan seçmişti.

"Demiştiniz ki Zey ve Feyn bir arada olsaydı dünyada en iyi anlaşılan iki çocuktur. Sonra şu diğeri Rat... O, bunların abisiymiş. Sessiz olan Ritan. Diğeri de anne babaları Leya ve Lukan. Şu köşedekiyse ormanın içinde yaşıyor, Zey'in annesi Gala. Bu da Valor, o savaşçı. Şu evdekiler Olven, Aryan ve Arvin. Onlar çok iyi anlaşılan üç arkadaşmış. Bakın, şuradaysa bir yol yaptım..."

Bebekleri eliyle o yola doğru götürür gibi oynattı.

"Bu yol uzaklara çıkıyormuş, orada Yessey diye bir adam yaşıyor. Bir de yaşlı bir kadın varmış."

Gülümsedim. "Ne güzellermiş."

"Benim kızım tatlı oyunlar oynuyor," dedi Rans, Vielsa'nın boynuna dudaklarını bastırıp kokusunu içine çekerken. "Kahvaltını iyi yapmadın, portakal suyunu bitir bakalım."

Küçük elleriyle babasının uzattığı bardağı aldı, bense nede-nini bilmediğim bir kalp ağrısıyla gösterdiği oyuncaklara bakmaya devam ettim. Artık hatırlamadığım onca isme, hayata ve hatıraya.

"Zey ve Feyn birazdan bizim gibi ormanda yürüyüşe çıkacakmış." Vielsa sarı saçlarını geriye doğru savurup kocaman mavi gözlerini bebeklerine dikti.

"Başka?" diye sorarken başımı Rans'ın omzuna koydum.

Sevgilim saçlarımı okşadı, yanağımı öptü ve sanki kalbimdeki yüzlerce duyguyu her sabah ve her gece yeniden hissedermiş gibi beni sıkıca kendine çekti. Unuttuğum hatıralarımdan öpercesine duygulu, her an kaybedecekmiş gibi telaşlıymışçasına tutku doluydu.

Vielsa bize bakmadan bebekleri pencerenin önüne doğru ilerletmeye devam etti.

Mırıldandı: "Orada gökyüzünü izleyecek ve yeni denizler keşfedeceklermiş. Zey hiç deniz görmemiş."

Gözlerimi kapattım, bir damla yaş benden izinsiz süzülüp gitti.

Nedendi? Kim içindi? Neyi duymak kalbimi incitiyordu?

Rans, küçük meleğimiz görmeden gözyaşımı sildi ve beni yeniden öptü.

Öptüğü yerde şimşekler çakarcasına şiddetli bir an yaşandı, kafamda biri konuştu, bu âşık olduğum mavilerdi.

"Sensiz ölmeyeceğim, yemin ederim."

Acaba bize ne olmuştu? Biz nasıl bir savaşın sağ kalanlarıydık ve yanımızdaki küçük melek bizi neden korumak zorunda kalmıştı?

"Bak," diye fısıldadı Rans kulağıma. "En sevdiğin saatler, hırçın kuş."

Çenesinin ucuyla gökyüzünde işaret ettiği yere baktım, bembeyaz güvercinler bulutlara doğru müthiş bir ahenkle dans ediyordu. İçim sıcacık oldu, hoş bir tebessüm dudaklarımı bük-tü, gözlerimi kapatırken onların nereye gittiğini hayal ettim. Rans'ın kokusu içime dolarken derin bir uykuya teslim olmak üzereyim sandım.

Kuşların kanat sesleri kulağımı okşuyordu.

SON

Yıllar Sonra,

Vielsa

Parmaklarım satırları takip etti, gözlerimi kısıtım. “*Böyle bulunan her şey, bir gün yeniden kaybolur.* Bunu bir şiirde görmüştüm, annemin hatıralarının arasında.”

Kaşlarımı çattım, kafamın derinlerinden bir yerden o büyümlü ses bana eşlik etti, kitapta okuduğum cümlemin devamını zihnimde tamamladı.

“*Annen ve baban gibi, Viel. Doğdular, yaşadılar ve kayboldular. Onları bulduğun ormanda. Dünyaya geldiğin ilk anda.*”

“Fakat onları benden başka kimse göremiyor ki...”

Derin bir iç çekip kitaba göz attım, yalnız kaldığımda hep aynı şeyi yapıyordum, damarlarımda karıncalanarak akan bu hissi çağırabileceğim satırları okuyordum. O kadim ses bana yeniden yanıt verdi.

“*Korkma, onları büyük acılardan korudun.*”

“Artık kimsenin anılarında olmamak onlar için daha kötü değil mi? Yaşamamak gibi.”

Boş defter yaprağına bir kuş çizdim, güç yanıtladı.

“*Onların anıları, kaldırabileceklerinden çok daha ağır bir acıya bulanmıştı. Şayet bu güçle doğmasaydın, zaten hiçbir zaman birbirlerini hatırlamayacaklardı.*”

Bu, sormam gereken diğer soruların da cevabıydı. Sessizce kuşun kanatlarını çizdim. Yarın, onuncu yaş günümde bir dilek dileyecektim. Annem ve babamın hatıralarında şahit olduğum destansı aşklarının sonsuza dek yaşamasını ve ne benim ne de birbirlerinin anılarından kaybolmalarını...

Kalemi bıraktım, çizdiğim kuşun kanatlarının ışıltısına baktım. Unutulmuş bir kuş... Sadece benim anılarımda, sayfamda ve kalemimin ucunda kalan, özgürlüğe uçan beyaz bir kuş.

"İstedğin yere uçabilirsin, kanatlarını kimse silemez, hırçın kuş."
Defteri kapattım.

TEŞEKKÜR

Ormanlarla kaplı bir bölgede kimsesiz kalan bir avuç ev, Evera'nın toprağı, Yuva. Zincirlerini kırmak isteyen bir genç kızın kalbime bu denli dokunan bir hikâyesi olacağını beklemiyordum. Hesapsızca, ilham dolu satırlarla coşkulu bir deniz gibiydi. Beni büyüttü, sardı, yıllar içinde asla vakti gelmeden kendini yazdırmadı ve son cümlelerin noktasını koyana dek bu hep böyle özel bir ilhamla devam etti. Beni daha iyilerini yazabileceğime inandırdı, çok defa bitiremeyeceğimi sandığım anlar oldu ancak bir şekilde kalbimdeki güven hissiyle yola devam etmem için ışıklar yaktı.

Bu serideki en büyük teşekkürüm, çıktığımız en uzun yolculuk olmasına rağmen bir defa bile “yeter” demeyen okurlarımadır, sizler olmasaydınız bu seri belki de çok daha zor tamamlanırdı ya da yarım kalırdı.

Çok sevgili ailem, beni ve zihnimdekileri dinlemekten bıkmayan arkadaşlarım, emekleriyle editörüm, gece gündüz tüm hayallerimi dinleyerek tasarıma döken grafikerim, müthiş yeteneğiyle çizerim, sürece emekleriyle değerli Artemis Milenyum yöneticileri ve ekibi, son olarak bu esere katkısı bulunmuş herkese sonsuz sevgilerimi sunuyorum, yanımda olduğunuz için minnettarım.

Kendime, güneşli günlere perde çekip yağmurlu ve karanlık bir dünyayı anlatmanın zorluğunu deneme cesaretim için, minnettarım.

Sevgiler, Kübi'niz.

SOSYAL MEDYADA BİZİ TAKİP EDEBİLİRSİNİZ!

Anlatılacak bambaşka hikâyeler. ♡
★ vadedilen yepyeni dünyalar.

@artemismilenyum

@artemismilenyum

@artemismilenyum

